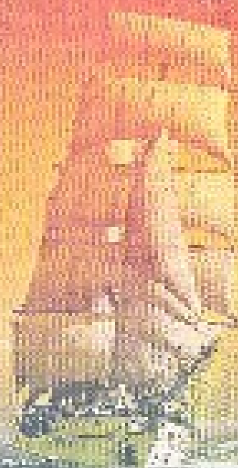
CLIVE CUSSLER

și Grant Blackwood

…ERIUL PIERDUT

AVENTURILE SOȚILOR FARGO

Clive Cussler
şi Grant Blackwood

V.1.0

IMPERIUL PIERDUT

(AVENTURILE SOŢILOR FARAGO)

Traducere din limba engleză Patricia Neculae

Clive Cussler este un celebru scriitor american contemporan, născut în 1931, în Aurora, Illinois. A început să scrie în 1965, iar cea mai mare creaţie a sa este Dirk Pitt, inginer marin, agent guvernamental şi aventurier. Cussler este autor sau coautor a 38 de cărţi, dintre care douăzeci de thrillere îl au ca personaj principal pe Dirk Pitt, cel mai recent dintre ele fiind Arctic Drift. Lor li se adaugă opt romane din seria Dosarele NUMA şi şase din seria Dosarele Oregon. Mai mult de şaptesprezece titluri ale sale au apărut consecutiv pe lista The New York Times a celor mai bine vândute opere de ficţiune. A mai publicat: Cyclops, Comoara, Dragonul, Sahara, Aurul incaşilor, Walhalla, Odiseea troiană, Şarpele, Aurul albastru.

Operele sale de nonficţiune cuprind: The Sea Hunters şi The Sea Hunters ÎI, care descriu adevăratele aventuri ale NUMA (Naţional Underwater and Marine Agency), aflată în căutarea vaselor de importanţă istorică de mult pierdute, împreună cu echipa sa de voluntari, Cussler a descoperit mai mult de şaizeci de vase, printre care şi submarinul Hunley, pierdut cu mult timp în urmă.

Asemenea eroului său, Dirk Pitt, Cussler este un iubitor al maşinilor clasice.

Grant Blackwood, autorul seriei Briggs Tanner – The End ofenemies, The Wall of Night şi An Echo of War – este veteran al Forţelor Navale Americane şi a petrecut trei ani la bordul unei fregate echipate cu rachete ghidate. Trăieşte în Minnesota, unde lucrează la următorul său roman, primul dintr-o serie de thrillere ce îl are în prim-plan pe noul său erou, Sam Caulder.

Aventurile soţilor Fargo, din care a apărut în 2010 prima carte, Aurul spartanilor, se anunţă fără urmă de îndoială una dintre cele mai populare serii ale genului.

Clive Cussler şi Grant Blackwood
IMPERIUL PIERDUT
Lost Empire

Soţii Sam şi Remi Fargo, eroii din *Aurul spartanilor*, se întorc într-o nouă aventură palpitantă.

În timp ce fac scufundări în Tanzania, Sam şi Remi Fargo descoperă un clopot aparţinând navei Shenandoah, de mult dispărută. Ei trebuie să găsească o modalitate de a-l recupera, fără să atragă atenţia guvernului tanzanian, dar o forţă mult mai puternică este angajată în aceeaşi vânătoare de comori. Un partid politic mexican în plină ascensiune, ai cărui membri se mândresc cu faptul că provin direct din suveranii azteci, intenţionează să găsească artefactul, deoarece conţine un secret care i-ar putea distruge. Prin Africa, Anglia, pădurile tropicale din Noua Guinee, insulele Kurile, pe coastele vulcanului Krakatoa şi în inima junglei mexicane, soţii Fargo şi adversarii lor nemiloşi îşi continuă goana, dar câştigători nu pot fi decât unii dintre ei. Iar pedeapsa pentru eşec este moartea.

Un nou thriller care te ţine cu sufletul la gură, o nouă serie de aventuri de la maestrul suspansului, Clive Cussler!

Romanele lui Cussler sunt publicate în peste 40 de limbi, în mai bine de o sută de ţări ale lumii.

Prolog

Londra, Anglia, 1864

Înainte de ivirea zorilor, bărbatul cunoscut sub numele de Jotun înainta hotărât prin ceaţă, cu gulerul de la mantaua marinărească ridicat şi cu un fular înfăşurat nu prea strâns în jurul gâtului şi al gurii, în faţa sa, aburii respiraţiei umpleau aerul.

Se opri brusc din mers şi ascultă. Auzise oare sunet de paşi? Îşi întoarse capul spre stânga, apoi spre dreapta. Undeva înaintea lui se auzi un zgomot înfundat. O cizmă lovind pavajul. Cu mişcări uşoare pentru un om de dimensiunile sale, Jotun păşi în umbra dintre coloanele care susţineau arcada unei porţi. Mâna din buzunar i se încleştă pe mânerul de la măciuca scurtă din plumb îmbrăcată în piele. Străzile secundare şi străduţele din Tilbury nu erau, de obicei, locuri prea prietenoase, cu atât mai puţin între asfinţitul şi răsăritul soarelui.

— La naiba cu oraşul ăsta, bombăni Jotun. E întunecat, umed şi rece. Doamne ajută-mă!

Îi era dor de soţie, îi lipsea ţara sa. Dar aici era nevoie de el – sau cel puţin aşa spuseseră mai-marii lui. Bineînţeles, se încredea în judecata lor, dar erau momente când ar fi schimbat bucuros îndatorirea actuală cu cele de pe un câmp de luptă. Măcar acolo îşi cunoştea duşmanul şi ştia cum să-l înfrunte: ucide sau vei fi ucis. Totul era foarte simplu. Şi totuşi, în ciuda distanţei, soţia sa prefera misiunea actuală celor anterioare. „E mai bine să fii departe

şi viu decât aproape şi mort”, îi spusese ea când îşi primise ordinele.

Jotun mai aşteptă câteva minute, dar nu se mai auzi nici o mişcare. Se uită la ceas: era trei şi jumătate. Peste încă o oră, străzile urmau să se trezească la viaţă. Dacă prada sa avea să încerce să se pună în mişcare, trebuia s-o facă înainte de ivirea zorilor.

Reveni în stradă şi continuă să meargă spre nord până când ajunse la strada Malta, iar apoi se îndreptă spre sud, către docuri. În depărtare se auzea bătaia singuratică a clopotului unei geamanduri şi putea să simtă duhoarea apelor Tamisei. În faţa sa, zări prin ceaţă silueta solitară a unui om care fuma o ţigară la colţul dinspre sud-est al Căii Docului. Jotun traversă şi înaintă tiptil până când reuşi să vadă mai mult din acel colţ de stradă. Bărbatul era într-adevăr singur. Jotun se retrase înspre capătul străduţei pe care venise, iar apoi fluieră uşor o dată. Bărbatul se întoarse. Jotun aprinse un chibrit, îl lăsă să pâlpâie scurt, apoi îl stinse între arătător şi degetul mare. Bărbatul se apropie de Jotun.

— ’Neaţa, domnule.

— Încă n-aş zice că e, Fancy.

— Asta cam aşa e, domnule.

Fancy privi de-a lungul străzii, iar apoi către cer.

— Eşti agitat? întrebă Jotun.

— Cine, eu? Şi de ce aş fi? Un pricăjit ca mine care bate de unul singur străzile astea în puterea nopţii? Nu-i nimic în neregulă cu asta, nu?

— Spune-mi care-i situaţia.

— E acolo, domnule. E ancorată de patru zile. Dar al doilea rând de parâme e dezlegat. Am vorbit cu un amic care învârte treburi necurate pe la docuri. Se zvoneşte că merge în amonte.

— Încotro?

— Spre docurile Millwall.

— N-au terminat încă docurile Millwall. De ce mă minţi?

— Nu, domnule, asta am auzit. Millwall. În dimineaţa asta.

— Am deja un om la Millwall, Fancy. Zice că sunt închise cel puţin încă o săptămână.

— Îmi pare rău, domnule.

Jotun auzi în spatele său zgomotul inconfundabil făcut de frecarea dintre piele şi cărămidă şi îşi dădu imediat seama că lui Fancy îi părea rău din cu totul alte motive. Se consolă oarecum cu gândul că pungaşul ăsta pricăjit nu-l trădase din ranchiună, ci mai degrabă din lăcomie.

— Ia-ţi tălpăşiţa, Fancy… Cară-te cât mai departe. Pleacă din Londra. Dacă mai dau de tine, o să-ţi spintec pântecele şi te fac să-ţi înghiţi maţele.

— N-o să mă mai vedeţi vreodată, domnule.

— Ai grijă să fie aşa, pentru binele tău.

— Încă o dată, îmi pare rău. Mi-a plăcut dintotdeauna de…

— Dacă mai scoţi un cuvânt, e ultimul. Cară-te!

Fancy grăbi pasul şi se pierdu în ceaţă.

Jotun îşi calculă repede opţiunile. Dacă Fancy minţise în legătură cu Millwall, atunci minţea şi în legătură cu corabia, ceea ce, în consecinţă, însemna că mergea în aval, nu în amonte. Nu putea permite să se întâmple asta. Întrebarea se punea astfel: era mai înţelept să fugă de oamenii care se apropiau din spatele lui sau să-i înfrunte? Dacă fugea, aveau să-l urmărească şi ultimul lucru de care avea nevoie era să facă zarvă în preajma docurilor. Echipajul corabiei era, cel mai probabil, cu nervii întinşi deja la maximum, iar el avea nevoie să îi surprindă liniştiţi şi fără nici o bănuială.

Jotun se răsuci cu faţa înspre străduţă.

Erau trei, unul doar o idee mai scund decât el, ceilalţi doi – cu mult mai scunzi, dar cu toţii aveau umerii largi şi solizi, iar capetele le erau asemenea unor găleţi. Erau mardeiaşi de stradă. Cuţitari care îţi iau beregata. Dacă ar fi fost suficientă lumină cât să le vadă chipurile, era sigur că ar fi descoperit mulţi dinţi lipsă, o mulţime de cicatrice şi nişte ochi mici şi răi.

— Bună dimineaţa, domnilor. Cu ce vă pot fi de folos?

— Nu-ţi îngreuna situaţia, zise cel mai solid dintre ei.

— Cuţite, pumni sau ambele? întrebă Jotun.

— Ce zici?

— Nu contează. Alegerea vă aparţine. Haideţi, să-i dăm drumul!

Jotun îşi scoase mâinile din buzunare.

Cel mai solid se aruncă înspre el. Jotun văzu cum scoate cuţitul de la brâu, o mişcare precisă, gândită să-i despice artera femurală de la unul dintre picioare sau să-i spintece pântecele. Jotun nu doar că era cu vreo cinci centimetri mai înalt decât el, dar avea braţele mai lungi cu cel puţin zece centimetri şi se folosi de acest avantaj lansând un upercut. În ultima clipă, lăsă măciuca ascunsă de palmă să se avânte înainte. Măciulia de plumb îmbrăcată în piele îl plesni pe bărbat direct sub bărbie. Capul îi zvâcni în sus şi individul se întoarse împleticindu-se înspre amicii săi, după care se prăbuşi în fund. Cuţitul se rostogoli zornăind pe pavaj. Jotun se avântă înainte, îşi ridică genunchiul la piept şi îşi înfipse cu putere călcâiul cizmei în glezna matahalei, zdrobindu-i osul. Individul începu să urle.

Ceilalţi ezitară, dar numai pentru o clipă. Adeseori, în astfel de circumstanţe, o haită de lupi se împrăştie în momentul în care conducătorul e pus la pământ, dar tipii ăştia erau obişnuiţi cu luptele uşoare.

Cel din dreapta îşi ocoli partenerul căzut, îşi coborî umărul şi porni la atac asemenea unui taur. Asaltul era, bineînţeles, un vicleşug. Într-una dintre mâini avea ascuns un cuţit; în momentul în care Jotun l-ar fi înlănţuit cu braţele, lama şi-ar fi făcut apariţia. Jotun îşi duse repede piciorul stâng înapoi cu un pas, îl încordă, iar apoi ţâşni înainte, ridicându-şi totodată piciorul drept în aer. Lovitura îl nimeri pe bărbatul aflat în fugă direct în figură. Jotun auzi scrâşnetul jilav al osului. Individul căzu în genunchi, se balansă preţ de o secundă, apoi se prăbuşi cu chipul pe pavaj.

Ultimul tip încerca să nu ezite, iar Jotun îşi dădu seama ce îl frământa: era acea clipă de cumpănă când un om conştientizează că urmează să moară dacă nu ia decizia corectă.

— Sunt încă vii, zise Jotun. Dacă nu te întorci acum şi te

cari, o să te omor.

Bărbatul stătea ţeapăn, cu cuţitul întins.

— Haide, băiete, chiar te-au plătit îndeajuns cât să merite?

Omul îşi coborî cuţitul. Înghiţi în gol, scutură o dată din cap, iar apoi se întoarse şi fugi.

La fel făcu şi Jotun. Fugi cât îl ţineau picioarele de-a lungul străzii, intră pe Calea Docului, se strecură printr-un gard viu şi tăie strada St. Andrews. O străduţă scurtă îl duse în dreptul unor depozite. Alergă printre ele, sări din mers peste un gard, ateriză cu greu, se rostogoli, reuşind să se pună din nou pe picioare şi continuă să înainteze până când auzi zgomotul lemnului sub talpa cizmelor. Era la docuri. Privi spre stânga, apoi spre dreapta, dar totul era învăluit în ceaţă.

Încotro?

Îşi întoarse capul, citi numărul clădirii care se înălţa lângă el, apoi se răsuci pe călcâie şi alergă înspre sud încă cincizeci de metri. La dreapta sa, auzi plescăitul apei. Alunecă încercând să se oprească, se lovi de un maldăr de lăzi, se împletici în lateral, dar îşi regăsi echilibrul. Sări pe lada cea mai mică, apoi se căţără peste celelalte. La cinci metri sub el, putea să distingă cu greu suprafaţa apei. Privi în susul râului, nu văzu nimic, după care se întoarse pentru a se uita în aval.

La circa douăzeci de metri distanţă văzu sclipirea slabă a unei lumini gălbui în spatele unei ferestre cu canat central; deasupra ferestrei, dincolo de balustrada punţii superioare, se vedea cabina timonei.

— La naiba! strigă Jotun. Pe toţi dracii! Nava alunecă în ceaţă şi dispăru.

Capitolul 1

Insula Chumbe, Zanzibar, Tanzania

Rechinii ţâşniră pe lângă ei, la limita câmpului lor vizual, siluete gri şi alunecoase din care Sam şi Remi Fargo văzură doar înotătoarele ascuţite ca nişte cuţite şi zvâcnirea cozilor care dispăreau în perdeaua vârtejurilor de nisip. Ca de obicei, Remi refuzase să piardă ocazia de a face fotografii şi tot ca de obicei, îl rugase pe Sam să-i servească drept punct de reper în timp ce îşi regla performantul aparat subacvatic, încercând să surprindă freamătul rechinilor care se hrăneau. În acest moment, Sam se temea nu atât de rechini, cât de abisul din spatele său – un hău de patruzeci şi cinci de metri care se deschidea înspre adâncurile întunecate ale canalului Zanzibar.

Remi îşi înălţă capul deasupra aparatului, îi zâmbi din priviri prin masca de scafandru şi îi făcu semn că totul era în regulă. Încântat, Sam înotă înspre ea şi i se alătură. Îngenunchează împreună în nisip şi urmăriră spectacolul. Era luna iulie, se aflau pe coasta Tanzaniei în timpul anotimpului musonic, iar curentul cald al Africii de Est se deplasa dinspre sud-est până când întâlnea capul sudic al Zanzibar-ului, unde se despărţea în curenţi continentali şi oceanici. Pentru rechini se crea astfel un „jgheab pentru hrană” în zona de aproape treizeci de kilometri care despărţea Zanzibarul de continent, prin care peştii erau purtaţi înspre nord. Era un irezistibil bufet în mişcare, după cum îl denumise Remi.

Sam şi Remi avuseseră grijă să rămână în interiorul a ceea ce numiseră „zona de siguranţă”, acea fâşie de patruzeci şi cinci de metri de apă limpede precum cristalul de lângă insula Chumbe. Dincolo de ea se afla hăul care se deschide înspre canal. Nu aveau cum să nu observe linia de demarcaţie: curentul, care se deplasa cu şase noduri sau poate chiar mai mult, ridica o perdea tulbure de nisip, alunecând de-a lungul bancului de nisip al insulei. Sam şi Remi porecliseră această porţiune „zona de adio”; dacă păşeai în curentul vertiginos fără o coardă de siguranţă, câştigai o călătorie fără întoarcere în susul coastei.

În ciuda pericolului – sau poate tocmai datorită acestuia –

călătoria anuală în Zanzibar se număra printre preferatele lor. Pe lângă rechini, peştii cu care se hrăneau aceştia, curenţii vertiginoşi şi furtunile de nisip subacvatice, curentul Africii de Est le oferea şi comori – deşi erau, de obicei, doar fragmente şi rămăşiţe lipsite de altă valoare decât aceea că le suscitau curiozitatea, Sam şi Remi se mulţumeau cu atât. De-a lungul secolelor, corăbiile navigaseră pe lângă coasta estică a Africii, de la Mombasa până la Dar es Salaam, multe dintre ele fiind încărcate cu aur, pietre preţioase şi fildeşi, având ca destinaţie oraşele imperiilor coloniale. Nenumărate corăbii se scufundaseră în canalul Zanzibar şi în preajma acestuia, cu încărcăturile risipite pe fundul apelor, aşteptând ca un curent să le scoată la iveală sau să le împingă sub ochii unor scufundători curioşi precum soţii Fargo. De-a lungul anilor, găsiseră monede de aur şi de argint din vremea Imperiului Roman, altele bătute de coroana Spaniei, ceramică din China, jad din Sri Lanka, tacâmuri de argint… Descoperiseră de toate, atât lucruri fascinante, cât şi obiecte legate de existenţa cotidiană. Deocamdată, în această călătorie găsiseră un singur obiect notabil: o monedă de aur fasonată precum un diamant, atât de încrustată cu depuneri marine, încât nu mai puteau distinge nici un detaliu.

Sam şi Remi mai urmăriră rechinii hrănindu-se preţ de câteva minute, iar apoi, încuviinţând reciproc din cap, se răsuciră şi începură să înoate înspre sud de-a lungul fundului apei, oprindu-se din când în când pe rând pentru a răscoli nisipul cu o paletă de ping-pong, în speranţa că movila pe care o ochiseră ascundea o bucăţică de istorie.

Insula Chumbe, cu o lungime de circa zece kilometri şi o lăţime de trei, are forma unei cizme de femeie, cu tibia, glezna şi vârful îndreptate înspre canal, iar gamba, tocul ascuţit şi talpa – faţă în faţă cu Zanzibarul. Chiar deasupra gleznei, bancul de nisip era întrerupt de un golfuleţ care ducea la laguna creată de tocul ascuţit.

După ce se târâră de-a lungul nisipului vreme de cincisprezece minute, Sam şi Remi ajunseseră acolo unde fâşia care alcătuia tocul se desprindea de restul insulei şi se

îndreptară înspre vest până la zece metri de plajă, după care porniră din nou spre nord, pentru a-şi continua căutarea. Acum începură să fie mai atenţi. De-a lungul acestei fâşii de nisip, canalul se afla periculos de aproape de plajă, un intrând de forma unui balon care le restrângea „zona de siguranţă” la doar doisprezece metri. Remi înota aproape de mal, cu câţiva metri înaintea lui Sam, fiecare dintre ei asigurându-se periodic că celălalt nu s-a lăsat purtat înspre hău.

Cu colţul ochiului drept, Sam zări ceva strălucind, licărul fulgurant al aurului. Se opri din înot, îşi înfipse genunchii în nisip, apoi ciocăni cu cuţitul în rezervorul de oxigen pentru a-i atrage atenţia lui Remi. Aceasta se opri la rândul ei, se răsuci şi înotă până la el. Sam arătă înspre acel loc. Remi încuviinţă din cap. Sam porni înainte, înotând înspre ţărm până când zăriră bancurile de nisip. Era un zid de nisip de aproape patru metri înălţime, delimitând o râpă unde adâncimea apei creştea, de la mai puţin de doi metri până la şase metri. Se opriră în faţa bancului şi priviră împrejur.

Ridicând din umeri, Remi îl întrebă unde anume.

Sam ridică la rândul său din umeri şi continuă să-şi poarte privirea de jos în sus, de-a lungul bancului. Acolo era! Zări din nou, la şase metri la dreapta sa, sclipirea aurului. Aici „zona de adio” era şi mai aproape, la nici trei metri în spatele lor. Chiar şi de la această distanţă simţeau vâltoarea curentului, asemenea unui vârtej care încerca să-i tragă înspre adâncuri.

Ieşind din peretele bancului, cam pe la înălţimea taliei, se afla ceea ce părea o porţiune de aproximativ cincisprezece centimetri din inelul unui butoi. Deşi era acoperit cu depuneri marine, în câteva locuri curentul împroşcase inelul cu nisip, scoţând la iveală luciul metalic.

Sam întinse mâna şi începu să împrăştie nisipul din jurul inelului. Porţiunea liberă deveni tot mai mare, douăzeci de centimetri, apoi douăzeci şi cinci, înainte de a se curba şi a se pierde în nisip. Sam ridică paleta, încercând să dezgroape câteva dintre doagele butoiului, asta dacă lemnul putrezise cumva între timp.

Sam nu mai agita paleta. Privi înspre Remi şi văzu că ochii i se măriseră în spatele măştii. Deasupra inelului nu se afla lemn putrezit, ci o faţadă din metal curbat. Sam se lăsă în genunchi şi înaintă până când pieptul îi era aproape lipit de banc, apoi îşi întinse gâtul şi începu să fluture paleta în spatele inelului. După treizeci de secunde, se formă o cavitate. Cu grijă, mişcându-se încet, Sam îşi strecură mâna în golul format şi palpă interiorul cu degetele răsfirate.

Îşi retrase braţul şi se îndepărtă de obiect până când ajunse în dreptul lui Remi. Ea îl privi cu ochi avizi. El încuviinţă din cap. Nu încăpea îndoială: butoiul nu era butoi, ci clopotul unei corăbii.

— Ei bine, nu mă aşteptam la asta, zise Remi câteva minute mai târziu, după ce ieşiseră la suprafaţă.

— Cred şi eu, îi răspunse Sam după ce îşi scoase din gură capul tubului de respirat.

Până acum, obiectul cel mai mare pe care îl găsiseră fusese o tavă de argint de pe o navă de transport din cel de-al Doilea Război Mondial.

Remi îşi scoase labele de scafandru şi le aruncă peste balustradă, pe duneta navei pe care o închiriaseră – o şalupă ca acelea pentru transportul de persoane, lungă de şapte metri şi jumătate, fabricată de Andreyale şi proiectată de Joubert-Nivelt, având încrustaţii de lemn lăcuit de tec şi ferestre în stil retro precum cele ale metrourilor – iar apoi se căţără pe scară, urmată de Sam. După ce îşi scoaseră şi restul echipamentului şi îl duseră în cabina şalupei, Remi luă două sticle de apă din lada frigorifică şi îi aruncă una lui Sam. Se aşezară pe scaunele de pe punte.

— De cât timp crezi că se află acolo? întrebă Remi.

— E greu de zis. Nu durează mult până să capete patină. Va trebui să vedem grosimea depunerilor de pe restul vasului. Interiorul părea destul de puţin afectat.

— Dar limba?

— N-am dat de ea.

— Se pare că avem o decizie de luat.

— Aici ai dreptate.

Nu doar că guvernul tanzanian avea nişte legi neortodoxe când venea vorba despre obiectele recuperate de pe epave, dar insula Chumbe era cunoscută oficial sub numele de Parcul Marin Insula Chumbe, iar o bună parte din ea fusese împărţită între un Sanctuar al Recifului şi o Rezervaţie a Pădurii de Corali. Înainte ca Sam şi Remi să poată acţiona în vreun fel, trebuiau să îşi dea seama dacă clopotul se afla în vreuna dintre aceste zone protejate. Dacă aveau să depăşească acest obstacol, puteau să treacă la următorul pas cu conştiinţa împăcată: să stabilească provenienţa şi (sau) originea clopotului, o etapă necesară dacă voiau să-l revendice în mod legal înainte de a anunţa autorităţile locale de prezenţa sa. Păşeau pe o sârmă foarte subţire. Dacă reuşeau să ajungă pe partea cealaltă, aveau şansa să pună mâna pe ceea ce putea fi o descoperire istorică importantă, dar la ambele capete ale firului se aflau legi care, în cel mai bun caz, ameninţau ca descoperirea să le fie luată şi în cel mai rău, puteau duce la întocmirea unui dosar penal. Conform legii, puteau să ia orice artefact găsit pentru care nu erau necesare „metode extraordinare de excavare". Fleacurile precum moneda în formă de diamant găsită de Remi nu puneau probleme, dar clopotul unei nave se înscria în cu totul altă categorie.

Nimic din toate acestea nu era ceva nemaiîntâlnit de soţii Fargo. Împreună sau separat, în timpul liber sau în timp ce îşi exercitau profesia, Sam şi Remi vânaseră comori, artefacte şi secrete istorice aproape de la începutul existenţei lor ca adulţi.

Călcând pe urmele tatălui ei, Remi studiase la Boston College şi terminase un masterat în antropologie şi istorie, având ca specializare căile comerciale din Antichitate.

Tatăl lui Sam, care murise cu câţiva ani în urmă, fusese unul dintre inginerii de vârf din programul spaţial al NASA[1]

[1] National Aeronautics and Space Administration (Agenţia Naţională pentru Aeronautică şi Spaţiu), agenţie care administrează programul spaţial public al Statelor Unite ale Americii, fiind responsabilă de cercetarea aerospaţială civilă şi militară (n.tr.)

iar mama sa, o femeie plină de viaţă, administra o barcă pentru scufundări turistice.

Sam era licenţiat în inginerie la Caltech[2], de unde se întorsese şi cu câteva trofee la fotbal şi lacrosse[3].

Când mai avea doar câteva luni până la absolvire, Sam fusese abordat de un om despre care aflase ulterior că făcea parte din DARPA[4] – Agenţia de Proiecte pentru Cercetare Avansată în Apărare ramura guvernamentală pentru cercetare şi dezvoltare. Ideea de a activa în domeniul ingineriei pur creative, dar şi ocazia de a-şi servi patria făcuseră ca decizia lui Sam să fie una uşoară.

După ce lucrase timp de şapte ani în cadrul DARPA, Sam se întorsese în California şi o cunoscuse pe Remi la Lighthouse, un club de jazz de pe plaja Hermosa. Sam intrase în club pentru a bea o bere rece, iar Remi se afla acolo pentru a sărbători reuşita unei expediţii de cercetare pornite de la nişte zvonuri despre o corabie spaniolă scufundată pe lângă golful Abalone.

Deşi nici unul dintre ei nu se referise vreodată la prima lor întâlnire ca la o dragoste la prima vedere, amândoi conveniseră că fusese ceea ce s-ar putea defini prin „certitudine încă din prima oră”. Şase luni mai târziu, se căsătoreau în locul unde se cunoscuseră, organizând o ceremonie restrânsă la clubul Lighthouse.

Încurajat de Remi, Sam se aruncă cu capul înainte şi îşi deschise o afacere proprie, reuşind să se umple de bani încă din primul an în urma inventării unui scanner laser pe bază de argon care putea să identifice şi să recunoască de la distanţă amestecul de metale şi aliaje, fie că era vorba

---

[2] California Institute of Technology este o universitate privată din Statele Unite, situată în Pasadena, California (n.tr.)

[3] Joc sportiv american între două echipe, fiecare dintre jucători căutând să introducă mingea în poarta celeilalte echipe cu ajutorul unei crose ce are la capăt o plasă pentru prinderea, transportarea şi pasarea mingii (n.tr.)

[4] Defense Advanced Research Projects Agency este o agenţie a Departamentului Apărării al Statelor Unite care are rolul de a dezvolta noi tehnologii pentru forţele armate (n.tr.)

despre aur sau argint, despre platină sau paladiu. Vânătorii de comori, universităţile, corporaţiile şi companiile de exploatări miniere s-au înghesuit să obţină licenţa pentru invenţia lui Sam şi în doar doi ani, Grupul Fargo obţinea un profit net anual de trei milioane de dolari. În patru ani, corporaţiile cu buzunare adânci îi băteau la uşă. Sam şi Remi acceptară oferta cea mai consistentă, vândură compania pentru o sumă care să le asigure un trai confortabil pentru tot restul vieţii şi se dedicară apoi adevăratei lor pasiuni: vânătoarea de comori.

Pentru Sam şi pentru Remi motorul existenţei nu erau banii, ci aventura şi satisfacţia de a vedea Fundaţia Fargo înflorind. Fundaţia, care îşi împărţea donaţiile între copiii sărmani sau abuzaţi, protecţia animalelor şi conservarea naturii, se dezvoltase vertiginos în ultimul deceniu, făcând donaţii de aproape douăzeci de milioane de dolari către diferite organizaţii doar în decursul ultimului an. O parte considerabilă din această sumă fusese oferită chiar de Sam şi de Remi, iar restul provenea din donaţii private. De bine sau de rău, aventurile lor atrăseseră destul de mult atenţia presei, iar asta adusese după sine donaţii din partea unor persoane bogate şi sus-puse.

Întrebarea cu care se confruntau acum era dacă acest clopot de corabie putea să producă fonduri pentru activităţile lor filantropice sau dacă se dovedea doar o curiozitate istorică menită să îi fascineze. Bineînţeles, chiar şi aşa, lucrurile nu se schimbau prea mult. Încercarea de a dezlega mistere istorice le oferea o bucurie în sine. Oricum ar fi stat lucrurile, ştiau de unde ar fi fost indicat să înceapă.

— E momentul să o sunăm pe Selma, zise Remi.

— E momentul să o sunăm pe Selma, admise Sam.

O oră mai târziu, se aflau înapoi la bungalow-ul asemănător celor de pe plantaţii pe care îl închiriaseră pe plaja Kendwa, de pe capul nordic al Zanzibarului. În timp ce Remi pregătea o salată din fructe proaspete şi felii de prosciutto şi mozzarella, Sam o sună pe Selma. Deasupra lor, agăţat de tavan, un ventilator de un metru şi jumătate

vântura aerul, iar prin uşile duble pătrundea briza răcoroasă, umflând perdelele de tifon.

Deşi în San Diego era patru dimineaţa, Selma Wondrash răspunse încă de la primul ţârâit al telefonului. Sam şi Remi nu se mirară, pentru că ajunseseră la convingerea că Selma dormea doar patru ore pe noapte, mai puţin duminica, zi în care dormea cinci.

— Când sunteţi în concediu, mă sunaţi doar dacă aţi dat de necazuri sau sunteţi pe punctul de a intra într-o belea, se auzi glasul Selmei prin difuzor, fără nici un preambul.

— Nu-i adevărat, răspunse Sam. Anul trecut te-am sunat din insulele Seychelles pentru...

— Pentru că o hoardă de babuini a dat iama în casa voastră de pe plajă, a distrus mobila şi şi-a luat tălpăşiţa cu toate bunurile voastre, iar poliţia v-a luat drept spărgători.

„Are dreptate”, schiţă Remi din buze din cealaltă parte a bucătăriei. Îi aruncă lui Sam o bucată de ananas proaspăt direct din vârful cuţitului. Sam o prinse în gură, iar ea îl aplaudă fără zgomot.

— Bine, ai dreptate, îi zise Sam.

Fost cetăţean maghiar care nu îşi pierduse în totalitate accentul, Selma Wondrash era o fire aspră, dar cu o inimă mare, fapt pe care încerca să-l ascundă, fiind şefa echipei de cercetare alcătuită de Sam şi de Remi, echipă ce avea în componenţă trei persoane şi activa în cadrul Fundaţiei Fargo. Selma era văduvă; soţul ei, pilot de teste din cadrul forţelor aeriene, se prăbuşise cu avionul cu zece ani în urmă.

După ce îşi luase licenţa la Universitatea din Georgetown, Selma administrase Departamentul pentru Colecţii Speciale al Bibliotecii Congresului, asta până când Sam şi Remi reuşiseră să o aducă să lucreze alături de ei. Chiar mai mult decât un coordonator al departamentului de cercetare, Selma se dovedise un agent de voiaj extraordinar şi un adevărat guru al logisticii, reuşind să îi ducă dintr-o locaţie în alta cu o eficacitate de-a dreptul militară. Selma se hrănea şi trăia din cercetare: din misterele care se încăpăţânau să îşi ascundă rezolvarea, din legendele care

conţineau şi cea mai plăpândă scânteie de adevăr.

— Ce s-a mai întâmplat de data asta? întrebă Selma.

— Clopotul unei corăbii, strigă Remi.

Auziră foşnetul hârtiilor în timp ce Selma căuta o coală curată.

— Spuneţi-mi, zise ea.

— Pe coasta vestică a insulei Chumbe, spuse Sam, iar apoi îi citi coordonatele pe care le salvase în GPS înainte de a se îndrepta spre barcă. Va trebui să verifici…

— Limitele rezervaţiilor şi ale sanctuarelor, ştiu, zise Selma, în timp ce creionul îi aluneca zgomotos pe hârtie. O pun pe Wendy să verifice legea maritimă din Tanzania. Altceva?

— O monedă. Are formă de diamant şi e cam de dimensiunea celei de cincizeci de cenţi americane. Am găsit-o la circa o sută de metri nord de clopot…

Sam privi înspre Remi căutând să îi confirme, iar aceasta încuviinţă din cap.

— O să vedem dacă putem să o curăţăm, dar deocamdată suprafaţa e indescifrabilă.

— Am înţeles. Ce altceva?

— Nu mai e nimic. Asta e tot ce avem. Cât poţi de repede, Selma. Cu cât reuşim să ancorăm mai repede clopotul, cu atât mai bine. Bancul de nisip nu părea foarte stabil.

— Revin eu cu un telefon, răspunse Selma şi închise.

Capitolul 2

Ciudad de México, Mexic

Quauhtli Garza, preşedintele Statelor Unite Mexicane şi liderul Partidului Mexica (pronunţat în mod tradiţional Me-şi-ca) Tenochca privi prin ferestrele care se întindeau de la podea până la tavan în Plaza de la Constitución, acolo unde altădată se înălţa Marele Templu. Acum nu mai rămăseseră decât nişte ruine înfrumuseţate, o atracţie turistică pentru

cei care doreau să privească tâmpi la rămăşiţele triste ale impunătorului oraş aztec Tenochtitlán şi ale măreţei Pietre Solare, cu un diametru de aproape patru metri şi o greutate de douăzeci de tone.

— E o bătaie de joc, bombăni Quauhtli Garza, privind la mulţimea care se rotea ca o turmă.

O bătaie de joc pe care până acum nu reuşise să o îndrepte cu prea mult succes. E adevărat că, de când fusese ales, poporul mexican reuşise să îşi înţeleagă mai bine descendenţa – reuşise să înţeleagă adevărata istorie a ţării sale, care fusese aproape rasă de pe faţa pământului de imperialismul spaniol. Chiar şi numele de Partidul Aztec, folosit de reporteri pentru a descrie Partidul Mexica Tenochca, era o insultă, o încuviinţare a falsităţii. Hernán Cortés şi conchistadorii săi însetaţi de sânge folosiseră numele de azteci pentru poporul mexica, derivat de la numele leagănului legendar al poporului mexica – Aztlán. Era totuşi un artificiu necesar. Deocamdată, termenul „aztec” era înţeles şi putea fi asimilat afectiv de către poporul mexican. Cu timpul, Garza avea să îi educe.

Garza şi Partidul Mexica Tenochca fuseseră, de fapt, aduşi la putere de o avalanşă de naţionalism precolonial, dar speranţele lui Garza legate de dezvoltarea Mexicului şi de îmbrăţişarea imediată a istoriei naţionale începeau să pălească. Începea să înţeleagă că învinseseră în alegeri în parte din cauza corupţiei şi a incompetenţei administraţiei anterioare şi în parte datorită „spectacolului cu iz aztec” al Partidului Mexica Tenochca, aşa cum se exprimase un analist politic.

Într-adevăr, un spectacol! Era absurd.

Nu renunţase Garza cu ani în urmă la numele său spaniol de origine creştină, Fernando, pentru cel de provenienţă nahuatl[5]? Nu procedase întregul guvern la fel? Nu le schimbase Garza numele copiilor săi cu unele din limba nahuatl? Mai mult chiar: literatura şi imaginile cuceririi

---

[5] Limba nativă în Mezoamerica, vorbită de aproximativ 1,5 milioane de nahua, în Mexicul Central şi aparţinând ramurii aztece a limbilor uto-aztece (n.tr.)

spaniole a Mexicului erau treptat îndepărtate din programa şcolară; numele de străzi şi de pieţe erau schimbate în favoarea unora care introduceau cuvinte nahuatl; limba era folosită acum şi în şcoli, unde se preda şi adevărata istorie a poporului mexica; sărbătorile religioase şi festivalurile tradiţionale mexica erau celebrate de-a lungul anului. Şi totuşi, sondajele arătau că poporul mexican le percepea ca pe nişte extravaganţe – ocazii de a lipsi de la muncă, de a se îmbăta şi de a tulbura ordinea publică. Aceleaşi sondaje arătau totuşi că schimbările reale puteau fi implementate dacă aveau suficient timp la dispoziţie. Garza şi partidul său mai aveau nevoie de un mandat, iar pentru asta Garza trebuia să dobândească un control mai ferm asupra Senatului, Camerei Deputaţilor şi a Curţii Supreme de Justiţie. În momentul de faţă, mandatul prezidenţial era unic şi limitat la o perioadă de şase ani. Nu era suficient pentru ca Garza să-şi poată îndeplini planurile, nu era suficient pentru a da ţării acel ceva de care avea nevoie: o istorie de sine stătătoare, curăţată de minciunile cuceririi şi ale masacrelor.

Garza se îndepărtă de fereastră, porni cu paşi mari spre birou şi apăsă unul dintre butoanele telecomenzii. Din tavan coborâră jaluzele care blocară lumina amiezii; corpurile de iluminat mascate se treziră la viaţă şi învăluiră în lumină covorul de un purpuriu-închis şi mobila din lemn masiv. Asemenea întregii sale existenţe, biroul său era o reflectare a moştenirii mexica. Tapiseriile şi tablourile care înfăţişau istoria aztecă acopereau pereţii. Un codice de aproape patru metri, realizat manual, descria înfiinţarea oraşului Tenochtitlân pe o insulă mlăştinoasă de pe Lacul Texcoco; în altă parte se afla un tablou al zeiţei aztece a lunii, Coyolxauhqui; în cealaltă parte a camerei, deasupra şemineului, o tapiserie imensă îi reprezenta laolaltă pe Huitzilopochtli, „Vrăjitorul Colibri” şi pe Tezcatlipoca, „Oglinda Fumurie”, veghind asupra poporului. Pe peretele de deasupra biroului se găsea o pânză în ulei pe care era înfăţişat Chicomoztoc – „Locul celor Şapte Peşteri” leagănul legendar al popoarelor care vorbeau limba nahuatl.

Dar nici unul dintre aceste obiecte nu se insinua în permanenţă în gândurile sale. Această onoare îi revenea unui alt artefact aflat în colţul încăperii. Aşezat pe un soclu de cristal, în interiorul unui cub de sticlă cu o grosime de un centimetru şi jumătate, se afla Quetzalcoatl, şarpele cu pene, zeul aztecilor. Bineînţeles, reprezentările lui Quetzalcoatl nu erau ceva neobişnuit – se găseau pe vase, pe tapiserii şi în mai multe codice – dar aceasta era unică. Era o statuetă. Singura de acest tip. Cu o înălţime de zece centimetri şi o lungime de optsprezece, era o capodoperă sculptată de mâini necunoscute în urmă cu un mileniu dintr-un bloc de jad aproape translucid.

Garza traversă încăperea şi se aşeză în scaunul din faţa soclului. Suprafaţa statuetei, luminată de deasupra de un bec cu halogen, părea să se unduiască, dând naştere unor forme şi unor pete de culoare de-a dreptul halucinante, tot atât de concrete pe cât erau de evanescente. Privirea lui Garza alunecă pe suprafaţa penelor şi a solzilor lui Quetzalcoatl până când ajunse la coadă – mai precis, acolo unde ar fi trebuit să fie coada, se corectă el de unul singur, în loc de a se îngusta pentru a forma o coadă obişnuită de şarpe, statueta se lăţea câţiva centimetri, iar apoi se întrerupea brusc printr-o linie verticală zimţată, ca şi cum ar fi fost desprinsă dintr-un artefact mai mare. Aceasta era, de fapt, teoria pe care o avansaseră oamenii de ştiinţă din jurul lui Garza. O teorie pe care el încercase din greu să o suprime.

Statueta lui Quetzalcoatl, simbolul Partidului Mexica Tenochca, era incompletă. Garza ştia ce lipsea – sau, mai precis, ştia că partea lipsă nu se asemăna cu nimic din panteonul aztec. Acest gând îl ţinea treaz noapte de noapte. Ca simbol al mişcării Mexica Tenochca încă din momentul în care Garza o fondase, statueta devenise un adevărat strigăt de luptă pentru valul de naţionalism care îl propulsase în funcţie. Dacă însă credibilitatea ei ar fi fost pusă la îndoială… Era un fapt pe care Garza nici nu îndrăznea să îl conceapă. Gândul că o corabie de război din secolul al 19-lea ar putea să distrugă tot ceea ce clădise era

de inacceptat. Totul s-ar risipi din cauza unui fleac sau a unui artefact găsit la întâmplare de un scufundător care l-ar arăta apoi unui pasionat de istorie, iar acesta, la rândul său, ar întreba un expert. Un joc de domino care ar distruge mândria abia refăcută a unei naţiuni.

Ţârâitul interfonului de pe birou îl smulse pe Garza din reveria sa. Stinse becul cu halogen şi se întoarse la birou.

— Da? spuse el.

— A sosit, domnule preşedinte.

— Spune-i să intre, zise Garza, iar apoi se întoarse şi se aşeză în spatele biroului.

Uşile duble se deschiseră şi cu paşi hotărâţi, Itzli Rivera îşi făcu apariţia. Cu o înălţime de un metru şi optzeci şi doi de centimetri şi cântărind sub şaptezeci de kilograme, Itzli Rivera părea firav de la distanţă – numai piele şi os, chipul său îngust fiind un relief de unghiuri şi suprafeţe netede dominate de un nas acvilin – dar, pe măsură ce se apropia, Garza îşi dădea încă o dată seama cât de înşelătoare putea să fie înfăţişarea lui Rivera. Privirea şi forma gurii erau neclintite, paşii erau apăsaţi şi hotărâţi, muşchii şi tendoanele braţelor descoperite păreau încordaţi. Chiar şi fără să-l cunoască, un observator atent putea să îşi dea cu uşurinţă seama că lui Itzli Rivera nu îi erau străine vitregiile vieţii. Bineînţeles, Garza cunoştea acest adevăr. Şeful său de operaţiuni făcuse, într-adevăr, ca aceste vitregii să se pogoare asupra multor suflete – până acum, în majoritate oponenţi politici care nu împărtăşeau viziunile lui Garza despre Mexic. Din fericire, era mai uşor să găseşti o fecioară într-un bordel decât un membru necorupt în Senat sau în Camera Deputaţilor, iar Rivera avea capacitatea de a identifica slăbiciunea unui om şi de a aplica lovitura în punctul nevralgic. Rivera era un discipol dedicat, se dezisese de numele său spaniol, Hector, alegându-l pe cel de Itzli, care însemna „obsidian”[6] în nahuatl. În opinia lui

[6] Rocă vulcanică de culoare neagră sau brună-cenuşie, cu înfăţişarea sticlei topite, folosită în Epoca Pietrei pentru confecţionarea armelor şi a uneltelor (n.tr.)

Garza, era un nume foarte potrivit.

Fost maior în GAFE, Grupo Aeromovil de Fuerzas Especiales – Grupul Aeromobil al Forţelor Speciale – şi fost membru în Serviciul Doi de Informaţii, S-2, din cadrul Ministerului Apărării Naţionale, Rivera se retrăsese din armată pentru a deveni bodyguardul lui Garza, dar acesta sesizase imediat potenţialul său şi îl avansase ca şef de operaţiuni şi agent de informaţii personal.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, zise Rivera cu glas aspru.

— Bună. Ia loc, te rog. Să spun să ţi se aducă ceva? Rivera refuză cu o mişcare a capului, iar Garza îl întrebă: Cărui fapt îi datorez această vizită?

— Am găsit ceva ce s-ar putea să vă intereseze – e o filmare. Am rugat-o pe secretara dumneavoastră să o încarce pentru vizionare.

Rivera luă telecomanda de pe birou, o îndreptă spre LCD-ul cu diagonala de 127 de centimetri şi apăsă butonul de pornire. Garza se aşeză. După câteva secunde de tăcere, pe ecran apărură un bărbat şi o femeie având în jur de 35 de ani, iar în fundal putea fi văzut un peisaj oceanic. Răspundeau întrebărilor unui reporter aflat în spatele camerei. Deşi Garza înţelegea şi vorbea fluent engleza, tehnicienii lui Rivera adăugaseră o subtitrare în spaniolă.

Interviul era scurt, nu dura mai mult de trei minute. La sfârşit, Garza îl privi pe Rivera. „Şi care e relevanţa?” părea el să întrebe.

— Cei doi sunt soţii Fargo; Sam şi Remi Fargo.

— Asta ar trebui să-mi spună ceva?

— Vă mai amintiţi povestea de anul trecut, cea despre Beciul Pierdut al lui Napoleon şi despre aurul spartanilor?

Garza aprobă din cap.

— Da, da…

— A fost opera soţilor Fargo. Sunt foarte pricepuţi la ceea ce fac.

Reuşise să îi capteze atenţia lui Garza. Acesta se aplecă în faţă.

— Unde a fost realizat interviul?

— În Zanzibar. De către un corespondent BBC. Bineînţeles, s-ar putea să nu fie decât o coincidenţă.

Garza îşi scutură neîncrezător mâna.

— Nu cred în coincidenţe. Şi nici tu, prietene, altfel nu mi-ai fi arătat asta.

Pentru prima dată de când intrase în birou, chipul lui Rivera trădă o emoţie – un zâmbet subţire de rechin, abia schiţat din buze.

— Aşa e.

— Cum ai dat peste interviu?

— După… revelaţie, le-am cerut tehnicienilor să creeze un program special. Monitorizează internetul, urmărind anumite cuvinte-cheie. În cazul de faţă, e vorba despre „Zanzibar”, „Tanzania”, „Chumbe”, „epave” şi „comori”. Ultimele două sunt, după cum era de aşteptat, specialitatea soţilor Fargo. În interviu susţineau sus şi tare că nu e vorba decât despre un concediu în care fac scufundări, dar…

— E destul de aproape de locul ultimului incident… Cel cu femeia aia din Marea Britanie…

— Sylvie Radford.

„Radford”, îşi zise Garza. Din fericire, femeia aia proastă nu avea nici cea mai vagă idee privind importanţa a ceea ce găsise, crezând că nu era nimic altceva decât un fleac pe care îl arăta celor din Zanzibar şi din Bagamoyo, întrebând localnicii ce ar putea fi. Moartea ei fusese o necesitate regretabilă în sine, dar Rivera se ocupase de tot cu prudenţa care îl caracteriza – poliţia clasase cazul ca pe un jaf stradal care degenerase în crimă.

Ceea ce doamna Radford găsise nu era decât un fir subţire din marea ţesătură, care, pentru a duce undeva, ar fi avut nevoie de atenţia şi de migala unui expert. Dar soţii Fargo… Bănuia că ştiau mai bine decât oricine cum să urmărească un fir întâmplător. Soţii Fargo ştiau cum să descopere ceva acolo unde nu părea a fi nimic.

— Crezi că a apucat să discute cu cineva despre ceea ce a găsit? întrebă Garza. Îmi imaginez că soţii Fargo au un fel de reţea de informaţii. Crezi că le-a mirosit ceva? Garza îşi miji ochii şi îl ţintui pe Rivera cu privirea. Spune-mi, Itzli,

crezi că ţi-a scăpat ceva?

Acea privire care îi făcuse pe mulţi dintre miniştrii şi dintre adversarii săi politici să pălească nu avu nici un efect asupra lui Rivera; abia dacă ridică din umeri.

— Mă îndoiesc, dar e posibil, spuse el calm.

Garza încuviinţă din cap. Deşi perspectiva ca doamna Radford să fi spus cuiva despre descoperirea ei era tulburătoare, Garza părea satisfăcut de faptul că Rivera nu se ferea să recunoască posibilitatea de a fi făcut o greşeală. Ca preşedinte, Garza era înconjurat zi de zi de indivizi care căutau doar să îl linguşească şi să îl aprobe. Avea încredere că Rivera îi oferea adevărul gol-goluţ şi că putea să repare ceea ce părea de nereparat, achitându-se de fiecare dată de aceste sarcini.

— Află ce se întâmplă, îi ordonă Garza. Du-te în Zanzibar şi descoperă ce pun la cale soţii Fargo.

— Şi dacă nu e o coincidenţă? Nu mă voi putea ocupa de ei la fel de uşor ca de femeia din Marea Britanie.

— Sunt sigur că te vei descurca, spuse Garza. Dacă istoria ne-a învăţat ceva, atunci ştim fără dubiu că Zanzibarul este un loc periculos.

Capitolul 3

Zanzibar

După ce vorbiră cu Selma, Sam şi Remi traseră un pui de somn, apoi făcură un duş, îşi schimbară hainele şi merseră cu scuterele pe şoseaua care se întindea de-a lungul coastei până în Stone Town, pentru a lua masa la restaurantul lor preferat cu specific tanzanian, Ekundu Kifaru – ceea ce însemna „Rinocerul Roşu” în limba swahili. Situat pe faleză, Rinocerul Roşu era străjuit de o parte de vechea clădire a vămii, iar de cealaltă – de Marele Arbore, un smochin gigantic, loc de întâlnire pentru cei care construiau bărci de mici dimensiuni şi pentru căpitanii de vase turistice care ofereau plimbări zilnice până la Insula închisorii sau Insula

Bawe.

Pentru Sam şi Remi, Zanzibarul (sau Unguja, aşa cum era denumit în swahili) personifica Africa Lumii Vechi. De-a lungul secolelor, insula fusese condusă de căpetenii războinice şi de sultani, de negustori de sclavi şi de piraţi; aici îşi stabiliseră sediul companii comerciale şi locul fusese un punct de pornire pentru numeroşi misionari, exploratori şi vânători europeni. Sir Richard Burton şi John Hanning Speke folosiseră Zanzibarul ca bază pentru expediţia lor de găsire a izvoarelor Nilului; Henry Morton Stanley îşi începuse faimoasa căutare a lui David Livingstone cu străduţele labirintice din Stone Town; despre William Kidd se spunea că străbătuse apele din jurul Zanzibarului atât ca pirat, cât şi ca vânător de piraţi.

Sam şi Remi descopereau că aici fiecare curte avea o poveste şi fiecare clădire ascundea o istorie secretă. Plecau întotdeauna din Zanzibar cu o mulţime de amintiri plăcute.

Când ajunseră în parcare, soarele aluneca deja cu repeziciune înspre apus, învăluind marea în nuanţe aurii şi roşietice. Mirosul scoicilor preparate la grătar umplea aerul.

— Bine aţi revenit, domnule şi doamnă Fargo, strigă valetul, iar apoi le făcu semn unor ajutoare cu sacouri albe care se apropiară şi luară scuterele.

— Bună seara, Abasi, răspunse Sam, strângându-i mâna valetului.

Remi fu îmbrăţişată cu căldură. Îl cunoscuseră pe Abasi Sibale în urmă cu şase ani, când veniseră pentru prima dată în Zanzibar şi se împrieteniseră foarte repede, luând cina alături de el şi de familia sa cel puţin o dată în decursul fiecărei vizite anuale. Abasi îi întâmpina de fiecare dată cu zâmbetul pe buze.

— Ce mai fac Faraja şi copiii? întrebă Sam.

— Sunt bine, sănătoşi, mulţumesc de întrebare. Veniţi într-o seară la cină cât mai sunteţi pe aici?

Remi zâmbi.

— Nu pierdem noi ocazia.

— Cred că cei din restaurant vă aşteaptă deja, zise Abasi.

Elimu, şeful de sală, îi întâmpină chiar dincolo de uşă. La

rândul său, îi cunoştea pe soţii Fargo de mulţi ani.

— Mă bucur să vă văd, mă bucur să vă văd. Masa dumneavoastră preferată, cea cu vedere spre port, e pregătită.

— Mulţumesc, zise Sam.

Elimu îi conduse către o masă aflată în colţ, luminată de un felinar şi înconjurată din două părţi de ferestre deschise care dădeau înspre apă. Dedesubt, luminile din Stone Town începeau să se aprindă.

— Doriţi un vin? îi întrebă Elimu. Vreţi să vă aduc lista?

— Mai aveţi acel Pinot Noir – cel de la podgoriile Chamonix?

— Da, fie din recolta din ’98, fie din cea din 2000.

Sam se uită la Remi, iar aceasta zise:

— Nu l-am uitat încă pe cel din ’98.

— Respectăm dorinţa doamnei, Elimu.

— Prea bine, domnule.

Elimu plecă.

— E minunat, murmură Remi cu privirea aţintită înspre ocean.

— Sunt întru totul de acord.

Încetă să mai privească pe fereastră, îşi întoarse capul spre el şi îi zâmbi, strângându-i mâna într-a ei.

— Te-a prins puţin soarele, observă ea. Din cine ştie ce motiv, Sam Fargo se bronza nefiresc – astăzi, doar nasul şi vârful urechilor îi erau roşii. Mâine aveau să fie de culoarea bronzului. O să te usture mai târziu.

— Mă ustură deja.

— Ai vreo idee? întrebă Remi, ridicând moneda în formă de diamant.

O lăsaseră întreaga după-amiază într-o soluţie cu concentraţie de 10 la sută acid nitric, iar apoi în alta, compusă după o formulă secretă inventată de Sam, care conţinea oţet alb, sare şi apă distilată, urmând ca apoi să fie curăţată cu o periuţă de dinţi cu peri moi. Deşi multe puncte rămăseseră acoperite, puteau distinge totuşi profilul unei femei şi două cuvinte: „Marie” şi „Reunion”. Înainte de a pleca din bungalow, îi transmiseseră şi aceste detalii

Selmei.

— Nici cea mai vagă, zise Sam. Nu pot spune decât că forma pare neobişnuită pentru o monedă.

— Crezi că e bătută de un particular?

— S-ar putea. Dar, dacă aşa stă treaba, atunci e bine lucrată. Marginile sunt frumos şlefuite, e bine prelucrată, greutatea e echilibrată…

Elimu reveni cu vinul, îl decantă şi le turnă amândurora, aşteptă să confirme alegerea, iar apoi le umplu paharele. Acest tip de Pinot Noir era sud-african, cu o aromă intensă şi un uşor gust de cuişoare, scorţişoară, nucşoară şi încă ceva, pe care Sam nu reuşea să îl identifice.

Remi mai sorbi o înghiţitură şi zise:

— Cicoare.

Lui Sam îi sună telefonul. Se uită la ecran, schiţă din buze numele Selmei, iar apoi răspunse:

— Bună seara, Selma.

Remi se aplecă înspre el pentru a asculta.

— La mine e dimineaţă. Tocmai au ajuns şi Pete şi Wendy. Încep să cerceteze aspectele legate de legea tanzaniană.

— Perfect.

— Lăsaţi-mă să ghicesc: sunteţi la Ekundu Kifaru şi priviţi apusul.

— Suntem oameni cu tabieturi, zise Remi.

— Ai vreo veste? întrebă Sam.

— Ceva legat de moneda voastră. V-aţi mai ales cu un mister.

Sam văzu chelnerul apropiindu-se şi zise:

— Aşteaptă o clipă.

Comandară samakai wa kusonga şi wali – adică crochete de peşte cu orez local şi lipie – iar ca desert, n’dizi no kastad – spumă de banane pregătită după o reţetă din Zanzibar. Chelnerul se îndepărtă, iar Sam reactivă sonorul telefonului.

— Spune, Selma. Te ascultăm, zise Sam.

— Moneda a fost bătută cândva la începutul anilor 1690. Au fost realizate doar cincizeci şi nu au fost puse niciodată

în circulaţie. Erau, să zicem, un semn de afecţiune, asta pentru că nu găsesc un cuvânt mai bun. Acea „Marie” de pe suprafaţa monedei este, de fapt, Sainte Marie, o comună franceză situată pe coasta de nord a insulei Réunion.

— N-am auzit niciodată de ea, recunoscu Remi.

— Nu-i de mirare. E doar o insuliţă aflată cam la 650 de kilometri est de Madagascar.

— Cine e femeia? întrebă Sam.

— Adelise Molyneux. Era soţia lui Demont Molyneux, guvernatorul insulei între 1685 şi 1701. Povestea spune că, la aniversarea a zece ani de la căsătorie, Demont şi-a topit colecţia de monede de aur şi a bătut aceste monede Adelise.

— Ăsta da, gest! zise Remi.

— Monedele trebuiau să reprezinte numărul de ani pe care aveau să-i petreacă împreună până la moarte, după cum spera Demont. N-au fost departe. Au murit la un an distanţă unul de altul, în preajma aniversării de patruzeci de ani.

— Şi cum a ajuns moneda asta tocmai în Zanzibar? întrebă Sam.

— De aici adevărul începe să se confunde cu legenda, spuse Selma. Bănuiesc că aţi auzit de George Booth.

— Era un pirat englez, zise Sam.

— Aşa e. Şi-a petrecut majoritatea timpului navigând în apele Oceanului Indian şi prin Marea Roşie. A început ca artilerist pe corabia Pelican, pe la 1696, iar apoi la bordul navei Dolphin. Prin 1699, aceasta a fost încercuită de flota britanică în apropiere de insula Réunion. O parte din echipaj s-a predat; câţiva, printre care şi Booth, au scăpat şi au ajuns în Madagascar, unde Booth şi un alt căpitan pirat, John Bowen, şi-au unit forţele şi au deturnat corabia Speaker, o navă pentru sclavi de 450 de tone şi cu patruzeci şi cinci de tunuri. Booth a fost ales căpitan, iar în jurul anului 1700 au ajuns pe lângă coastele Zanzibarului. Când au mers pe ţărm pentru provizii, marinarii au fost atacaţi de trupele arabe. Booth a fost omorât, dar Bowen a supravieţuit. S-a întors cu Speaker în apele din jurul

Madagascarului, murind câţiva ani mai târziu pe insula Mauritius.

— Ziceai că a fost atacat în timp ce se afla pe Dolphin în apropiere de insula Réunion, repetă Sam. La ce distanţă de comuna Sainte Marie?

— La doar câteva mile în larg, răspunse Selma. Legenda spune că Booth şi oamenii săi tocmai prădaseră comuna.

— Şi aşa s-au ales cu monedele Adelise, completă Remi.

— Aşa spune legenda. Şi aşa susţinea şi Demont Molyneux într-o scrisoare oficială prin care se plângea regelui Franţei, Ludovic al 15-lea.

— Hai să ne imaginăm puţin cum au stat, de fapt, lucrurile, zise Sam. Booth şi oamenii săi au scăpat de pe Dolphin, luând monedele Adelise cu ei, iar apoi l-au cunoscut pe Bowen. Au deturnat corabia Speaker şi s-au îndreptat spre Zanzibar, iar aici... ce au făcut? Au îngropat prada pe insula Chumbe? I-au dat drumul în apele puţin adânci pentru a o recupera mai târziu?

— Poate că Speaker nici măcar nu a scăpat, adăugă Remi. Poate că poveştile greşesc. Poate că s-a scufundat în canal.

— Sau una, sau alta, răspunse Selma. Oricum ar sta lucrurile, moneda găsită de voi face parte din colecţia Adelise.

— Întrebarea e, zise Sam, dacă clopotul nostru e de pe Speaker.

Capitolul 4

Zanzibar

Furtuna care se abătuse asupra insulei în primele ore ale dimineţii se risipise până la ivirea zorilor, lăsând aerul răcoros şi frunzele plantelor care înconjurau bungalow-ul acoperite de stropi strălucitori. Sam şi Remi stăteau pe veranda din spate care dădea înspre plajă şi luau un mic

dejun compus din fructe, pâine, brânză şi cafea tare. Dinspre copacii din jurul lor o bolboroseală ritmată.

— Nu mai accelera, strigă Sam. se auzeau ţipetele unor păsări nevăzute.

Deodată, o şopârlă gecko, cât un deget de mică, se urcă pe piciorul scaunului lui Remi, îi alunecă cu repeziciune prin poală, se sui pe masă, se strecură printre vase, iar apoi coborî pe scaunul lui Sam.

— Cred că a greşit drumul, zise Sam.

— Am eu ceva ce atrage reptilele, răspunse Remi.

Mai băură o ceaşcă de cafea, strânseră masa, îşi pregătiră rucsacurile şi coborâră de-a lungul plajei până în locul unde îşi lăsaseră şalupa. Sam aruncă rucsacurile pe punte, iar apoi o ajută pe Remi să urce.

— Ancora? strigă ea.

Sam îngenunche lângă ancora în formă de spirală, o răsuci până când o scoase din nisip, apoi i-o dădu lui Remi. Aceasta se retrase pe punte şi Sam putu desluşi zgomotul paşilor ei pe lemn, iar după câteva secunde auzi mugetul motorului care se trezea la viaţă, urmat de

— Nu mai accelerez, să trăiţi, răspunse Remi.

Când Sam auzi că elicea începea să se rotească, se sprijini de carenă, îşi înfipse picioarele în nisipul ud, le încordă şi începu să împingă. Barca alunecă treptat pe o lungime de câteva zeci de centimetri, după care se desprinse. Sam întinse mâna, apucă bara cea mai joasă, apoi îşi luă avânt cu picioarele, se agăţă cu călcâiele de balustradă şi urcă la bord.

— Spre insula Chumbe? întrebă Remi prin fereastra deschisă de la cabina timonei.

— Spre insula Chumbe, confirmă Sam. Avem un mister de rezolvat.

Se aflau la câteva mile distanţă de Insula închisorii când telefonul prin satelit al lui Sam sună. Aşezat pe dunetă în timp ce scotocea prin echipamentul lor, Sam luă telefonul şi răspunse. Era Selma.

— Am şi veşti bune şi veşti proaste, zise ea.

— Să le auzim pe cele bune mai întâi, replică Sam.

— Conform regulamentului Ministerului Resurselor Naturale din Tanzania, locul în care aţi găsit clopotul se află în afara limitelor sanctuarelor. Nu e nici un recif pe acolo, aşa că nu e nevoie de protecţie.

— Şi veştile proaste?

— Legea tanzaniană pentru recuperările maritime rămâne valabilă – „fără metode extraordinare de excavare”. Textul e destul de neclar, dar aş zice că aveţi nevoie de ceva mai mult decât de nişte palete de ping-pong pentru a scoate clopotul. I-am pus pe Pete şi pe Wendy să verifice ce presupune obţinerea unui permis – bineînţeles, totul foarte discret.

Pete Jeffcoat şi Wendy Corden formau un cuplu – doi californieni blonzi, bronzaţi şi atletici, el fiind licenţiat în arheologie, iar ea în ştiinţe sociale – şi erau ucenicii Selmei.

— Bine, zise Sam. Ţine-ne la curent.

După o scurtă oprire la docurile din Stone Town pentru realimentare şi aprovizionare, au mai navigat de voie încă nouăzeci de minute de-a lungul coastei, trecând prin canalele create de insulele aflate în largul Zanzibarului, înainte de a ajunge la coordonatele arătate de GPS, acolo unde se afla clopotul. Sam se duse în faţă şi aruncă ancora. În aer nu se simţea nici o adiere, iar pe cerul albastru nu se vedea nici un nor. Cum Zanzibarul se afla chiar sub ecuator, luna iulie era o lună de iarnă, nu de vară, aşa că temperaturile nu depăşeau treizeci de grade. O zi perfectă pentru scufundări. Ridică pe fungă fanionul cu dungi roşii şi albe care semnala „scafandru în apă”, apoi se duse la dunetă lângă Remi.

— Folosim rezervoarele de oxigen sau doar măştile cu tub? întrebă ea.

— Mai întâi doar măştile. Clopotul se afla la trei metri sub apă. Să vedem cu ce avem de-a face, iar apoi ne regrupăm.

La fel ca în urmă cu o zi şi la fel cum era în majoritatea timpului în Zanzibar, apa era uimitor de limpede, variind de

la nuanţe de turcoaz până la nuanţe de indigo. Sam se rostogoli peste bord, fiind urmat în câteva secunde de Remi. Stătură nemişcaţi preţ de câteva clipe la suprafaţa apei, aşteptând ca norul de bule şi spuma din jurul lor să se risipească, apoi se întoarseră şi se scufundară. Odată ajunşi la nisipul alb de pe fund, cotiră spre dreapta şi ajunseră în curând la marginea bancului, iar de aici îşi luară din nou avânt pentru a se scufunda mai adânc, urmând suprafaţa verticală către fundul apei. Se opriră, îngenunchează şi îşi împlântară cuţitele în nisip, pentru a le folosi ca prize pentru mâini.

În faţa lor se vedea limita „zonei de adio”. Furtuna de noaptea trecută nu numai că înteţise curentul în canalul principal, dar adusese şi o mulţime de resturi care formau o pătură atât de densă, încât păreau un perete compact de nisip gri-maroniu. Cel puţin, rechinii aveau să stea departe de apele de pe lângă mal. Dezavantajul era că, din locul în care se aflau, puteau să simtă forţa curentului.

Sam îşi atinse masca şi ridică degetul mare în sus. Remi dădu aprobator din cap. Înotară şi ieşiră la suprafaţă.

— Ai simţit? întrebă Sam.

Remi încuviinţă din cap.

— Parcă o mână invizibilă ar fi încercat să ne înşface.

— Să stai aproape de banc.

— Am înţeles.

Se scufundară din nou. Când ajunseră la fund, Sam verifică GPS-ul, se orientă, apoi arătă spre sud de-a lungul bancului, făcându-i semn lui Remi că trebuia să înainteze nouă metri. Ieşind din nou la suprafaţă, înotară unul în spatele celuilalt în aceeaşi direcţie, în faţă aflându-se Sam, cu un ochi urmărind GPS-ul, iar cu celălalt fiind atent la poziţia sa. Se opri din nou şi arătă înspre fundul apei.

În locul de unde clopotul ieşise din banc nu se mai afla acum decât un crater cilindric. Se uitară neliniştiţi în toate părţile. Cea care o zări prima fu Remi, o scobitură curbată pe fundul apei, la trei metri în dreapta lor, legată de o altă scobitură printr-o linie sinuoasă precum urma lăsată de un şarpe. Modelul reveni. Îl urmăriră din priviri până când, la

şase metri distanţă, văzură ieşind din nisip o bucată de metal neagră. Era clopotul.

Nu era nevoie de prea multă imaginaţie să îţi dai seama ce se întâmplase: în timpul nopţii, valurile purtate de furtună izbiseră bancul, erodând încet, dar sigur nisipul din jurul clopotului, până când acesta se deplasase din locul în care se afla iniţial. Clopotul fusese purtat de valuri, timp în care fizica, eroziunea şi vremea îşi făcuseră treaba până când trecuse furtuna.

Sam şi Remi se uitară unul la altul, dând din cap cu bucurie. Acolo unde legea tanzaniană le interzicea să folosească „metode extraordinare de excavare”, Mama Natură venise să îi salveze. Înotară înspre clopot, dar, la jumătatea distanţei, Sam o apucă pe Remi de braţ, oprind-o. Însă aceasta se oprise deja şi privea ţintă în faţă. Văzuse şi ea. Clopotul se oprise pe buza prăpastiei, având partea superioară îngropată în nisip, în timp ce gura îi atârna în gol.

Ieşind la suprafaţă, îşi traseră răsuflarea.

— E prea mare, zise Remi.

— Prea mare pentru ce? Să-l mutăm?

— Nu, prea mare ca să fie de pe Speaker.

Sam căzu pe gânduri preţ de o clipă.

— Ai dreptate. Nu mi-am dat seama.

Deplasamentul corabiei Speaker era înregistrat ca fiind de 450 de tone. În conformitate cu măsurile standard ale vremii, clopotul nu putea depăşi şaizeci de kilograme. Clopotul pe care ei îl găsiseră era cu mult mai greu.

— Devine din ce în ce mai bizar, zise Sam. Să ne întoarcem la barcă. Avem nevoie de un plan.

Erau la trei metri de barcă în momentul când auziră zgomotul unor motoare diesel apropiindu-se din spatele lor. Ajunseră la scară şi când se întoarseră, la o sută de metri depărtare văzură o canonieră a pazei de coastă tanzaniene. Sam şi Remi se urcară în şalupă, la dunetă şi îşi puseră deoparte echipamentul.

— Zâmbeşte şi fă cu mâna, murmură Sam.
— Avem probleme? şopti Remi zâmbind.
— Habar n-am. O să aflăm în curând.
Sam continua să facă cu mâna.
— Am auzit că închisorile tanzaniene nu sunt prea plăcute.
— Nici o închisoare nu e plăcută. Totul e relativ.
La nouă metri, canoniera schimbă cursul şi se opri paralel cu barca lor, venind din sens invers. Sam văzu că era o barcă de patrulare chinezească din anii 1960, din clasa Yulin, care fusese modernizată. Văzuseră asemenea bărci de mai multe ori în fiecare dintre călătoriile lor, iar Sam, în permanenţă interesat să-şi îmbogăţească cunoştinţele, îşi făcuse temele: aveau doisprezece metri lungime şi o greutate de zece tone, două motoare diesel cu trei arbori cotiţi, dezvoltând o putere de câte 600 CP şi erau echipate cu două mitraliere de 12,7 mm, una la pupă, cealaltă la proră.
Doi marinari în uniformă militară stăteau la dunetă şi alţi doi se aflau la teugă. Cu toţii aveau atârnate de umăr pistoale automate AK-47. Un bărbat înalt de culoare, îmbrăcat în uniformă albă, care era în mod sigur căpitanul, ieşi din cabină şi se îndreptă spre balustradă.
— Salutare, strigă el.
Spre deosebire de întâlnirile anterioare cu paza de coastă, acest căpitan avea o figură încruntată. Nu schiţă nici un zâmbet de întâmpinare, nu schimbară amabilităţi.
— Salutare, răspunse Sam.
— O verificare de rutină. Urcăm la bord.
— Sunteţi bine-veniţi.
Motorul canonierei bolborosi şi nava îşi schimbă unghiul, apropiindu-se cu prora la trei metri. Motoarele fură lăsate la ralanti, iar vasul pluti, oprindu-se lângă şalupa lor. Marinarii de la dunetă aruncară anvelope între nave, apoi se aplecară, apucară balustrada şalupei şi aduseră bărcile laolaltă. Căpitanul sări peste balustradă şi ateriză cu siguranţa unei pisici pe duneta şalupei, lângă Sam şi Remi.
— Din câte văd, aţi ridicat fanionul pentru scafandri, zise

el.

— Facem scufundări, răspunse Sam.

— Barca vă aparţine?

— Nu, am închiriat-o.

— Prezentaţi-mi documentele.

— Actele bărcii?

— Şi certificatele pentru scufundări.

— Le aduc eu, zise Remi şi coborî în grabă scările care duceau la cabină.

— Cu ce scop vă aflaţi aici? îl întrebă căpitanul pe Sam.

— În Zanzibar sau în acest loc?

— Şi una şi alta, domnule.

— Suntem în concediu, iar acesta pare un loc bun pentru scufundări. Am fost şi ieri aici.

Remi se întoarse cu documentele şi i le înmână căpitanului, care se uită mai întâi peste contractul de închiriere, iar apoi peste certificatele pentru scufundări. Îşi ridică privirea şi le studie chipurile.

— Sunteţi Sam şi Remi Fargo. Sam încuviinţă din cap. Vânătorii de comori.

— Putem zice şi aşa, în lipsa unui termen mai bun, admise Remi.

— Căutaţi comori în Zanzibar?

Sam zâmbi.

— Nu am venit pentru asta, dar suntem tot timpul cu ochii în patru.

Peste umărul căpitanului, dincolo de geamul fumuriu al cabinei canonierei, Sam zări silueta întunecată a unui om. Părea să se uite fix la ei.

— Şi aţi ochit ceva?

— O monedă.

— Cunoaşteţi legislaţia tanzaniană privind aceste chestiuni?

— Da, încuviinţă Remi.

Din canonieră se auzi o bătaie scurtă în geamul cabinei. Căpitanul privi peste umăr, le ceru lui Sam şi lui Remi să îl aştepte, apoi sări înapoi peste balustradă şi intră în cabină. Reapăru după un minut şi li se alătură.

— Puteţi să-mi descrieţi moneda găsită?

Fără nici cea mai mică ezitare, Remi spuse:

— E rotundă, din cupru, cam de dimensiunea a cincizeci de şilingi. E destul de ruginită. N-am reuşit să o identificăm.

— O aveţi la dumneavoastră?

— Nu, spuse Sam.

— Confirmaţi că nu căutaţi o anumită epavă sau comoară?

— Bineînţeles.

— Unde locuiţi în Zanzibar?

Sam ştia că nu avea rost să mintă. Oricum, aveau să verifice răspunsul.

— Într-un bungalow de pe plaja Kendwa.

Căpitanul le returnă documentele, iar apoi îi salută ducându-şi degetul la caschetă.

— Vă doresc o zi bună.

Sări din nou balustrada şi dispăru în cabina canonierei. Motoarele acesteia mugiră, marinarii împinseră nava care se desprinse de şalupă, iar apoi viră spre vest, înspre canal. Sam făcu doi paşi mari, se strecură în cabină şi ieşi cu un binoclu. Îl duse la ochi şi îl îndreptă înspre canonieră. După douăzeci de secunde, lăsă binoclul jos.

— Ce e? întrebă Remi.

— Era cineva în cabină care îi dădea ordine.

— Bătaia în geam? zise Remi. Ai reuşit să îl vezi?

Sam confirmă din cap.

— Nu era negru şi nu purta uniformă. Părea hispanic – poate din bazinul Mediteranei. Era slab, nas acvilin, sprâncene stufoase.

— Cine ar avea autoritatea, ca civil din afara Tanzaniei, de a da ordine echipajului unei canoniere aparţinând pazei de coastă?

— Cineva care are buzunarele adânci.

Oricât de mult le plăceau Tanzania, Zanzibarul şi oamenii de aici, nu încăpea nici un dubiu că printre ei era foarte răspândită corupţia. Majoritatea tanzanienilor aveau un venit zilnic foarte mic; personalul militar câştiga doar cu puţin peste medie.

Deocamdată nu ştim nimic. Dar, Remi, sunt curios: de ce ai minţit în legătură cu moneda?

— Din instinct, răspunse Remi. Crezi că ar fi trebuit să...

— Nu. Şi eu am simţit la fel. Paza de coastă tanzaniană are două canoniere cu care acoperă zona coastei centrale, canalul principal şi Zanzibarul. Mi-au dat impresia că ne căutau fix pe noi.

— Şi mie.

— Iar aia a fost orice numai verificare de rutină nu. Nu i-a interesat dacă avem colaci de salvare sau radio, nu s-au uitat la echipamentul pentru scufundări.

— Şi când s-a mai întâmplat să întâlnim un oficial tanzanian care să nu zâmbească până la urechi şi să nu fie numai lapte şi miere?

— Niciodată, răspunse Sam. Cât despre moneda Adelise...

Remi îşi desfăcu fermoarul de la costumul de scafandru şi scoase moneda zâmbind.

— Eşti o fată deşteaptă, zise Sam.

— Crezi că o să caute în bungalow?

Sam ridică din umeri.

— Dacă punem lucrurile cap la cap, ce pot să însemne toate astea?

— N-am nici cea mai vagă idee, dar trebuie să fim cu băgare de seamă de aici înainte.

Capitolul 5

Zanzibar

Rămaseră pe punte timp de o oră, bând din când în când apă rece ca gheaţa, bucurându-se de legănatul şalupei şi ascultând valurile care loveau carena. În primele treizeci de minute după ce canoniera plecă, o mai zăriră de două ori, la distanţă de o milă, deplasându-se mai întâi dinspre nord înspre sud, iar apoi în sens invers. Nu mai reveni.

— Nu pot să mă gândesc la altceva decât la clopotul care e atârnat în gol, zise Remi. Mi-l şi imaginez.

— Şi eu, dar prefer să îmi asum riscul ăsta decât să se întoarcă şi să ne surprindă chiar când îl scoatem la suprafaţă. Să mai aşteptăm douăzeci de minute. Chiar şi în cel mai rău caz, tot reuşim să ajungem la el.

— Aşa e, dar de la o adâncime de cincizeci de metri încep problemele. Nu ne va fi dificil să ajungem acolo. S-ar putea să ne fie însă greu să îl găsim.

Ţinând cont de greutatea clopotului, după ce se rostogolea pe o pantă de cincizeci de metri, putea să ajungă aproape oriunde, precum o mărgea pe care un copil o scapă în sufragerie şi care ajunge până sub frigiderul din bucătărie.

— Şi după ce îl găsim, o să fie o cu totul altă distracţie să îl scoatem la suprafaţă. O să avem nevoie de alt echipament, de un compresor, de saci de ridicare gonflabili, de un vinci…

Sam dădea aprobator din cap. Era prea multă agitaţie ca să se mai poată ascunde de ochi curioşi şi băgăcioşi. Simplul fapt de a închiria echipamentul din Stone Town – chiar şi dacă ar fi făcut-o anonim – ar fi declanşat întreaga reţea de zvonuri. Până la sfârşitul zilei, ar fi apărut spectatori atât pe ţărm, cât şi pe bărcile ieşite în larg, iar printre ei se putea găsi şi misteriosul pasager al canonierei.

— Să sperăm că nu se ajunge la asta, zise el.

Mutară şalupa la aproximativ zece metri de locaţia clopotului. Sam sări în apă şi fixă ancora într-o stâncă subacvatică, iar apoi, după ce reveni la bord, desfăşurară covrigul de parâmă împletită lungă de treizeci de metri şi cu diametrul de vreo doi centimetri, pe care îl cumpăraseră mai devreme din Stone Town. Trecură parâma prin tacheţii posteriori de la babord şi tribord, iar apoi o fixară central cu un inel cu şurub. Aruncară apoi parâma peste pupă. În nici două minute, erau deja echipaţi şi înaintau la suprafaţa apei, trăgând parâma după ei.

Fură amândoi surprinşi când găsiră clopotul exact unde îl

lăsaseră, atârnând peste buza hăului, dar îşi dădură foarte curând seama că situaţia era mai problematică decât anticipaseră. Nisipul de sub gura clopotului se eroda văzând cu ochii, fâşii de nisip şi pietre fiind smulse de curent.

Remi trecu iute capătul parâmei prin inelul de la centura pentru scufundare, i-l întinse apoi lui Sam, care procedă la fel, după care prinse inelul cu şurub al parâmei între dinţi.

Înotară până la suprafaţă, traseră câteva guri de aer, apoi se scufundară din nou.

Sam îi făcu semn lui Remi să facă poze. Dacă avea să se întâmple ce era mai rău, fotografiile le-ar fi oferit măcar posibilitatea de a-l identifica. În timp ce Remi începu să îl fotografieze, Sam înotă în faţă până când reuşi să vadă dincolo de buza prăpastiei. Panta nu era chiar verticală, ci mai degrabă într-un unghi de aproximativ şaizeci, şaizeci şi cinci de grade. Nu că asta ar fi contat prea mult. După cum presupusese Remi mai devreme, clopotul îl depăşea în greutate pe cel de la bordul corabiei Speaker cam cu zece, cincisprezece kilograme. Dacă ar fi început să alunece, unghiul pantei ar fi încetinit prea puţin căderea.

Dar apoi, ca lucrurile să se potrivească, nisipul de sub clopot începu să se mişte. Toarta începu să se balanseze în sus, rămase atârnată în aer preţ de o secundă, apoi clopotul începu să alunece cu gura înainte de-a lungul pantei.

Dând curs unui imbold pe care îl regretă în clipa următoare, Sam îşi încordă picioarele şi se avântă cu viteză după clopotul care dispăruse dincolo de margine. Auzi în treacăt glasul estompat al lui Remi care îl striga, dar acesta se stinse imediat, acoperit de vâltoarea curentului. Nisipul îi biciuia trupul precum mii de înţepături de albine. Dându-se peste cap, Sam porni în direcţia în care spera că se afla bancul de nisip. Degetele răsfirate ale mâinii drepte atinseră ceva solid şi simţi o durere acută care îl fulgeră prin degetul mic. Ignorând durerea, simţi cum clopotul prinde viteză, efectul de buldozer al gurii fiind aproape anulat de inerţie. Vederea i se tulbura, în timp ce plămânii consumau ultimele molecule de oxigen. Îşi simţea bătăile inimii în cap ca un foc continuu de artilerie.

Acţionând doar instinctiv, îşi trecu mâna peste mijlocul clopotului, ajungând în partea superioară a acestuia. Degetele găsiră deschizătura toartei. Îşi duse mâna stângă la gură, apucă inelul cu şurub şi îl trecu prin toartă. Îl răsuci apoi în jurul parâmei şi îl înşurubă cu degetul mare.

Clopotul se opri smucindu-se. Parâma zbârnâi înfundat. Sam nu mai reuşi să se ţină şi începu să alunece; mâinile loveau suprafaţa clopotului, în timp ce degetele căutau să se agaţe de ceva. Nu găsea nimic. Apoi, deodată, simţi o protuberanţă sub palmă. Degetul mic îi fu încă o dată fulgerat de o durere înţepătoare. „E inelul exterior”, gândi el. Degetele încârligate atinseseră inelul exterior de deasupra gurii clopotului. Întinse şi cealaltă mână, apucă inelul şi îşi făcu vânt în sus, lovind cu ambele picioare în vâltoarea curentului, până când reuşi să vadă parâma, o dungă de un alb pur în vârtejul de nisip. O apucă. Pe dosul palmei simţi atingerea unor degete. Din negură se ivi un chip. Remi. Vederea îi era deja traversată de scânteieri şi începea să se estompeze. Remi coborî de-a lungul parâmei, întinse mâna, îl apucă de încheietura dreaptă şi îl trase cu forţă.

Instinctiv, Sam îşi încleştă mâinile pe parâmă şi începu să se caţere.

Peste zece minute, stătea în scaunul de pe punte, cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate, mângâiat de lumina soarelui. După ce stătu aşa preţ de două minute, îşi îndreptă capul, deschise ochii şi o văzu pe Remi care se sprijinea de balustradă şi îl privea. Se aplecă înspre el şi îi întinse o sticlă cu apă.

— Te simţi mai bine? întrebă ea cu blândeţe.

— Da. Mult mai bine. Totuşi, mă cam doare degetul mic. Mă înţeapă. Îl ridică şi se uită la el; era drept, dar umflat. Îl îndoi din nou şi tresări. Nu e rupt. Se rezolvă cu puţină faşă elastică.

— N-ai păţit nimic altceva?

Sam scutură din cap.

— Bine, mă bucur, zise Remi. Sam Fargo, eşti un

prostănac.

— Poftim?

— Ce a fost în capul tău când te-ai aruncat după el?

— Pur şi simplu, am reacţionat. Până să-mi dau seama ce făceam, era prea târziu. Dacă intri în horă…

— Joci până ajungi pe fundul oceanului, îl contră Remi, scuturând din cap şi privindu-l mânioasă. Îţi jur, Fargo…

— Îmi pare rău, zise Sam. Şi mersi că ai venit după mine.

— Prostănacule, repetă ea, apoi se ridică, merse până la el şi îl sărută pe obraz. Eşti prostănacul meu. Şi nu-i nevoie să-mi mulţumeşti – oricum, cu plăcere.

— Spune-mi că nu l-am pierdut, zise Sam, privind împrejur. Îl mai avem?

Era încă uşor ameţit. Remi arătă înspre pupă, unde parâma, întinsă ca o coardă de pian, se arcuia înspre apă.

— În timpul în care ai tras un pui de somn, l-am ridicat în susul pantei. Acum, e cam la un metru şi jumătate de margine.

— Bravo ţie.

— Nu te bucura încă. Mai trebuie să-l aducem la suprafaţă.

Sam zâmbi.

— Nu-ţi face griji, Remi. Fizica e de partea noastră.

Înainte de a putea pune în practică ideea lui Sam, era totuşi nevoie de puţină forţă brută. Cum bărbatul avea degetul mic bandajat, stătea la pupă şi ţinea ancora, în timp ce Remi băga şalupa în marşarier şi urmărea semnele pe care acesta i le făcea cu mâna, până când ajunseră aproape deasupra locului unde se afla clopotul. Desfăşură sfoara din tacheţi, după care o ridică, apoi o înnodă şi o blocă din nou.

— Ia-o înainte încet, strigă Sam. Uşor.

— Am înţeles.

Remi înainta încet, numai câţiva centimetri odată. Sam, aplecat peste pupă, cu faţa în apă, urmărea mişcarea clopotului care se îndepărta prin nisip. Când acesta ajunse la şase metri de marginea prăpastiei, Sam strigă:

— Opreşte-te!

Remi opri motorul.

Sam îşi puse masca şi se scufundă ca să examineze captura. Un minut mai târziu, se întoarse la suprafaţă.

— Arată bine. Nu sunt prea multe depuneri marine, ceea ce înseamnă că a stat ceva vreme în interiorul bancului.

Remi întinse mâna şi îl ajută pe Sam să urce în şalupă.

— Are multe stricăciuni? întrebă ea.

— Niciuna, din câte am văzut. E gros, Remi – probabil cântăreşte mai bine de treizeci şi cinci de kilograme.

Remi fluieră uşor.

— Măricel. Aşadar, după măsurătorile standard, nava ar avea un deplasament de cât… o mie de tone?

— Între o mie şi o mie două sute de tone. Cu mult peste Speaker.

Faptul că găsiseră moneda Adelise în apropierea clopotului era pură coincidenţă.

Cum clopotul nu mai era în pericol de a cădea în canal, se decuplară şi îndreptară şalupa la o sută de metri înspre nord, apoi, când ajunseră la glezna insulei, încetiniră la intrarea în golf, după care pătrunseră în laguna formată de fâşia în formă de toc.

Având mai puţin de un kilometru atât în lungime, cât şi în lăţime, laguna era, de fapt, o mlaştină de mangrove. Din loc în loc, pe suprafaţa apei puteau fi văzute cam două duzini de „insule plutitoare”: ridicături de pământ în formă de ciupercă, susţinute de baraje formate din rădăcinile supraterane, noduroase ale mangrovelor. Cu suprafeţe care atingeau dimensiuni variabile, între cea a unei camere şi cea a unui garaj dublu, toate erau pline de ierburi abundente, iar cele mai multe erau acoperite de păduri miniaturale de arbori pitici şi de tufişuri. La capătul sudic al mlaştinii se afla o plajă îngustă, iar dincolo de aceasta se întindea o pădurice de cocotieri. Totul era cuprins de o linişte sinistră, iar în aer nu se simţea nici o adiere.

— Nu vezi aşa ceva în fiecare zi, murmură Remi.

— Oare nu dăm pe-aici şi de Pălărierul Nebun sau de Alice?

— Nu, bate în lemn.

— Să ne grăbim. Soarele începe să ardă.

Îşi croiră drum printre insulele plutitoare, aruncară ancora în apropierea ţărmului, apoi înaintară prin apă până pe plajă.

— De câţi o să avem nevoie? întrebă Remi. Cu o singură mână, printr-o mişcare îndemânatică, îşi răsuci părul castaniu la spate, prinzându-l cu un elastic într-un coc în vârful capului.

Sam zâmbi.

— Pare un adevărat truc felul în care faci asta.

— Suntem o specie plină de minunăţii, încuviinţă Remi cu un zâmbet şi îşi stoarse poalele tricoului. Deci de câţi avem nevoie?

— De şase. Nu, de cinci.

— Şi eşti sigur că nu putem să luăm cele necesare din Stone Town şi să ne întoarcem repede?

— Chiar vrei să riscăm? Ceva îmi spune că ofiţerul de pe canonieră ar fi foarte încântat să ne aresteze. Dacă bănuieşte că îl minţim...

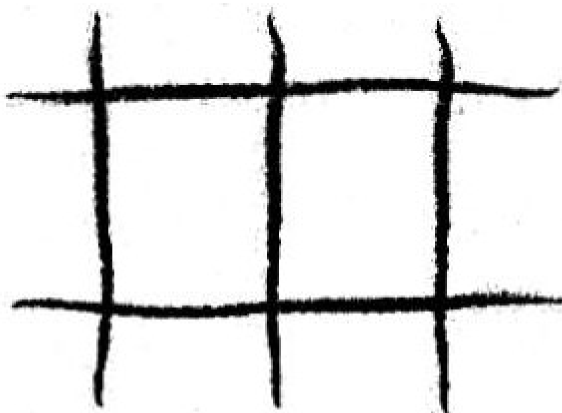
— Ai dreptate. Bine, Gilligan[7], haide să facem o plută.

Găsiră cu uşurinţă mulţi copaci căzuţi la pământ, dar fu mai dificil să găsească unii de dimensiuni potrivite. Sam identifică cinci candidaţi, fiecare de aproximativ doi metri şi jumătate şi cu diametrul cam de grosimea unui stâlp de telegraf. Trase cu Remi fiecare buştean pe plajă şi îi aranjară în şir.

Sam se apucă de lucru. Construcţia era destul de simplă, după cum explică Sam. Apucă un băţ adus de ape şi desenă planul pe nisip.

---

[7] Trimitere la personajul principal al unui serial de comedie american, Gilligan's Island (Insula lui Gilligan), care urmărea soarta unor naufragiaţi şi încercările acestora de a supravieţui şi de a părăsi insula (n.tr.)

— Nu e chiar Queen Mary[8], observă Remi zâmbind.

— Dar, răspunse Sam, aş mai avea nevoie de încă patru buşteni.

— De ce ai lăsat capetele mai ieşite?

— Din două motive: pentru stabilitate şi pe post de pârghie.

— Pentru ce?

— O să vezi tu. Acum am nevoie de nişte parâme – cam douăsprezece bucăţi de câte doi metri.

— Să trăiţi, replică Remi.

După ce munci timp de o oră, Sam se îndreptă de spate şi îşi privi creaţia. Ochii mijiţi îi spuneau lui Remi că prin mintea lui se desfăşurau tot felul de ecuaţii. După un minut de gândire, Sam încuviinţă din cap.

— Bun. Cred că e îndeajuns de flotabilă, decretă el. Cu o rezervă de douăzeci la sută.

Trăgând pluta după ei, se strecurară înapoi prin golf până la marginea vestică a insulei, iar apoi se îndreptară spre sud de-a lungul coastei, până când ajunseră din nou deasupra locului unde se afla clopotul. Folosindu-se de cârligul de la

[8] Pachebot de linie care, între 1936 şi 1967, a făcut curse bisăptămânale în nordul Oceanului Atlantic, între Marea Britanie şi SUA. Actualmente este retras din activitate şi staţionat în Long Beach, California, servind ca muzeu şi hotel, (n.tr.)

cange, Sam manevră pluta, aducând-o lângă şalupă pe partea dinspre uscat, iar apoi o fixă în tacheţi.

— Instinctul îmi spune că ne mai paşte un control, zise Sam, aşezându-se într-unul dintre scaunele de pe punte. Remi i se alătură. Băură apă şi scrutară orizontul până când, peste treizeci de minute, canoniera apăru la nord, cam la o jumătate de milă distanţă.

— A fost o decizie bună, zise Remi.

Canoniera încetini, plutind uşor, iar Sam şi Remi reuşiră să vadă silueta îmbrăcată în uniformă albă de pe duneta navei. Soarele strălucea în lentilele unui binoclu.

— Zâmbeşte şi fă cu mâna, zise Sam.

Urmând sfatul lui Sam, Remi i se alătură fluturându-şi braţul până când silueta îşi coborî binoclul şi dispăru în cabină. Canoniera întoarse şi începu să navigheze înspre nord. Sam şi Remi aşteptară până când dispăru după cotul insulei, apoi se reapucară de muncă.

Cu ancora deja pregătită în mână, Sam îşi puse masca şi labele de scafandru şi se aruncă în apă. După ce se chinui puţin, reuşi să centreze pluta deasupra clopotului. Legă cu un nod capătul parâmei de la ancoră de marginea plutei, se scufundă pieziş până când parâma se încordă, iar apoi înfipse vârful ancorei în nisip.

Întors la suprafaţă, prinse parâma pe care i-o aruncă Remi, o trecu peste buşteanul central al plutei, se scufundă şi fixă inelul cu şurub de toarta clopotului. După doar un minut, reveni pe punte şi legă parâma aruncată de Remi de tacheţii bărcii.

Cu mâinile în şolduri, îşi admira acum munca.

Remi zâmbi pieziş.

— Văd că eşti foarte mulţumit de tine, nu?

— Chiar sunt.

— Ai şi motive. Eşti inginerul meu cel cutezător.

Sam bătu scurt din palme.

— Hai să-i dăm drumul!

Remi se afla la cârmă, iar Sam strigă:

— Încetineşte!

— Încetinesc, repetă Remi.

Apa de la pupă se preschimbă în spumă, iar şalupa înaintă treptat, o jumătate de metru, apoi un metru. Parâma fixată în tacheţi începu să se ridice din apă. Cu un pocnet înfundat, funia se opinti de grinda transversală a plutei.

— Până aici, totul e bine, strigă Sam. Dă-i înainte!

Pluta începu să se mişte, apropiindu-se de pupă.

— Hai odată, murmură Sam. Hai odată...

De cealaltă parte a plutei, parâma fixată de ancoră trepidă, opunându-se forţei cu care şalupa trăgea pluta. Sam îşi puse masca, se aplecă peste balustradă şi îşi băgă capul în apă. La patru metri adâncime, clopotul plutea, înălţat cu câţiva centimetri faţă de fundul apei.

— Care-i treaba? strigă Remi.

— E o frumuseţe. Dă-i înainte!

Înaintară cu grijă, metru cu metru, până când, în cele din urmă, clopotul ieşi la suprafaţă şi toarta lovi grinda transversală.

— Lasă motorul la ralanti! ordonă Sam. Doar cât să rămânem pe poziţie.

— La ralanti! răspunse Remi.

Sam apucă o parâmă lungă de doi metri şi se aruncă în apă. După doar câteva bătăi din braţe, era deja pe plută. Trecu parâma de cinci ori prin toarta clopotului, iar apoi o înnodă de grindă, fixând astfel clopotul. Sam îşi ridică triumfător braţele, precum un cowboy care tocmai a imobilizat un viţel.

— Am reuşit! strigă el.

Motorul şalupei bolborosi scurt şi se opri. Remi merse pe dunetă, zâmbi şi ridică degetul mare în semn de încuviinţare.

— Felicitări, Fargo! strigă ea. Acum ce facem?

Lui Sam i se şterse zâmbetul de pe buze.

— Nu ştiu sigur. Încă mă gândesc la ceva.

— Oare de ce ştiam că o să spui asta?

Capitolul 6

De fapt, nu mai puteau face nimic. Nu îndrăzneau să care clopotul înapoi pe coastă, în bungalow-ul lor. Aveau nevoie de un loc sigur pentru a-l ascunde, în timp ce făceau aranjamentele necesare.

Deşi admiteau că era posibil să fi făcut din ţânţar armăsar în ceea ce privea întâlnirea lor cu canoniera, ajunseseră totuşi să se încreadă în instinctul lor, iar referitor la această problemă reacţiile lor instinctive erau în total acord: nici prima vizită a canonierei, nici apariţiile repetate ale acesteia nu erau pure coincidenţe. De asemenea şi întrebările căpitanului fuseseră variaţiuni pe aceeaşi temă: căutau soţii Fargo ceva anume? Asta sugera că cineva anume – poate figura ascunsă în umbră din cabina canonierei – era îngrijorat că un obiect valoros era în pericol de a fi descoperit. Să fi fost vorba despre clopot, despre moneda Adelise sau despre ceva total diferit?

— Întrebarea e, zise Sam, dacă stăm şi aşteptăm să vedem ce fac ei sau trecem la acţiune.

— Nu-mi place să stau cu mâinile în sân.

— Ştiu. Nici mie.

— La ce te-ai gândit?

— Să ne purtăm ca şi cum am avea ceva de ascuns.

— Dar chiar avem ceva de ascuns, răspunse Remi. Un clopot de corabie de aproape trei sute de kilograme suspendat de o plută făcută manual.

Replica ei îl făcu pe Sam să izbucnească în râs. Soţia sa avea talentul de a trece direct la miezul problemei.

— Dacă nu exagerăm, probabil că ei – oricine ar fi aceşti ei – au căutat deja în bungalow.

— Şi n-au găsit nimic.

— Într-adevăr. Aşa că ne vor urmări şi vor aştepta să ne întoarcem acasă.

Remi dădea aprobator din cap, zâmbind.

— Dar nu ne vom întoarce.

— Exact. Iar dacă vin să ne caute, avem confirmarea că a

început jocul.

— Ai spus „a început jocul”[9]? Serios?

Sam ridică din umeri.

— Am zis să încerc, să văd cum sună.

— Vai, Sherlock..., replică Remi, dându-şi ochii peste cap.

Trăgând după ei clopotul şi pluta, se întoarseră pe acelaşi drum până la golf şi până la laguna de mangrove. Nu mai erau decât vreo două ore până la lăsarea nopţii. Petrecură o oră învârtindu-se în jurul perimetrului lagunei şi căutând o ascunzătoare pentru plută, şi în cele din urmă, găsiră un loc de-a lungul ţărmului estic, unde un pâlc de chiparoşi crescuse în diagonală faţă de banc. Cu ajutorul căngii, împinseră încet pluta sub crengile care atârnau în toate părţile, apoi Sam se scufundă şi o legă de trunchiul unuia dintre chiparoşi.

— Cum arată? strigă Sam din spatele perdelei de copaci.

— Nu se vede absolut nimic. Ar trebui să intre acolo ca să o găsească.

Se întoarseră la gura golfului unde Sam prinse la plumb patru bibani de mare, apoi se înapoiară la lagună şi înaintară prin apă până pe plajă. Remi, care se pricepea mai bine să taie fileurile, curăţă şi prepară peştii, în timp ce Sam aduna lemne pentru foc. Nu după multă vreme, peştele sfârâia pe foc, iar când soarele începea să se ascundă în spatele cocotierilor, ei mâncau deja.

— Ştii, cred că îmi place să trăiesc în condiţii grele, zise Remi, băgând în gură o bucată de peşte, după ce îi dăduse la o parte pieliţa. Adică până la un punct.

— Înţeleg.

Şi chiar înţelegea. Remi era un om de nădejde; nu se dădea înapoi de la nici o provocare şi stătuse alături de el prin noroi şi zăpadă, când se trăgea asupra lor sau când erau urmăriţi şi de cele mai multe ori găsea şi partea bună a lucrurilor. Dar, cu toate acestea, îi plăcea confortul de zi

[9] În original, „the game's afoot" – William Shakespeare, Henric al IV-lea, Partea I, Actul I, Scena 3 (n.red.)

cu zi. La fel şi lui.

— De îndată ce rezolvăm misterul clopotului, ne ducem la Dar es Salaam, ne luăm un apartament la Royal, bem gin tonic pe balcon şi pariem la meciurile de crichet.

Lui Remi i se luminară ochii. Moevenpick Royal Palm era singurul hotel de cinci stele din Dar es Salaam.

— Vorbeşti pe limba mea, Sam Fargo, zise ea.

— Dar, mai întâi, răspunse el, uitându-se la soare şi apoi la ceas, trebuie să ne pregătim pentru oaspeţi.

La căderea nopţii, laguna se înviora de cântecele greierilor. În copacii de pe marginea ţărmului şi în tufărişul de pe insulele plutitoare, licuricii scânteiau înspre ei. Sam dusese şalupa între două dintre cele mai mari insule plutitoare şi coborâse ancora cu prora înspre vest. Cerul era senin; pe fundal erau presărate punctuleţe de lumină, iar semiluna era înconjurată de un inel înceţoşat şi prismatic.

— S-ar putea ca mâine să plouă, observă Sam.

— Superstiţiile astea sunt valabile şi în emisfera sudică?

— Vom vedea.

Stăteau la dunetă şi beau cafea, privind spectacolul de lumini oferit de insecte. Din locul în care se aflau, puteau să vadă deopotrivă şi gura lagunei şi plaja, unde improvizaseră un cort cu cadrul în formă de A dintr-o prelată de pânză pe care o găsiseră într-un dulap cu echipamente. Din spatele pânzei se vedea lumina slabă şi gălbuie a unui felinar, iar la câţiva metri de cort era aprins un foc mic. Sam strânsese destui buşteni de cocotieri astfel ca cenuşa să nu-şi piardă strălucirea întreaga noapte.

Remi căscă.

— Ce zi lungă!

— Du-te în cabină şi dormi puţin, zise Sam. Stau eu primul de pază.

— Eşti un dulce. Trezeşte-mă în două ore.

Îl sărută scurt pe obraz şi dispăru.

Primele două schimburi în care stătură de pază fură lipsite de evenimente. Aproape de sfârşitul celei de-a şasea

ore, cu puţin după trei dimineaţa, lui Sam i se păru că aude în depărtare huruitul slab al unui motor, dar sunetul dispăru. După cinci minute, se auzi din nou, de data aceasta mai tare şi mai aproape. Undeva înspre nord. Sam verifică gura lagunei cu ajutorul binoclului, însă nu văzu nimic în afară de unduirea apei unde curentul formase valuri de-a lungul golfului. Sunetul motorului dispăru din nou. Nu, nu dispăru, se corectă Sam. Muri. Ca şi cum fusese oprit. Duse din nou binoclul la ochi.

Trecu un minut. Două. Iar apoi, în al patrulea minut, în golf apăru o umbră. Precum nasul bulbos al unui rechin, obiectul părea a pluti la câţiva metri deasupra apei. Înaintând încet, cu mai puţin de doi metri pe secundă, barca gonflabilă de tip Zodiac aluneca fără zgomot dinspre golf înspre gura lagunei. După treizeci de secunde, apăru o altă barcă gonflabilă, urmată de încă una. Merseră cincisprezece metri în linie, după care se întoarseră în formaţie la tribord şi intrară în lagună.

Păşind apăsat, Sam coborî repede scara, se duse lângă pat şi îi atinse piciorul lui Remi. Aceasta îşi înălţă capul de pe pernă.

— Avem musafiri, şopti el.

Remi dădu din cap în semn că a înţeles şi în câteva secunde fură înapoi la dunetă, după care se aruncară în apă. Din impuls, Sam se înălţă peste margine şi apucă cangea, singurul obiect ce putea fi folosit pe post de armă.

Fiindcă repetaseră deja planul, nu le luă decât zece secunde să înoate până la cea mai apropiată insulă plutitoare. Cu Remi înainte, îşi croiră drum printre rădăcinile de mangrove şi se învârtiră prin acel labirint până când ajunseră într-o scobitură în centru. Când inspectaseră mai devreme această scobitură, aflaseră că avea aproape un metru în diametru şi o înălţime de doi metri şi jumătate până la partea inferioară a învelişului în formă de ciupercă, în jurul lor, atârnau ca nişte vârtejuri rădăcini şi viţe, asemenea cozilor unor şobolani. Aerul era greu, fiind impregnat cu miros de mucegai şi de humă.

Printre rădăcinile încâlcite puteau vedea şalupa la trei

metri în dreapta lor. Erau atât de aproape unul de altul, încât mai că se îmbrăţişau şi se rotiră până când reuşiră să vadă gura lagunei. La început, nu se distingea nimic. Totul era învăluit în întuneric, lumina lunii se reflecta în apă, iar în jur, nimic altceva decât tăcere.

Apoi se auzi un zgomot slab, aproape imperceptibil.

Sam îşi apropie buzele de urechea lui Remi.

— Sunt bărci gonflabile cu motor electric cu elice. Se mişcă foarte încet.

— Apariţia lor trădează însă existenţa unei nave-mamă, îi şopti Remi.

Avea dreptate. Deşi bărcile de tip Zodiac puteau înainta pe apele de coastă ale Zanzibarului, motoarele electrice aveau turaţie limitată şi o viteză maximă de patru, cinci noduri. Oricine ar fi fost vizitatorii lor, fuseseră trimişi de undeva de aproape. Presupunerea lui Remi că era vorba despre o barcă mai mare părea scenariul cel mai posibil.

— Ai lăsat bunătăţile pentru Moş Crăciun? întrebă Sam.

Remi încuviinţă din cap.

— Vor fi nevoiţi să caute bine, dar totul e la locul lui.

Trecură două minute înainte ca prima barcă să apară la două sute de metri depărtare în dreapta lor. Apăru şi a doua la aceeaşi distanţă, însă la stânga lor. Câteva clipe mai târziu, se ivi şi a treia, apropiindu-se prin partea de mijloc a lagunei. Niciuna nu era luminată, dar, sub razele gri ale lunii, Sam şi Remi putură vedea câte o siluetă stând la pupa fiecăreia dintre cele trei bărci.

Trei bărci gonflabile, mergând în linie la travers, fără să se vadă vreo lumină sau să se audă vreun cuvânt… Cu siguranţă, nu erau nişte turişti care porniseră într-un safari acvatic pe nocturnă.

— Vezi vreo armă? şopti Sam.

Remi scutură din cap.

Petrecură următoarele minute privind cum cele trei bărci îşi croiau drum printre insulele plutitoare şi cum le înconjurau, până când ajunseră la cincizeci de metri faţă de şalupă. Silueta din barca din mijloc ridică mâna, iar ceilalţi doi răspunseră schimbând cursul şi apropiindu-se de şalupă.

Ca să-i atragă atenţia, Sam o bătu pe Remi pe umăr, iar apoi îi făcu semn cu degetul mare, îndreptându-l în jos. Se scufundară împreună, până când le rămaseră la suprafaţă numai ochii şi nasul.

Barca din mijloc – după câte se părea era barca liderului – ajunse prima la şalupă, se îndreptă înspre bompres, iar liderul se prinse cu o mână de balustradă. Din profil, figura bărbatului era acum vizibilă. Faţa suptă şi nasul acvilin erau de neconfundat. Bărbatul misterios de pe canonieră îşi făcuse apariţia.

Ca şi cum ar fi zburat în formaţie, celelalte două bărci alunecară pe lângă babordul şi tribordul şalupei şi se întâlniră la pupă. În numai câteva clipe, cei doi bărbaţi săriseră peste balustradă şi ajunseseră la dunetă. Cel care se afla cel mai aproape de locul unde stăteau ascunşi Sam şi Remi îşi duse mâna la umăr, înşfăcă iute ceva şi apoi lăsă braţul în jos. În lumina lunii se văzu strălucirea metalică a oţelului. Era un cuţit.

Remi îi apucă mâna lui Sam sub apă şi o strânse. Acesta îi răspunse tot printr-o strângere şi îi şopti la ureche:

— Suntem în siguranţă.

Cei doi bărbaţi dispărură în cabină, dar se întoarseră un minut mai târziu. Unul dintre ei se aplecă peste balustradă şi îi făcu semn lui Nas Acvilin, care îi răspunse tot prin semne şi apoi plecă, îndreptându-şi barca înspre plajă. Ajuns acolo, scoase şi el un cuţit. Mergând cu pas uşor, dar sigur, se strecură tiptil pe plajă înspre cortul luminat de felinarul improvizat de Sam şi de Remi. Se uită înăuntru, după care se îndreptă, iar apoi, preţ de o jumătate de minut, aruncă o privire pe plajă şi la cocotieri înainte de a se întoarce la barcă. Două minute mai târziu, era la bordul şalupei alături de ceilalţi doi.

Pentru prima dată, cineva din grup vorbi. Nas Acvilin bolborosi ceva în spaniolă, iar ceilalţi doi se întoarseră în cabină. Şalupa începu să se legene. Uşile dulapurilor erau deschise şi apoi trântite. Geamurile erau sparte. Prin hublouri se vedeau luminile lanternelor mişcându-se. După cinci minute, cei doi se întoarseră la dunetă. Unul dintre ei îi

dădu lui Nas Acvilin un obiect mic, iar acesta îl examină scurt înainte de a-l arunca pe scara cabinei. Căzu pe trepte cu un zgomot metalic. Al doilea bărbat îi înmână lui Nas Acvilin un carneţel galben liniat. Nas Acvilin îl studie cu atenţie şi i-l întinse înapoi. Celălalt bărbat scoase un aparat foto digital şi poză pagina la care era deschis. Carneţelul fu aruncat înapoi în cabină.

— Au înghiţit găluşca, îi şopti Sam lui Remi.

Nas Acvilin şi însoţitorii săi se întoarseră la bărcile lor şi plecară. Spre surprinderea lui Sam şi a lui Remi, grupul nu se îndreptă spre golf, ci porni mai degrabă într-o inspecţie a lagunei, începând cu linia ţărmului. Lanternele treceau peste bancuri şi printre copaci. Când una dintre bărci ajunse aproape de locul unde era ascuns clopotul, Sam şi Remi stătură cu sufletul la gură, dar aceasta nu încetini, iar lumina lanternei nu ajunse până la plută.

În cele din urmă, cei trei ajunseră la gura lagunei, după ce terminară de verificat linia ţărmului, dar, în loc să se îndrepte către golf, se întoarseră din nou, se aşezară în linie la travers şi începură să caute printre insulele plutitoare, lanternele lor verificând fiecare rădăcină a mangrovelor, înainte de a avansa spre următoarea.

— Asta e de rău, bâigui Sam.

— De foarte rău, încuviinţă Remi.

Cuţitele le indicau lui Sam şi lui Remi tot ce trebuiau să ştie: oricine ar fi fost oamenii ăştia, erau lipsiţi de scrupule când venea vorba să folosească violenţa. Dacă Sam şi Remi s-ar fi aflat în şalupă sau în cort, acum ar fi fost morţi.

— Să ne întoarcem la şalupă? sugeră Remi.

— Dacă se gândesc să vină din nou acolo, vom fi prinşi în capcană.

— Sunt deschisă la sugestii.

Sam se gândi o clipă, apoi spuse:

— Ce-ar fi să împuşcăm doi iepuri dintr-o lovitură?

Îi explică planul.

— E riscant, zise Remi.

— Mă descurc eu cumva.

— Bine, dar numai dacă n-avem altă soluţie.

— De acord.

Urmăriră mişcarea bărcilor. Dacă aveau să-şi continue drumul, cea din dreapta ajungea la ascunzătoarea lor în mai puţin de două minute. Celelalte două erau în faţă la o distanţă de jumătate de minut. Cu puţin noroc, acestea terminau primele căutările şi se întorceau spre gura lagunei.

— Ţine-mi pumnii, îi zise Sam lui Remi.

— Deja i-am strâns, răspunse ea şi îl sărută pe obraz. Pentru puţin mai mult noroc.

Sam se scufundă şi se strecură prin reţeaua de rădăcini până când ieşi în larg. Străduindu-se să nu scape din vedere niciuna dintre cele trei bărci, îşi croi drum până în spatele rădăcinilor. Treizeci de secunde mai târziu, la stânga lui, îi văzu pe Nas Acvilin şi pe partenerul său. Fiecare dintre ei îşi verifica ultima insulă plutitoare, apoi se întoarseră şi se îndreptară spre golf. Ultima barcă era încă pe direcţie, la doisprezece metri depărtare.

— *¡Apúrate!* strigă Nas Acvilin. Grăbeşte-te!

Ţinta lui Sam ridică o mână în semn că a înţeles ordinul.

Nouă metri depărtare… Şase metri.

Sam era în continuă mişcare, învârtindu-se în sensul acelor de ceasornic în jurul rădăcinilor de mangrove. Se opri, aruncând o privire înspre margine. Barca era la trei metri distanţă. Sam o urmări, aşteptă până când vârful acesteia trecu în partea cealaltă, apoi se uită înapoi înspre lagună. Celelalte două bărci erau la o sută de metri distanţă şi continuau să se îndepărteze.

Sam trase adânc aer în piept, se scufundă cu cangea, lovi de două ori puternic din picioare, se strecură printre rădăcini şi ieşi la suprafaţă doar cât să poată privi. Spatele bărcii era la o distanţă de un metru şi jumătate, înaintând încet, iar bărbatul ţinea o mână pe maneta de acceleraţie în timp ce se apleca într-o parte şi se uita printre mangrove cu ajutorul lanternei. Sam lovi uşor apa cu picioarele şi se apropie la nici jumătate de metru de barcă. Se întinse şi îşi puse încet mâna stângă pe partea cauciucată, apoi ridică din apă cangea, o lăsă în spate, după care o aruncă în faţă

ca şi cum ar fi aruncat o undiţă. Vârful de oţel al căngii îl lovi pe bărbat la cap într-o parte, chiar deasupra urechii. Acesta icni de durere, apoi căzu peste margine cu capul atârnându-i în apă. Înainte ca Sam să mai facă vreo mişcare, Remi era deja acolo, ridicând capul bărbatului şi rostogolindu-i trupul înapoi în barcă. Sam privi peste umăr. Nas Acvilin şi partenerul său erau acum la două sute de metri depărtare.

— Yaotl! se auzi ecoul vocii lui Nas Acvilin de-a lungul suprafeţei apei.

— Grăbeşte-te! îi spuse Sam lui Remi, apoi urcă în barcă şi se aşeză lângă maneta de acceleraţie. Stai la babord. Te duc înapoi la şalupă.

Remi înotă, ocolind barca şi se agăţă cu două degete de suportul vâslei. Sam tură motorul şi barca înaintă, ieşind din spatele mangrovelor. Sam văzu lanterna bărbatului, a lui Yaotl, o ridică şi o îndreptă spre celelalte două bărci care se opriră. Sam semnaliză prin două flash-uri succesive şi ridică braţul, rugându-se ca aceste semnale să fie suficiente. Îşi ţinu respiraţia.

Dinspre bărci nu veni nici un răspuns. Se scurseră zece secunde. Apoi o lanternă clipi de două ori, urmată de un braţ ridicat.

— Yaotl… *¡Apúrate*!

Sam îndreptă barca înspre pupa şalupei, folosindu-se de lungimea acesteia pentru a-şi camufla mişcările. Remi se căţără la bord şi urcară trupul lui Yaotl peste balustradă. Acesta căzu pe punte cu un pocnet înfundat.

— Acum ce facem? întrebă Remi.

— Leagă-l cu braţele şi picioarele de tacheţi şi percheziţionează-l. Eu trebuie să merg la noii mei amici.

Remi deschise gura pentru a protesta, dar Sam o întrerupse:

— Am nevoie de mască şi de binoclu.

Îi aduse din cabină cele cerute, iar Sam îi dădu cangea.

— Nu-ţi face griji, Remi, am să stau la distanţă de ei.

— Şi când n-ai să mai poţi face asta?

— Atunci voi suferi ceva avarii.

Îi făcu cu ochiul, tură motorul şi se îndepărtă.

Nas Acvilin şi celălalt bărbat îşi continuaseră căutarea. Până când Sam ajunsese la mijlocul lagunei, ei coteau deja spre vest, înspre golf. Sam refăcu în minte traseul întortocheat al golfului, făcu câteva estimări rapide şi continuă să înainteze. Cu cincisprezece metri înainte de intrare, lăsă motorul la ralanti şi ascultă. Nu se auzea zgomotul celorlalte motoare. Acceleră, continuă să înainteze şi coti înspre intrare. La o sută de metri în faţă, ceilalţi se deplasau în şir prin strâmtoarea golfului. Dincolo de ei, la aproape un kilometru distanţă, golful se lărgea înspre împrejurimile insulei Chumbe. Sam duse binoclul la ochi şi scrută canalul. Nu văzu nici o mişcare şi pe o distanţă de aproximativ cincisprezece kilometri nu se observa nici o lumină – mai puţin una. La aproape doi kilometri înspre sud-vest, o lumină albă, izolată, plutea la zece metri de suprafaţa apei – era semnalul internaţional al unui vas ancorat. Nava era orientată cu prora înspre el, avea etrava elansată, cu o suprastructură de un alb strălucitor, în mod clar un iaht de lux. „Poate că e nava-mamă.”

Nas Acvilin şi partenerul său virară la stânga şi dispărură din peisaj pentru moment. Era timpul să se pregătească pentru avarii: Sam încetini, viră la stânga şi lăsă barca să eşueze pe nisip. O privire rapidă împrejur îi arătă ce voia: o piatră ascuţită în formă de pumnal. O luă, împinse din nou barca înspre golf, sări în ea şi porni iar în urma bărbaţilor.

Până acum, Sam avusese noroc. În afară de câteva priviri în urmă pentru a se asigura că „Yaotl” venea după ei, nici Nas Acvilin şi nici partenerul său nu încetiniră ca să-l aştepte. Restul drumului dură zece minute şi în curând Sam văzu cele două bărci încercând să-şi croiască drum printre bancurile de nisip.

— Haideţi, băieţi, arătaţi-mi unde vă duceţi, murmură Sam.

Acum, că trecuseră de bancurile de nisip, Nas Acvilin şi partenerul său virară la stânga şi se îndreptară spre iaht.

Două minute mai târziu, ajunse şi Sam la bancurile de nisip, dar îndreptă maneta câteva grade spre stânga, ducând barca aproape paralel cu bancul în care găsiseră clopotul. Spre coastă, locurile începură să-i pară cunoscute. Era la douăzeci de metri de prăpastie. Sosise timpul.

Luă piatra dintre picioare, se aplecă într-o parte peste margine, băgă vârful acesteia în peretele din cauciuc şi reveni la loc. Repetă procedeul de încă două ori, până când reuşi să facă o tăietură adâncă pe o porţiune de douăzeci de centimetri. Aruncă piatra şi verifică pe unde ajunseseră celelalte două bărci: erau la câteva sute de metri pe canalul principal şi se îndreptau în continuare spre iaht.

Nu fu nevoie decât de douăzeci de secunde ca acţiunea de sabotaj a lui Sam să-şi facă efectul. Barca încetini, începu să trepideze şi să înainteze greoi, în timp ce apa se revărsa înăuntrul peretelui lateral. Mai răsuci o dată maneta, iar apoi ţipă, sperând că se va auzi ca un urlet de panică, după care se rostogoli peste margine.

Se scufundă, îşi puse masca pe faţă, suflă pentru a o curăţa, apoi îşi fixă capătul tubului între dinţi. Stătu nemişcat, scufundându-se doar puţin şi având grijă ca partea superioară a tubului să rămână la suprafaţă.

Ţipătul lui avusese efect. Nas Acvilin şi partenerul său schimbară cursul, îndreptându-se cu viteză maximă spre barcă; aceasta se dezumfla cu repeziciune şi plutea acum la douăzeci de metri în stânga lui Sam – direct spre prăpastie. Când salvatorii ajunseră la cincizeci de metri distanţă, lanternele se aprinseră şi începură să caute de-a lungul suprafeţei apei.

— Yaotl! strigă Nas Acvilin. Yaotl!

Celălalt bărbat i se alătură.

În ultimul minut, Sam îşi accelerase ritmul respiraţiei, inspirând puternic de fiecare dată. Acum, trase o ultimă gură de aer, se scufundă şi înotă înspre bancul de nisip. După zece bătăi puternice din picioare, era deja acolo. Se întoarse, astfel încât Nas Acvilin şi însoţitorul său rămaseră în dreapta lui, iar apoi începu să înoate spre nord, de-a lungul bancului, privind din când în când înapoi pentru a

verifica poziţia razelor lanternelor. Ambele bărci se aflau acum în dreptul a ce mai rămăsese din a treia.

— Yaotl! auzi Sam din apă. Apoi din nou, de data asta mai tare: Yaotl!

Sam continuă să înoate. În spatele său, barca dezumflată era scoasă afară din apă şi aşezată într-una dintre celelalte bărci. Sam se opri şi rămase nemişcat. Simţea o durere acută în plămâni, cauzată de lipsa de oxigen şi furnicături pe gât, din cauza anxietăţii. Îşi înăbuşi aceste senzaţii şi rămase în continuare nemişcat.

După treizeci de secunde, care îi părură mai multe minute în şir, cele două bărci îşi turară motoarele, pregătindu-se de plecare şi se îndepărtară de-a lungul canalului.

Sam înotă spre suprafaţă.

Capitolul 7

Zanzibar

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, când Sam se întoarse şi urcă la bordul şalupei, o găsi pe Remi stând pe un şezlong şi sorbind din când în când câte o înghiţitură de bere kenyană. Yaotl, oaspetele lor, era întins pe punte, cu spatele încovoiat din cauză că încheieturile mâinilor îi erau legate de picioare, care îi fuseseră la rândul lor legate de cel mai apropiat tachet. Era încă inconştient.

— Bine ai revenit, îi zise Remi şi-i întinse o bere. Cum e treaba cu avaria?

— Păreau să fi înghiţit găluşca. Cum se simte?

— Are un cucui mare într-o parte, dar respiră bine. În afară de o durere de cap care-l va ţine o zi sau două, va supravieţui. Era bine înarmat.

Arătă cu capul înspre două obiecte aflate la picioarele ei: cuţitul despre care deja ştiau şi un pistol semiautomat. Sam îl ridică.

— Heckler Koch P30. 9 milimetri, încărcător cu cincisprezece gloanţe.

— De unde naiba ştii…?

Sam ridică din umeri.

— Habar n-am. Ţin minte toate fleacurile. Fără intenţie. Dacă nu mă înşel, nu este o armă disponibilă civililor. Sunt vândute doar către forţele legii şi către armată.

— Asta înseamnă că oaspetele nostru e fie poliţist, fie soldat?

— Sau cineva cu relaţii neoficiale influente. Mai avea şi altceva asupra lui?

— Doar nişte scame în buzunar. Nici un portofel sau vreun act de identitate. Iar hainele şi pantofii sunt făcute aici. Am verificat etichetele.

— Asta înseamnă că sunt profesionişti.

— Aşa se pare, zise Remi. Iar bunătăţile pe care le-am lăsat pentru Moş Crăciun…

— Am văzut ce-au gândit despre moneda Adelise. Au aruncat-o ca pe un bănuţ. Dar lucrurile au stat altfel în ceea ce priveşte carneţelul menit să-i prindă în cursă.

Înainte de a aranja locul pentru oaspeţi, Sam şi Remi deciseseră că erau cinci lucruri care l-ar fi putut atrage pe bărbatul acela misterios, Nas Acvilin, înspre ei: primul, moneda Adelise; al doilea, clopotul; al treilea, chiar soţii Fargo; al patrulea, îngrijorarea că era posibil ca aceştia să fi găsit ceva ce nu ar fi trebuit; sau, a cincea posibilitate, nu voia nimic – asta ar fi însemnat că făceau, într-adevăr, din ţânţar armăsar.

Şiretlicul pe care-l puseseră ei la cale exclusese prima şi ultima posibilitate, rămânând astfel valabile numai celelalte trei. Sam şi Remi completaseră carneţelul în cea mai mare parte cu mâzgălituri şi cu numere, mai puţin într-un loc unde adăugaseră diagrama văzută dintr-o parte a unui clopot de corabie, iar dedesubt o oră (14:00), un loc (şoseaua Chukwani Point) şi un număr de telefon pe care li-l dăduse Selma şi care era de la Compania de Transport Naval de Mărfuri din Mnazi. Dacă Nas Acvilin înghiţea momeala, puteau fi siguri că era interesat de clopot.

Lucrul ăsta îi făcea, bineînţeles, să se întrebe cum aflase Nas Acvilin de clopot. Sam şi Remi nu vorbiseră nimănui despre asta, cu excepţia Selmei. De vreme ce Nas Acvilin nu îi vizitase decât înainte ca ei să ridice clopotul cu ajutorul plutei făcute de Sam, se putea oare să îi fi văzut cineva când duceau clopotul spre lagună? Dar nu observaseră pe nimeni în zonă, nici pe coastă şi nici în larg.

— În curând, se crapă de ziuă, zise Sam. Să ne strângem catrafusele şi să mergem undeva unde să rămânem neobservaţi până când ne găsim o altă locuinţă.

— Şi cu el ce facem? întrebă Remi, arătând spre Yaotl.

— Mai bine îl ducem înăuntru. Nu vrem să păţească ceva, nu-i aşa?

Îl legară pe Yaotl în cabină, apoi ridicară ancora şi traversară laguna spre locul unde ascunseseră pluta. După ce o aduse mai aproape de mal, Sam sări peste marginea acesteia şi o manevră până când clopotul plutea la treizeci de centimetri faţă de fundul apei.

— Pârghie, mormăi Sam pentru sine. Remi, am nevoie de toporişcă, e în cutia de unelte.

Remi o luă şi i-o aduse. Sam îşi croi apoi drum până pe ţărm, după care dispăru printre copaci cu o lanternă la el. Remi asculta mişcările lui prin întuneric: crengi rupte, sunetul gol al lemnului pe lemn, câteva înjurături şoptite, apoi câteva minute de tăiat lemne. Cinci minute mai târziu, Sam se întoarse, cărând în braţe două trunchiuri de palmieri tineri, fiecare cu o lungime de doi metri şi jumătate şi o grosime de zece centimetri. Ambele trunchiuri aveau câte o crestătură în capăt. Îi dădu cei doi pari lui Remi şi urcă la bord.

— N-ai vrea să-mi împărtăşeşti şi mie planul tău? îl întrebă Remi.

Sam îi făcu cu ochiul.

— N-aş vrea să stric toată distracţia. Dar totuşi, vom avea nevoie de lumina zilei.

Aşteptarea fu scurtă. La zece minute după ce zăriră primele nuanţe gălbui-portocalii ale răsăritului, se apucară

de treabă. Sam dezlegă pluta, sări în apă şi o roti astfel încât partea cu cei trei buşteni mai proeminenţi să fie îndreptată spre plajă. Dezlegă buşteanul de la margine şi îl lăsă să se scufunde cincisprezece centimetri, după care strigă:

— Dă înapoi încet!

— Dau înapoi încet, răspunse Remi.

Motorul se trezi la viaţă. Remi băgă şalupa în marşarier până când cadrul pupei se lovi de plută.

— Acum apropie-te! strigă Sam.

Sub greutatea lui şi datorită puterii şalupei, buştenii se cufundară în apă şi începură să se afunde în nisip. La pupă, apa se transformase în spumă. Când buştenii intrară treizeci de centimetri în nisip, Sam strigă:

— Opreşte-te!

Remi opri motorul şi se duse la pupă. Sam se strecură sub plută şi apăru apoi în mijlocul ei, sub cadrul pupei.

— Voi împinge de bârna asta, iar tu va trebui s-o tragi, zise el.

— Am înţeles.

Lucrând împreună, ridicară buşteanul pe balustradă, cu capetele mai proeminente ieşind de-a lungul dunetei. Remi se trase înapoi şi îşi frecă mâinile.

— Daţi-mi o pârghie destul de lungă şi un punct de sprijin…, zise ea.

— …Şi voi răsturna întreaga lume cu o singură mână, continuă Sam. E din Arhimede.

Cu ajutorul toporului, Sam făcu câte o crestătură la fiecare dintre capetele buşteanului aflat pe balustradă. Luă unul dintre trunchiurile palmierului şi i-l dădu lui Remi, iar pe celălalt îl opri el.

— Acum urmează partea interesantă, zise Sam.

Plasară vârfurile trunchiurilor în crestăturile corespunzătoare ale buşteanului, după care fixară celelalte capete la babord şi la tribord.

— Vrei să faci tu onorurile? întrebă Sam.

— Dar tu unde vei fi?

— În cabină, cu tine. Dacă trunchiurile cedează, nu vrem

să fim în apropierea lor. Dă în spate, te rog.

Remi tură motorul şi mişcă uşor şalupa în spate. Marginea din faţă a şalupei începu să se ridice încet. Trunchiurile vibrau şi se curbau ca două arcuri. Buştenii păreau a geme. Clopotul se ridică din apă centimetru cu centimetru, până când gura acestuia ajunse la acelaşi nivel cu balustrada.

— Opreşte aici, zise Sam. Păstrează viteza la minimum.

Luă restul frânghiei ancorei şi merse la dunetă, fără a scăpa din ochi trunchiurile care vibrau. Când ajunse la cadrul pupei, se aplecă peste margine, legă frânghia în jurul toartei, apoi se îndreptă spre cabină, în timp ce desfăşura restul sforii.

— Dă înapoi încet, murmură el.

Remi se aplecă în spate şi îi şopti la ureche:

— Dacă scăpăm chestia prin punte, sunt sigură că o să ne pierdem banii.

Sam chicoti.

— Avem asigurare Triple A.

Şalupa mergea uşor în marşarier. Trunchiurile continuau să se îndoaie şi să scârţâie. Sam prinse cu băgare de seamă partea netensionată a frânghiei. Clopotul alunecă peste balustradă, se izbi de marginea acesteia, după care începu să se balanseze.

— Sam..., îl atenţionă Remi.

— Ştiu, bâigui Sam. Stai pe loc. Uşor...

Se învârti, o zbughi în jos pe scări, după care se întoarse zece secunde mai târziu cu o saltea. Din două mişcări, strecură salteaua pe punte până la cadrul pupei.

— Opreşte! strigă el.

Remi opri motorul. Sam apucă din nou frânghia. Ca şi cum s-ar fi auzit o serie de împuşcături suprapuse, trunchiurile cedară şi se prăbuşiră în apă. Cu un sunet înăbuşit, clopotul ateriză pe saltea, se rostogoli pe-o parte şi apoi rămase nemişcat

Capitolul 8

Zanzibar

— Am pierdut un om, anunţă Itzli Rivera prin telefon.

— Da? răspunse preşedintele Quauhtli Garza. Chiar şi de la mii de kilometri depărtare, indiferenţa lui era palpabilă.

— Pe Yaotl. S-a înecat. Trupul lui s-a pierdut în canal. A fost un bun soldat, domnule preşedinte.

— Care şi-a dat viaţa pentru o cauză nobilă. I se potriveşte. În limba nahuatl, „Yaotl” înseamnă „războinic”, ştiai? Va fi primit de zeul Huitzilopochtli şi va trăi pentru eternitate în Omeyocan, răspunse Garza, făcând referire la zeul aztec al războiului care asigura mişcarea soarelui pe bolta cerească şi la cele mai sacre dintre cele treisprezece tărâmuri paradiziace ale aztecilor. Nu e o răsplată îndeajuns de bună?

— Desigur, domnule preşedinte.

— Itzli, spune-mi, te rog, că nu mai ai nimic de raportat.

— Ba da, mai e ceva. S-ar putea ca soţii Fargo să fi găsit ceva. Un clopot de corabie.

— Cum adică „s-ar putea”?

— Le-am cotrobăit prin barcă. Pe o foaie de hârtie dintr-un carneţel am găsit o diagramă a unui clopot de corabie.

— Descrie-mi-l. E cel bun?

— Era o schiţă generală. Se poate să nici nu fi ştiut ce au găsit. În orice caz, se pare că vor să încerce să-l ia cu ei de pe insulă. Lângă diagramă era notat ceva despre o companie de transporturi navale şi o oră. Locul de plecare e chiar la sud de aeroportul din Zanzibar.

— Nu putem permite aşa ceva, Itzli. Clopotul ăla trebuie să rămână pe insulă. Investigaţia soţilor Fargo trebuie să ia sfârşit aici şi acum.

— Am înţeles, domnule preşedinte.

— Ştii unde vor fi şi la ce oră. Asta e şansa noastră.

— E un clopot de corabie cam răsfăţat, zise Remi.

Stând în faţa ei, la umbră, în curtea interioară pavată cu

bolovani, Sam încuviinţă din cap. În ultima oră, înfăşaseră clopotul în cearşafuri înmuiate într-o soluţie caldă, un amestec de apă şi acid azotic. Acum stătea, înfăşurat şi aburind, în mijlocul unui aflux de vegetaţie marină albastră-verzuie dizolvată de acid, care se scurgea încet.

— Cât mai e până când trebuie să-l schimbăm?

Sam se uită la ceas.

— Încă zece minute.

Cu trei ore în urmă, după ce demolaseră pluta şi îi împrăştiaseră părţile componente, părăsiseră laguna şi plecaseră spre sud, de-a lungul coastei de lângă Fumba Point până la golful Menai. Cu Remi la cârmă, Sam o sunase pe Selma şi după ce o pusese la curent cu toate, îi explicase de ce aveau nevoie. Patruzeci de minute mai târziu, când dădeau ocol extremităţii sudice a Zanzibarului, Selma îi sunase înapoi.

— E ceva mai mică decât bungalow-ul, dar e izolată, iar agentul a promis că vă lasă cheia sub preşul de la intrare. E plătită pe toată săptămâna.

— Ce este şi unde se află?

— E o vilă în partea estică a insulei, la trei kilometri nord de hotelul Tamarind Beach. Marchiza care acoperă terasa este în dungi roşii şi verzi. Pe plajă se află un vechi chei de piatră.

— Selma, eşti o comoară, zise Sam, după care închise şi mai dădu un telefon, de data asta la numărul de acasă al lui Abasi Sibale. Fără să le pună vreo întrebare, Abasi fu de acord să vină cu camioneta şi să se întâlnească cu ei pe plaja de la vilă. Când văzu clopotul pe duneta şalupei, începu să zâmbească şi scutură din cap.

— Va sosi ea şi ziua aia în care veţi veni pe insula noastră şi veţi avea ocazia să vă plictisiţi, spuse el.

— Mă duc să verific ce face oaspetele nostru, zise Sam.

— Eu voi avea grijă de clopot, să nu fugă, răspunse Remi.

— Dacă va încerca, lasă-l.

— Aş fi bucuroasă s-o fac.

Erau amândoi obosiţi, iar clopotul ăsta, după ce rezistase

eforturilor lor şi după ce atrăsese atenţia unor oameni periculoşi, le devenise duşman. Perspectiva lor s-ar fi îmbunătăţit cu câteva ore de somn bun şi cu nişte răspunsuri care, sperau ei, aveau să apară după încă vreo câteva ore de ţinut în acid azotic.

— Nu lua arma cu tine, zise Remi zâmbind.

Sam îi surâse şi el şi merse apoi de-a lungul curţii, după care intră în casă pe uşa dublă. Vila pe care le-o închiriase Selma avea mai puţin de două sute de metri pătraţi, fiind construită în stil toscan, cu pereţi din ipsos de un galben pal, cu plante agăţătoare şi cu un acoperiş din ţiglă roşie. Decoraţiunile din interior erau un amestec între stilul contemporan şi obiecte de artizanat. Sam merse până la dormitorul din spate, unde oaspetele lor, Yaotl, era legat de mâini şi de picioare de un pat cu baldachin. Când Yaotl îl văzu pe Sam, îşi ridică iute capul.

— Hei, ce se întâmplă? Unde mă aflu?

— Depinde pe cine întrebi, răspunse Sam. Din punctul de vedere al prietenilor tăi, fie pluteşti cu faţa în jos pe undeva între locul ăsta şi Mombasa, fie eşti digerat de un rechin.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ei bine, după ce te-am doborât şi te-am lăsat inconştient…

— Nu-mi amintesc asta… Cum ai reuşit?

Glasul lui trăda o uşoară uimire.

— M-am strecurat până lângă tine şi te-am lovit cu un băţ mare. Prietenii tăi cred că eşti mort cam de vreo – Sam se uită la ceas de vreo şase ore.

— Nu o să creadă asta. O să mă găsească.

— N-aş fi atât de sigur. Ce fel de nume e Yaotl?

— E numele meu.

— Ţi-e foame? Ţi-e sete?

— Nu.

Sam chicoti.

— Nu-i nici o ruşine dacă recunoşti.

— Fă-mi odată ce vrei să-mi faci şi termină cu asta!

— Şi ce crezi că vrem să îţi facem? întrebă Sam.

— Să mă torturaţi?

— Dacă ăsta e primul lucru la care te gândeşti, probabil că te învârţi în cercuri suspecte.

— Şi atunci de ce m-aţi luat?

— Speram că vei fi dispus să ne răspunzi la câteva întrebări.

— Eşti american, zise Yaotl.

— Şi cum ţi-ai dat seama? După zâmbetul meu de milioane?

— După accent.

— Presupun că tu eşti mexican.

Nu primi nici un răspuns.

— Iar după cum erai înarmat şi după cum aţi acţionat – tu şi amicii tăi ai fost sau încă mai eşti militar.

De data asta, Yaotl miji ochii.

— Eşti de la CIA.

— Eu? Nu. Dar am un prieten acolo.

Era adevărat. În timpul cât lucrase la DARPA, Sam fusese antrenat ca agent sub acoperire în tabăra CIA Camp Perry, în ideea că, văzând cum acţionează agenţii, inginerii DARPA ar fi putut răspunde mai bine nevoilor acestora. În acelaşi program cu Sam se afla şi un ofiţer de recrutare şi formare, Rube Haywood. Sam se împrietenise cu el şi rămăseseră apropiaţi de atunci.

— Iar acest prieten are, la rândul lui, alţi prieteni, adăugă Sam. În locuri precum Turcia, Bulgaria sau România... Cred că le numesc „extrageri”. Sunt sigur că ai auzit de extrageri. Nişte tipi ursuzi în salopete negre care te saltă într-un avion, dispari câteva săptămâni cine ştie pe unde, iar când te întorci... nu prea mai suporţi electricitatea şi bormaşinile.

Partea cu extragerile era, bineînţeles, o cacealma, dar povestea lui Sam avu efectul scontat: Yaotl făcu ochii mari şi buza inferioară începu să-i tremure.

Sam se ridică brusc.

— Deci ce zici de nişte mâncare? Vrei nişte pâine?

Yaotl încuviinţă din cap.

Sam îi dădu o jumătate de lipie şi un litru de apă

minerală dintr-un bidon de ciclist, iar apoi îl întrebă:

— În legătură cu prietenul meu… Să-l sun sau îmi vei răspunde la câteva întrebări?

— Răspund.

Sam se interesă de chestiunile de bază: numele complet, numele însoţitorilor săi, inclusiv numele lui Nas Acvilin; îl întrebă pentru cine lucrau, dacă veniseră în Zanzibar special pentru a-i găsi pe el şi pe Remi; vru să ştie care era misiunea lor şi cum se numea nava cu care veniseră… La majoritatea întrebărilor, Yaotl putu să răspundă doar parţial. Susţinea că nu era nimic mai mult decât un colaborator civil, fost membru al GAFE, Grupul Aeromobil al Forţelor Speciale. Fusese recrutat în urmă cu patru zile de un bărbat pe nume Itzli Rivera – alias Nas Acvilin – care făcuse, la rândul lui, parte din GAFE şi veniseră în Zanzibar „pentru a găsi nişte oameni”. Nu i se oferiseră mai multe informaţii, iar Rivera nu îi explicase de ce Sam şi Remi erau ţinta. Nu era sigur nici măcar dacă Rivera acţiona în propriul interes sau dacă lucra pentru cineva.

— Dar l-ai văzut vorbind la telefon de mai multe ori? întrebă Sam. Ţi-a lăsat impresia că ar da raportul cuiva?

— Se poate. N-am auzit decât fragmente din convorbiri.

Sam îl mai interogă timp de zece minute, iar la sfârşit Yaotl îl întrebă:

— Ce vei face cu mine?

— Te anunţ eu.

— Dar ai spus că nu… Stai puţin!

Sam ieşi din cameră şi merse la Remi, în curtea interioară. Îi relată discuţia lui cu Yaotl.

— Sam…, zise ea. Electricitate şi bormaşini? Ai fost rău.

— Nu, dacă aş fi făcut-o într-adevăr, aş fi fost rău. N-am făcut decât să plantez sămânţa şi i-am lăsat imaginaţia să o germineze.

— În urmă cu patru zile, aşa a spus Yaotl, nu? Rivera l-a sunat în urmă cu patru zile?

— Da.

— Adică în ziua în care am ajuns pe insulă.

Sam încuviinţă din cap.

— Înainte să găsim clopotul.

— Atunci pe noi ne vor.

— Poate că şi clopotul. Şiretlicul nostru cu carneţelul le-a atras atenţia.

— Dar de unde ştiau că suntem aici? întrebă Remi, însă apoi îşi răspunse singură la întrebare: Să fie interviul pe care ni l-au luat cei de la BBC imediat după ce am aterizat?

— Se prea poate. Să punem lucrurile cap la cap: Rivera şi oricine ar fi cel pentru care lucrează au aflat că suntem aici. Şi-au făcut griji că am putea să descoperim ceva şi au venit să vadă care e treaba.

— Dar totuşi e o insulă mare, răspunse Remi. Trebuie să fie de-a dreptul paranoici să creadă că vom da chiar de obiectul pentru care sunt ei îngrijoraţi. Chiar dacă este vorba de ceva atât de mare precum clopotul nostru, e ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

— Reporterul ne-a întrebat unde avem de gând să facem scufundări. I-am spus că pe insula Chumbe. Poate ăsta a fost cuvântul magic.

Remi se gândi preţ de o clipă.

— Şi ne place sau nu, avem o reputaţie. Am avut deseori norocul să găsim nişte comori care nu se voiau descoperite.

Sam zâmbi.

— Tu numeşti asta noroc, eu îi spun…

— Ştii ce vreau să zic.

— Deci noi, în asociere cu Zanzibarul şi cu insula Chumbe, asta e combinaţia care le-a atras atenţia.

Rămaseră tăcuţi câteva momente, fiecare trecându-şi prin minte scenariile posibile. Remi rupse în cele din urmă tăcerea:

— Sam, tipul dinăuntru… Îl cheamă Yaotl, şeful lui se numeşte Itzli, iar pe al treilea îl cheamă…

— Nochtli.

— Şi sunt din Mexic?

— El aşa zice.

— Dar astea nu sunt nume de origine spaniolă.

— Aşa am presupus şi eu.

— O să o rog pe Selma să verifice pentru confirmare, dar

sunt aproape sigură că sunt originare din limba nahuatl.
— Nahuatl?
— Azteci, Sam. Nahuatl era limba aztecilor.

Următoarele zece minute îi găsiră tăcuţi, urmărind aburul care se ridica din cearşaful cu care era înfăşurat clopotul. Sam se uită la ceas şi zise:
— E timpul.
Uşor, cu vârful degetelor, Sam desfăşură cearşaful, iar apoi îl trase după el, aruncându-l grămadă într-un colţ al curţii. Se întoarse şi o văzu pe Remi îngenunchind în faţa clopotului.
— Sam, trebuie să vezi asta.
Merse alături de ea şi se aplecă, privind peste umărul ei.
Deşi suprafaţa era încă puternic pătată, acidul azotic îndepărtase suficient patina pentru a face vizibilă inscripţia gravată în bronz:

OPHELIA

— Ophelia, murmură Remi. Ce e Ophelia?
Sam trase aer adânc în piept, iar apoi expiră.
— Habar nu am.

Capitolul 9

Zanzibar

— Voi doi chiar nu puteţi să aveţi o vacanţă normală, lipsită de evenimente? îi întrebă Rube Haywood.
Telefoanele erau puse pe speaker.
— Avem destule, răspunse Remi. Dar nu te sunăm decât atunci când apare câte una anormală.
— Nu ştiu dacă ăsta e un compliment sau o ofensă,

mormăi Rube.

— Prima variantă, zise Sam. Tu eşti tipul nostru de nădejde.

— Şi atunci Selma ce mai e?

— Ea e fata noastră de nădejde, replică prompt Remi.

— Staţi să vedem dacă am priceput: aţi găsit o monedă în formă de diamant care a aparţinut soţiei guvernatorului unei comune franceze de pe o insulă din apropierea Madagascarului, monedă care a fost furată de un pirat. Apoi aţi găsit clopotul de pe o corabie misterioasă. După aceea, a apărut o canonieră plină de mercenari mexicani cu nume aztece care au încercat să vă omoare. Iar acum, unul dintre băieţii răi e legat într-una dintre camerele voastre. Am prins esenţa chestiunii?

— Cam asta ar fi, zise Remi.

— Trei mici corecţii sunt necesare, adăugă Sam. Moneda Adelise n-are, din câte credem, nici o legătură cu toată treaba, iar Selma face verificări pentru a confirma ipoteza aztecă. Cât despre numele „Ophelia”, nu credem că este autentic. În primul rând, gravura e foarte necizelată, nu e realizată profesionist. În al doilea rând, după ce am reuşit să mai îndepărtăm din depuneri, am găsit câteva litere inscripţionate sub „Ophelia”, un „S" şi doi de „H".

— Mă simt de parcă aş fi la camera ascunsă, zise Rube. Dar să vedem ce se întâmplă mai departe. Cu ce vă pot fi de folos?

— Mai întâi, să ne scapi de musafirul nostru.

— Cum? Sam, dacă te gândeşti la toată povestea cu extragerile, eu…

— Mă gândeam că poţi să tragi nişte sfori la Ministerul de Interne din Tanzania şi să-l dai pe mâna poliţiei.

— Sub ce acuzaţie?

— N-are paşaport, n-are bani şi e înarmat.

Rube rămase tăcut pentru o clipă.

— După cum vă cunosc, intuiesc că nu vreţi doar să scăpaţi de el, ci şi să aflaţi cine se interesează de el.

— Ne-a trecut şi asta prin minte, răspunse Sam.

— Mai aveţi arma?

— Da.

— Bine, lăsaţi-mă să dau câteva telefoane. Altceva?

— Spune că pe şeful lui îl cheamă Itzli Rivera, fost militar în armata mexicană. Ne-ar fi util să aflăm mai multe despre el şi despre iahtul pe care l-au folosit. Zice că e înregistrat în portul Bagamoyo. Se numeşte Njiwa.

— Spune-mi pe litere.

Remi se conformă.

— Înseamnă porumbel în limba swahili.

— Grozav. Mersi, Remi. Am fost dintotdeauna curios cum se zice porumbel în limba swahili, replică Rube.

— Nu prea eşti în toane bune.

— Ce vreţi să faceţi cu clopotul de pe corabie?

— Îl lăsăm aici, răspunse Sam. Selma a închiriat vila în mod anonim şi a transferat bani lichizi. Nu prea au şanse să-l găsească.

— Ştiu deja răspunsul, dar mă simt obligat să vă întreb: Există vreo şansă să luaţi pur şi simplu clopotul şi să vă întoarceţi acasă?

— Poate că o să procedăm fix aşa, răspunse Sam. Mai facem câteva cercetări şi vedem în ce direcţie se îndreaptă. Dacă nu se arată nimic, o luăm spre casă.

— Ăsta ar fi un miracol, zise Rube. Aveţi grijă de voi. Vă sun după ce obţin informaţiile.

Închise telefonul.

— Va trebui să-i cumpărăm un cadou special de Crăciun, îi spuse Remi lui Sam.

— Cred că ştiu ce şi-ar dori acum.

— Ce anume?

— Un alt număr de telefon, unul secret.

Merseră cu şalupa înspre sud până în satul Uroa, găsiră un magazin dărăpănat cu articole de menaj şi feronerie de unde îşi luară puţinele lucruri de care aveau nevoie şi se întoarseră la vilă înainte de prânz. Remi îl lăsă pe Sam să îşi facă de lucru cu ciocanul, cuiele şi scândurile, iar ea se duse înăuntru pentru a vedea de Yaotl, care dormea dus. Găsi vreo două conserve de tocăniţă de scoici, le încălzi şi ieşi cu

bolurile în curtea interioară. Sam tocmai bătea cuiele de la ultimele două scânduri.

— Ce părere ai? o întrebă el.

— E o cutie minunată, Sam.

— Ar trebui să fie o ladă.

— Ladă, cutie, e totuna. Stai jos şi mănâncă!

Cu circa un kilometru înainte de capătul şoselei Chukwani Point, Itzli Rivera trase Range Roverul închiriat pe marginea drumului, traversă şanţul şi se îndreptă înspre copaci. Terenul era accidentat şi acoperit de arbuşti, dar, având tracţiune integrală, Roverul trecu fără probleme. Viră spre sud, îndreptându-se spre luminişul de pe Chukwani Point.

— Cât e ceasul? îl întrebă pe Nochtli.

— Abia trecut de unu.

Mai era o oră până la momentul întâlnirii stabilite de soţii Fargo cu şoferul camionului Companiei de Transport Naval de Mărfuri din Mnazi. Aveau suficient timp pentru a găsi un loc care să le ofere şi o perspectivă bună şi o cale de acces rapidă pentru a împiedica orice tentativă de scăpare.

— Văd luminişul, zise Nochtli, cu binoclul la ochi. E ceva acolo.

— Ce?

— Uită-te şi tu!

Îi dădu binoclul lui Itzli, iar acesta îl îndreptă înspre luminiş. În mijlocul drumului neasfaltat se afla o ladă de lemn. O bucată de carton era bătută în cuie pe una dintre feţele lăzii.

— E ceva scris pe ea, zise el şi focaliză binoclul. *¿Que madres*...? bombăni după o clipă.

— Ce e? întrebă Nochtli. Ce scrie?

— Crăciun fericit!

Itzli conduse printre copaci, coborî în şanţ şi apoi reveni pe drum, ajungând în luminiş. Opri maşina şi se îndreptă spre cutie. O lovi cu vârful piciorului. Era goală. Smulse cartonul de pe ea şi îl întoarse pe partea cealaltă. Găsi un mesaj scris cu majuscule:

SĂ NE ÎNTÂLNIM ŞI SĂ VORBIM DESPRE CLOPOTE. TERENUL DE CRICHET DE PE ŞOSEAUA NYERERE. BANCA DIN COLŢUL DE SUD-VEST. ORA 16:00.

Capitolul 10

Zanzibar

Sam îl văzu pe Itzli Rivera apărând dinspre partea de nord a terenului de crichet, trecând printre copacii care mărgineau parcarea. În spatele lui, un alt bărbat traversa parcarea înspre est, dar Sam nu putea să-i distingă chipul. Modul apăsat în care păşea îl făcea să iasă în evidenţă. „Ăsta trebuie să fie Nochtli”, gândi Sam.

În centrul terenului, câţiva adolescenţi jucau un meci de crichet. Ecoul strigătelor şi râsetelor lor traversa parcul. Rivera se apropie grăbit pe trotuarul care se întindea de-a lungul părţii vestice a terenului şi se opri în faţa băncii pe care era aşezat Sam.

— Ai venit singur, zise Rivera. Văzându-l pe Rivera de aproape, la lumina zilei, Sam îşi schimbă părerea despre el. Deşi nu se îndoise niciodată de cutezanţa acestuia, chipul său cioplit şi trupul vânjos sugerau un om deosebit de aspru. Ochii lui îl priveau impasibili pe Sam – o expresie care, după cum bănuia Sam, rămânea mai întotdeauna aceeaşi, fie că mânca un sandviş, fie că ucidea o altă fiinţă umană.

— Ia loc, zise Sam cu amabilitate, în ciuda fricii care îl făcea să simtă un gol în stomac.

Era ca şi cum ar fi hrănit din palmă un rechin ucigaş.

Rivera se aşeză.

— Tu ai vrut să ne întâlnim, zise el.

Sam nu răspunse. Urmărea meciul de crichet. Se scurse un minut. Rivera rupse tăcerea:

— M-a amuzat gluma ta cu lada.

— Totuşi, am impresia că nu prea ai râs.

— Nu. Unde e soţia, domnule Fargo?

— Face nişte comisioane. Poţi să-i faci semn amicului tău să nu mai dea ture. Nu o va găsi.

Rivera cântări situaţia câteva clipe, apoi îşi ridică mâna aşezată pe spătarul băncii şi strânse pumnul. De cealaltă parte a parcului, Nochtli se opri din mers.

— Să discutăm despre problema noastră, zise Sam.

— Şi care crezi că este aceasta?

— Crezi că noi avem ceva ce îţi doreşti.

— Fii mai precis: ce crezi că aveţi?

Sam se ridică brusc.

— Ca oricărui om, îmi place şi mie să mă duelez în vorbe, dar azi chiar n-am chef.

— Bine, bine. Aşează-te, te rog.

Sam se conformă.

— Oamenii pentru care lucrez caută o epavă. Credem că s-a scufundat în zona asta, zise Rivera.

— Ce corabie?

— Se numeşte *Ophelia*.

— Povesteşte-mi despre ea!

— O navă de pasageri cu pânze şi cu motor cu aburi. Se crede că s-a scufundat în aceste ape în anii 1870.

— Asta e tot ce ştiţi despre ea?

— Mai mult sau mai puţin.

— De cât timp o căutaţi?

— De şapte ani.

— În mod sistematic?

— Da, regulat.

— În apele din zona Zanzibarului şi prin împrejurimi?

— Bineînţeles.

— Bănuiesc că ai experienţă în recuperarea de epave, altfel nu te-ar fi angajat.

— Da, am experienţă.

— Oamenii pentru care lucrezi… ce caută ei mai exact?

— Prefer să nu spun.

— Bănuiesc că e vorba despre ceva cu valoare financiară, nu? întrebă Sam. Ceva ce *Ophelia* avea în cală în momentul în care s-a scufundat?

— E o presupunere întemeiată.
— Şi crezi că noi am găsit ceva pe *Ophelia*.
— E o posibilitate pe care angajatorii mei vor să o exploreze.
Sam încuviinţă din cap gânditor. În minutele care se scurseseră, încercase să-l facă pe Rivera să trădeze ceva, să-i spună lucruri pe care le-ar fi putut folosi în cercetarea lor.
— Cred că e o pradă a naibii de valoroasă, zise Sam. Ai mituit căpitanul de pe o canonieră tanzaniană pentru a ne intimida şi pentru a ne supraveghea; Apoi, la căderea nopţii, v-aţi strecurat în lagună şi v-aţi urcat pe barca noastră cu cuţitele scoase.
Sam îl prinse pe Rivera cu garda jos. Acesta trase cu putere aer în piept şi oftă uşor nemulţumit.
— V-am privit în tot acest timp, zise Sam.
— De unde?
— Chiar contează?
— Nu, cred că nu. Trebuie să-mi cer scuze. Amicii mei sunt foşti soldaţi. E greu să scape de vechile obiceiuri. S-au lăsat duşi de val. I-am mustrat deja.
— Pe toţi trei?
— Da.
Bineînţeles, Sam nu se lăsă convins de felul în care Rivera îşi făcea *mea culpa*, dar spuse:
— Înţeleg. Care era planul vostru? Să furaţi ceea ce credeaţi că am găsit?
— În acel moment, nu ştiam ce aţi găsit.
Sam făcu o pauză de vreo zece secunde, apoi zise:
— Nu ştiu ce să cred: fie ne consideri tâmpiţi, fie ai o problemă cu memoria.
— Poftim?
— Eşti aici în urma mesajului lăsat pe ladă. Aţi găsit lada pentru că aţi văzut notiţele făcute în dreptul schiţei unui clopot. Credeţi că am găsit clopotul unei corăbii. De ce nu recunoşti deschis?
— Poţi să consideri că am recunoscut.
— Eu îţi spun doar atât: clopotul găsit de noi nu e de pe

Ophelia.

— Mă ierţi dacă nu te cred pe cuvânt.

— Chiar aşa? întrebă Sam.

— Aş vrea să văd clopotul cu ochii mei.

— Acelaşi clopot pentru care ne-aţi fi ucis dacă am fi fost pe barcă? Mă simt nevoit să te refuz.

— Am fost însărcinat să vă recompensez pentru găsirea lui, asta dacă se dovedeşte că e clopotul pe care îl căutăm.

— Nu, mulţumesc. Avem suficienţi bani.

— Du-mă la clopot, lasă-mă să mă uit la el şi angajatorul meu va dona cincizeci de mii de dolari către o organizaţie caritabilă pe care o alegeţi voi.

— Nu.

Privirea lui Rivera deveni sticloasă şi bărbatul scoase un răcnet înfundat:

— Domnule Fargo, începi să mă iriţi.

— Există un tratament pentru asta.

— Prefer să abordez lucrurile altfel. Rivera îşi ridică poala cămăşii, lăsând să se vadă mânerul unui pistol, un Heckler Koch P30 – identic cu cel pe care îl luaseră de la Yaotl. E timpul să mergem, bolborosi Rivera. Dacă încerci să faci scandal, te omor pe loc. O să dispărem cu mult înainte de venirea poliţiştilor.

— Poliţiştii, repetă Sam. De genul celor din secţia aflată în spatele nostru, peste drum?

Rivera privi peste umărul lui Sam. Gura i se încleştă; muşchii maxilarului pulsau puternic.

— Ar fi trebuit să-ţi faci temele, zise Sam. Îmi dau seama că e clădirea unei foste şcoli, dar cât de greu ţi-ar fi fost să verifici? Sunt convins că te simţi destul de stânjenit acum.

— *¡Cabron*[10]!

Nu se poate spune că Sam stăpânea prea bine argoul limbii spaniole, dar bănuia că Rivera îi pusese la îndoială descendenţa.

— Dacă te uiţi atent, vei vedea un bărbat şi o femeie care stau pe banca din apropierea secţiei, zise Sam.

— Îi văd.

[10] În spaniolă, în original, „bastard" (n.tr.)

Sam scoase telefonul, apăsă unul dintre butoanele pentru apelare rapidă, îl lăsă să sune o dată, apoi închise. O clipă mai târziu, Remi Fargo se întoarse spre terenul de crichet şi făcu semn cu mâna.

— Bărbatul cu care vorbeşte e un inspector de poliţie tanzanian din Dar es Salaam.

— Poliţiştii pot fi cumpăraţi. La fel ca ofiţerii din marină.

— Nu şi ăsta. Întâmplarea face să fie prieten apropiat cu ataşatul FBI de pe lângă Ambasada SUA.

— Joci la cacealma!

— Fix în clipa asta s-ar putea ca soţia mea să îi povestească inspectorului despre un bărbat pe nume Yaotl care a încercat să intre azi-noapte prin efracţie în casa noastră de vacanţă. Purta o armă exact ca a ta şi nu avea paşaport.

Rivera se încruntă şi sprâncenele i se împreunară.

— Accidentul… pluta. Nu era Yaotl.

Sam scutură din cap.

— Cum ai reuşit?

— Am urmat câteva cursuri de actorie în facultate.

— N-are importanţă. Nu va vorbi. Şi chiar dacă ar face-o, nu ştie nimic.

— Doar numele şi înfăţişarea ta.

— Ambele pot fi schimbate. Dă-mi clopotul şi omul înapoi şi nu vei mai avea probleme cu mine.

— Lasă-mă să mă gândesc. Te sun până mâine-seară. Dacă ne mai deranjezi până atunci, îl sun pe inspector. Vrei să-mi spui unde staţi?

Rivera zâmbi sumbru şi scutură din cap.

— Nu, cred că nu. Îi dădu apoi numărul de telefon. Sper să ai veşti bune când mă suni.

Sam se ridică.

— Poţi să speri orice ai tu chef.

Se întoarse şi plecă.

Sam traversă strada, îndreptându-se spre secţia de poliţie. Remi încheie conversaţia cu inspectorul strângându-i călduros mâna şi mulţumindu-i. Acesta îl salută pe Sam

printr-o înclinare a capului şi un zâmbet, după care plecă.

— Huru e om foarte simpatic, zise Remi. Ne-a spus să-l salutăm pe Rube din partea lui.

— Ce i-ai zis? întrebă Sam, aşezându-se lângă ea.

— Că avem impresia că a încercat cineva să intre prin efracţie în casa noastră azi-noapte. Mi-a spus să-l sunăm direct pe el dacă mai avem probleme. Cum a decurs conversaţia cu scheletul ambulant?

— Conform aşteptărilor. Pretinde că e angajat de cineva cu buzunarul larg care caută nava *Ophelia* de câţiva ani. Problema e că susţine că nu ştie aproape nimic despre istoria ei.

— A încercat să improvizeze ceva, zise Remi. A crezut că poate să te ducă de nas.

Oricine îşi petrece cât de puţin timp căutând epave ajunge să cunoască în detaliu orice aspect privind istoria navei respective. Faptul că Rivera se prefăcuse a nu şti prea multe despre *Ophelia* le dovedise lui Sam şi lui Remi că nava avea o importanţă vitală pentru el şi pentru cel care-l angajase.

— A pomenit ceva despre inscripţia ascunsă?

— Nu. Şi ăsta e un fapt revelator. E ceva ce un vânător cu experienţă ar trebui să ştie. Nu a pomenit-o pentru că speră că noi n-am observat-o.

— Ţi-ai dat seama ce-l interesează mai precis?

— A sugerat că ar fi ceva din încărcătura de pe *Ophelia*. Un fel de comoară. A vrut chiar să ne ofere o recompensă.

— Cât de amabil e! Ce am aflat până acum?

— Rivera pretinde că are experienţă în recuperarea epavelor, ceea ce poate să fie adevărat, dar mai pretinde şi că angajatorii săi au căutat vasul în mod sistematic.

În lumea vânătorilor de comori, o căutare sistematică e ceva ce presupune expediţii pregătitoare – trebuie să te uzi şi să te murdăreşti până când reuşeşti să cartografiezi şi să marchezi terenul, să scanezi cu magnetometrul, să cauţi prin mâzgă şi noroaie. Iar la asta se adaugă munca de cercetare, mai puţin murdară, dar adesea descurajatoare: discuţii cu rudele, cercetarea locaţiilor şi ore pierdute prin

biblioteci pline de praf în căutarea unui indiciu cât de mic în legătură cu locaţia posibilă a obiectului căutat.

— Dacă Rivera o caută de atâta vreme, zise Remi, trebuie să apară însemnări prin registrele publice, menţionări în buletinele de ştiri, permise de căutare…

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Dacă le găsim, vom avea o idee mai clară despre scopul real al căutărilor lui Rivera.

Rămaseră timp de zece minute sub umbra copacilor de lângă secţia de poliţie, uitându-se cum Rivera şi însoţitorul acestuia părăseau parcarea terenului de crichet şi cum dădeau ostentativ o tură în jurul secţiei de poliţie. Când trecură pe lângă ei, Sam şi Remi le făcură cu mâna în semn de bun-rămas.

După ce fură siguri că bărbaţii nu aveau să se mai întoarcă, Sam şi Remi merseră într-o piaţă în aer liber aflată la est, de unde cumpărară mâncare şi alte provizii necesare, în timp ce se plimbau pe străduţele labirintice, căutând să-şi dea seama dacă erau urmăriţi. Cum nimic nu părea să indice asta, merseră la distanţă de trei străzi, la o agenţie de închiriat maşini. Maşina pe care o rezervaseră, o Toyota Land Cruiser din 2007, îi aştepta. După patruzeci de minute, erau înapoi în vila de pe plaja Uroa.

În timp ce se îndreptau spre intrare, lui Sam îi sună telefonul. Remi îi luă plasa de cumpărături şi intră în vilă. Sam se uită la numele apelantului: era Rube.

— ’Neaţa, Rube.

— E chiar foarte de dimineaţă. Cum a decurs întâlnirea?

— Bine. Huru îţi transmite salutări.

— E un tip de treabă, Huru ăsta. I l-ai predat pe musafirul vostru?

— Încă nu, răspunse Sam, iar apoi îi povesti discuţia purtată cu Rivera. Am vorbit deja cu Selma. Adună o bază de date cu vasele scufundate în această zonă. Mâine mergem la universitate ca să ne documentăm puţin.

— Ştiu că v-am mai spus asta o dată, dar aveţi mare grijă de voi. M-am interesat puţin de Itzli Rivera. Ştiţi deja de

trecutul lui militar, dar a făcut parte şi din serviciile de informaţii. S-a retras în urmă cu circa opt ani şi a trecut în domeniul privat. Uite care-i şmecheria: conform omului nostru din Ciudad de México, Rivera a fost arestat de şase ori de Policía Federal, dar n-a fost niciodată urmărit penal.

— Care au fost acuzaţiile?

— Jaf, dare de mită, şantaj, crimă, răpire… Toate au fost legate de politica la nivel înalt.

— Atunci, e un executant.

— E un executant cu pregătire militară. Nu pierde din vedere faptul ăsta. Nimeni nu ştie exact pentru cine lucrează.

— Cum a scăpat de acuzaţii?

— Ca de obicei: martorii au retractat, fie pentru că s-au răzgândit, fie pentru că au devenit brusc indisponibili, murind în mod neaşteptat.

Sam chicoti.

— Bine, Rube, m-am prins.

— În rest s-a procedat în mod standard: dovezi pierdute, chichiţe legale etc.

— Putem să presupunem că Rivera are în spate un om cu greutate.

— Un om cu greutate care are un fetiş pentru artefactele de pe epave. Ce veţi face cu clopotul?

— Nu ne-am decis încă. Adevărul e că nu prea cred că îi interesează clopotul în sine. Fie că e vorba despre *Ophelia* sau despre corabia la care trimite inscripţia misterioasă, important e locul în care l-am găsit. Asta i-a îngrijorat… Asta şi faptul că nu vrem să renunţăm.

— Poate că, de fapt, nu caută ceva anume, zise Rube, ci vor să se asigure că nimeni nu găseşte acel ceva.

— Interesant, zise Sam.

— Mai e şi chestiunea cu donaţia caritabilă, continuă Rube. Voia ca tu, Remi şi clopotul să fiţi în acelaşi loc. De ce n-ar fi acceptat să îi trimiteţi o poză cu clopotul prin e-mail? Şi dacă tot ce voiau era să găsească nava *Ophelia*, de ce nu v-au angajat pe voi? Toată lumea ştie cum lucrează soţii Fargo: un mare procent din descoperiri se duce spre

organizaţiile de caritate, iar voi nu vă păstraţi nimic. Sam, cred că, de fapt vor să ascundă ceva, nu să găsească.

Capitolul 11

Universitatea din Dar es Salaam

Campusul central al universităţii se afla pe un deal, la nord-vest de centrul oraşului. Cum sunaseră înainte de a veni, Sam şi Remi fură întâmpinaţi pe scările de la intrare de directoarea bibliotecii, o negresă frumoasă, îmbrăcată într-un taior verde-închis, pe nume Amidah Kilembe.

— Bună dimineaţa, domnule şi doamnă Fargo. Bine aţi venit în instituţia noastră.

Schimbară amabilităţi, în timp ce doamna Kilembe îi conduse spre intrare, oferindu-le şi un tur al clădirii ce se încheie în sala de referinţe, aflată la etajul al treilea. Era amenajată într-un stil care îmbina elementele coloniale cu cele tradiţionale africane: fiind lăcuite decenii la rând, mobila şi lambriurile închise la culoare străluceau acum, înconjurate de petele de culoare date de arta şi artefactele tanzaniene. În afară de câţiva angajaţi ai bibliotecii, clădirea era pustie.

— E vacanţă, explică doamna Kilembe.

— Ne cerem scuze, zise Sam, am crezut…

— A, nu, nu. Pentru angajaţi e o zi de lucru normală. De fapt, întâmplarea face să fi ales o zi perfectă pentru vizită. Mă voi ocupa chiar eu de dumneavoastră.

— N-am vrea să vă simţiţi obligată, zise Remi. Sunt sigură că aveţi şi alte…

Doamna Kilembe zâmbi larg.

— Nici vorbă. Am citit cu plăcere despre mai multe dintre aventurile dumneavoastră. Nu vă temeţi, voi păstra secretul discuţiilor noastre de azi. Ridică degetul arătător la buze şi le făcu cu ochiul. Dacă vreţi să mă urmaţi, v-am pregătit o cameră liniştită.

Îi conduse într-o încăpere cu pereţi de sticlă, în mijlocul căreia se aflau o masă lungă din lemn de castan şi două scaune tapiţate. În faţa fiecăruia se găsea câte un computer Apple iMac cu diagonala de douăzeci de inchi.

Doamna Kilembe observă expresia lor surprinsă şi chicoti:

— În urmă cu trei ani, domnul Steve Jobs în persoană ne-a vizitat campusul. A văzut că avem foarte puţine computere şi că toate sunt vechi, aşa că ne-a făcut o donaţie generoasă. Acum avem patruzeci de astfel de maşinării minunate şi internet de mare viteză. Bun. Vă las să începeţi. Mai întâi, am să vă aduc nişte cafea. V-am creat nume de utilizator pentru a accesa cataloagele. Majoritatea materialelor au fost trecute în format digital în anii 1970. Celelalte se găsesc în arhiva aflată la subsol. Trebuie doar să-mi spuneţi de ce aveţi nevoie şi vă voi aduce. Vânătoare fructuoasă!

Doamna Kilembe ieşi, închizând uşa în urma ei.

— De unde să începem? se întrebă Sam cu voce tare.

— Să luăm legătura cu Selma.

Sam dădu dublu clic pe pictograma iChat de pe monitor şi introduse adresa Selmei. Ledul verde de la camera iSight se aprinse şi peste zece secunde pe ecran apăru chipul Selmei.

— Unde sunteţi? întrebă ea.

— La Universitatea din Dar es Salaam.

În spatele Selmei, Pete şi Wendy erau aşezaţi la un birou. Făcură cu mâna.

— Ne pregătim să ne apucăm de lucru, zise Remi. Ai mai descoperit ceva?

— Tocmai se încheie ultima căutare.

Pete se îndreptă înspre un computer, apăsă câteva taste şi apoi strigă:

— Selma, ţi l-am trimis.

Sam şi Remi o priviră pe Selma în timp ce studia documentul cu ochii alergând de-a lungul ecranului.

— N-am găsit prea multe aici, zise ea în cele din urmă. Am căutat în principalele baze de date despre epave şi am

găsit doar optsprezece zone în apele din jurul Zanzibarului. Am lărgit aria de căutare cu cincizeci de mile în toate direcţiile. Din cele optsprezece, paisprezece au fost identificate şi doar una corespunde vag intervalului temporal în care se presupune că s-a scufundat *Ophelia*.

— Continuă!

— Se numeşte *Glasgow*. A fost comandată în 1877, după ce sultanul Zanzibarului şi-a pierdut „flota” în furtuna din 1872. A fost livrată în vara anului 1878, dar sultanul nu a fost prea impresionat, aşa că a rămas ancorată şi neutilizată până în timpul războiului dintre Anglia şi Zanzibar din 1896, când britanicii au scufundat-o cu focuri de artilerie. În 1912, o companie de recuperări de epave a dezmembrat-o, majoritatea pieselor fiind lăsate pe fundul mării. În anii ’70, blocul motor al navei, axul elicei, o parte din veselă şi câteva cartuşe de obuze de patru kilograme au fost găsite în locul în care s-a scufundat.

— Unde e asta? întrebă Remi.

— Cam la două sute de metri de plaja Stone Town. De fapt, aţi fost chiar acolo cu o seară în urmă, la restaurant.

— Deci cam la douăzeci şi cinci de kilometri de locul în care am găsit clopotul de pe *Ophelia*, zise Sam. Poţi să tai nava *Glasgow* de pe listă. Altceva?

— Patru dintre epavele din baza de date sunt neidentificate. Una se află pe fundul râului Pangani, la şaptezeci şi cinci de kilometri spre nord; celelalte două sunt în golful Tanga, la o sută de kilometri spre nord. Ultima e lângă insula Bongoyo, în golful Msasani, de lângă portul Dar es Salaam. Din câte îmi dau seama, niciuna nu se află la o adâncime mai mare de zece metri.

— Zece metri de apă limpede, sublinie Sam. O să întrebăm la magazinele cu produse pentru scufundări din zonă. Sunt mari şanse să le fi identificat cineva, dar nu s-au obosit să spună nimic. Probabil că acum nu sunt nimic altceva decât nişte atracţii pentru scufundători.

— Îmi pare rău că n-am găsit nimic, zise Selma.

— Nu e chiar aşa, îi răspunse Remi. E tot atât de important să eliminăm unele piste pe cât e să găsim altele

noi.

— Mai sunt două lucruri de spus. Doamnă Fargo, aţi avut dreptate în legătură cu acele nume, sunt în limba nahuatl, fiind nume tradiţionale aztece. Nu ştiu ce importanţă are, dar e un fel de modă în Ciudad de México în ultimii ani…

— Partidul Mexica Tenochca, încheie Remi. Văzu expresia nedumerită de pe chipul lui Sam şi adăugă: Actualul preşedinte e un ultranaţionalist al perioadei de dinainte de invazia spaniolă. Nume aztece, cursuri de istorie predate în şcoli, ceremonii religioase, artă…

— Pe lângă toate celelalte, Rivera şi amicii săi sunt şi fanatici religioşi, răspunse Sam sec. Asta e tot ce ne lipsea.

— Selma, ce altceva?

— M-am uitat peste fotografiile clopotului pe care mi le-aţi trimis. Presupun că aţi văzut că limba…

— Că lipseşte? întrebă Sam. Am observat.

Sam se deconectă şi se întoarse spre Remi.

— Începem cu ziarele?

— Cu ziarele, zise ea, încuviinţând din cap.

Sam şi Remi erau adepţii teoriei piramidale în cercetare: trebuia să începi din vârf, cu chestiunile particulare şi apoi să înaintezi către bază, la chestiunile generale. Primele cuvinte-cheie pentru căutare fură „Ophelia”, „epavă” şi „descoperire”. Deloc surprinzător, nu găsiră decât relatări descoperite anterior şi de Selma. Căutară apoi „faimoase”, „epave” şi „Zanzibar”, dar rezultatele erau uşor de anticipat: relatări superficiale despre navele *Glasgow* şi *El Majidi*, altă corabie ce aparţinuse sultanului Zanzibarului şi care fusese pierdută în timpul uraganului din 1872 şi despre *HMS Pegasus*, scufundată în 1914 în urma unui atac-surpriză al crucişătorului german *Königsberg*.

Doamna Kilembe reveni cu un termos de cafea şi două căni, îi întrebă dacă mai aveau nevoie de ceva, iar apoi dispăru din nou.

— Sam, am uitat de insula Chumbe. Presupunem că interviul de la BBC l-a adus pe Rivera aici…

— Aşa e.

Sam adăugă la termenii căutării anterioare „insula Chumbe”, dar nu obţinu nici un rezultat, încercă încă o dată cu „scufundare”, „artefact” şi „descoperire”. Căută printre rezultatele afişate şi se opri brusc.

— Hmm, bolborosi el.

— Cee?

— Probabil că nu e nimic, dar mi se pare ciudat, în urmă cu două luni, o femeie din Marea Britanie, Sylvie Radford, a fost ucisă în Stone Town. Se pare că a avut loc un jaf care a luat o turnură nefericită. Venise să facă scufundări în largul insulei Chumbe. Ascultă: „Conform părinţilor victimei, doamna Radford petrecuse o vacanţă minunată, găsise deja câteva artefacte, inclusiv ceea ce se pare că era un fragment dintr-o sabie în stil roman”.

— O sabie în stil roman, repetă Remi. Interesant. Sunt cuvintele ei sau ale reporterului, ce crezi?

— Nu ştiu. Oricum ar sta lucrurile, e o descriere destul de precisă. Majoritatea oamenilor ar fi zis pur şi simplu că era vorba despre o sabie.

Remi se aplecă pentru a fi mai aproape de ecran şi notă numele reporterului.

— Poate că găseşti ceva prin notiţe.

Sam începu să tasteze din nou, într-un ritm mai alert. Introduse următoarele cuvinte în caseta pentru căutare: „sud”, „Zanzibar”, „scufundări” şi „moarte” şi setă un interval temporal care cuprindea ultimii zece ani. Zeci de relatări apărură pe ecran.

— Să le împărţim, propuse Remi şi introduse termenii în caseta pentru căutare. Încep eu cu cele mai vechi?

Sam încuviinţă din cap.

Între ultimii zece şi ultimii opt ani, patru morţi se legau de termenii căutării. Totuşi, în fiecare caz, existau relatări ale martorilor oculari care atestau că decesele fuseseră accidentale: atacul unui rechin, o defecţiune la echipamentul pentru scufundări şi două accidente rutiere, ambele pe fondul consumului de alcool.

— Uite, zise Remi. Acum şapte ani. Două persoane, ambele venite în vacanţă pentru a face scufundări.

— În ce zonă?

— Nu se spune decât coasta sud-vestică a Zanzibarului. Una a fost ucisă de un şofer care a fugit de la locul accidentului. Cealaltă a căzut pe nişte trepte din Stone Town. Nu consumaseră alcool, nu există martori.

— În urmă cu şase ani, zise Sam, citind de pe ecran, doi morţi. O sinucidere şi un înec. Tot fără martori.

În al cincilea an găsit alte cazuri similare şi tot aşa, până în prezent: turişti veniţi pentru scufundări, majoritatea în împrejurimile insulei Chumbe, care muriseră în accidente ciudate sau în timpul unor jafuri soldate cu omor.

— Eu am cinci, zise Remi.

— Eu – patru, răspunse Sam.

Tăcerea se instală pentru câteva clipe.

— E doar o coincidenţă, nu? murmură Remi.

Sam se holba pur şi simplu la ecran, aşa că Remi continuă:

— Dacă nu, ce să înţelegem? Rivera şi cel care l-a angajat omoară scufundătorii care par interesaţi de insula Chumbe?

— Nu, nu poate fi asta. Ar trebui să fie câteva sute… chiar mii. Poate că e vorba despre oamenii care declară ce au descoperit. Sau despre cei care merg în magazinele locale pentru a le identifica provenienţa. Dacă avem dreptate, toţi oamenii ăştia trebuie să mai aibă ceva în comun.

— Au spus cuiva despre descoperirea lor, propuse Remi.

— Şi trebuie să fi fost vorba despre un anumit tip de artefacte, cele legate de corabia *Ophelia*. Sau despre nava al cărei nume n-am reuşit să-l descifrăm.

— Oricum ar sta lucrurile, dacă s-ar fi scufundat lângă Chumbe, artefactele ar fi fost aduse de valuri pe plajă. După fiecare muson, fundul apei ar fi fost plin de resturi, aşteptând pe cineva cu palete de ping-pong care să le descopere.

— Aşa e, zise Sam. Dar sunt mulţi oameni care fac descoperiri şi nu pomenesc de ele. Se întorc acasă şi le aşează pe şemineu ca suvenire. De fapt, majoritatea

scufundătorilor de ocazie procedează aşa: găsesc ceva, fac eforturi minime pentru a identifica obiectul, dar, dacă nu e ceva care să arate în mod evident a „comoară”, îl păstrează ca amintire – „Săptămâna petrecută în Zanzibar”.

— Ar însemna să facem un salt important, Sam.

— Tocmai mi-am amintit ceva: Rivera a spus că a început să caute corabia în urmă cu şapte ani.

— Cam în aceeaşi perioadă au început şi morţile.

— Exact. Trebuie să-l sun pe Rube. Trebuie să verificăm cât de exacte sunt registrele serviciului vamal şi de imigrări din Tanzania.

Sam sună şi îi adresă rugămintea lui Rube Haywood, care, deşi neîncrezător, era dornic să-i ajute.

— Deci, conform teoriei voastre, Rivera se afla în Zanzibar în momentul în care au avut loc toate acele morţi?

— Merită să încercăm. Chiar dacă registrele nu vor dovedi că a fost aici de fiecare dată, s-ar putea să fi călătorit sub alt nume.

— O să cercetez. Dar nu vă entuziasmaţi prea tare.

Sam îi mulţumi şi închise.

După câteva minute, doamna Kilembe bătu la uşă şi îşi strecură capul înăuntru.

— Aveţi nevoie de ceva?

Îi mulţumiră, dar refuzară. Tocmai dădea să plece, când Sam o întrebă:

— Doamnă Kilembe, de cât timp sunteţi angajată a bibliotecii?

— De treizeci de ani.

— Şi de când lucraţi în zona asta?

— De când mă ştiu. M-am născut în Fumba, pe insula Zanzibar.

— Căutăm orice date despre o corabie cu numele *Ophelia*. Vă spune ceva numele ăsta?

Doamna Kilembe se încruntă. După ce se gândi zece secunde, spuse:

— Presupun că aţi fost deja la Blaylock.

— Blaylock?

— Muzeul Blaylock din Bagamoyo. Acolo se găseşte o schiţă în cărbune a unei corăbii. Dacă nu mă înşeală memoria, se numeşte *Ophelia.*

Capitolul 12

Bagamoyo

Dintre cele două oraşe uşor accesibile din Zanzibar, Dar es Salaam şi Bagamoyo, cel din urmă era preferatul lui Sam şi al lui Remi. Cu o populaţie de treizeci de mii de locuitori, Bagamoyo este un microcosmos de istorie tradiţional africană şi colonială, fără agitaţia unui mare oraş precum Dar es Salaam, cu cele două milioane şi jumătate de locuitori.

Fondat la sfârşitul secolului al XVIII-lea de către nomazii omanezi, Bagamoyo a găzduit, de-a lungul timpului, neguţători de fildeş şi de sare de origine arabă şi indiană, misionari creştini, negustori de sclavi, guvernul colonial german din Africa de Est, vânători şi exploratori având ca destinaţie Morogoro, lacul Tanganika şi Usambara.

— Iată ceva ce nu ştiam, zise Remi, citind din ghidul turistic în timp ce Sam conducea. În toţi anii petrecuţi în Africa, David Livingstone n-a vizitat niciodată Bagamoyo – cel puţin nu în timpul vieţii.

A fost adus la Bagamoyo după moartea sa şi trupul i-a fost depus în turnul Bisericii Vechi, numit ulterior Turnul Livingstone, în aşteptarea fluxului pentru a-l putea transporta în Zanzibar.

— Interesant, zise Sam. Am presupus dintotdeauna că folosise Bagamoyo, precum toţi ceilalţi, ca punct de plecare. Am ajuns la marginea oraşului. Unde spunea doamna Kilembe că se află muzeul?

Remi scoase bileţelul dintre paginile ghidului turistic şi citi:

— La două străzi de vechiul borna german, un fort.

— Care dintre ele? Sunt două, cred că aşa scria în ghid.

Remi întoarse bileţelul.

— Asta e tot ce a scris. Cred că va trebui să mergem la amândouă.

Îl găsiră pe primul la câteva sute de metri înspre nord de cele trei mari atracţii turistice din Bagamoyo: ferma de crocodili, ruinele kaole şi un baobab vechi de cinci sute de ani. Parcară pe drumul neasfaltat din faţa fortului din piatră albă şi sfărâmicioasă, apoi ieşiră din maşină. Un adolescent trecu pe lângă ei în urma unui măgăruş pe care îl ţinea de o sfoară. Le zâmbi larg şi zise:

— *Jambo. Habari gani*? Bună. Ce mai faceţi?

— *Nzuri. Unasema kiingerezad*[11], răspunse Sam în swahili, poticnindu-se la fiecare cuvânt.

— Da, vorbesc puţin engleza.

— Căutăm muzeul Blaylock.

— Da, da. Casa Nebunului.

— Nu, îmi pare rău, muzeul Blaylock.

— Da, e acelaşi lucru. Alt *boma*. Mai mergeţi un kilometru. La Crucea lui Livingstone, bine?

— Da. *Asante sana*[12], răspunse Sam.

— Cu plăcere. La revedere.

După ce scoase un plescăit, băiatul îşi continuă drumul alături de măgăruş.

— Te descurci tot mai bine în swahili, remarcă Remi.

— Doar să nu-mi ceri să comand ceva de mâncare. N-o să-ţi placă deloc ce o să primim.

— Ce vrea să însemne Casa Nebunului?

— Cred că vom afla acolo.

Găsiră destul de uşor celălalt *boma*, zărind din când în când crestele zidurilor văruite în alb, până ce ajunseră în parcarea pavată cu bucăţi de scoici. Mai mulţi localnici îşi vedeau de micile afaceri, vânzând mâncare şi mărunţişuri la standurile din faţa magazinelor sau la tarabele mobile. Sam şi Remi ieşiră din maşină şi începură să se plimbe, căutând

---

[11] În swahili, în original, „Vorbiţi engleza?" (n.tr.)

[12] În swahili, în original, „Mulţumesc mult" (n.tr.)

un indicator pe care să scrie fie „Blaylock”, fie „Casa Nebunului”. După douăzeci de minute de căutări fără rezultat, se opriră în faţa unei tarabe ambulante, cumpărară două sticle de cola rece ca gheaţa şi cerură indicaţii.

— Da, Casa Nebunului, zise bărbatul. Arătă înspre vest de-a lungul unei alei strâmte şi neasfaltate. Mergeţi două sute de metri pe acolo, găsiţi zidul, apoi mulţi copaci. O luaţi la dreapta, găsiţi cărarea şi apoi găsiţi locul.

— *Asante sana*, zise Remi.

— *Starehe*[13].

După cum li se promisese, în faţa unei pădurici de acacia şi lavandă sălbatică găsiră un perete din chirpici înalt până la nivelul taliei. Cotiră apoi spre dreapta şi şase metri mai jos, dădură de o deschizătură în perete. De partea cealaltă, o cărare şerpuită îi purtă de-a lungul păduricii, până când ajunseră la un gard alb de lemn, dincolo de care se vedea clădirea unei şcoli vechi, lungă şi îngustă, vopsită la exterior într-un galben pal şi având obloane mari de un albastru-închis. Deasupra scărilor verandei se afla o plăcuţă albă pe care era scris cu litere negre de mână „MUZEUL BLAYLOCK ŞI MAGAZINUL DE CURIOZITĂŢI”. Se vedea că ultimele trei cuvinte aveau un scris diferit faţă de celelalte, ca şi cum fuseseră adăugate după aceea, asemenea unui gând întârziat.

Când intrară, se auzi clinchetul unui clopoţel de deasupra uşii. De-a lungul grinzilor de sprijin atârnau suporturi cioplite de mână pe care stăteau agăţate o sumedenie de păsări africane nu foarte bine împăiate, în nişte posturi care lui Sam şi lui Remi le dădeau impresia că erau gata să-şi ia zborul. Pe grinzile de deasupra locului unde se aflau rudele lor neînsufleţite, zăriră câţiva porumbei vii. Gânguritul lor umplea încăperea.

Pe pereţi era plin de rafturi din răchită, nefiind vreunul care să aibă aceeaşi înălţime, lăţime sau nuanţă. Din loc în loc, de-a lungul încăperii, pe mijloc, se aflau opt măsuţe şubrede acoperite de un material învechit. Şi pe rafturi şi pe

[13] În swahili, în original, „Pace" (n.tr.)

mese erau sute de figurine: statuete din lemn sau fildeş în formă de girafe, lei, zebre, antilope, şerpi şi oameni; colecţii de cuţite de toate felurile, de la cele standard de buzunar până la pumnale sculptate din os; talismane pictate de mână şi acoperite cu pene şi bucăţi de scoarţă de copac; portrete şi peisaje în cărbune; busole; vase de apă făcute din stomacul animalelor; şi câteva modele de revolvere Webley şi gloanţe de diferite mărimi.

— Bine aţi venit la muzeul Blaylock şi la magazinul de curiozităţi, zise o voce într-o engleză surprinzător de bună.

La capătul celălalt al încăperii se afla o măsuţă pe care nici nu o observaseră înainte. În spatele ei stătea un bărbat de culoare, mai în vârstă, care purta o şapcă de baseball cu emblema echipei Baltimore Oriels şi un tricou alb cu imprimeul „GOT MILK?[14]”

— Vă mulţumim, răspunse Remi.

Sam şi Remi se îndreptară înspre bărbat şi se prezentară.

— Eu sunt Morton, răspunse acesta.

— Iertaţi-ne că vă deranjăm, dar am vrea să ştim ce e, de fapt, locul ăsta, zise Sam.

— Este muzeul Blaylock şi magazinul de curiozităţi.

— Da, ştim asta, dar cui îi este dedicat?

— Celui mai mare explorator african care a onorat cu prezenţa sa coastele Continentului Negru, dar al cărui nume n-a fost niciodată preaslăvit, răspunse bărbatul. În mod sigur ţinuse acest discurs de multe ori. Bărbatului căruia sute de oameni îi datorează viaţa lor şi pe a nepoţilor: Winston Lloyd Blaylock, Mbogo din Bagamoyo.

— Mbogo din Bagamoyo, repetă Sam. Bivolul din Bagamoyo?

— Aşa este. Bivolul de Cape.

— Ce ne puteţi spune despre el? întrebă Remi.

— Mbogo Blaylock a venit în Bagamoyo din America în 1872 ca să-şi caute norocul. Avea doi metri fără şapte centimetri, cântărea dublu decât oricare tanzanian din acea vreme şi era lat în umeri cât un *mbogo*, de la care şi-a luat

[14] Slogan al unei campanii de publicitate din SUA menite să încurajeze consumul de lapte (n.tr.)

şi numele.

— El e acolo? întrebă Sam, arătând cu degetul înspre un dagherotip alb-negru, atârnat pe peretele din spatele lui Morton.

Înfăţişa un bărbat înalt, lat în umeri, îmbrăcat în haine de safari care aminteau de vestimentaţia lui Hemingway. În fundal, se vedeau vreo doisprezece războinici masai, îngenuncheaţi şi ţinând în mâini suliţele *assegai*[15].

— El este, confirmă Morton. Biografia completă a lui Mbogo se găseşte în acest frumos volum îmbrăcat în piele.

Morton arătă către un raft de răchită aflat pe peretele din dreapta. Remi se îndreptă într-acolo şi luă una dintre cărţile din teanc. Coperta nu era îmbrăcată în piele, ci într-un înveliş din vinii, legat destul de grosolan. Pe una dintre feţe era lipită o reproducere după poza de pe perete.

— Luăm două, zise Sam şi reveni cu proaspetele achiziţii la măsuţă. În timp ce el le plătea, Remi zise:

— Ni s-a spus că am putea găsi ceva despre o corabie aici, *Ophelia*?

Morton confirmă înclinând din cap şi arătă spre o schiţă în cărbune înrămată, având un metru pe un metru şi jumătate şi în care era reprezentată o corabie cu pânze şi cu motor cu aburi.

— Căutarea corabiei *Ophelia* a fost prima mare aventură a lui Mbogo Blaylock. Toate detaliile sunt în carte. Am alcătuit eu însumi indexul de termeni. Am muncit trei ani la asta.

— Asta înseamnă adevărata dedicare, zise Remi. Cum aţi ajuns… aici? Familia dumneavoastră l-a cunoscut pe domnul Blaylock?

Pentru prima dată de când intraseră, Morton zâmbi. Era un zâmbet de mândrie.

— Sunt membru al familiei Mbogo Blaylock. Sunt văr de-al doilea cu strănepotul lui Mbogo.

— Poftim? întrebă Sam. Sunteţi rudă cu Winston Blaylock?

---

[15] Suliţă tradiţional-africană, cu coadă lungă din lemn şi vârf metalic (n.tr.)

— Bineînţeles. Nu se vede?

Sam şi Remi nu ştiură cum să răspundă. După câteva clipe, Morton îşi lovi palmele peste genunchi şi începu să râdă.

— V-am făcut-o, nu?

— Da, aşa e, răspunse Sam. Deci nu sunteţi…

— Nu, partea aia e adevărată. Totuşi, asemănarea e greu de remarcat. Dacă vreţi, pot să vă arăt certificatul de naştere.

Înainte de a putea răspunde, Morton îl scoase dintr-o casetă de sub măsuţă. Îl despături şi îl întinse spre ei. Sam şi Remi se aplecară pentru a-l privi, apoi reveniră în poziţia iniţială.

— E fascinant, zise Remi. Deci s-a însurat? Cu o femeie tanzaniană?

— În acea vreme se numea încă Tanganyika – înainte de sosirea germanilor. Şi nu, nu s-a însurat. Dar a avut şase concubine şi o mulţime de copii. Se povesteşte şi despre asta în carte.

Sam şi Remi schimbară priviri uimite.

— Ce s-a întâmplat cu el? îl întrebă Sam pe Morton.

— Nimeni nu ştie. I s-a pierdut urma în 1882. Nepotul lui susţine că vâna o comoară.

— Ce fel de comoară?

— E un secret pe care nu l-a împărtăşit cu nimeni.

— Câţiva oameni din oraş i-au zis…

— Casa Nebunului, completă Morton. Nu e o insultă. E o problemă de traducere. În swahili, nu înseamnă atât nebun, cât… cu un spirit liber. Sălbatic.

— Toate aceste artefacte i-au aparţinut? întrebă Remi.

— Da. Au fost fie ucise, fie făcute, fie găsite de el. Altele sunt daruri şi ofrande. Dacă faceţi o ofertă generoasă, s-ar putea să o iau în considerare.

— Nu înţeleg. Îi vindeţi bunurile?

— N-am de ales. Sunt ultimul dintre descendenţii lui Mbogo Blaylock. Cel puţin, ultimul care mai e pe aici. Am doi copii, dar sunt în Anglia. Studiază acolo. Iar eu sunt bolnav şi nu o mai duc mult.

— Ne pare rău să auzim asta, zise Sam. Putem să aruncăm o privire pe-aici?

— Bineînţeles. Dacă aveţi întrebări, nu ezitaţi.

Sam şi Remi se îndepărtară.

— Crezi că e adevărat? şopti ea. Poza aduce foarte mult cu Hemingway.

— Poţi să o suni pe doamna Kilembe şi să o întrebi. Remi ieşi, reveni după cinci minute şi se îndreptă spre Sam, care privea un baston fixat pe perete.

— A zis că totul e adevărat. Muzeul e aici din 1915. Sam nu răspunse. Rămase nemişcat, cu ochii fixaţi asupra bastonului.

— Sam? M-ai auzit? Sam, ce e aşa fascinant?

— Nu observi nimic neobişnuit la el? murmură bărbatul.

Remi îl privi cu atenţie preţ de câteva clipe.

— Nu, n-aş zice.

— Uită-te la cap… partea metalică cu capătul rotunjit.

Se uită mai bine. Îşi lăsă capul într-o parte, miji ochii, iar apoi zise:

— Aia e…?

Sam încuviinţă din cap.

— E limba unui clopot.

Rămaseră câteva secunde cu privirile aţintite, după care Sam se întoarse către Morton şi întrebă:

— Cât costă tot ce e aici?

Capitolul 13

Zanzibar

— Poftim? răzbătu vocea Selmei prin difuzor. Mai spuneţi o dată. Ce vreţi să expediaţi aici?

Aflată în scaunul din dreapta al Toyotei, Remi zise:

— Nu tot muzeul, Selma, doar conţinutul. Ar trebui să

cântărească în jur de…

Se uită la Sam, iar acesta spuse:

— Între două sute şi trei sute de kilograme.

— Am auzit, zise Selma. Oftă. Cui să…

— Numele proprietarului este Morton Blaylock. Până când faceţi aranjamentele necesare, îl cazăm la hotelul Moevenpick Royal Palm din Dar es Salaam. În după-amiaza asta îi deschidem cont la banca Barclays. Trimite-i treizeci de mii de dolari din contul nostru pentru cheltuieli, iar apoi, după ce îţi sunt expediate toate obiectele, încă treizeci de mii.

— Şaizeci de mii de dolari? zise Selma. I-aţi plătit şaizeci de mii de dolari? Ştiţi cât înseamnă asta în şilingi tanzanieni? E o avere. Măcar v-aţi târguit?

— El a cerut douăzeci, răspunse Sam. Dar am reuşit să-l convingem să mai crească suma. Selma, e pe moarte şi are nepoţi pe care trebuie să-i ţină la facultate.

— Mie mi se pare că e un şarlatan.

— Nouă nu, răspunse Remi. Bastonul are doi metri, e din abanos, iar capătul e confecţionat din limba de bronz a clopotului de pe *Ophelia*.

— E cumva una dintre zilele în care v-aţi decis să faceţi mişto de mine?

— O să vezi cu ochii tăi, răspunse Sam. Morton l-a inclus în primul transport care va ajunge la tine. Îţi trimitem prin curier şi un exemplar din biografia lui Blaylock. Pune-ţi măiestria la lucru. Disec-o, verifică fiecare nume, loc şi descriere… Ştii tu ce trebuie să faci.

— N-aţi mai fost atât de entuziasmaţi de când m-aţi sunat atunci din peştera aia din Alpi.

— Chiar suntem entuziasmaţi, răspunse Remi. Winston Blaylock şi-a petrecut o bună parte din viaţă căutând o comoară, şi dacă nu ne înşelăm, e ceva ce Rivera şi şeful său nu vor să găsim. Pentru noi, Blaylock s-ar putea dovedi la fel de important ca, de exemplu, Piatra de la Rosetta[16].

---

[16] Stelă egipteană cu trei inscripţii ale aceluiaşi text în trei scrieri antice diferite: hieroglifică, demotică şi greacă, datând din anul 195 î.Hr., descoperită în anul 1799, în oraşul egiptean

Sam viră Land Cruiserul pe drumul care ducea înspre vila lor, iar apoi călcă puternic frâna. Cam la o sută de metri în faţa lor, văzură o siluetă străbătând curtea şi dispărând în tufe.

— Selma, te sunăm noi mai târziu, zise Remi şi închise. Sam, ei sunt?

— Ei sunt. Uită-te în curte! În faţa lor, spre dreapta, silueta se ivi din tufele care mărgineau plaja şi începu să alerge înspre mal, acolo unde o barcă de viteză Rinker, lungă de doi metri, era legată de debarcader, vizavi de şalupa lor. La un kilometru în larg, era ancorat iahtul *Njiwa*. Pe puntea Rinkerului se aflau două siluete, iar între ele – clopotul de pe *Ophelia*.

— La naiba! bombăni Sam.

— Cum au dat de noi? zise Remi.

— Habar n-am. Ţine-te bine!

Apăsă puternic pe acceleraţie. Anvelopele muşcară din pământ, iar Land Cruiserul ţâşni înainte. Sam văzu cum acul vitezometrului trece de optzeci de kilometri pe oră, smuci volanul spre stânga, apoi spre dreapta, îndreptându-se direct spre malul de pământ acoperit de tufe.

Malul se înălţa ameninţător în faţa lor. Land Cruiserul se ridică cu botul înainte. Prin parbriz nu mai văzură decât imaginea cerului, apoi începură să coboare, avântându-se prin aer, cu motorul mugind în timp ce roţile se învârteau în gol. Maşina se lovi de pământ. Nisipul biciui parbrizul. Sam călcă acceleraţia până la podea şi după un răcnet de protest, motorul răspunse şi începură să înainteze din nou, dar la jumătate de viteză, neavând aderenţă pe nisipul uscat.

În faţa lor, silueta care alerga ajunse la debarcader. Privi peste umăr, văzu Land Cruiserul şi se împiedică. Era Yaotl.

— Se pare că n-a fost prea încântat de ospitalitatea noastră, strigă Sam.

— Nu-mi dau seama de ce, răspunse Remi.

Rosetta. Folosind inscripţiile Pietrei de la Rosetta, Jean-Francois Champollion a reuşit să stabilească o metodă de traducere a scrierii hieroglifice, (n.tr.)

Yaotl se ridicase. Urcă în grabă treptele debarcaderului, două câte două, apoi ţâşni spre barca Rinker care îl aştepta, în vreme ce Rivera şi Nochtli îi făceau semn să se grăbească.

Sam continuă să înainteze, răsucind de volan în încercarea de a găsi porţiuni mai puţin alunecoase. Debarcaderul era la cincizeci de metri distanţă. Yaotl ajunse la barcă şi sări pe punte. Mai aveau treizeci de metri. Nochtli se aşeză în scaunul din spatele volanului. Fumul ţâşni din ţevile de eşapament.

Destul de relaxat, Rivera merse lângă Yaotl, care răsufla din greu, îl bătu pe spate, iar apoi trecu în spatele cadrului pupei. Privi pentru o clipă înspre Land Cruiserul care se apropia, iar apoi ridică braţul ca şi cum ar fi vrut să le facă cu mâna.

— Nenoro…, bombăni Sam.

— Ţine ceva, zise Remi.

— Cum?

— În mână! Ţine ceva în mână!

Sam călcă frâna. Land Cruiserul derapă înspre lateral, apoi se opri. Sam băgă în marşarier, cu piciorul gata să treacă de pe frână pe acceleraţie.

Cu privirea aţintită înspre ei, pe chipul lui Rivera apăru un rictus, apoi ridică braţul, scoase cuiul de la grenadă, se întoarse şi o aruncă în şalupa lor. Ridicând în urma sa un val de apă, barca se desprinse de debarcader şi se avântă înspre iaht.

Cu o bubuitură înfundată, grenada explodă. Un gheizer de apă şi de aşchii de lemn ţâşni înspre cer, risipindu-se apoi pe scândurile debarcaderului. Şalupa începu să se scufunde, dispărând treptat, în timp ce suprafaţa apei fu împânzită de un nor de bulbuci.

După ce trecură cu maşina de nisip şi de dune şi ieşiră pe drum, îl priviră pe Rivera şi pe oamenii lui cum se îndepărtau cu iahtul. În doar câteva minute, ancora fu ridicată, iar iahtul se îndepărtă, îndreptându-se spre sud de-a lungul coastei.

— Începusem să mă ataşez de clopotul ăla, murmură Sam.

— Şi nu-ţi place să pierzi, zise Remi. Când Sam scutură din cap, adăugă: Nici mie.

Sam se aplecă peste Remi şi luă pistolul din torpedou, apoi zise:

— Mă întorc imediat. Coborî din maşină şi merse până la vilă, apoi se strecură înăuntru. Reapăru două minute mai târziu şi îi făcu semn lui Remi că totul era în regulă. Aceasta se mută pe scaunul din stânga şi aduse Toyota pe alee.

— Au întors casa cu fundul în sus? întrebă ea, ieşind din maşină.

Sam scutură din cap.

— Dar ştiu cum ne-au găsit.

O conduse prin vilă până la camera de oaspeţi unde îl ţinuseră pe Yaotl. Sam se duse până la marginea patului şi arătă spre sfoara cu care fusese legată încheietura stângă a oaspetelui. Era pătată într-o nuanţă de roşu-maroniu. Celelalte trei sfori fuseseră dezlegate.

— Ăsta e sânge, zise Remi. A reuşit să se dezlege singur.

— Apoi l-a sunat pe Rivera, adăugă Sam. Trebuie să recunosc că are rezistenţă la durere. Probabil că încheietura lui e roasă până la os.

— Dar de ce nu ne-au pregătit o ambuscadă?

— E greu de spus. Rivera nu e prost. Ştie că avem arma lui Yaotl şi nu voia să rişte să atragă poliţia.

— Cred că nu sunt interesaţi de noi în mod direct. Au pus mâna pe ceea ce voiau. Fără clopot, nu avem nimic altceva decât o poveste interesantă. Sam, ce naiba poate fi aşa important în legătură cu clopotul ăla?

Alegând să nu-şi mai asume riscuri, deciseră că vila nu mai era un loc sigur. Împachetară cele câteva lucruri care le mai rămăseseră în casă, se întoarseră la maşină şi porniră spre Chwaka, un orăşel aflat la doisprezece kilometri sud a cărui singură faimă stătea în faptul că găzduia misteriosul Institut al Administraţiei Financiare din Zanzibar. Găsiră un restaurant cu vedere spre plajă şi cu aer condiţionat şi intrară. Cerură să fie aşezaţi într-o zonă liniştită, lângă un

acvariu.

Remi se uită pe fereastră şi arătă cu degetul:

— Ăla e…?

Sam se uită şi el. La trei kilometri în larg văzură iahtul navigând liniştit spre sud. Sam mormăi o înjurătură în barbă, după care bău o gură de apă rece.

— Ei bine, ce ai de gând să faci în legătură cu asta? îl întărâtă Remi.

Sam ridică din umeri.

— Nu mă pot decide cât de rănit e egoul meu fiindcă ne-au furat ceva ce am obţinut cu greu. Nu mi se pare un motiv îndeajuns de întemeiat ca să stăm în bătaia puştii lor.

— E mai mult de atât. Ştim cât de mult îşi doresc ca oamenii să nu afle despre clopot sau despre corabia căreia îi aparţinea acesta. Probabil că au ucis pentru a păstra secretul. Fie îl vor distruge, fie îl vor arunca în apele cele mai adânci ale oceanului, unde nimeni nu-l va mai găsi vreodată. E o piesă istorică, iar ei îl tratează ca pe un gunoi.

Telefonul lui Sam începu să sune.

— E Selma, îi zise lui Remi, apoi răspunse şi apăsă butonul de speaker.

După cum făcea de obicei, Selma trecu direct la subiect:

— Clopotul ăla pe care îl aveţi e o descoperire interesantă.

— Pe care l-am avut, sublinie Sam. Acum nu-l mai avem.

Îi explică rapid ce se întâmplase.

— Spune-ne oricum, zise Remi.

— Vreţi veştile îmbucurătoare sau pe cele şocante mai întâi?

— Pe cele îmbucurătoare.

— Wendy şi-a folosit talentul magic şi a trecut pozele prin nişte filtre în Photoshop. N-am înţeles mai nimic din ce mi-a zis. Sub mâzga de pe clopot este gravat ceva.

— Ce anume? întrebă Sam.

— Nu ştim sigur. Sunt câteva simboluri, câteva cuvinte în swahili, câteva în germană, pictograme, dar nimic foarte clar încât să aibă sens. După câte se pare, cea mai mare parte a interiorului clopotului e acoperită de aşa ceva.

— Bine, acum şochează-ne, zise Remi.
— Wendy a reuşit să distingă câteva litere din numele care apare sub inscripţia cu Ophelia. Pe lângă primele două, S şi H şi ultima, H, a reuşit să mai extragă încă două litere din mijloc: o pereche de N-uri separate printr-un spaţiu.
În timp ce Selma vorbea, Remi apucă un şerveţel din suport şi împreună cu Sam, începură să dezlege anagrama.
Selma continuă:
— Am introdus literele în ordine într-un program de anagrame şi am verificat rezultatele în baza de date a epavei, ajungând la...
— *Shenandoah,* ziseră Sam şi Remi la unison.

Capitolul 14

Zanzibar

Nava *Shenandoah*, aparţinând Statelor Confederate[17], îi fascinase de multă vreme pe Sam şi pe Remi, dar nu avuseseră niciodată timpul necesar pentru a explora misterele din spatele legendei. Se părea însă că acum destinul le trimisese o invitaţie specială sub forma unui clopot de corabie.
Un crucişător cu aburi de 1160 de tone, corabia *Shenandoah* fusese lansată la apă în şantierul naval Alexander Stephen Sons de pe râul Clyde din Scoţia, în 1863, sub numele *Sea King*. Având osatură din fier, lemnărie de tec şi carena vopsită în negru, corabia *Sea King*

[17] Federaţie constituită din 11 state din sudul Americii de Nord care susţineau sclavia şi care, în urma unei declaraţii de secesiune, au luptat împotriva Statelor Unite (Uniunea, aflată sub conducerea lui Abraham Lincoln) între 1861 şi 1865, perioadă cunoscută ca Războiul Civil sau Războiul de Secesiune. Statele Confederate (Confederaţia) au pierdut războiul civil, fapt ce a condus la abolirea sclaviei în toate statele americane, (n.tr.)

fusese echipată atât cu vele, cât şi cu un sistem alternativ de propulsie cu aburi, fiind un cargobot conceput pentru transportul de ceai pe rutele maritime comerciale din Asia de Est. Dar viitorul îi rezervase altceva decât transportul de ceai.

La un an de la construcţie, în septembrie 1864, corabia a fost cumpărată în taină de agenţi ai Serviciului Secret al Confederaţiei, iar pe 8 octombrie a ridicat pânzele pentru călătoria inaugurală, având la bord un echipaj comercial complet şi Bombay-ul ca destinaţie oficială. După nouă zile, în apropierea insulei Madeira, aflată în largul coastei africane, corabia *Sea King* s-a întâlnit cu vasul cu aburi *Laurel*, care o aşteptase în tot acest timp. La bordul acestuia se aflau ofiţerii şi membrii de bază ai noului echipaj de pe *Sea King*, marinari loiali şi cu experienţă, fie sudişti, fie cetăţeni britanici care susţineau cauza Sudului. Căpitan era locotenentul James Iredell Waddell, un bărbat de patruzeci şi unu de ani din Carolina de Nord care absolvise Academia Navală a Statelor Unite.

Încărcătura de pe *Laurel*, constituită din tunuri navale, muniţie şi provizii de bază, a fost transferată rapid pe *Sea King*, al cărei echipaj, luat prin surprindere şi înfuriat, s-a văzut nevoit să aleagă între noua expediţie, cu promisiunea unor lefuri mai mari şi transferul pe *Laurel*, urmând a fi lăsat în Tenerife, o insulă din Arhipelagul Canarelor, în largul coastelor Marocului. În cele din urmă, Waddell a reuşit să angajeze doar câţiva oameni de pe *Laurel*, atât cât să completeze jumătate din efectivul necesar al noului vas *Shenandoah*, ce avea ca misiune hărţuirea navelor comerciale ale inamicului. În ciuda acestui fapt, *Shenandoah* a părăsit insulele Madeira pe 21 octombrie şi şi-a început vânătoarea de vase ale Uniunii, cu scopul de a le distruge sau de a le captura.

Începând cu toamna anului 1864 şi pe parcursul iernii anului 1865, *Shenandoah* a străbătut apele sudice ale Oceanului Atlantic, a navigat în jurul Capului Bunei Speranţe, a ajuns în Oceanul Indian şi chiar în apropierea Australiei, distrugând sau capturând vasele comerciale sub

pavilion unionist, pentru ca apoi să se orienteze înspre zonele din Pacific în care vânau balenierele Uniunii, navigând înspre nord, dinspre Noua Guinee până în Marea Okhotsk şi Marea Bering.

În cele nouă luni în care corabia *Shenandoah* a navigat sub pavilionul Confederaţiei ca navă de război, s-a făcut responsabilă de distrugerea a aproape patruzeci de vase inamice. Pe 2 august 1865, cam la două luni după ce Lee se predase la Appomattox[18], echipajul a aflat vestea încheierii războiului de la barcul britanic *Barracouta*. Căpitanul Waddell a ordonat dezarmarea corabiei, apoi a pornit înspre Liverpool, în Anglia, unde întregul echipaj de pe Shenandoah s-a predat în noiembrie 1865. În luna martie a anului următor, a fost vândută prin intermediari lui Sayyid Majid bin Said al-Busaid, primul sultan al Zanzibarului, care a redenumit-o *El Majidi*, după propriul nume.

Această ultimă parte din istoria corabiei *Shenandoah* îi atrăsese dintotdeauna pe Sam şi pe Remi. Existau trei relatări distincte despre ce se întâmplase cu *El Majidi*. Conform uneia dintre ele, fusese scufundată în canalul Zanzibar la scurt timp după ce suferise stricăciuni în uraganul din 1872; potrivit altei relatări, scufundarea survenise abia peste şase luni, în timp ce era tractată spre Bombay pentru reparaţii; o a treia variantă plasa momentul fatal abia în noiembrie 1879, când, revenind acasă din Bombay, corabia lovise un recif din apropierea insulei Socotra.

— Dar astfel obţinem mai multe întrebări decât răspunsuri, zise Sam. Pentru început, a fost redenumită *Ophelia* de Blaylock sau de altcineva?

— Şi de ce i-a fost schimbat numele? adăugă Remi. Şi de ce nu există nici o însemnare despre asta?

— Şi cea mai importantă dintre întrebări: Cum de am găsit clopotul?

---

[18] Robert E. Lee (1807-1870), comandant al trupelor confederate. S-a predat în faţa generalului Ulysses S. Grant (1822-1885) la Appomattox pe 9 aprilie 1865, marcând astfel sfârşitul speranţelor Statelor Confederate, (n.tr.)

— Ce vrei să spui? întrebă Remi.

— După ce Waddell s-a predat, corabia şi tot ceea ce se afla la bord aparţineau Uniunii, nu?

— Inclusiv clopotul.

— Inclusiv clopotul, reluă Sam ca un ecou.

— Poate că Uniunea i-a vândut-o sultanului din Zanzibar cu tot ce se găsea la bord.

— S-ar putea. Dar asta se întâmpla în 1866. Corabia *El Majidi* s-a scufundat abia peste şase sau chiar treisprezece ani, în funcţie de relatare. Ce naiba, sultanul i-a dat propriul nume navei! Chiar crezi că ar fi ţinut un clopot cu numele altei corăbii?

— Nu, nu cred. Poate că cei care au reechipat corabia au aruncat, pur şi simplu, clopotul peste bord. Era varianta cea mai rapidă.

Dintre cei doi soţi, Remi juca rolul avocatului diavolului. Făcea adesea eforturi pentru a provoca breşe în raţionamentul lor; dacă o teorie trecea prin „furcile caudine ale lui Remi” şi rămânea în picioare, atunci ştiau că era posibil să urmărească o pistă valabilă.

Sam cumpăni o clipă vorbele ei.

— Tot ce se poate, dar încerc să mă pun în locul celui care s-a ocupat de corabia sultanului. Cel mai probabil, nu e un om chiar înstărit – munceşte mult şi e prost plătit. Era de aşteptat ca sultanul să ceară o corabie care să se ridice la standarde regale, inclusiv un clopot nou şi strălucitor. Ce ar face executantul cu un clopot de patruzeci de kilograme din bronz masiv?

— L-ar vinde, interveni ca un clinchet glasul Selmei.

— Să revenim mai târziu la ideea asta, zise Remi. E destul de sigur că, la un moment dat, clopotul a ajuns în posesia lui Blaylock. Dacă se afla încă pe corabie, Blaylock fie a furat-o, fie a cumpărat-o şi a redenumit-o *Ophelia*. Dacă clopotul a fost aruncat de sultan înseamnă că Blaylock l-a recuperat, a şters numele *Shenandoah* şi a gravat în locul acestuia Ophelia.

— Dar de ce? Ca să stea şi să se uite la el?

— Schiţa în cărbune de la muzeu sugerează că el

percepea corabia ca fiind Ophelia.

Sam pocni din degete.

— Ducem lucrurile prea departe. Remi, porneşte-ţi laptopul. Selma, trimite-ne prin e-mail imagini cu corabia *Shenandoah* şi cu *El Majidi*.

În timp ce aşteptau, Sam conectă aparatul de fotografiat la laptopul lui Remi, iar aceasta descărcă fotografiile cu schiţa *Opheliei*.

— Nu avem semnal Wi-Fi, zise Remi.

Sam se ridică şi începu să caute sub mesele din apropiere.

— Au prize pentru internet, zise el şi se îndreptă spre switch-ul central. Reveni peste două minute cu cablul pentru internet pe care îl conectă mai întâi la laptopul lui Remi, iar apoi în cea mai apropiată priză. E internet prin dial-up, dar ne descurcăm şi aşa, zise Sam.

— Am trimis imaginile, se auzi vocea Selmei prin telefon.

Dură patru minute până când se încărcară imaginile în format jpg. Remi repartiză pozele pe monitor, iar apoi petrecu câteva minute rotindu-le, focalizând şi schimbând culorile, până când fură siguri.

— E aceeaşi corabie, zise Remi.

— Sunt de acord, conveni Sam. *Ophelia* lui Blaylock e aceeaşi cu *Shenandoah* şi cu *El Majidi*. Întrebarea e când şi-a făcut apariţia Blaylock şi de ce nu există nici o însemnare despre asta.

— În mod clar, Rivera şi amicii lui sunt interesaţi de clopotul nostru. Dar să fie vorba despre clopot în sine sau despre corabia – ori corăbiile – căreia i-a aparţinut?

— Există o singură modalitate de a afla, spuse Sam. Trebuie să-l recuperăm înainte ca Rivera să-l distrugă sau să-l piardă.

Conştientizară de îndată că, la fel ca în multe alte situaţii cu care se confruntaseră în activitatea lor, era mai uşor de spus decât de făcut. Sam scotoci prin rucsac şi scoase un binoclu. Se ridică şi îl îndreptă spre fereastră. După treizeci de secunde, luă binoclul de la ochi.

— Încă se îndreaptă spre sud, urmează să dispară dincolo de Pingwe Point. Înaintează tot fără grabă.

— Ştiu că ne-au învins.

Sam rânji.

— Dar n-am murit încă.

Luă telefonul şi formă numărul lui Rube Haywood.

— Sam, tocmai voiam să te sun, zise Rube.

— Marile spirite se întâlnesc întotdeauna. Sper că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Am informaţii despre iahtul *Njiwa*.

— Fii binecuvântat.

— Îi aparţine unui tip pe nume Ambonisye Okafor. E unul dintre cei mai bogaţi zece oameni din ţară. Este implicat în toate exporturile din Tanzania: lemn de caju, tutun, cafea, bumbac, sisal, pietre preţioase, minerale…

— Cum a ajuns un executant ca Rivera în relaţii cu un om ca Okafor?

— E greu de spus cu exactitate, dar am făcut nişte săpături. În ultimii cinci ani, guvernul mexican a crescut puternic importul de bunuri tanzaniene, majoritatea fiind bunuri controlate de companiile lui Ambonisye Okafor. Asta mă face să cred că Rivera are prieteni puternici în Ciudad de México. Sam, nu vă confruntaţi cu nişte simpli mercenari. Vă confruntaţi cu un guvern şi cu un milionar tanzanian cu foarte multă influenţă.

— Crede-mă, Rube, nu o să ignorăm asta, dar acum nu ne dorim nimic altceva decât să recuperăm clopotul ăla…

— Ce vrea să-nsemne asta?

— L-au furat. Nu vrem decât să recuperăm clopotul şi să mergem acasă.

— E mai uşor de zis decât…

— Ştim asta. Ce ne mai poţi spune despre iahtul Njiwa?

— E unul dintre cele două iahturi aflate în proprietatea lui Okafor. Ăsta e înregistrat în Insula Sukuti, cam la cincizeci de kilometri de Dar es Salaam, în linie dreaptă. Okafor are o proprietate de vacanţă acolo. Toată insula e a lui.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

De-a lungul anilor, Sam şi Remi descoperiseră că una

dintre trăsăturile cele mai comune printre milionarii megalomani era aversiunea lor în a fraterniza cu „masele de nespălaţi”. Achiziţionarea unei insule private era o cale excesivă, dar eficientă, de a obţine rezultatul dorit.

— Nu mai trebuie să vă întreb ce urmează să faceţi, nu? zise Rube.

— Cred că nu.

— Bine, dar nu uit nici de data asta să vă zic s-aveţi grijă.

— O să te sunăm când vom avea posibilitatea.

Sam închise şi îi relată discuţia şi lui Remi. După ce se gândi câteva clipe, aceasta zise:

— Nu se-ntâmplă nimic dacă încercăm. Dar cu o singură condiţie.

— Spune!

— Precauţia înainte de toate. Dacă situaţia ne depăşeşte…

— Ne retragem.

— Bineînţeles, ne bazăm pe faptul că iahtul se îndreaptă spre insula Sukuti.

Sam încuviinţă din cap.

— În caz contrar, probabil că nu mai avem nici o şansă. Dacă totuşi avem dreptate, trebuie să punem mâna pe clopot înainte ca ei să-i poată face ceva.

Capitolul 15

Tanzania

Avansul neglijabil pe care îl avusese iniţial iahtul *Njiwa* deveni în scurt timp imposibil de recuperat, în momentul în care Sam şi Remi ajunseră să se confrunte cu geografia Tanzaniei. În timp ce deplasarea pe şoselele care se întindeau de-a lungul coastei şi pe cele care legau centrele populate era destul de facilă, conştientizară că înaintarea în afara căilor bătute era un coşmar. Singurul drum practicabil care se îndrepta spre sud din Dar es Salaam era autostrada

B2, care traversa toată partea sudică a Tanzaniei, dar care nu se apropia la mai mult de cincisprezece kilometri de coastă până când ajungea în satul Somanga, la o sută cincizeci de kilometri sud de insula Sukuti. După ce înţeleseră că n-aveau cum să ajungă la destinaţie cu maşina şi nici înaintea iahtului, hotărâră să-şi reevalueze opţiunile. Ţinând cont că Rivera avea de partea lui nişte prieteni influenţi, luară decizia că era cel mai sigur să fie precauţi până la paranoia. Dacă Rivera încerca, la rândul lui, să anticipeze ce s-ar fi putut întâmpla în cel mai rău caz, ar fi putut presupune că aveau să pornească în urmărirea lui, fie din Zanzibar, fie din Dar es Salaam, şi cum ar fi ajuns la aceeaşi concluzie ca ei în legătură cu reţeaua rutieră, se putea aştepta ca aceştia să se apropie cu o barcă.

Când se întunecase bine, după mai multe telefoane fără rezultat, găsiră în cele din urmă un pilot specializat în zonele greu accesibile dispus să-i ducă a doua zi de dimineaţă de pe aerodromul Ras Kutani aflat în apropiere de Dar es Salaam până pe cel de pe insula Mafia. De acolo, aveau să mai călătorească o jumătate de zi cu barca înspre nord, până pe insula Sukuti, detaliu de care urma să se ocupe Selma, punându-şi la lucru abilităţile de expert în logistică.

Asta era Africa, după cum soţii Fargo ştiau deja. Deşi mai auziseră de aşa-zisa „milă africană”, era prima dată când se confruntau cu asta în mod direct. Ceea ce, în altă parte, ar fi fost o plimbare de cincizeci de kilometri de-a lungul coastei devenea aici o călătorie întortocheată de două sute cincizeci de kilometri.

Având o noapte de pierdut, Sam se ţinuse de cuvânt şi rezervase apartamentul prezidenţial de la hotelul Moevenpick Royal Palm, cu vedere spre ocean. După ce îşi petrecuseră după-amiaza în centrul spa al hotelului, luară o cină târzie la restaurantul cu specific italian al hotelului, L’Oliveto.

— Mă simt ca şi cum am fi fost rupţi de civilizaţie luni întregi, spuse Remi în timp ce se aflau la masă.

— N-aş zice, uitându-mă la tine, răspunse Sam.

Descurcăreaţă, Remi găsise în magazinul hotelului o rochiţă neagră Zac Posen, simplă, dar totuşi elegantă.

— Îţi mulţumesc, Sam.

Chelnerul îşi făcu apariţia şi Sam comandă vinul pe care îl aleseseră.

— Am văzut că citeai din biografia lui Blaylock la centrul spa, îi zise Sam lui Remi. Ai descoperit ceva nou?

— Naraţiunea e destul de lentă. Un lucru e sigur, n-a fost scrisă de Blaylock. Asta dacă nu cumva cunoştinţele lui de engleză erau modeste, în cel mai bun caz. Bănuiesc că Morton e autorul. Dar din ce surse? E totuşi ceva ce m-a uimit: nu se aminteşte nimic despre viaţa lui Blaylock înainte de venirea lui în Africa. Începe din ziua în care a pus piciorul în Bagamoyo. Nu există nici un detaliu personal legat de viaţa lui până în acel moment.

— Interesant. Cum e indexul de termeni?

Remi ridică din umeri.

— E cum te aştepţi să fie. Sunt sigură că Selma, Pete şi Wendy vor avea mai mult noroc cu el. Am căutat să văd dacă apare vreo menţiune despre clopot sau despre *Ophelia*. N-am găsit nimic.

— E ciudat. Dacă el este cel care s-a chinuit să graveze hieroglifele pe clopot, ai fi zis că merita măcar o menţiune. Pare un om care vrea să ascundă un secret.

— Un secret mare, adăugă Remi. Atât de mare, încât se poate ca guvernul mexican să fi ucis oameni din cauza lui în ultimii şapte ani.

Microbuzul aeroportului îi lăsă la Ras Kutani la scurt timp după ivirea zorilor. În afară de câţiva mecanici care trebăluiau prin ceaţa dimineţii, pista era învăluită în tăcere şi lipsită de viaţă. În timp ce microbuzul se îndepărta, din ceaţă se desprinse o siluetă care se apropie de ei. Purta haine kaki de safari, bocanci milităreşti strânşi pe gambă şi o şapcă de baseball cu emblema US Army Rangers[19]. Avea părul negru tuns scurt şi o mustaţă groasă.

[19] Trupe de elită din Armata SUA (n.tr.)

— Ed Mitchell, zise el fără altă introducere.

— Sam şi Remi Fargo, răspunse Sam. Sunteţi american.

— Mai mult sau mai puţin. S-ar putea zice că sunt expatriat. Asta e tot ce aveţi? întrebă el, făcând semn înspre rucsacurile celor doi.

Îşi lăsaseră majoritatea bagajelor la Vutolo, portarul de la Moevenpick şi bun prieten cu ei.

— Asta e tot, răspunse Sam.

— Bine. Eu sunt gata dacă sunteţi şi voi.

Mitchell se întoarse şi începu să se îndepărteze.

Sam şi Remi îl urmară, îndreptându-se către un aparat de zbor Bush Air Cessna 182, care părea destul de rezistent, dar uzat de vreme. Mitchell le urcă echipamentul la bord, îi aşeză şi le fixă centurile de siguranţă, după care efectuă mecanic o verificare de dinainte de zbor. La doar cinci minute după ce ajunseseră, se aflau deja în aer, îndreptându-se spre sud.

— Vreţi să faceţi scufundări? se auzi vocea lui Mitchell în căşti.

— Poftim? răspunse Remi.

— Presupun că de asta vreţi să mergeţi pe insula Mafia.

— A, da.

— Domnule Mitchell, de cât timp vă aflaţi în Africa? întrebă Sam.

— Mă cheamă Ed. Cred că de vreo douăzeci şi doi de ani. Am venit aici cu compania RAND[20] ca să instalăm nişte radare în ’88. M-am îndrăgostit de locurile astea şi am decis să rămân. Am pilotat aparate Spad şi Huey în Vietnam, aşa că zborurile prin zonele greu accesibile păreau opţiunea firească. Mi-am deschis o afacere, iar restul poveştii îl bănuiţi deja.

— Sună familiar, răspunse Remi.

— Care parte?

— Cea cu îndrăgostitul de Africa.

— Are obiceiul de a ţi se băga pe sub piele. Tot la câţiva

[20] Instituţie nonprofit, finanţată de guvernul american şi de organizaţii private, axată pe cercetare şi analiză, urmărind implementarea de politici la nivel global (n.tr.)

ani, mă duc în State pentru a-mi vedea prietenii, dar de fiecare dată mă întorc mai devreme decât plănuisem. Pentru prima dată, Mitchell chicoti. Cred că s-ar putea zice că sunt dependent de Africa.

— Ce ştii despre insula Sukuti? întrebă Sam.

— E un loc grozav pentru scufundări, dar proprietarul e o javră. E un tip pe nume Ambonisye Okafor. Vreţi să ajungeţi şi pe acolo?

— Ne gândeam la asta.

— Putem să o survolăm. Insula e a lui, dar nu şi spaţiul aerian. Nu ne-ar întârzia decât cu vreo cincisprezece minute.

Mitchell stabili traiectoria şi peste câteva minute, insula apăru la orizont în partea stângă.

— Sukuti face parte, de fapt, din arhipelagul Mafia şi în funcţie de persoana cu care vorbiţi, fac parte împreună din lanţul Spice, laolaltă cu Zanzibarul, zise Mitchell. Propriu-zis, există două insule Sukuti – cea mare, situată la nord şi cea mică, la sud. Vedeţi canalul care le desparte? Cum are o lăţime de doar cincisprezece, douăzeci de metri, sunt considerate oficial o singură fâşie de uscat. În total, cam trei mii două sute de acri. Vedeţi şi cealaltă insulă, cam la cinci kilometri spre sud? E Fanjove de Nord.

— Dar aia lungă dintre ele? întrebă Remi.

— Nu e propriu-zis o insulă, mai degrabă un atol – un recif şi un banc de nisip. Din câte ştiu, nu are un nume. E atât de aproape de suprafaţă, încât pare o fâşie de uscat. Puteţi să mergeţi de-a lungul ei, dar v-aţi uda până la genunchi.

— Alea sunt cratere? întrebă Sam, privind prin hublou.

— Da. Sunt de dinainte de Primul Război Mondial. Navele de luptă şi crucişătoarele germane foloseau insulele Sukuti şi Fanjove pentru antrenamente de trageri. În unele locuri, obuzele au perforat până la apă. De-aia insula Fanjove este populară printre cei care fac scufundări în peşteri. Coboară în cratere cu ajutorul sforilor pentru a le explora. An de an, mor câte trei, patru. Voi sunteţi…

— Nu, răspunse Sam. Doar scufundări obişnuite.

— Aveţi grijă. Okafor e proprietarul unei suprafeţe de trei kilometri de jur împrejurul insulei Sukuti. Are bărci de patrulare şi câţiva paznici înarmaţi. Încearcă chiar şi să alunge oamenii de pe insula Fanjove, dar acolo n-are nici un drept legal. Acolo e casa lui… chiar în vârf.

Sam şi Remi îşi lungiră gâturile pentru a privi. Casa de vacanţă de pe insula lui Ambonisye Okafor era o vilă în stil italian cu patru etaje şi înconjurată de un zid de piatră cam de un metru şi jumătate. Cărări îngrijite, acoperite cu scoici sfărâmate, se ramificau dinspre proprietate, asemenea unor spiţe curbate.

Dacă s-ar fi găsit în Oceanul Pacific, în urmă cu şaizeci şi cinci de ani, insula Sukuti Mare ar fi putut fi confundată cu o insulă-fortăreaţă japoneză din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Având formă de con, cu jumătatea inferioară spintecată parcă la nivelul apei, partea sudică a insulei era lipsită de vegetaţie, cu excepţia câtorva arbuşti şi fără nici un loc în care cineva s-ar fi putut ascunde, cu excepţia câtorva bolovani risipiţi ici şi colo. La mai puţin de un kilometru distanţă de mal, peisajul selenar era înlocuit de o fâşie de pădure tropicală care se sfârşea la graniţele proprietăţii.

— Dacă în locul vilei s-ar găsi un complex de buncăre, locul ar fi o reproducere la scară mai mică a insulei Iwo Jima, zise Sam. E nevoie de angajaţi permanenţi pentru a nu lăsa fâşia aia de junglă să se extindă.

Două dintre cărările de pe insulă le atraseră atenţia. Una ducea înspre un doc aflat în partea de nord-vest a insulei. Iahtul *Njiwa* era acostat lângă chei. De cealaltă parte se vedeau două bărci de viteză Rinker, precum cea folosită de Rivera şi de oamenii săi când furaseră clopotul. Câţiva oameni se mişcau pe puntea iahtului, dar altitudinea era prea mare pentru a le putea distinge fizionomia.

Cealaltă cărare ducea la un luminiş împrejmuit de pietre vopsite în alb; în centru, alte pietre, fixate în pământ, formau un „H" uriaş. Era o zonă pentru aterizarea elicopterelor.

— Ed, acolo e…, zise Remi.

— Da. Are un Eurocopter EC135. E un aparat de zbor de ultimă generaţie. Dacă se poate, Okafor nu merge niciunde cu maşina. Bănuiesc că e o chestiune legată de statutul social. Are vreunul dintre voi permis de zbor?

— Pentru aparatele cu un singur motor, răspunse Sam. Am luat şi lecţii de pilotaj pentru elicoptere. Am zece ore de zbor. E mult mai dificil să te obişnuieşti cu un elicopter decât îmi imaginam.

— Te cred şi eu.

— Nu prea văd paznici sau garduri de protecţie, zise Remi. E bizar pentru un individ care caută intimitatea.

— Are o reputaţie care-i permite să o lase mai moale cu protecţia. Îi vânează fără milă pe cei care-i încalcă proprietatea. Se zvoneşte chiar că unii dintre ei au dispărut după ce şi-au forţat norocul.

— Şi tu crezi asta? întrebă Sam.

— Tind să cred. Înainte de a se pensiona, Okafor a fost general în armata tanzaniană. E un tip dur şi înfricoşător. Vă ajunge cât aţi văzut?

— Da, răspunse Sam.

Restul zborului decurse în tăcere, întrerupt doar din când în când de vocea lui Ed care le explica prin căşti diferite lucruri legate de unele bucăţi de uscat sau de istoria Africii. Aterizară pe pista acoperită de pietriş de pe insula Mafia cu puţin înainte de ora 07:30, după care avionul rulă până în dreptul terminalului, o clădire zugrăvită în alb, cu o cornişă de un albastru-închis şi acoperiş de tablă cărămizie. În dreptul clădirii, doi funcţionari de la imigrări, îmbrăcaţi în uniforme, stăteau la umbra unui baobab.

În timp ce motoarele se linişteau, Ed ieşii şi le luă rucsacurile din compartimentul pentru bagaje. Le oferi cartea lui de vizită şi zise:

— Aveţi grijă de voi în călătoriile pe care le faceţi. Sunaţi-mă dacă aveţi probleme, adăugă el şi zâmbi într-un mod pe care nu-l puteau descrie altfel decât conspirativ.

Sam zâmbi la rândul lui.

— Ştii ceva ce noi nu ştim?

— Nu, dar îi recunosc imediat pe cei ahtiaţi după aventură. Aş zice că vă descurcaţi mai bine decât majoritatea, dar Africa e un loc care nu te iartă. Numărul de pe cartea de vizită e de la telefonul prin satelit. Îl las deschis.

— Mersi, Ed.

Dădură mâna, apoi Ed se îndreptă spre un hangar în fereastra căruia era o firmă de neon pe care scria „BERE” cu roşu.

Îşi luară rucsacurile şi se îndreptară spre terminal, dar fură opriţi pe alee de cei doi funcţionari de sub baobab. După ce îşi aruncară ochii peste paşapoarte, le scotociră prin lucruri, apoi le oferiră viza, urându-le bun venit pe insula Mafia într-o engleză stricată.

— Voi vreţi taxi? întrebă unul dintre funcţionari, înainte de a primi răspunsul, ridică mâna şi fluieră. Din rondul din faţa aeroportului, un Peugeot gri, mâncat de rugină, porni motorul.

— Mulţumim, dar nu avem nevoie, zise Sam. Ne descurcăm singuri.

Având încă braţul ridicat, funcţionarul se uită nedumerit la Sam:

— Ce?

Sam arătă înspre Peugeot şi scutură din cap.

— *La asante*. Nu, mulţumesc.

Funcţionarul ridică din umeri, îi făcu semn taximetristului să rămână pe loc şi zise:

— *Sawa*. Bine. Se întoarse apoi la baobab împreună cu colegul său.

— Ce a fost toată povestea asta? întrebă Remi.

— Sunt mână în mână. În cel mai bun caz, ne trezeam cu tariful umflat, în cel mai rău, ajungeam pe o alee lăturalnică unde ne jefuiau.

Remi zâmbi.

— Sam Fargo, ce s-a întâmplat cu încrederea ta în umanitate?

— În momentul ăsta e, la fel ca portofelul meu, bine ascunsă.

Insula Mafia era atât o destinaţie populară pentru scufundările extreme, cât şi un centru pentru piaţa neagră din Tanzania. Sam îi explică asta lui Remi.

— Eşti un izvor nesecat de fapte diverse, zise ea. Pe unde găseşti toate chestiile astea?

— Mi-am descărcat *The World Faibook*[21], scoasă de CIA pe iPhone. E foarte utilă. Haide, mergem pe jos. Nu e departe.

— Şi de unde ştii că nu o să fim jefuiţi în plină stradă?

Sam îşi ridică poala cămăşii, lăsând să se vadă mânerul pistolului Heckler Koch.

Remi zâmbi şi scutură din cap.

— Stai uşor, cowboy-ule. N-aş vrea să asistăm la o înfruntare ca-n Vestul Sălbatic, te rog.

Conform hărţii lor, aerodromul de pe insula Mafia tăia cel mai mare oraş, Kilindoni, în două părţi, cea nordică şi cea sudică, prima fiind aflată mai aproape de centrul insulei, iar a doua desfăşurându-se de-a lungul coastei. Acolo le spusese Selma că aveau să găsească docurile şi barca pe care o închiriase pentru ei.

Deşi nu era încă nici opt dimineaţa, soarele strălucea puternic, iar cerul era albastru şi fără nori, şi la numai câteva minute după ce plecaseră de la aerodrom, atât Sam, cât şi Remi începuseră să transpire. Simţeau cum priviri curioase le urmăreau fiecare pas, majoritatea fiind copii care îi însoţeau de la distanţă, zâmbind timid şi făcându-le cu mâna străinilor care veniseră în satul lor.

După douăzeci de minute de mers anevoios pe drumul neasfaltat, de-a lungul colibelor dărăpănate, unele construite din tablă, altele din cărămizi, dar şi din carton, ajunseră pe plajă. Dunele de nisip care se prelungeau până la mal adăposteau hangare pentru bărci şi depozite nu mai puţin dărăpănate. Treizeci sau patruzeci de vase, de la bărci cu motor pentru pasageri, vechi de decenii, până la luntre şi ambarcaţiuni de pescuit, fie cu pânze, fie cu motor, se

[21] Publicaţie a CIA ce oferă informaţii complete despre statele lumii, (n.tr.)

legănau ancorate în apele portului. Aproape de mal, grupuri de bărbaţi şi băieţi munceau, reparând plasele, şlefuind calele bărcilor sau curăţând peştii.

— Îmi e dor de şalupa noastră, murmură Remi.

— Acum, că s-a ales cu o gaură de la grenadă în punte, ne aparţine, răspunse Sam. Poate o scoatem la suprafaţă şi facem din ea un suvenir. Se întoarse şi îşi purtă privirea de-a lungul şirului de clădiri de pe dune. Căutăm un bar cu numele de Red Bird[22].

— Acolo, zise Remi, arătând înspre o clădire tradiţională din stuf aflată pe plajă, cam la cincizeci de metri distanţă, având în faţă un panou din placaj, lat de un metru şi lung de doi, pe care era desenată o cioară roşie pe un fond negru.

Porniră într-acolo. Pe când se apropiau de treptele de lemn, patru bărbaţi îşi întrerupseră conversaţia animată, privindu-i insistent.

— 'Neaţa, zise Sam. Îl căutăm pe Buziba.

Se scurseră zece secunde lungi, timp în care nici unul dintre bărbaţi nu zise nimic.

— *Unazungumza kiingereza*? zise Remi. Vorbiţi engleza?

Nu primiră nici un răspuns.

În următoarele două minute, Sam şi Remi se folosiră de cunoştinţele limitate de swahili pentru a lega un dialog, dar fără succes. Din spatele lor se auzi un glas:

— Buziba, nu fi măgar!

Se întoarseră şi îl văzură în spatele lor pe Ed Mitchell care rânjea. Avea în fiecare mână câte o bere Tusker[23].

— Ne urmăreşti? întrebă Sam.

— Mai mult sau mai puţin. Cel mai probabil, suntem singurii trei americani aflaţi pe insulă în momentul ăsta. M-am gândit că nu strică puţină solidaritate. Îl cunosc pe bătrânul Buziba, zise Ed, făcând semn înspre bărbatul cu părul grizonant care stătea pe treapta cea mai de sus. Ştie engleză. Dar face pe prostul ca să se târguiască mai bine. Ed strigă câteva cuvinte în swahili şi ceilalţi bărbaţi se ridicară şi intrară în bar.

---

[22] În engleză, în original, „Pasărea Roşie" (n.tr.)

[23] Marca de bere fabricată in Kenya (n.tr.)

— Fii politicos, Buziba, zise Ed. Sunt prieteni de-ai mei.

Expresia mohorâtă se şterse de pe chipul bătrânului. Zâmbi larg.

— Prietenii domnului Ed sunt şi prietenii mei.

— Ţi-am spus să nu-mi mai zici aşa, spuse Mitchell, iar apoi se întoarse spre Sam şi spre Remi. Se uită la seriale vechi de televiziune. Îi place să mă compare cu un cal vorbitor[24].

— Văd că ştiţi bine engleza, îi zise Remi lui Buziba.

— Vorbesc bine, aşa e? Mai bine decât vorbiţi voi swahili, nu?

— Asta e sigur, răspunse Sam. V-a sunat o prietenă de-a noastră în legătură cu o barcă.

Buziba încuviinţă.

— Doamna Selma. Ieri. Am barca. Costă patru sute de dolari.

— Pe zi?

— Ce?

Ed îi spuse ceva în swahili, iar Buziba îi răspunse.

— O vinde cu patru sute, zise Ed. A renunţat la pescuit acum un an; de atunci, tot încearcă să o vândă. Câştigă destui bani cu barul.

Sam şi Remi făcură schimb de priviri.

— Probabil că v-ar costa tot atât să o închiriaţi pentru două zile de la oricine altcineva, adăugă Ed.

— Să o vedem, spuse Sam.

Porniră toţi patru pe plajă până în locul în care se afla, ridicată pe şase capre de lemn, o barcă de pescuit vopsită în albastru, lungă de cinci metri şi jumătate. Doi băieţandri erau aşezaţi pe nisip, lângă cala bărcii. Unul o şlefuia, iar celălalt o vopsea.

— Uitaţi-vă! Inspectaţi, zise Buziba.

Sam şi Remi dădură roată bărcii, căutând semne de putregai sau locuri în care erau necesare reparaţii. Sam

[24] Trimitere la Mr. Ed (Domnul Ed), serial de comedie american care a rulat între 1961 şi 1966, având ca personaj principal un cal care putea să vorbească (n.tr.)

desprinse stratul de deasupra cu briceagul Swiss Army, în timp ce Remi ciocănea în lemn, căutând locuri în care lemnul putea fi putrezit. Sam se îndreptă spre etravă, se sui pe scara sprijinită de cadrul pupei şi păşi pe punte. Reveni după două minute şi strigă:

— Pânzele sunt cam putrezite.

— Ce? răspunse Buziba.

Ed traduse, ascultă răspunsul lui Buziba, iar apoi spuse:

— Vă dă unele noi pentru încă cincizeci de dolari.

— Cum e cabina? îl întrebă Remi pe Sam.

— Una peste alta, destul de confortabilă. Nu e chiar ca la hotelul Moevenpick, dar am avut parte şi de condiţii mai rele.

— Dar motorul?

— E vechi, dar bine îngrijit. O să ne putem deplasa cam cu şase, şapte noduri.

Remi se duse până la pupă şi verifică elicea şi axul.

— Pun pariu că rulmenţii ar trebui recondiţionaţi.

Ed traduse, ascultă, iar apoi răspunse:

— Zice că, dacă mai daţi încă cincizeci de dolari, îi rezolvă în două ore.

— Douăzeci şi cinci, negocie Sam. Dacă ne dă piesele şi sculele, îi recondiţionez eu.

Buziba se gândi câteva clipe, cu buza inferioară ieşită în afară şi bărbia înălţată în aer.

— Cincizeci. Vă mai dau apă potabilă şi mâncare pentru două zile.

— Trei zile, răspunse Remi.

Buziba cântări propunerea, iar apoi ridică din umeri.

— Trei zile.

Capitolul 16

Oceanul Indian

— Bine, opreşte motorul, strigă Sam.

Remi răsuci cheia în contact şi motorul bărcii bolborosi, iar apoi tăcu. Sam înălţă velele, apoi îşi ţinură răsuflarea pentru câteva secunde până când pânza prinse vânt şi se umflă. Prora se ridică uşor şi barca ţâşni înainte. Sam se duse în mers de rac până la pupa şi se aşeză pe punte, lângă Remi.

— Nava a fost lansată, zise Sam.

— Să sperăm că nu trebuie să contactăm centrul de comandă ca să raportăm o problemă, spuse Remi şi îi dădu o sticlă cu apă.

Era deja trecut bine de amiază, iar ei se aflau la doar opt kilometri nord de insula Mafia. Dacă ochiul atent al lui Remi sesizase problema cu rulmenţii axului, îşi dăduseră seama cât aveau să dureze reparaţiile abia în momentul în care Sam îl demontase, în timp ce Remi îi supraveghea pe băieţii care se ocupau de ultimele operaţiuni de întreţinere şi de înlocuirea pânzelor, Sam şi Ed lucrară la umbra unui adăpost improvizat dintr-un cearşaf.

După ce terminară, Buziba şi încă vreo doisprezece băieţi veniră şi duseră barca la apă, îi verificară motorul şi făcură o tură de încercare în jurul portului. Peste o oră, după ce încărcară barca cu apă, provizii şi alimente, Sam şi Remi le făceau cu mâna lui Buziba şi lui Ed în timp ce se îndepărtau.

— Cât mai avem până ajungem? întrebă Remi.

Sam se ridică, luă harta marină pe care o găsiseră în cabină şi o despături în poală. Verifică coordonatele de pe dispozitivul GPS mobil şi calculă poziţia lor.

— Mai avem cam şaizeci de kilometri. Înaintăm cu aproximativ cinci noduri... Dacă mergem toată noaptea, ajungem acolo la scurt timp după miezul nopţii. Sau putem să găsim un loc unde să poposim în seara asta şi să ajungem acolo în zori. E o insulă fără nume cam la douăzeci

de kilometri de Fanjove.

— Eu aleg a doua variantă. Cum nu avem radar, e ca şi cum ne-am căuta-o cu lumânarea.

— Sunt de acord. Oricum n-am vedea nimic de pe insula Sukuti până la ivirea zorilor.

Continuară să navigheze spre nord timp de încă cinci ore, înaintară cu vântul la pupă în ultima oră şi găsiră insula chiar în timp ce soarele dispărea dincolo de orizont. Sam îndreptă barca spre un golfuleţ şi coborî ancora. După ce fixară barca, Remi dispăru câteva secunde în cabină, de unde reveni cu un felinar, un primus şi două conserve cu mâncare.

— Cu ce să vă servesc, *el capitán*? Cu iahnie de fasole sau cu iahnie de fasole şi cârnăciori?

Sam îşi ţuguie buzele.

— E greu cu deciziile astea. Hai să sărbătorim faptul că nu ne-am scufundat. Să mâncăm şi una şi alta.

— Minunată alegere. Iar ca desert avem mango proaspăt.

Patul dublu de campanie, neaşteptat de confortabil, alături de aerul sărat şi de legănatul uşor al bărcii ancorate le oferiră un somn adânc şi odihnitor. Ceasul lui Sam sună la patru dimineaţa. Se treziră şi se apucară de treabă, servind un mic dejun compus din fructele de mango rămase de la cină şi din cafea tare, iar apoi ridicară ancora şi porniră.

Vântul slab de dinainte de ivirea zorilor îi întârzie cu o oră, dar, la scurt timp după răsărit, curenţii de aer se înteţiră şi nu trecu multă vreme până când barca începu să înainteze rapid, cu o viteză constantă de şase noduri, astfel încât, la ora şapte, la orizont apăru insula Fanjove de Nord. După o jumătate de oră, ajunseseră în dreptul atolului pe care li-l arătase Mitchell. Coborâră pânzele, porniră motorul şi mai pierdură patruzeci de minute dificile croindu-şi drum printre recife, până când reuşiră să ajungă în partea sudică a insulei Sukuti Mică. Sam navigă de-a lungul coastei până când Remi ochi un golfuleţ plin de mangrove, unde sperau ca barca să fie ferită de privirile curioase. Fiind ghidat de

Remi de la proră, Sam cârmi în golfuleţ. Opri motorul şi lăsă barca să alunece înainte până când se fixă între trunchiurile a două mangrove crescute oblic faţă de ţărm.

După ce în ultima oră nu auziseră decât păcănitul ritmic al motorului, liniştea subită le făcea urechile să ţiuie. Rămaseră nemişcaţi pentru o jumătate de minut, până când jungla reveni treptat la viaţă, o cacofonie de ţipete de păsări şi zumzete.

Remi prinse parâma de trunchiul unuia dintre arbori, apoi merse la pupă şi se aşeză pe punte, lângă Sam.

— Care e planul? întrebă ea.

— Plecăm de la presupunerea că clopotul se află încă la bordul iahtului. Asta în cel mai bun caz. Dacă avem puţin noroc, nici nu va trebui să punem piciorul pe insulă. Oricum ar sta lucrurile, va trebui să aşteptăm până la căderea nopţii. Deocamdată, propun să mergem în recunoaştere şi la un mic picnic.

— În recunoaştere şi la picnic, repetă Remi, zâmbind. Ăsta e genul de întâlnire la care visează orice femeie.

Spre deosebire de alter egoul ei mai mare, Sukuti Mică era acoperită de mlaştini de mangrove şi de junglă, mai puţin vârful care se ridica singuratic şi care nu avea o înălţime mai mare de o sută cincizeci de metri faţă de nivelul mării. Cu toate astea, după cum Sam şi Remi învăţaseră în repetate rânduri, o urcare de o sută cinzeci de metri pe cărările anevoioase şi întortocheate putea să dureze chiar până la trei, patru ore.

Până la ora 10:00, transpiraţi deja şi plini de noroi şi de înţepături de gândaci, ieşiseră din mlaştină şi se îndreptau spre junglă. În frunte cu Sam, o luară spre nord până când ajunseră unde voiau: la un izvor. Dacă era apă însemna că în jur erau animale şi dacă erau animale însemna că existau drumuri marcate pentru vânători. În doar câteva minute, găsiră o cărare care mergea spre nord-vest înspre vârful insulei. Cu puţin după ora unu, ieşiră din junglă şi ajunseră la poalele coastei.

— Ce uşurare, zise Remi, privind în sus.

Peretele de stâncă era accesibil, înalt de cincisprezece metri, nu foarte abrupt, formând un unghi de numai cincizeci de grade şi având o mulţime de prize şi de deschizături care să îi susţină şi de care să se agaţe cu mâinile şi cu picioarele. După ce făcură o scurtă pauză ca să bea apă, merseră în sus şi nu după mult timp, ajunseră la un alcov de stânci de sub culme. Amândoi îşi luară binoclurile din rucsacuri, se înălţară pe vârfuri şi priviră în jur.

— Iat-o! murmură Sam.

La un kilometru şi jumătate în depărtare şi la treizeci de metri sub ei, se vedea casa lui Okafor. Vopsită într-un galben pal şi căptuşită cu scânduri albe puternic reliefate, era aşezată într-o zonă defrişată aproape perfect circulară, pe un teren maroniu-roşiatic. De la distanţa asta, îşi putură da seama de anumite detalii care le scăpaseră când erau în aer. După cum presupusese Sam, de-a lungul părţii estice erau trei bărbaţi în salopete verzi care munceau, doi dintre ei tăind frunzişul abundent cu maceta, iar al treilea cosind o fâşie de pajişte. Vila era masivă, întinzându-se pe o suprafaţă de aproape o mie patru sute de metri pătraţi şi fiecare etaj era împrejmuit de câte un balcon. În spatele proprietăţii se vedea ceea ce părea a fi o antenă radio sau un releu.

— Ai văzut asta? întrebă Remi.

— Ce anume?

— Pe acoperiş, în colţul de est.

Sam îşi îndreptă binoclul înspre locul arătat de Remi şi văzu un binoclu marin, „doi ochi mari”, aşezat pe un trepied.

— Ei bine, zise Sam, vestea proastă e că pot vedea la o distanţă de mai bine de cincisprezece kilometri tot ce vine dinspre sud-vest. Vezi cablul coaxial prins de casă?

— Da, îl văd.

— Bănuiesc că este pentru control de la distanţă şi monitorizare. Probabil dintr-o cameră de control din casă. Vestea bună e că nu cred că binoclul are vedere de noapte.

Continuară să-şi rotească binoclurile, mişcându-le de-a

lungul pantei până la platforma pentru elicopter. La marginea perimetrului zidului din piatră albă, stătea aşezat într-un şezlong un bărbat singur, în salopetă kaki; de coapsa stângă avea proptită o puşcă automată AK-74.

— Doarme, zise Remi.

— Din asta şi din faptul că elicopterul nu e aici deducem că şeful e plecat. Sam roti binoclul din nou. Văd mişcare pe iaht.

— Aşa e, răspunse Remi. Avem şi un chip familiar.

Statura sfrijită, deşirată şi faţa suptă ale lui Itzli

Rivera erau de neconfundat. Stătea pe puntea de la prova, iar la ureche ţinea un telefon prin satelit. După ce ascultă timp de un minut ce i se zicea prin telefon, încuviinţă din cap, se uită la ceas, spuse ceva în receptor, apoi închise. Se întoarse spre pupă, îşi făcu mâinile căuş şi le duse la gură, după care începu să strige ceva. Zece secunde mai târziu, Nochtli şi Yaotl veniră alergând de pe puntea de comandă şi se opriră în faţa lui Rivera pe puntea descoperită de la babord. Acesta le vorbi timp de câteva minute, după care se întoarseră grăbiţi la locurile lor.

— Se pare că Rivera a transmis nişte ordine venite de sus. Să sperăm că au legătură cu clopotul.

— Clopotul nostru, sublinie Remi, zâmbind.

— Îmi place cum gândeşti. Haide să numărăm câţi paznici sunt.

În următoarele cincisprezece minute se ocupară numai de acest aspect şi la final ajunseră la concluzia că erau patru: unul la platforma de aterizare, unul care patrula la docuri şi doi care se perindau în jurul perimetrului vilei. Doar în cazul în care nu le scăpase vreunul, după câte se părea, accesul pe insulă nu era păzit de nimeni.

— Nu trebuie să uităm de Rivera şi de ceilalţi doi lachei, zise Sam.

— Probabil că stau la bordul navei. Dacă e aşa, va trebui să găsim o cale prin care să-i facem să coboare.

— Nu va fi prea uşor. Având în vedere toate eforturile lor de a pune mâna pe clopot, probabil că acum dorm lângă el.

Îşi petrecură restul după-amiezii întocmind o hartă detaliată a insulei şi bucurându-se de un picnic încropit din fructe, nuci şi apă plată. Cu puţin după ora cinci, auziră un sunet slab, ca un vâjâit, venind dinspre nord. Îşi luară binoclurile şi se uitară cu atenţie, şi în scurt timp, sunetul fu identificat ca aparţinând unui elicopter. Eurocopterul EC135 al lui Ambonisye Okafor, de un negru-închis şi cu geamuri fumurii, zbură pe deasupra insulei şi făcu un circuit lent, ca şi cum bărbatul care îl pilota voia să cuprindă cu privirea întregul regat înainte de a se opri planând deasupra platformei de aterizare şi de a coborî la sol. Paznicul de gardă stătea deja în poziţie de drepţi, cu spatele perfect vertical şi ţinându-şi puşca AK-74 ca pentru inspecţie. Când rotoarele se opriră şi uşa din margine a elicopterului se deschise, văzură coborând un bărbat african înalt şi deşirat, îmbrăcat într-un costum alb apretat şi purtând ochelari de soare tip aviator.

— Gata cu distracţia, zise Sam. S-a întors tăticul.

— În mod sigur gazda noastră are aceleaşi gusturi în modă ca Idi Amin[25], zise Remi. Sunt gata să pun rămăşag că dulapul lui e plin cu clone ale ţinutei ăsteia.

Sam, fără să lase binoclul de la ochi, zâmbi.

— Dar cine să rişte să-i spună că e un clişeu ambulant?

Okafor străbătu platforma, iar când trecu pe lângă paznic, îi aruncă un salut. Când ajunse la potecă, în faţa lui se opri o maşină electrică de golf. Se urcă în ea, iar aceasta porni în susul dealului înspre vilă.

— Să vedem dacă sosirea lui Okafor pune lucrurile în mişcare, zise Sam.

După alte zece minute, maşina electrică se întoarse, coti pe drumul care ducea la doc şi se opri lângă iaht. Rivera coborî pe schela de acces şi se urcă în maşină, iar aceasta

---

[25] Idi Amin Dada (c. 1925-2003) lider militar şi preşedinte al Ugandei între 1971 şi 1979. Personalitate care s-a evidenţiat prin gusturi excentrice şi prin cultul propriei persoane. Regimul său a fost caracterizat de încălcarea drepturilor omului, represiune politică, persecuţie etnică, crime extrajudiciare, nepotism, corupţie şi administrare economică deficitară, (n.tr.)

se întoarse la vilă, după care Rivera dispăru înăuntru. Ieşi după douăzeci de minute, iar maşina îl duse înapoi la iaht. Sam şi Remi se concentrară asupra iahtului. Trecură cinci minute, zece, apoi douăzeci. Pe punte nu se vedea nici o mişcare; nimeni nu avusese vreo reacţie la întâlnirea cu Okafor.

— Nu e deloc satisfăcător, zise Remi, uitându-se pieziş la Sam. Văd rotiţele învârtindu-se în capul tău. Ai un plan de atac?

De-a lungul anilor, personalităţile complementare ale celor doi ajunseseră să modeleze părţile mai riscante ale aventurilor lor: sarcina lui Sam era dezvoltarea planului, în timp ce Remi juca rolul de avocat al diavolului, analizând planul cu mintea ei ascuţită, până când cădeau de acord că era funcţional şi reuşeau să micşoreze probabilitatea de a se afla în faţa unei situaţii care avea să-i depăşească. Până acum, acest sistem funcţionase destul de bine, deşi de multe ori fuseseră cât pe ce s-o păţească.

— Aproape, zise Sam. Îşi coborî binoclul şi se uită la ceas. Mai bine am începe să coborâm. În patru ore se înnoptează.

Drumul de întoarcere fu mai uşor, pe de o parte pentru că nu se mai luptau cu gravitaţia, iar pe de alta fiindcă îşi marcaseră deja cărarea. Când ajunseră înapoi la nivelul mării, înconjurară mlaştina de mangrove spre sud, şi odată ajunşi la plajă, o luară din nou spre nord, apoi, pe ultimii cinci sute de metri, înotară. Se apropiau de gura golfuleţului, când Remi se opri din înotat şi zise:

— Linişte! Ascultă!

Câteva clipe mai târziu, Sam auzi zgomotul huruit şi înfundat al motorului unei bărci care venea din dreapta lor. Se întoarseră şi la o sută de metri distanţă, văzură o barcă de viteză Rinker apropiindu-se dinspre promontoriu. La volan se afla un bărbat, iar în spatele lui stătea un altul şi verifica ţărmul printr-un binoclu.

— Respiră adânc! zise Sam către Remi.

Luară împreună o gură mare de aer, apoi se răsuciră şi se scufundară în apă. Când ajunseră la aproape doi metri

adâncime, se îndreptară şi începură să înoate spre golfuleţ. Cu braţul întins, Sam ajunse la banc cu câteva secunde înaintea lui Remi. Îşi încleştă degetele în jurul rădăcinilor care ieşeau din noroi, apoi se întoarse, o apucă pe Remi de mână şi o trase după el. Sam arătă cu degetul deasupra lor, unde un vălmăşag de arbuşti ofiliţi pluteau pe suprafaţa apei. Se ridicară împreună la suprafaţă. Ieşiră cu capetele din apă şi priviră în jur.

— Mai auzi motorul? îi şopti Sam lui Remi.

— Nu… Stai aşa, uite-i acolo!

Sam se uită înspre locul unde îi indicase Remi printr-o mişcare a capului. Printre ramuri, la cincisprezece metri depărtare, văzu barca stând nemişcată pe suprafaţa apei. Motorul scoase un sunet ca un tuşit, împroşcă apă, apoi se opri. Şoferul încercă să-l pornească din nou, dar fără nici un rezultat. Bătu cu pumnul în volan. Partenerul său se duse la pupă şi ridică chepengul de la motor.

— Au probleme cu motorul, şopti Sam. Vor pleca în curând.

Amândoi ştiau că exista însă şi posibilitatea ca bărbaţii să fie nevoiţi să cheme pe cineva să-i remorcheze, caz în care Sam şi Remi nu ar fi putut pleca nicăieri pentru o vreme.

— Ţine pumnii strânşi, îi răspunse Remi.

La bordul bărcii, al doilea bărbat se întoarse către şofer, care încercă din nou motorul. Acesta scoase un sunet ca şi cum ar fi tuşit şi muri.

— E bujia, murmură Sam. Cu coada ochiului, văzu capul lui Remi mişcându-se şi lăsându-se uşor pe spate, până când ajunse cu faţa îndreptată în sus. Îşi întoarse şi el uşor capul şi uitându-se înspre ea, îi urmări privirea. Se trezi holbându-se la doi ochi căprui ce semănau cu două mărgele. La nici cincisprezece centimetri de ei, ochii clipiră o dată, apoi se mijiră uşor. Sam nu îşi dădu pe loc seama la ce se uita.

— O maimuţă, îi şopti lui Remi.

— Da, Sam, m-am prins.

— E un capucin?

— Cred că e o maimuţă guereza. E tânără.

Din direcţia bărcii auziră motorul învârtindu-se din nou. De data asta tuşi, împroşcă apă şi rămase la ralanti. Deasupra lor, maimuţa îşi înălţă capul la auzul sunetului motorului, iar cu mâinile ei micuţe se agăţă de crengi, făcând zgomot. Se uita în jos înspre Sam şi Remi.

— Linişteşte-te, micuţo…, gânguri Remi.

Maimuţa deschise gura şi începu să scoată sunete ascuţite şi să scuture crengile atât de puternic, încât frunzele începură să cadă peste ei.

Sam îşi lăsă capul în jos şi se uită prin încâlceala de ramuri. În barcă, amândoi bărbaţii erau în picioare, cu puştile pe umăr şi cu ţevile îndreptate înspre ei.

Dintr-odată, prin aer se auzi un pocnet. Se văzu o scânteiere. Glonţul şuieră, trecând prin frunziş pe deasupra capetelor lor. Maimuţa ţipa din ce în ce mai tare şi legăna crengile. Sam bâjbâi pe sub apă, găsi mâna lui Remi şi o strânse.

— O să…, şopti ea.

— Nu cred. Vor doar să ia prânzul.

Un pocnet! Alte ţipete şi scuturături de crengi.

Tăcere.

Sam auzi maimuţa cum se îndepărta tropăind.

— Vin înspre noi, şopti Sam. Pregăteşte-te să iei o gură mare de aer.

Printre arbuşti, văzură cum barca se întoarce şi cum prora se aşează chiar pe direcţia lor. Începu să alunece înspre ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Al doilea bărbat stătea acum lângă şofer, cu puşca proptită de cadrul parbrizului.

— Aşteaptă, zise Sam apăsat. Aşteaptă… Când barca se apropie la mai puţin de cinci metri, zise: Inspiră adânc… scufundă-te!

Se scufundară împreună, pipăind după ceva de care să se agaţe, în timp ce se târau cu spatele de-a lungul bancului. Când picioarele li se afundară în noroi, îşi întinseră gâtul în spate. La suprafaţă, prora bărcii intra în grămada de arbuşti. Sam şi Remi auziră voci înăbuşite şi trosnetul crengilor. Frunzele cădeau şi punctau suprafaţa apei.

În cele din urmă, după aproape un minut, elicea bărcii începu să se învârtă şi să învolbureze apa. Barca dădu înapoi. Înainte de a ieşi la suprafaţă, Sam şi Remi aşteptară până când prora îşi schimbă poziţia şi barca începu să se îndepărteze. Recăpătându-şi răsuflarea, priviră barca dispărând după cotul râului.

— N-au reuşit s-o prindă, nu? întrebă Remi.

Sam se întoarse şi îi zâmbi.

— Aşa te vreau. Iubitoare de animale până la capăt. Nu, a scăpat. Haide, să plecăm de aici!

Capitolul 17

Insula Sukuti

— Acolo! strigă Remi de la proră. Opreşte-te! Dă înapoi uşor!

Având vederea blocată de catarg, Sam micşoră viteza până când barca rămase în repaus, o lăsă să plutească puţin, apoi băgă în marşarier şi merse încet în jurul ţărmului şerpuit.

— E bine, strigă ea. Sunt cam la un kilometru şi jumătate în faţa noastră. După vreo zece minute o să cotească spre nord.

Patruzeci de minute mai devreme, după ce aduseseră barca în golfuleţ, nu mai pierduseră timpul şi se puseseră în mişcare. Sam şi Remi sperau că barca Rinker se deplasa de-a lungul coastei sudice a insulei Sukuti, apoi avea să revină la docurile de pe proprietatea lui Okafor, astfel încât, punându-şi planul în aplicare, ei doi să poată ajunge în partea nordică a insulei. Erau nerăbdători să se adăpostească în siguranţă în golful care despărţea Sukuti Mică de Sukuti Mare – asta dacă barca Rinker nu urma acelaşi curs.

Deşi cel mai scurt drum până la docuri ar fi fost direct de-a lungul coastei sudice, acest lucru i-ar fi expus privirilor din jur. Mergând la nord înspre golf şi urmărind cu atenţie

partea de vest a coastei de jur împrejur, puteau trece nevăzuţi – asta dacă nu era nimeni în vârful pantei.

Rămaseră în tăcere şi priviră soarele, care părea asemenea unei arcade, în timp ce cobora la orizont, până când, în cele din urmă, Remi se uită la ceas şi zise:

— Ia-o încet în faţă.

Sam porni motorul şi băgă în viteză, părăsind astfel ascunzătoarea. La prora, Remi stătea culcată pe burtă, cu binoclul îndreptat de-a lungul coastei.

— Au plecat, zise ea. Suntem în siguranţă.

Sam apăsă maneta de acceleraţie şi porniră înainte. După ce mai trecură încă zece minute, Remi strigă:

— Uite-o!

Sam se aplecă peste balustradă şi la câţiva metri în faţă, zări gura golfului. Cu o lăţime de maxim cincisprezece metri, canalul putea să pară atât un fel de tunel, cât şi un golf, bancurile acestuia fiind năpădite de vegetaţia din junglă şi de crengile copacilor care cădeau arcuindu-se pe suprafaţa apei şi formau un acoperământ impenetrabil, lăsând să se vadă doar un petic de cer de trei metri.

Sam mişcă volanul înspre tribord. Vasul îşi schimbă cursul.

Remi se duse spre pupă, se lăsă pe sub tangon şi veni pe punte lângă Sam.

— Călătoria prin Junglă, zise ea.

— Poftim?

— Golful. Mai ţii minte Călătoria prin Junglă din parcurile Disney? De asta îmi aminteşte mie.

Sam chicoti.

— Era traseul meu preferat în copilărie.

— Sam, lucrurile nu s-au schimbat nici acum.

— Adevărat.

În câteva minute, se aflau la o sută de metri de gura golfului. Simţiră barca trepidând sub picioare şi făcând salturi înainte, câştigând cinci noduri cam în tot atâtea secunde.

— Bună decizie, îi zise Remi soţului ei.

Aflând pe pielea lor cât de puternic era curentul din afara

Zanzibarului, Sam se temuse să nu întâmpine aceleaşi condiţii şi aici. Fiind poziţionată de-a lungul coastei, cu valurile care veneau dinspre sud, gura golfului era un vacuum hidraulic care absorbea apele oceanului dinspre sud şi le evacua la nord.

Sam opri motorul ca să economisească benzina şi apucă strâns de volan.

— Vestea bună e că nu trebuie să ne temem că vom eşua pe uscat. Curentul formează un şanţ destul de adânc.

Barca se zdruncină şi pupa alunecă într-o parte. Sam o îndreptă, începând de, la tribord spre babord, iar barca se alinie pe direcţia intrării în golf. Cu amândouă mâinile încleştate pe balustradă, Remi se aplecă peste margine, cu un zâmbet pe faţă şi cu părul ei castaniu fluturând în vânt.

— Cât de repede mergem? strigă ea.

— Cu zece, douăsprezece noduri, răspunse Sam, râzând. Fiind atât de aproape de suprafaţa apei, părea că înaintau mult mai repede. Mai bine treci în faţă. O să am nevoie să-mi spui ce vezi.

— Să trăiţi, căpitane! Se duse la proră. Mai sunt cincizeci de metri, strigă ea. Încetineşte!

La tribord, Sam văzu un val zdrobindu-se de un banc de nisip.

— Ai grijă, se apropie un val mare, o avertiză el pe Remi şi întoarse volanul cu câteva grade, ca să se ciocnească de el cu partea din faţă.

Valul îi lovi la prova tribord, împingând barca într-o parte. Prova începu să devieze de la curs. Sam îndreptă ferm volanul spre dreapta, ţinând barca în echilibru până când valul trecu şi barca îşi reluă cursul.

— E bine aşa. Încetineşte, strigă Remi. Mai sunt douăzeci de metri.

Sam se aplecă peste balustrada de la tribord şi se uită în jos. Apa violetă-albăstruie era adâncă de zece, doisprezece metri, dar la doi metri în dreapta putea vedea nisipul alb de pe fundul apei. Se aplecă peste marginea de la babord şi văzu acelaşi lucru.

— Nu prea avem spaţiu, strigă Sam înspre Remi. Cum se

vede în faţă?

— E destul de strâmt. Vrei ceva care să opună rezistenţă?

— Desigur.

Remi se târî pe burtă, luă ancora model Danforth din suportul ei, o aruncă peste proră şi ţinând parâma cu mâinile, o lăsă să se desfăşoare până când simţi că atinge fundul apei. Trase apoi câţiva centimetri de sfoară şi o legă de bara de siguranţă. Barca începu să încetinească până când ajunse să înainteze zdruncinându-se şi trepidând.

— Mai sunt zece metri, strigă Remi.

Iar apoi, ca şi cum soarele ar fi fost eclipsat dintr-odată, barca alunecă în golf. Şi la dreapta şi la stânga, erau înconjuraţi de ziduri de verdeaţă; deasupra lor se vedea cerul asemenea unei panglici. Sam se uită înspre pupă şi se simţi cuprins de ameţeală pe măsură ce intrarea în golf părea a se închide ca o uşă a unei navete spaţiale.

— Urmează o cotitură, strigă Remi. Patruzeci şi cinci de grade la tribord.

Sam se uită drept înainte.

— Sunt gata când eşti şi tu.

— Trei… doi… unu… Virează!

Sam învârti volanul la patruzeci şi cinci de grade spre babord şi îl ţinu strâns.

— Întoarce spre tribord! strigă Remi.

Sam roti din nou volanul.

— Ţine-l aşa, spuse Remi cu hotărâre. Trecură câteva secunde. Bine, întoarce-l uşor înapoi spre babord. Continuă să mergi… un pic mai mult… Perfect. Încetineşte!

Ca la un semn, curentul dispăru până când barca ajunse să plutească în faţă foarte încet. Golful începea să se lărgească treptat, lăsând un spaţiu de mai bine de patru metri pentru ambele margini.

— Ridică ancora, strigă Sam. Cred că suntem în siguranţă.

Remi trase ancora şi se întoarse la cockpit. Dinspre bancuri se auzeau sunetele junglei pierzându-se în liniştea amurgului: cârâitul tânguitor al papagalilor, orăcăitul

broaştelor şi zumzetul insectelor.

— Totul e atât de liniştit, zise Remi, privind în jur. Puţin cam înfricoşător, dar paşnic.

Sam luă harta din sertar, o desfăcu şi o aşeză pe acoperişul cabinei. Remi aprinse o lanternă. Sam îşi trecu degetul arătător de jur împrejurul insulei.

— Avem nevoie de circumferinţă.

Remi aduse compasul şi îl plimbă peste linia coastei, marcând din când în când, cu un creion, promontoriile şi punctele topografice. Când termină, mâzgăli câteva calcule pe margine, apoi zise:

— Sukuti Mare are circa cincisprezece kilometri. Sukuti Mică are în jur de opt kilometri.

Sam se uită la ceas câteva clipe.

— Putem ajunge la cealaltă gură a golfului în douăzeci de minute. Dacă barca Rinker o să patruleze din nou, va trece pe lângă marginea de nord a acestui golf cam după douăzeci de minute. Dacă nu mai apare deloc înseamnă fie că pe timp de noapte nu patrulează, fie că fac controale o dată la câteva ore.

— Dar nu ştim nimic sigur, răspunse Remi. Dacă luăm în calcul ultima variantă, riscăm să dăm nas în nas cu ei pe undeva chiar de-a lungul coastei. Să sperăm că-i vedem noi înainte să ne vadă ei pe noi.

Sam încuviinţă.

— Fă-mi o favoare. Caută-mi toate golfuleţele şi intrândurile de-a lungul coastei. Va trebui să fim gata să ne ascundem în orice moment.

Remi îndeplini sarcina în zece minute.

— Avem de unde alege, dar nu este marcată şi adâncimea; sunt sigură doar de şase, şapte care sunt suficient de adânci pentru pescajul bărcii noastre.

— Va trebui să ne orientăm instinctiv.

— Deci marele tău plan…

— Mi-ar plăcea să am unul, răspunse Sam. Sunt prea multe variabile. Ne bazăm pe faptul că vor muta clopotul acum şi nu mai târziu – fie că-l vor expedia undeva, fie că vor scăpa de el pe undeva. Pentru asta, sunt trei opţiuni:

una dintre bărcile Rinker, iahtul sau elicopterul lui Okafor. Vom începe cu iahtul. Oricum ar acţiona, clopotul va rămâne acolo până când se vor decide să-l mute. Dacă folosesc barca de viteză sau iahtul, eu zic să ne punem pălăriile de piraţi şi să înscenăm o deturnare.

— Iar dacă folosesc elicopterul?

— Acelaşi plan. Doar că ne punem fularele de piloţi.

— Sam; dragule, nu ai prea multe ore de zbor cu elicopterul.

— Cred că mă descurc pentru şase, opt kilometri până pe continent. Traversăm canalul în şase minute – chiar înainte ca ei să apuce să organizeze o echipă de urmărire. Găsim un luminiş izolat pe undeva, aterizăm şi…

Remi zâmbi.

— Ne orientăm instinctiv?

Sam ridică din umeri şi zâmbi la rândul lui.

— N-avem altă posibilitate mai bună, consimţi Remi, dar nu am luat în calcul multe variabile importante, unele care pot fi chiar dezastruoase.

— Ştiu…

— De exemplu, dacă suntem descoperiţi? Sunt mai mulţi decât noi şi au mai multe arme.

— Ştiu…

— Pe lângă asta, cea mai mare problemă: dacă au mutat deja clopotul?

Sam ezită.

— Atunci, s-a terminat tot. Dacă nu punem mâna pe el aici, l-am pierdut pentru totdeauna.

Remi, relaţia noastră e ca o democraţie. Dacă nu se obţine un vot unanim, renunţăm.

— Nu dau înapoi, Sam, ştii asta. Totuşi, trebuie să pun o condiţie.

— Spune!

— Să ne luăm câteva măsuri de siguranţă.

Când gura golfuleţului apăru la orizont, soarele apunea deja: un oval oscilant de lumină aurie-portocalie la capătul unui tunel. Când ajunseră la trei metri distanţă, Remi cârmi barca înspre malul din dreapta şi apăsă maneta de

acceleraţie până când ramurile care atârnau îi învăluiră ca o draperie. Aflat pe cabină, Sam dirija crengile mai groase în jurul catargului şi a tangonului, până când barca se lipi de mal. Se târî până pe platforma frontală şi trase cu ochiul prin frunziş.

— Văd perfect de aici, strigă el.

Soarele coborâse dincolo de Sukuti Mare, învăluind jumătatea vestică a insulei şi golfuleţul în lumina amurgului.

— Dacă mai fac un rond, adăugă el, vor reveni cam în cincisprezece, douăzeci de minute.

— Merg să strâng echipamentul şi să văd ce mai găsesc pe acolo.

Remi coborî în cabină. Sam o auzea cum trebăluia pe acolo. Reveni la cockpit şi începu să fredoneze *Summer Wind*, melodia lui Frank Sinatra. Terminaseră de cântat *Hotel California* a celor de la Eagles, *În the Midnight Hour* a lui Wilson Pickett şi erau pe la jumătatea lui *Hey Jude* a formaţiei Beatles când Sam ridică mâna, semn că trebuiau să facă linişte.

Se scurseră zece secunde.

— Ce e? întrebă Remi.

— Se pare că nu e nimic. Ba nu, acolo… Auzi?

Remi ascultă câteva clipe, iar apoi auzi tot mai distinct duruitul îndepărtat al unui motor de barcă.

— După pasul elicei, aş zice că funcţionează bine, zise ea.

— Vine dinspre nord-vest. S-ar putea ca musafirul nostru să-şi facă rondul.

Dintre toate scenariile posibile pe care le luaseră în calcul – o a doua barcă de patrulare care să întâlnească barca Rinker de-a lungul coastei nordice sau o alta care să o urmeze îndeaproape, înainte ca ei să apuce să plece din golfuleţ – al treilea era cel ideal. Cunoscând traseul bărcii Rinker şi viteza medie cu care se deplasa, puteau să aproximeze destul de precis poziţia inamicului în orice moment. Dacă nu apărea ceva neprevăzut, aveau să ajungă la docuri cu mult înaintea bărcii de patrulare.

Întins pe burtă, cu binoclul la ochi, Sam avea privirea

aţintită înspre promontoriul aflat la cinci sute de metri în faţa sa. Duduitul motorului crescu în intensitate până când, în cele din urmă, apăru prora bărcii Rinker. După cum era de aşteptat, la bord se aflau un şofer şi un individ care cerceta zona; nu mai puţin previzibil, barca viră înspre sud-est, mergând de-a lungul coastei.

Apăru o luminiţă.

— E în regulă, zise el, jumătate pentru sine, jumătate pentru Remi. N-au cum să ne vadă, dacă nu cumva ne caută chiar pe noi.

— Ce şanse avem?

— Nouăzeci şi cinci la sută. Poate nouăzeci.

— Sam…

— E-n regulă. Ţine-ţi capul jos şi pumnii strânşi.

Barca Rinker continua să se apropie. Se afla deja cam la o sută de metri de golfuleţ şi se îndrepta chiar spre ei, în timp ce farul aluneca de-a lungul malului, măturând coroanele copacilor.

— Terminaţi odată, băieţi, murmură Sam. Nu-i nimic interesant aici… Vedeţi-vă de drum…

Barca era acum la doar cincizeci de metri.

Patruzeci.

Treizeci.

Sam luă o mână de pe binoclu şi o duse încet înspre buzunarul lateral al pantalonilor scurţi, de unde scoase pistolul. Şi-l aduse în faţă şi îl lăsă pe punte, la nivelul umărului. Trase piedica.

Barca era acum la douăzeci de metri distanţă.

— Remi, mai bine treci în cabină, şopti Sam.

— Sam…

— Te rog, Remi.

Simţi barca legănându-se uşor în timp ce Remi cobora pe scară.

Sam lăsă jos binoclul. Îşi şterse palma de turul pantalonilor, apoi apucă pistolul, îl întinse printre crengi şi luă în vizor silueta adumbrită din spatele cârmei. Sam îşi desfăşură în minte ce avea să se întâmple: mai întâi şoferul, apoi reflectorul, după care cel de-al doilea bărbat, înainte ca

acesta să apuce să tragă şi el. Câte două gloanţe pentru fiecare, apoi un moment de aşteptare, pentru a vedea dacă mai trăiau.

Barca se apropia în continuare.

Sam trase adânc aer în piept.

Deodată, motorul bărcii se tură. Prora se ridică, viră la babord şi în doar cinci secunde, barca dispăru de sub privirile lui Sam.

Sam expiră. Bătu de două ori în acoperişul cabinei. Peste câteva secunde, se auzi glasul şoptit al lui Remi:

— Au plecat?

— Au plecat. Uită-te pe hartă. Cât durează până trec de vârful nordic al insulei mici?

Se auzi fâşâitul hârtiei în întuneric, urmat de sunetul făcut de creion.

— Aproape doi kilometri. Aşteptăm douăzeci şi cinci de minute şi n-ar trebui s-avem probleme.

Ca măsură de siguranţă, lăsară să se scurgă treizeci de minute înainte de a ieşi din golfuleţ. Alunecară de-a lungul malului nordic timp de patruzeci de minute, rămânând la o distanţă constantă de cincisprezece metri faţă de plajă şi înaintând în permanenţă cu doar cinci kilometri pe oră, viteză frustrantă, dar la care sunetul motorului era abia perceptibil.

Aplecată peste hartă, cu o lanternă între dinţi, Remi măsura cu compasul. Îşi ridică privirea, scoase lanterna din gură şi zise:

— Barca de patrulare ar trebui să se apropie acum de extremitatea sudică a insulei mici. Avem un avans de cel puţin douăzeci de minute.

Ajunseră la extremitatea nordică a insulei mari, opriră pentru a cerceta coasta cu binoclul, apoi porniră din nou.

— Mai avem cam un kilometru până la docuri, zise Remi.

— Ce părere ai? Oprim cam cu opt sute de metri înainte?

— Sunt de acord.

Parcurseră distanţa în douăsprezece minute. La babord, porţiunea cu aspect selenar a insulei se întindea între plajă

şi pădurea tropicală. Sam încetini şi Remi cercetă cu privirea malul.

— E bine aici, zise ea, apoi se căţără până la prora.

Sam cârmi la babord, îndreptă prora spre plajă, urmă instrucţiunile concise ale lui Remi, până când aceasta strigă:

— Opreşte!

Sam stinse motorul, luă rucsacurile de pe punte şi i se alătură lui Remi pe platforma frontală. Remi coborî de-a lungul corpului bărcii, apoi Sam o apucă de încheieturi şi o lăsă încet în jos. Apa îi ajungea până la talie. Sam îi dădu rucsacurile.

— Vino la mine, îi ceru Remi.

— Poftim?

— Ţi-am spus să vii la mine.

Sam zâmbi, apoi se aplecă până când Remi reuşi să-şi lungească gâtul şi să-l sărute pe obraz.

— Ai grijă, zise ea. N-ai voie să te îneci.

— Am înţeles. Ne vedem peste câteva minute.

Următoarea parte a planului se dovedi mai puţin palpitantă. Sam schimbă în marşarier, întoarse prora, duse barca la câteva sute de metri de coastă şi lăsă ancora. Estimă că apa avea o adâncime de cincisprezece metri sub chilă. Coborî în cală şi deschise cei cinci bocaporţi ai bărcii. Când apa îi ajunse până la gambe, urcă pe punte, plonjă şi începu să înoate. După doar cinci minute, se afla în apele puţin adânci, înaintând în picioare înspre locul în care îl aştepta Remi.

Priviră cum barca se scufunda treptat, dispărând de sub privirile lor.

Sam o salută milităreşte, apoi zise:

— Eşti gata?

Remi încuviinţă din cap.

— Să-i dăm drumul!

Capitolul 18

Insula Sukuti Mare

Cu Sam în frunte, înaintară fără zgomot timp de cincisprezece minute, încercând să meargă pe nisipul ud şi mai tare, până când ajunseră la un promontoriu înalt de şase metri şi care tăia plaja de-a curmezişul. Sam se căţără pe piatra alunecoasă, găsi un loc plat mai jos de vârf şi trase cu ochiul pentru a vedea ce se afla dincolo. După câteva secunde, se întoarse şi îi făcu semn lui Remi să i se alăture.

Îşi înălţară amândoi capetele peste culmea stâncilor. La câteva sute de metri de-a lungul plajei, se vedea docul prelungindu-se înspre larg. Iahtul era încă acostat într-o parte a acestuia, cu luminile gălbui strălucind prin draperiile subţiri ale cabinei; de cealaltă parte erau acostate bărcile Rinker. Nu se vedeau nici şoferul, nici pasagerul.

— Cred că au luat-o pe scurtături dacă au ajuns aşa repede, zise Remi.

— Probabil că înaintează destul de iute de-a lungul părţii sudice. Datorită binoclului marin pe care l-am văzut pe acoperiş, nimeni nu are cum să se strecoare din direcţia aia.

— Cel puţin noi ştim unde se află ei, adăugă Remi. Nu văd nici o mişcare. Tu?

— Nimic. Avem două opţiuni, fie mergem pe uscat, fie prin apă.

— E prea mult prundiş pe pantă şi nici un loc în care să ne putem ascunde, zise Remi.

— De acord, mergem prin apă.

— Cum vom urca la bordul iahtului?

Sam focaliză binoclul până când reuşi să vadă scara laterală a iahtului. Deşi avea o înălţime de doar un metru şi jumătate, capătul era fixat de punte chiar în faţa uşii glisante a cabinei.

— Nu vom folosi scara, spuse Sam. Se gândi preţ de o clipă. În cabina bărcii noastre am văzut o ancoră…

Remi întinse braţul şi bătu cu palma pe rucsac.

— E aici. Vrei să improvizăm un cârlig pentru căţărare?

— Ai ghicit. Ne agăţăm de balustrada de la pupă şi ne urcăm pe sfoară.

Coborâră înapoi pe nisip, apoi pătrunseră în valuri şi porniră, perpendicular faţă de plajă, înotând fără zgomot, consumând cât mai puţină energie. După ce înaintară cincizeci de metri, cotiră spre sud, paralel faţă de plajă, până când ajunseră lângă doc. Se opriră, călcând apa pentru a rămâne la suprafaţă.

— Vreo mişcare? întrebă Sam.

— Nu pare să fie nimic.

— Mergi înspre barca Rinker.

Porniră din nou, înaintând cu ajutorul braţelor, în timp ce privirea le fugea în toate părţile, căutând să observe vreo mişcare. Ajunseră curând la pupa bărcii Rinker. Îşi traseră răsuflarea pentru o clipă, timp în care ascultară şi priviră în jur. Din cabina iahtului auziră glasuri înfundate, urmate de o bufnitură. Linişte. Încă o bufnitură.

— Cineva bate cu ciocanul, şopti Sam. Pune mâna pe motorul ăla.

Remi atinse motorul suspendat al bărcii Rinker cu dosul palmei.

— E rece. De ce?

— Asta va avea mai mult combustibil. Aşteaptă-mă aici! E timpul pentru măsurile de siguranţă.

Inspiră, se scufundă şi înotă de-a lungul primei bărci Rinker până la a doua, aflată în capătul docului. Apucă balustrada, se ridică şi privi în jur. Nici o mişcare. Îşi făcu vânt peste balustradă, ajunse pe punte, iar apoi se târî până la scaunul şoferului. Se uită la contact. Deloc surprinzător, cheile nu erau acolo. Se răsuci pe spate, deschise panoul de sub bord şi se târî înăuntru. Aprinse lanterna şi analiză mănunchiurile de fire.

— Exact ca-n vremurile bune, murmură Sam.

În urmă cu doar cinci luni făcea acelaşi lucru la o altă

barcă de viteză pe un lac din Alpii Bavarezi. Din fericire, la fel ca atunci, sistemul electric al bărcii Rinker nu era complicat: contactul, ştergătoarele, farurile şi claxonul. Cu ajutorul briceagului Swiss Army, Sam tăie toate firele, încercând să lase capetele cât mai scurte. Le strânse ghem şi le aruncă peste bord, apoi ieşi şi închise panoul. Se târî până la balustradă, privi repede împrejur, apoi îşi dădu drumul în apă şi se întoarse la Remi.

— Bun, dacă totul decurge cum trebuie, asta va fi barca cu care vom scăpa. Luăm clopotul, încercăm să scoatem iahtul din funcţiune, iar apoi aducem clopotul aici…

— Cum?

— Reuşesc eu cumva. O să ne facem mai târziu griji pentru hernie. Aducem clopotul aici şi o ştergem până să-şi dea cineva seama ce s-a întâmplat.

— Şi dacă lucrurile nu decurg cum trebuie? Lasă, ştiu deja. Ne orientăm instinctiv.

Ocoliră docul înot până la pupa iahtului şi îşi dădură imediat seama că, de aproape, acesta era mai mare. Balustrada de la pupa se afla la trei metri peste nivelul apei. Remi scoase din rucsac ancora luată de pe barca de pescuit. Sam o analiză.

— E prea scurtă, îi şopti el la ureche, apoi îi făcu semn să-l urmeze. Reveniră la pupa bărcii Rinker. E timpul să punem în aplicare planul B, zise Sam. O să încerc să urc pe scară.

Remi deschise gura să spună ceva, dar Sam continuă fără pauză:

— E singura cale. Dacă sar de pe doc, fac prea mult zgomot. Urcă-te în barca de viteză şi fii gata să o ştergem rapid.

— Nu.

— Dacă mă prinde cineva, fugi.

— Am spus că…

— Fugi, du-te într-un loc populat şi sună-l pe Rube. Va şti el ce e de făcut. Dacă tu nu vei fi aici, Rivera va presupune că ai contactat autorităţile. Nu o să mă omoare – nu

imediat. E prea deştept ca să facă asta; un cadavru îţi aduce mai degrabă probleme decât satisfacţii.

Remi se încruntă şi îi aruncă o privire nimicitoare.

— Să zicem că ăsta e planul C. Planul B e cel în care nu te laşi prins. Suntem în rahat până la gât, Sam.

— Ştiu. Stai cu ochii în patru. Îţi fac semn dacă nu e nimeni. Dacă ridic mâna cu degetele răsfirate, poţi să vii; dacă ridic pumnul strâns, stai pe loc.

Îşi dădu jos cămaşa şi se descălţă, înghesui pantofii şi haina în rucsac, apoi i-l dădu lui Remi.

— Ce faci? întrebă ea.

— Din haine se scurge apă, iar încălţămintea scârţâie.

— Sam, ai luat lecţii de comando fără să ştiu eu?

— Nu, dar m-am mai uitat pe Military Channel.

O sărută, apoi se scufundă, înotă pe sub barca

Rinker şi ieşi la suprafaţă sub doc. Mai trase o dată aer în piept, se scufundă din nou şi înotă până lângă carena albă a iahtului. Înotă până la scară, iar apoi se opri. Auzea sunetul glasurilor înfundate din cabină. Erau doi bărbaţi, poate chiar trei. Încercă să discearnă câteva cuvinte sau măcar să-şi dea seama câte voci erau, dar nu reuşi. Se căţără pe doc, se întinse la pământ, aşteptă cu auzul încordat, apoi se ridică şi apucă scara. Se opri înainte de ultima treaptă, îşi înălţă capul, nu văzu nimic, aşa că se căţără pe punte. Se ridică şi se lipi de peretele cabinei.

Uşa glisantă se deschise. Pe podea se formă un dreptunghi de lumină gălbuie. Cu inima în gât, Sam păşi rapid de-a lungul peretelui, coti înspre teugă şi înlemni, respirând ritmic pentru a se linişti.

Desluşi zgomotul paşilor pe punte. Uşa fu închisă, iar apoi se auzi tropăitul paşilor coborând pe scară. Sam făcu un pas în faţă, privi la babord şi cum nu văzu pe nimeni, mai făcu un pas pentru a privi dincolo de balustradă. O siluetă înainta de-a lungul docului. La capătul acestuia, într-un mic luminiş, se afla o platformă de transport pe benzină şi chiar în spatele ei, o maşină albă pentru golf. Drumul din faţa lor vira, ducând la locul pentru aterizarea elicopterelor şi apoi la vilă.

Silueta se aplecă deasupra platformei, luă o greblă şi două lopeţi şi le azvârli în tufele de lângă drum.

— Face loc pentru încărcătură, murmură Sam pentru sine.

Se întoarse spre barca Rinker, ridică pumnul strâns pentru câteva secunde, apoi se ghemui şi se trase lângă perete.

Se auzi sunetul paşilor pe scândurile docului, apoi pe scară, urmat de zgomotul uşii glisante, închisă imediat după. Trecură trei minute. Uşa fu deschisă din nou. Bufniturile erau mai puternice acum. Se auzeau mai mulţi paşi. Câteva gemete. Ceva greu fu împins pe punte... Sam trase cu ochiul dincolo de colţ şi văzu trei bărbaţi în lumina de la uşa cabinei: Rivera, Nochtli şi Yaotl. Între ei se afla o ladă cam de aceleaşi dimensiuni cu cea pe care Sam o meşterise în Zanzibar.

Yaotl, fiind cel mai solid dintre ei, coborî pe scară înaintea lăzii în timp ce Rivera şi Nochtli o împingeau. Sam se retrase înapoi în umbră şi ascultă cum se chinuiau să coboare lada pe scară. Sam se târî de-a buşilea până la margine şi trase cu ochiul.

Nochtli şi Yaotl înaintau de-a lungul docului, ţinând fiecare lada de câte un mâner. Rivera mergea la câţiva paşi în spatele lor. Ajunseră cu toţii în luminiş. Lada fu aşezată pe platformă.

Rivera începu să vorbească în spaniolă. Sam nu prinse decât nişte fragmente:

— ...du-o... elicopter... imediat.

Porniră motorul platformei. Cauciucurile scrâşniră pe scoicile care acopereau drumul. După câteva secunde, zgomotul motorului se auzi tot mai estompat, apoi se stinse. Sam riscă şi trase cu ochiul dincolo de balustradă. Rivera înainta de-a lungul docului, apropiindu-se de scară. Sam se trase înapoi şi se lipi de perete. Rivera urcă pe scară şi intră în cabină.

Sam îşi calculă opţiunile. Nu era prea dornic să se înfrunte cu Rivera, un ucigaş bine pregătit şi cu experienţă, dar, în momentul în care cei doi ajungeau la elicopter,

acesta avea să se înalţe, luând clopotul cu el. Mai mult, orice ar fi făcut în continuare el şi Remi, era mult mai uşor dacă putea scăpa de Rivera. Sam ştia că n-avea cum să folosească pistolul, pentru că zgomotul i-ar fi atras şi pe ceilalţi paznici. Trebuia să aleagă calea cea mai dificilă.

Trase aer în piept şi se târî spre babord, de-a lungul peretelui, până la uşa glisantă. Se opri câteva clipe pentru a-şi repeta în minte acţiunile, apoi întinse mâna, apăsă mânerul cu degetul mare şi împinse. Uşa se deschise scârţâind.

— Nochtli? Yaotl? se auzi glasul lui Rivera dinăuntru.

Sam făcu o jumătate de pas în spate, ridică pumnul drept şi şi-l încordă deasupra umărului.

O umbră blocă lumina cabinei.

De dincolo de tocul uşii, apăru nasul lui Rivera, apoi bărbia şi ochii. Pumnul lui Sam ţâşni înainte, ţintind tâmpla lui Rivera, dar reflexele acestuia acţionară de-ndată şi îşi întoarse capul într-o parte. Pumnul lui Sam alunecă pe tâmpla lui Rivera. Temându-se ca acesta să nu se dezmeticească şi să apuce arma pe care, fără îndoială, o purta la el, Sam se strecură pe uşă. Cu colţul ochiului, Sam îl văzu pe Rivera în dreapta sa. După cum se aşteptase, acesta era cu mâna la spate, încercând să scoată ceva.

Anii de antrenament la judo se făcură acum simţiţi. Instinctiv, Sam estimă postura şi poziţia lui Rivera şi văzu imediat punctul slab: fiind încă perplex, Rivera se proptea de perete, străduindu-se să-şi revină şi sprijinindu-şi toată greutatea pe piciorul stâng. Sam ignoră mâna cu arma şi îi aplică rapid o *De Ashi Harai* – o măturare frontală cu piciorul – care îl lovi sub glezna stângă. Rivera se prăbuşi într-o parte şi alunecă de-a lungul peretelui, dar mâna cu arma continua să se ridice. Sam văzu pistolul, întinse mâna, îi apucă încheietura şi folosindu-se de avântul braţului, izbi mâna lui Rivera de perete. Sam auzi osul trosnind. Pistolul căzu şi se rostogoli pe carpetă.

Cu mâna încă încleştată pe încheietura lui Rivera, Sam făcu un pas larg în spate, îşi schimbă centrul de greutate şi îşi răsuci coapsele, aruncându-l pe Rivera pe podea. Sam îi

dădu drumul la încheietură şi se lăsă peste spinarea lui Rivera. Îşi înlănţui braţul în jurul gâtului acestuia, încercând să-l sufoce de la spate. Rivera reacţionă de-ndată, lovind fulgerător cu cotul în spate, nimerindu-l pe Sam sub ochi. Privirea îi scânteie şi i se înceţoşă. Îşi întoarse faţa şi simţi o altă lovitură de cot în ceafă. Sam inspiră puternic şi îşi încolăci antebraţul, cuprinzând şi mai mult gâtul lui Rivera. Folosindu-şi picioarele pentru contragreutate, Sam se rostogoli spre stânga, trăgându-l pe Rivera după el. Acesta fu momentul în care Rivera greşi: intră în panică. Încetă să mai lovească cu cotul şi începu să zgârie braţul din jurul gâtului său. Sam îşi întări priza, îşi apucă bicepsul stâng cu mâna dreaptă, strânse în timp ce îşi împinse capul în faţă, aducând bărbia lui Rivera înspre pieptul său, apăsând astfel asupra arterelor carotide. Aproape imediat, Rivera se zbătu cu mai puţină putere. Mai trecu o secundă şi corpul i se înmuie. Sam îl mai ţinu câteva clipe, apoi îl aruncă de pe el. Se ridică în genunchi şi îi verifică pulsul şi respiraţia: era viu, dar cufundat într-un somn profund.

Sam îşi trase răsuflarea preţ de zece secunde, apoi se ridică. Îşi duse mâna la pomete; degetele i se umplură de sânge. Deschise uşa, privi împrejur pentru a se asigura că nu era nimeni şi ridică mâna cu degetele răsfirate. Reveni în cabină.

Peste un minut, Remi intra pe uşă. Privi corpul nemişcat al lui Rivera, apoi se uită la Sam şi lăsă rucsacurile să cadă la podea. Fugi înspre Sam şi se îmbrăţişară. Se rupse apoi din strângerea lui. Cu degetul arătător, îi întoarse chipul într-o parte şi în alta. Se încruntă.

— Arată mai rău decât e în realitate, zise Sam.

— Şi de unde ştii tu cum arată? O să ai nevoie de copci.

— N-am să mai pot participa la concursurile de frumuseţe.

Remi făcu semn înspre Rivera şi zise:

— E…P

— Doarme doar. O să fie foarte furios când se va trezi.

— Atunci, ar fi mai bine să nu mai stăm mult pe-aici. Presupun c-o să încercăm să deturnăm elicopterul, nu?

— Dacă tot au fost atât de amabili şi au urcat clopotul la bord… Ar fi nepoliticos din partea noastră să nu apreciem efortul. Barca Rinker… Ai…?

— Am smuls firele şi le-am aruncat în apă. Ce facem acum? îl legăm?

— N-avem timp. Avem avantajul că o să-i luăm pe nepregătite. Dacă se întoarce cineva să-l caute, pierdem avantajul ăsta. Sam privi împrejur. Făcu câţiva paşi în faţă şi deschise o uşă în spatele căreia se găsea o scară care urca. Acolo e puntea de comandă. Urcă şi strică-le aparatele de comunicaţie.

— Telefonul prin satelit şi radioul, da? zise Remi.

Sam încuviinţă din cap.

— Eu o să cobor în cală să văd dacă dau peste vreun aruncător de rachete.

— Poftim?

— O să avem companie la platforma pentru elicoptere şi nu cred că o să fie foarte bucuroşi să ne vadă. Dacă găsesc ceva mare, zgomotos şi înfricoşător, poate îi fac să se răzgândească. Sam îngenunche, luă arma lui Rivera – un alt pistol semiautomat Heckler & Koch – şi i-o dădu lui Remi. Ea o privi câteva clipe, apoi scoase cu dexteritate încărcătorul, verifică muniţia, băgă încărcătorul la loc, puse piedica şi o băgă la brâu.

Sam se uită la ea cu ochi mari.

— Home & Garden Television, zise Remi.

— Bine. Ne întâlnim aici în două minute. Remi urcă pe scară, iar Sam coborî în cală.

Răscoli prin toate cele şase camere de dormit, dar găsi o singură armă, un revolver Magnum 357. Urcă înapoi pe scară. Remi îl aştepta.

— Cum te-ai descurcat? întrebă el.

— Am smuls staţiile şi le-am aruncat peste bord.

— E suficient. Bravo. Ceilalţi îl aşteaptă pe Rivera. Dacă avem noroc, o să fie Yaotl, Nochtli, paznicul şi pilotul. Cel mult patru oameni. Conducem până acolo şi sperăm să nu devină suspicioşi decât atunci când va fi prea târziu.

— Şi dacă ne aşteaptă o gaşcă întreagă?

— Ne retragem.

Capitolul 19

Insula Sukuti Mare

— Ţine-te bine, îi zise Sam lui Remi.

Opri maşina de golf şi trase frâna de mână. În faţă se zărea culmea drumului. Merse pe jos până când putu vedea dincolo de ea. La treizeci de metri în faţă era un luminiş unde drumul se bifurca înspre vilă. La dreapta luminişului, scăldată în lumina unui felinar montat în vârful unui stâlp, se găsea platforma pentru elicoptere.

Sam se întoarse la maşină.

— Câţi sunt? întrebă Remi.

— N-am văzut decât trei: paznicul, Nochtli şi Yaotl. Stăteau împreună la marginea platformei. Cu toţii au pistoale-mitralieră AK-74, dar le ţin atârnate la umăr. Nici urmă de pilot. Fie e la vilă, fie aşteaptă în elicopter.

— Să nu te superi, Sam, dar sper că e a doua variantă. Dacă-l convingem să piloteze el...

— Nu m-am supărat.

— Clopotul unde era?

— Nu mai era încărcat pe platforma de transport. Se pare că l-au cărat ei. Mă ocup eu de cei trei; tu fugi direct spre elicopter. Eşti gata?

— Pe cât posibil. Se ghemui pe podeaua maşinii de golf şi îşi strecură capul sub bordul din fibră de sticlă. Se uită înspre Sam. Nu prea semeni cu Rivera.

— Dacă reuşim să ne apropiem destul de mult şi suficient de repede, nu va mai conta.

Sam scoase pistolul Heckler & Koch şi Magnumul din buzunare, le aşeză lângă el, apoi coborî frâna de mână şi apăsă acceleraţia. Maşina porni şi peste câteva secunde trecuseră deja de culme şi se îndreptau spre luminiş.

Rezistă impulsului de a apăsa pedala până la podea.

— Mai sunt cincisprezece metri, îi şopti el lui Remi. Încă nu ne-au văzut.

Când mai erau zece metri, Yaotl îşi înălţă capul şi observă maşina. Le spuse ceva celorlalţi. Aceştia se întoarseră. Toate privirile erau îndreptate înspre maşină acum.

— Nici o reacţie până acum, zise Sam. Ţine-te bine! Intrăm.

Apăsă puternic acceleraţia şi maşina ţâşni, parcurgând ultimii cinci metri în câteva secunde. Sam călcă frâna, activă mecanismul de parcare, luă mâinile de pe volan, apucă ambele pistoale şi sări chiar în faţa celor trei, la marginea cercului de lumină de la felinar.

— Bună seara, domnilor, zise el.

— Tu…, murmură Yaotl.

— Noi, îl corectă Sam.

Fără să scoată un cuvânt, Remi ieşi din maşină şi i se alătură lui Sam, care se adresă grupului:

— Purtaţi-vă firesc. Nu s-a schimbat nimic. Sunteţi trei tipi care stau de vorbă. Vă rog, zâmbiţi larg.

Sam şi Remi deciseseră că era mai sigur să presupună că platforma pentru elicopter era supravegheată de binoclul de pe acoperiş. Pentru a evita orice bănuială, Yaotl şi ceilalţi doi trebuiau să-şi păstreze armele până când Sam şi Remi erau gata de plecare.

— Remi, vezi ce poţi să faci cu felinarul ăla.

Având grijă să rămână la marginea cercului de lumină, Remi se apropie şi analiză stâlpul.

— Nu are întrerupător, dar cablurile urcă din pământ. Cred că are voltaj standard 10:1.

— E frumos din partea lui Okafor că ne uşurează treaba, zise Sam. În timp ce prin liniile de voltaj de tip 20:2 circula suficient curent pentru a te electrocuta, cele de tip 10:1 puteau doar să te scuture zdravăn. Crezi că reuşeşti să ajungi la elicopter fără să fii văzută?

— Cred că da. Mă întorc imediat.

Se întoarse şi se strecură în nişte tufe de lângă platforma

pentru elicopter. Apăru peste treizeci de secunde pe partea cealaltă şi folosindu-se de elicopter pentru a se ascunde, fugi până la uşa pilotului. Ţinându-şi pistolul îndreptat spre pilot, reveni pe acelaşi drum pe care se afla Sam. Pilotul era un bărbat de culoare scund, îmbrăcat în salopetă albastră. Pe chip i se citea teama nedisimulată.

— Lada e la bord şi e gata fixată cu coarde, zise Remi.

— Unde e Rivera? îl întrebă Yaotl pe Sam.

— Trage un pui de somn.

Paznicul îşi mişcă mâna, încercând să ajungă pe furiş la armă. Sam ridică pistolul şi i-l îndreptă spre cap.

— Stai cuminte, zise Sam, iar apoi adăugă în swahili: *Usifanye hivyo*! Paznicul se opri şi îşi lăsă braţul pe lângă corp.

— Remi, le-ai luat?

— Sunt la mine.

Sam făcu un pas în spate şi îi făcu semn pilotului să îl urmeze.

— Cum te cheamă?

— Jingaro.

— Eşti pilotul lui Okafor, nu?

— Da.

— Ştii bine engleză.

— Am făcut şcoala catolică.

— Vreau să pilotezi elicopterul pentru noi.

— Nu pot să fac asta.

— Ba da, poţi.

— Dacă fac asta, Okafor mă omoară.

— Dacă nu faci asta, te omor eu.

— Nu aşa cum o să o facă el. Şi poate că-mi ucide şi familia. Te rog, eu doar pilotez pentru el. Nu sunt băgat în asta. Vezi că nici n-am armă. Sunt doar pilotul elicopterului.

— Ai minţit când ai zis de familia ta?

— Nu, e adevărat. Îmi pare rău că nu te pot ajuta. Nu-mi place de domnul Okafor, dar n-am ce face.

Sam se uită în ochii lui Jingaro şi hotărî că spunea adevărul.

— Elicopterul e pregătit de zbor?

— Da. Eşti pilot?

Sam ridică din umeri.

— Am pilotat aparate cu rotor, dar n-am învăţat decât să decolez, să planez şi să aterizez.

Jingaro ezită, apoi zise:

— Modelul ăsta e echipat cu un cuplor pentru portanţă. E în partea dreaptă a panoului de control. Scrie HVCP sub el. Cât timp menţii nivelul de zbor, poţi să activezi cuplorul şi aparatul trece pe portanţă automată. De asemenea, pedalele palonierului se apasă mai greu. Aşa îmi plac mie. Reduc riscul de a compensa prea mult. Aşa că nu te teme să le apeşi mai tare. Să nu depăşeşti viteza de o sută de noduri. E mai uşor să-l manevrezi aşa.

— Mersi.

— Cu plăcere. Acum, loveşte-mă!

— Poftim?

— Loveşte-mă! Dacă Okafor bănuieşte că…

— Am înţeles. Mult noroc!

— Şi ţie!

Sam îşi trase braţul în spate şi îl lovi pe pilot în nas cu podul palmei. Nu-l lovi atât de puternic cât să-i rupă osul, dar sângele începu să-i şiroiască. Pilotul se împletici şi căzu pe spate.

— Acolo să rămâi, urlă Sam. Nu te mişca. Remi, vezi binoclul marin din locul în care eşti?

Remi duse mâna la spate, scoase binoclul din rucsac şi îl îndreptă spre acoperişul vilei.

— Îl văd. Acum sunt îndreptate spre sud. Se roteşte uşor înspre noi. Peste vreo treizeci de secunde va avea în vizor elicopterul.

Sam se întoarse înspre paznic.

— *Unazungumza kiingereza*? zise el în swahili. Vorbeşti engleza?

— Puţin engleză.

Sam arătă înspre maceta pe care acesta o avea prinsă la curea şi zise:

— *Kisu. Bwaga Ku*. Cuţitul. Aruncă-l! Sam arătă înspre locul de la picioarele lui şi strigă: Acum!

Paznicul desfăcu maceta de la curea şi o aruncă înspre Sam, iar acesta o ridică.

— Iată cum o să facem, le zise el. O să înaintăm până la elicopter. Noi mergem în faţă, iar voi veniţi la pas în spatele nostru, răsfiraţi în rând…

— De ce? întrebă Yaotl.

— Voi veţi fi sacii de nisip dacă începe cineva să tragă în noi. Yaotl, asigură-te că pricep şi ceilalţi cum stă treaba.

— N-o să vă meargă…

— Poate că nu, dar tot merită să încercăm.

— Şi dacă refuzăm?

Cel care întrebă era Nochtli.

— Dacă tot ai adus vorba, pe tine te împuşcăm primul.

— Nu cred că veţi face asta, zise Yaotl. Şi chiar dacă o faceţi, paznicii lui Okafor vor ajunge aici în mai puţin de un minut.

— Poate că aşa e, dar noi n-o să mai fim pe-aici. Sam făcu un pas în faţă şi îi înfipse Magnumul în piept. Ţii minte când ai stat la vila noastră?

— Da.

— Ne-am purtat bine cu tine.

— Aşa e.

— Ei bine, s-a terminat cu bunăvoinţa. Pentru a-şi întări vorbele, Sam ridică Magnumul la tâmpla lui Yaotl. Vrei să ţi-o dovedesc?

Yaotl scutură din cap.

— Asigură-te că toţi ceilalţi au priceput planul.

Yaotl îi traduse mai întâi lui Nochtli, apoi paznicului în forma pidgin a limbii swahili. Ambii încuviinţară din cap.

— Unde veţi merge, domnule Fargo? întrebă Yaotl. Dacă aţi fi ştiut să pilotaţi, n-aţi fi vorbit cu pilotul. Dacă renunţaţi acum şi vă predaţi…

Sam îl întrerupse.

— Ne-am cam săturat de Insula Coşmarului. Plecăm şi luăm şi clopotul cu noi.

— Clopotul… E chiar aşa de important încât merită să muriţi pentru el?

— E atât de important încât aţi ucis nouă turişti din cauza

lui? interveni Remi. Sam, încearcă doar să ne întârzie.

Sam încuviinţă din cap.

— Stai cu ochii pe ei. Eu o să încerc să fac să dispară maşinile alea. Yaotl, scoate-ţi şireturile de la bocanci şi dă-mi-le.

Yaotl se aplecă, îşi scoase şireturile, le făcu ghem şi le aruncă în faţă. Sam le luă şi se îndreptă spre maşina de golf. În doar treizeci de secunde, blocă volanul cu unul dintre şireturi. Lăsă frâna de mână, se opinti în bara de protecţie din faţă şi împinse maşina peste marginea dealului, de unde începu să ruleze singură. După câteva secunde, fu înghiţită de întuneric. Repetă acelaşi procedeu cu platforma de transport, apoi reveni lângă Remi.

— Eşti gata? întrebă el.

— Să zicem că da.

— Nu ştiu în cât timp vor reacţiona după ce se va stinge felinarul, aşa că e bine să ne mişcăm cât mai repede.

Sam urmări binoclul de pe acoperiş, până când se roti înspre stâlpul de iluminat. Remi îl opri:

— Stai puţin, Sam. Apoi li se adresă lui Yaotl şi celorlalţi: întoarceţi-vă cu faţa spre elicopter.

Grupul se conformă.

— Acum uitaţi-vă în sus direct la lumină. Din nou, cei din grup se conformară. Apoi zise către Sam:

— Ca să le strice vederea de noapte.

Sam zâmbi.

— Alt motiv pentru care te iubesc.

Urmări prin binoclu poziţia dispozitivului de supraveghere de pe acoperiş până când fu îndreptat înspre sud-vest, apoi păşi în faţă, îngenunche lângă stâlpul de iluminat, îşi trase răsuflarea şi cu marginea macetei, lovi linia electrică. Se auzi un trosnet şi se declanşă o ploaie de scântei. Sam îşi trase brusc mâna. Lumina se stinse.

— Eşti teafăr? îl întrebă Remi.

— Da, dar m-a scuturat puţin. Bun, să mergem!

Se separară, unul dintre ei mergând în sensul acelor de ceasornic, celălalt în sens invers, până când ajunseră în faţa grupului.

— Veniţi înspre noi, le ordonă Sam.

Clipind şi scuturându-şi capul din cauza orbirii temporare, Yaotl şi ceilalţi începură să înainteze. Cu Remi în faţă şi Sam în spatele lor, ţinând pistolul îndreptat spre ei, începură să se deplaseze spre elicopter.

— Mai sunt şase metri, strigă Remi. Trei metri, zise ea imediat.

Sam se opri din mers.

— Opriţi-vă! Împrăştiaţi-vă! ordonă el. Iar apoi, către Remi: O să pregătesc aparatul pentru zbor.

— Îi ţin eu în vizor.

Sam aruncă rucsacurile în cabină, apoi deschise uşa pilotului şi se urcă. Cu ajutorul lanternei, vizualiză panoul de control şi indicatoarele, încercând pe cât posibil să ignore numărul halucinant de opţiuni ale Eurocopterului şi să se concentreze asupra instrumentelor de bază. Nu avu nevoie decât de treizeci de secunde pentru a găsi ceea ce căuta.

Apăsă întrerupătorul bateriei. Lămpile interioare şi panoul de control se treziră la viaţă. Porni apoi pompa pentru combustibil, urmată de contactul auxiliar care preactiva turbina. După ce vui preţ de câteva secunde, turbina porni şi începu să se răsucească. Rotoarele începură să se învârtă, mai încet la început, dar treptat viteza crescu, iar acul tahometrului începu să urce.

Sam se aplecă pe geam şi îi strigă lui Remi:

— Ia-le armele!

Remi transmise ordinul grupului şi rând pe rând, fiecare bărbat făcu un pas în faţă şi îşi aruncă arma în compartimentul de transport al elicopterului. Remi le făcu semn cu mâna să se retragă, până când ieşiră în afara razei rotorului.

În cabină, Sam văzu cum acul tahometrului ajunge la 100.

— E timpul să ne luăm rămas-bun, îi strigă el lui Remi.

— Mă bucur, răspunse ea şi urcă în cabină.

Urmărind grupul cu colţul ochiului, îndesă armele în curelele de siguranţă de pe peretele cabinei.

— Ţine-te de ceva, îi ceru Sam.

Îşi înfăşură mâna liberă în jurul curelelor de siguranţă.

— Gata!

Sam verifică maneta pentru control ciclic aflată între picioare, apoi, într-o parte, pe cea pentru control colectiv, se uită la ceasul care indica pasul paletelor şi în cele din urmă, apăsă pedalele pentru anticuplu până când se obişnui cu ele. Activă controlul colectiv şi elicopterul începu să se ridice treptat. Verifică iute controlul ciclic, deplasând elicopterul spre stânga, apoi spre dreapta, după care îi ridică şi îi coborî botul.

— Sam, avem o problemă! strigă Remi.

— Ce?

— Uită-te în dreapta!

Sam privi pe geamul lateral. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi da seama ce se întâmpla: Yaotl şi ceilalţi doi o luaseră la fugă, în timp ce o formă dreptunghiulară întunecată sărise peste bolovanii care delimitau locul de aterizare şi se îndrepta spre elicopter. Era platforma pentru transport. În lumina palidă a lunii, Sam îl zări pe Rivera cocoşat la volan.

— N-a vrut să mai doarmă, strigă Remi.

— Ştiam eu c-am uitat ceva, urlă Sam. Cheile!

Reveni cu privirea asupra panoului de zbor, manevrând maneta pentru control colectiv, străduindu-se să câştige altitudine. Grăbit fiind, trase de maneta pentru control ciclic spre dreapta şi apăsă pedala de control a asietei. Elicopterul se înclină spre dreapta, iar coada începu să se rotească. Încercă să compenseze. Elicopterul pică la pământ, ricoşă în urma impactului şi se ridică din nou. Sam mai aruncă o privire pe geamul lateral.

Platforma de transport era la zece metri distanţă şi se apropia vertiginos. Dintr-o parte, o siluetă – cel mai probabil Nochtli – ţâşni şi se aruncă în remorca platformei.

— Încetineşte-i! strigă Sam. Trage spre motor! E o ţintă mai mare!

Din spate, Remi începu să tragă cu un AK-74 în rafale scurte de câte trei gloanţe, căutând să nimerească în pământul din faţa platformei de transport, dar fără rezultat.

Schimbă ţinta. Gloanţele ricoşau acum din partea frontală a caroseriei, scoţând scântei la contactul cu barele de protecţie şi spărgând în bucăţi fibra de sticlă. De sub capotă începu să se ridice fum. Vehiculul se poticni şi încetini, dar nu înainte de a dispărea din câmpul vizual sub corpul elicopterului.

Sam trase de maneta pentru control colectiv, încercând să câştige altitudine.

— Nu-i mai văd, strigă Remi.

Sam privi pe geam în ambele părţi.

— Unde…

Subit, elicopterul se aplecă într-o parte şi apoi începu să piardă altitudine, cu uşa laterală care era încă deschisă înspre pământ. Remi simţi cum îi fug picioarele şi începu să alunece spre deschizătură. Dădu instinctiv drumul armei pentru a se apuca de curelele de siguranţă. Mitraliera alunecă pe punte, se lovi de cutia clopotului şi dispăru prin uşa deschisă.

— Am pierdut un AK! zise Remi. După nici o clipă, o mână apăru prin deschizătură, încercând să se prindă de unul dintre mânerele de pe punte. Capul lui Nochtli; deveni vizibil. Avem şi un pasager! strigă Remi.

Sam privi peste umăr.

— Loveşte-l cu piciorul!

— Ce?

— Zdrobeşte-i degetele!

Remi îşi încordă piciorul şi apoi îl avântă în jos, înfigându-şi călcâiul în degetul mic al lui Nochtli. Acesta urlă de durere, dar rămase agăţat. Gemând, îşi trase corpul pe punte şi întinse mâna spre coardele cu care era fixată lada. Remi îşi încordă piciorul pentru a mai lovi o dată.

De dedesubt se auziră trei trosnete simultane. Gloanţele răpăiră prin uşa cabinei.

— Sam!

— Am auzit! Ţine-te bine, o să încerc să scap de el!

Sam smuci elicopterul spre stânga şi privi pe geam în ambele părţi, încercând să-şi dea seama de unde se trăgea. În dreapta, Rivera stătea pe remorca platformei, având la

umăr patul armei scăpate de Remi. Un flash portocaliu ţâşni pe gura ţevii. În geamul cockpitului apăru o spărtură în formă de pânză de păianjen. Trase de maneta pentru control ciclic, continuând să ducă elicopterul spre stânga, înspre copacii de la marginea terenului pentru aterizare. Trase de maneta pentru control colectiv, încercând să câştige altitudine.

În cabină, Remi îşi încordă din nou piciorul şi îl lovi pe Nochtli în coapsă cu călcâiul. Nochtli icni şi căzu cu faţa pe punte, spărgându-şi nasul. Ţinându-se cu o mână de curelele de siguranţă, Remi se întinse în sus, căutând una dintre arme.

Sam privi spre stânga şi văzu conturul întunecat al vârfurilor copacilor profilându-se dincolo de geam. Un glonţ sfâşie căştile aflate pe locul de lângă Sam, îi trecu pe lângă bărbie şi perforă parbrizul.

Gemu şi trase de maneta pentru control colectiv, dar era deja prea târziu. Crengile copacilor zgâriau burta elicopterului.

— Hai odată, hai odată, bolborosi el. Remi, poţi să…

— Sunt cam ocupată!

O creangă se agăţă de coada elicopterului şi aparatul se roti în sensul acelor de ceasornic precum un titirez. O serie de semnale de alarmă începură să ţiuie în cockpit. Leduri roşii şi portocalii pâlpâiau pe panoul de control. Sam trăgea de ambele manete, încercând să echilibreze aparatul. Ramurile copacilor măturară geamurile cockpitului.

Remi atinse patul de lemn al uneia dintre mitraliere; îl apucă, trase cu putere şi arma se desprinse din curele. Apoi se înţepeni. Remi îşi înclină capul pe spate. Partea frontală a armei era agăţată de o curea. În uşă, Nochtli se ridica folosind forţa braţelor. Îşi trecu unul dintre genunchi peste marginea cadrului şi începu să se târască înspre Remi. Mâna îi alunecă de pe patul mitralierei; degetele atinseră un tub metalic – ţeava unui pistol. Îl apucă şi îl scoase dintre curele. Nochtli îşi încleştă mâna liberă pe glezna ei. Remi strânse din dinţi şi aplică un revers cu pistolul. Patul îl lovi pe Nochtli în bărbie. Capul i se smuci lateral şi ochii i se

dădură peste cap. Rămase îngenuncheat pentru o clipă, se clătină, apoi căzu pe spate şi dispăru prin deschizătura uşii.

— Am scăpat de el! strigă Remi.

— Tu eşti bine?

Trase de câteva ori aer în piept şi răspunse:

— Sunt năucă şi agitată, dar încă aici!

Gloanţele ropotiră pe fuzelaj. Sam văzu o deschizătură în frunziş, manevră maneta de control ciclic şi pedala asietei, răsucind nasul elicopterului până când îl îndreptă în direcţia corectă, apoi înclină aparatul în faţă şi trase de maneta pentru control colectiv. În zgomotul crengilor care zgâriau aluminiul, elicopterul se avântă în faţă şi ieşi în luminiş. Împinse maneta de control colectiv şi coborî elicopterul dincolo de lizieră. Se opri, planând la şase metri deasupra pantei, căută contactul HVCP de care îi zisese Jingaro şi îl activă. Elicopterul se zgâlţâi puţin, alunecă în lateral, coborî, după care începu să planeze. Semnalele de alarmă încetară şi ledurile de pe bord se stinseră. Sam luă mâinile de pe manete pentru a face o probă şi respiră uşurat, în spate, Remi se târî în lateral şi trase uşa, închizând-o. Răpăitul rotoarelor încetă.

Sam se întoarse şi îşi întinse braţul prin spaţiul dintre scaune. Remi îl apucă de mână şi se trase înspre el.

— Eşti bine? întrebă Sam.

— Da. Tu?

Sam răspunse printr-o înclinare a capului.

— Hai să plecăm de-aici. Cred că ne-am cam exasperat gazdele.

Capitolul 20

Insula Sukuti Mare

Tocmai treceau de coasta sudică a insulei, când Sam îşi dădu seama că focurile trase de Rivera nu afectaseră doar fuzelajul elicopterului. Pedalele de control ale asietei se

apăsau prea uşor, în timp ce manetele de control ciclic şi colectiv îşi pierduseră din sensibilitate, răspunzând la comenzi cu o mică întârziere.

— Ce părere ai? întrebă Remi, cu faţa strecurată printre scaune.

— S-ar putea să fie sistemul hidraulic. Urmări indicatoarele de bord, verificând presiunea uleiului, temperatura, turaţia… De asemenea, motorul e cam încălzit şi presiunea uleiului e instabilă.

— Ce înseamnă asta?

— Nu e de bine.

— Cât mai avem până la plajă?

— În jur de cinci kilometri.

— Putem să presupunem că Rivera nu va renunţa.

— Aşa cred şi eu. Problema e dacă vor lua legătura cu cineva şi cât de repede vor reacţiona.

— Sau cât le va lua până vor reuşi să repare bărcile Rinker.

— Aşa e. Să văd dacă reuşesc să mai reglez elicopterul.

Sam manevră aparatul cu grijă, reducând altitudinea şi viteza până când ajunseră la treizeci de metri deasupra apei şi la o viteză de şaizeci de noduri – circa 110 km/h. Marea se întindea calmă sub ei, o suprafaţă întunecată, cu excepţia reflexiei luminilor de navigare ale elicopterului.

— Sam, ne vor urmări după lumini, zise Remi.

— Cu sau fără ele, ne pot vedea cu ajutorul binoclului de pe acoperiş. După ce trecem de plajă, le stâng. Nu ne vor mai putea sesiza pe fundalul pământului.

— Presupui că vor veni după noi.

— Trebuie să o fac. Îşi aruncă repede privirea peste indicatoarele de bord. Temperatura motorului a mai scăzut puţin. Dar presiunea uleiului e tot aiurea, iar sistemele de control au cursa prea lungă.

— Atunci e sistemul hidraulic.

— Cel puţin. Orice problemă de tipul ăsta ne poate duce pe fundul oceanului. Nu mai avem nevoie decât de vreo patru minute.

— Mai trebuie şi să reuşeşti să aterizăm fără să ne

sfărâmăm, adăugă Remi.

— Da şi asta.

Pe geam vedeau cum coasta de est a Africii se transforma, dintr-o pată nedefinită, în fragmente identificabile de masă terestră: copaci, plaje cu nisip alb, dealuri vălurite, râuri şi pâraie care traversau în zigzag suprafaţa pământului.

La un kilometru de plajă, Sam simţi maneta pentru control ciclic vibrându-i în mână, apoi o bufnitură puternică deasupra capetelor. Cockpitul şi cabina începură să se zguduie. Se declanşă o alarmă. Lumini galbene şi roşii începură să clipească.

— Nu e un semn prea bun, zise Remi cu un zâmbet încordat.

— Nu prea, consimţi Sam. Prinde-te de ceva. O să ne zgâlţâie puţin.

Ridică maneta pentru control colectiv şi coborî nasul elicopterului, accelerând la peste optzeci de noduri. Văzu cum bancurile de nisip alunecau pe sub fuzelaj, urmate de plajă şi de pădurea în nuanţe verzi şi negre. Se aplecă şi aprinse luminile de semnalizare.

— În faţă, la marginea râului, e un banc mare de nisip! strigă el. Crezi că te poţi descurca cu clopotul?

— Depinde ce înţelegi prin „a mă descurca”?

— Să-l arunci afară pe uşă.

— Atunci mă pot descurca. Care e planul?

— Eu voi pluti în aer. Tu iei armele, rucsacurile şi clopotul şi te arunci pe bancul de nisip.

— Şi tu ce vei face?

— Eu voi ateriza în apă.

— Poftim? Nu, Sam…

— Chiar tu ai spus-o: vin după noi. Dacă ne descotorosim de elicopter, nu vor şti de unde să înceapă să ne caute.

— Şi poţi să faci asta?

— Dacă reuşesc să opresc rotoarele îndeajuns de repede.

— Sunt prea mulţi de „dacă”, răspunse Remi. Încep să urăsc acest cuvânt.

— Va fi ultimul „dacă” pentru o vreme.

— Sigur că da… Am mai auzit asta şi înainte.
— Când ajungi la sol, caută cel mai gros trunchi de copac şi ascunde-te după el. Dacă rotoarele nu se liniştesc îndeajuns înainte ca aparatul să se dea peste cap, se vor desprinde şi vor deveni şrapnele.
— Să se dea peste cap? Ce vrei să zici?
— Elicopterele au partea superioară mai grea. Imediat ce va atinge apa, se va rostogoli.
— Nu-mi place…
— Se apropie bancul de nisip. Pregăteşte-te!
— Eşti enervant, ştii asta?
— Ştiu.
Remi mormăi o înjurătură în barbă, apoi se întoarse şi desfăcu clemele curelelor care ţineau lada. Se târî în jurul acesteia, se fixă cu spatele de peretele cabinei şi cu picioarele pe ladă, apoi o împinse de-a lungul punţii până când lovi uşa.
— E gata, strigă ea.
Sam reduse viteza şi altitudinea până când ajunseră la nouă metri deasupra bancului de nisip, înaintând cu o viteză de cincizeci de noduri. Elicopterul începu să oscileze; zgomotul înfundat de dinainte deveni un zdrăngănit ameninţător care se repeta la fiecare trei secunde şi care zdruncina fuzelajul de la un capăt la altul.
— E tot mai rău, zise Remi.
— Aproape am ajuns.
Sam coborî elicopterul treptat, cu câte jumătate de metru.
— Verifică distanţa, îi ceru el.
Remi împinse uşa cabinei, deschizând-o pe jumătate şi îşi scoase capul.
— Şase metri… cinci metri… trei metri…
— Poţi să sari de la distanţa asta? întrebă Sam.
— Poate că nu mai sunt la fel de bună la gimnastică, dar trei metri sunt floare la ureche.
Sam activă cuplorul pentru portanţă. Îşi desprinse mâinile de pe manete. Elicopterul se înclină într-o parte, trepidă, se aplecă înainte, apoi se echilibră.

— Gata, sări, strigă Sam. Fă-mi semn când ai ajuns la sol, în siguranţă.

Remi se târî în faţă, îşi strecură capul printre scaune şi îl sărută.

— Baftă, zise ea, după care se întoarse şi deschise complet uşa.

— Încearcă să nu loveşti tălpicile, zise Sam.

Remi îşi fixă umărul pe ladă, trase aer în piept şi împinse. Lada alunecă prin deschizătură şi dispăru. Apoi aruncă armele. Remi se mai uită o dată la Sam, apoi sări. Zece secunde mai târziu, Sam o văzu pe bancul de nisip. Îi făcu semn că totul era în regulă şi dispăru în întuneric.

Sam numără până la şaizeci pentru a-i lăsa timp să se adăpostească, apoi apucă maneta pentru control colectiv. Dezactivă cuplorul pentru portanţă şi apucă maneta pentru control ciclic. Coborî uşor botul aparatului şi lăsă ca pasul paletelor rotorului să-l poarte de-a lungul bancului şi până deasupra râului. Când ajunse deasupra unei porţiuni care era îndeajuns de largă şi de adâncă pentru scopul său, ridică nasul elicopterului şi operă maneta de control colectiv pentru a intra în planare.

Aruncă o ultimă privire în jur. După impactul cu apa, în interiorul cabinei avea să fie beznă. În lipsa unui punct de referinţă vizual, era nevoit să scape ghidându-se doar cu ajutorul simţului tactil. Verifică rapid centura de siguranţă pentru a se asigura că ştia să o desfacă, apoi studie închizătoarea de la uşa cabinei şi îşi recapitulă mişcările în minte.

Împinse foarte uşor maneta pentru control colectiv şi simţi cum elicopterul începea să coboare. Îşi lipi faţa de geamul uşii. Tălpicile erau cam la un metru şi jumătate deasupra apei. Era suficient de aproape. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, Sam se temea că nu-i mai rămânea nici o marjă de eroare.

— Acum e acum, murmură Sam pentru sine.

Dădu drumul manetei pentru control ciclic, opri motoarele, trase de maneta pentru control colectiv până la capăt pentru a încetini rotaţia paletelor, apoi împinse din

nou maneta. Simţi cum stomacul îi urcă până în gât. Zdruncinându-se puternic, elicopterul lovi suprafaţa apei. Sam fu aruncat în faţă, prins în strânsoarea centurii de siguranţă. Elicopterul se aplecă spre dreapta. „Maneta pentru control colectiv!” gândi el şi o trase puternic spre stânga. Efectul fu imediat. Cum unghiul de atac al paletelor era deja la maximum, ansamblul rotor răspunse la comanda lui Sam înclinându-se spre stânga şi schimbând centrul de gravitaţie al elicopterului. Apa urcă rapid de-a lungul parbrizului, la început pe orizontală, apoi pe diagonală, când elicopterul începu să se aplece într-o parte. Sam îşi înfipse bărbia în piept, înhăţă centura cu ambele mâini şi îşi încleştă maxilarul.

Simţi o zdruncinătură până în măduva oaselor. Ochii îi fură înecaţi într-o explozie de lumină albă. Apoi totul se stinse.

Se trezi tuşind. Gâtlejul îi era plin de apă. Îşi dădu capul pe spate, scuipă din nou şi deschise cu greu ochii. Cum totul era învăluit în beznă, trecu printr-o clipă de panică. O depăşi, forţându-se să respire, întinse mâna cu degetele răsfirate, până când simţi ceva tare – era vârful manetei pentru control ciclic. Gravitaţia îi trăgea capul înspre stânga. Elicopterul era întins pe o parte; râul nu fusese destul de adânc pentru ca elicopterul să se răstoarne cu totul. Asta era vestea bună. Vestea proastă era că putea să audă cum apa intra cu putere în cabină. Îi ajunsese deja până la nivelul feţei.

— Mişcă-te, Sam, murmură el.

Ridică braţul drept, simţi tapiţeria scaunului alăturat şi continuă să pipăie până când degetele găsiră centura de siguranţă. O înhăţă, apoi îşi scufundă mâna stângă şi apăsă butonul care îl elibera din scaun. Căzu într-o parte, apoi îşi ridică braţul liber, se apucă şi cu celălalt şi se trase în sus, până când genunchii îi ajunseră în spaţiul care separa cockpitul de cabină. Cu vârfurile degetelor înainte, îşi trecu picioarele prin deschizătură şi se întinse cât putu de mult, până când tălpile atinseră peretele cabinei. Dădu drumul

centurii de siguranţă şi se lăsă să alunece cu totul în cabină. Stătea cocoşat în picioare, iar apa îi ajungea până la piept. Îşi întinse braţele în sus, găsi uşa cabinei şi îşi purtă degetele de-a lungul marginii acesteia. Apa ţâşnea prin îmbinări. Găsi închizătoarea şi o apăsă uşor. Părea funcţională.

— Trage adânc aer în piept, îşi zise Sam.

Îşi umplu plămânii cu aer, apăsă închizătoarea şi deschise uşa. Apa îl lovi în cap. Se împletici în spate şi se scufundă. Lăsă valul să îl împingă înspre peretele cabinei, folosindu-se de impuls pentru a-şi încorda picioarele sub el. Presiunea scăzu. Îşi făcu vânt cu picioarele, ţinând braţele întinse înainte, se apucă cu mâinile de cadrul uşii şi se împinse, lovind puternic din picioare…

Capul îi ieşi la suprafaţă.

— Sam! auzi el.

Era glasul lui Remi.

Deschise ochii şi se răsuci în apă, încercând să găsească un punct de reper.

— Sam! strigă ea din nou.

Se răsuci încă o dată şi o văzu pe bancul de nisip, făcându-i semn cu mâna.

— …dili! strigă ea.

— Ce?

— Crocodili! Înoată!

Sam o ascultă, folosindu-şi ultima rezervă de energie pentru a se avânta înspre mal. Simţi nisipul dedesubt, se ridică în genunchi, apoi în picioare, după care se împletici până în braţele lui Remi. Merseră cu greu prin nisip, până când ajunseră pe teren drept, apoi se prăbuşiră la pământ.

— Am uitat de crocodili, zise Sam peste vreo două minute.

— Şi eu. I-am ochit în apele mai puţin adânci, cam la cincizeci de metri în amonte. Cred că toată zarva asta i-a trezit. Eşti teafăr? Ţi-ai rupt ceva?

— Nu cred. Cum m-am descurcat?

Remi arătă înspre mijlocul râului. Sam îşi fixă privirea spre acel punct, dar avu nevoie de câteva secunde pentru

ca ochii să i se obişnuiască. Din elicopter nu se mai vedea decât o parte din paleta rotorului care se înălţa ca o creangă, cam la cincisprezece centimetri deasupra apei.

— Celelalte bucăţi sunt sub apă.

— Exact cum am plănuit, zise Sam cu un zâmbet larg.

— Ai plănuit?

— Am sperat. În ce stare e clopotul?

— În afară de câteva crăpături în lemn, în mod surprinzător, lada e aproape intactă. Am strâns rucsacurile şi armele. Hai să ne adăpostim undeva, în caz că apar musafiri.

Capitolul 21

Temându-se să nu lase o dâră dacă ar fi târât lada, hotărâră să nu o mişte din locul în care căzuse. Neintenţionat, o aruncaseră într-un loc ideal – un pârâu secat de lângă malul râului. O acoperiră cu arbuşti şi apoi, folosind mănunchiuri de frunziş pentru a-şi şterge urmele, se îndepărtară cu spatele de bancul de nisip, până când ajunseră pe teren solid, apoi într-un crâng. La treizeci de metri de-a lungul copacilor, găsiră o adâncitură de trei metri pe trei împrejmuită de buşteni căzuţi la pământ. Se aflau într-o poziţie care le permitea să supravegheze nu numai lada, ci şi terenul deschis de-a lungul plajei.

După ce cercetară zona cu ajutorul ţevilor puştilor pentru a îndepărta şerpii sau alte fiinţe târâtoare care îţi dădeau fiori, se instalară în ascunzătoare. În timp ce Sam era atent să vadă dacă nu aveau oaspeţi, Remi făcea inventarul rucsacurilor.

— Aminteşte-mi să trimit o scrisoare de mulţumire celor de la Ziploc[26], zise ea. Aproape nimic nu s-a udat. Telefonul prin satelit pare în regulă.

---

[26] Marcă producătoare de pungi cu fermoar şi recipiente pentru depozitarea diferitelor obiecte (n.tr.)

— Cât îl mai ţine bateria?
— Mai avem cât să dăm un telefon, poate chiar două.
Sam se uită la ceas. Era trecut de două dimineaţa.
— Cred că e timpul să acceptăm oferta lui Ed Mitchell. Remi luă cartea de vizită a lui Mitchell din rucsac şi i-o dădu lui Sam. Acesta formă numărul.
Mitchell răspunse cu o voce gravă, după ce telefonul sunase deja de patru ori.
— Da?
— Ed, sunt Sam Fargo.
— Poftim?
— Sam Fargo – zborul pe insula Mafia de acum câteva zile.
— A, da… Dar… cât naiba e ceasul?
— În jur de două. Nu am prea mult timp la dispoziţie. Avem nevoie să fim evacuaţi.
— N-am mai auzit asta de mult. Aveţi probleme?
— Se poate spune şi aşa.
— Unde sunteţi?
— Pe continent, la şapte kilometri est de Sukuti Mare, răspunse Sam, apoi îi făcu o descriere a zonei.
— V-aţi învârtit ceva, zise Mitchell. Stai puţin.
Sam auzi fâşâitul unei hârtii, apoi se făcu linişte.
Mitchell reveni la telefon:
— Ştiţi că sunteţi înconjuraţi de crocodili, nu?
— Ştim.
— Nu pot să vin cu avionul acolo. Trebuie să folosesc un elicopter. Va fi ceva mai complicat.
— O să facem în aşa fel încât să merite efortul.
— Ştiu, dar nu asta mă îngrijorează acum. Probabil că nu voi reuşi să ajung decât după răsăritul soarelui. Mai rezistaţi?
— N-avem alternativă, zise Sam.
— O să se tragă asupra mea când ajung acolo?
— Posibil, nu garantăm nimic.
După zece secunde de tăcere, Mitchell începu să chicotească:
— La naiba cu tot! Viaţa te provoacă la aventură, altfel n-

ar mai avea nici un sens.

La auzul acestor vorbe, Sam începu să râdă.

— Aşa este, într-adevăr.

— Bine, încercaţi să nu atrageţi atenţia asupra voastră. Ajung acolo imediat ce se luminează de ziuă. În caz că e ceva competiţie la zona de aterizare, voi arunca o fumigenă ca să nu mă împuşcaţi.

Sam închise. Remi, care stătea lângă el, îi zise:

— Uite, bea.

Sam se întoarse, bău o gură sănătoasă din bidon, apoi acceptă să mănânce o bucată de pastramă de vită. Îi relată lui Remi conversaţia avută cu Mitchell.

— Omul ăsta o să fie pe lista permanentă cu invitaţii de Crăciun, zise ea. Deci va ajunge aici peste patru, cinci ore.

— Dacă avem noroc.

Mestecară în linişte preţ de câteva minute. Sam se uită la ceas.

— Am părăsit insula de patruzeci de minute.

— Doar nu crezi că…

Sam ridică mâna. Remi tăcu. După câteva clipe zise:

— Îi aud. Sunt două bărci, undeva în larg.

Sam încuviinţă din cap.

— Greu de zis, dar cred că sunt bărcile Rinker. Oricum, e mai bine să presupunem că e vorba despre ele.

— La ce distanţă suntem faţă de ţărm?

— La cinci sute de metri, poate puţin mai mult.

Mai ascultară câteva minute. Sunetul motoarelor se auzea din ce în ce mai tare, după care, dintr-odată, se opri.

— Au ajuns la mal, zise Sam.

Făcură inventarul armelor: două AK-74, una avea încărcătorul plin, iar din cealaltă lipseau vreo douăsprezece gloanţe pe care le trăsese Remi mai devreme; Magnumul.357; şi pistolul Heckler & Koch P30. Dacă le ajungeau în cazul în care ar fi avut loc un schimb de focuri de armă, ăsta rămânea un mister. Până acum, avuseseră noroc cu Rivera şi cu oamenii săi, dar nici Sam, nici Remi nu erau rupţi de realitate: într-o luptă directă, şansele lor de a învinge nişte soldaţi din Forţele Speciale erau aproape

minime.

— Hai să ne facem comozi, propuse Sam.

— Şi invizibili, adăugă Remi.

După ce îşi aruncară rucsacurile sub un buştean putrezit şi le acoperiră cu pământ, procedară şi ei la fel, lungindu-se pe spate unul lângă altul, astfel încât fiecare să-i poată vedea pe cei care se apropiau dinspre plajă. Sam îi dădu lui Remi o mână de noroi ca să-şi acopere faţa, după care şi-o mânji şi el pe-a lui.

— Sam, promite-mi un lucru, zise Remi, întinzându-se.

— Un apartament la Moevenpick? ghici Sam.

— Aveam de gând să-ţi cer un duş fierbinte şi un mic dejun copios, dar, dacă tot te-ai oferit, am alcătuit o întreagă listă…

Trăgând cu ochiul printr-o gaură dintre buşteni, Remi văzu o pată de lumină la câteva sute de metri spre est. Îl bătu pe Sam pe umăr, mimă cuvântul „lanternă” şi arătă într-acolo. Lumina lanternei părea a pluti prin aer, dispărând şi reapărând printre copaci, pe măsură ce posesorul ei îşi croia drum spre interiorul insulei.

— Un lucru e sigur în ceea ce-l priveşte pe Rivera, şopti Sam. Se ţine scai de noi.

— Probabil că şi el a zis acelaşi lucru despre noi, dar într-un limbaj puţin mai colorat. Aşteptăm până când le vedem ochii în întuneric?

— Nu, ţinem pumnii strânşi şi sperăm că nici nu ajung pe aici.

— De ce n-ar ajunge?

— În Africa, întunericul şi pădurea sunt echivalentul animalelor de pradă.

— Ar fi fost mai bine dacă n-aş fi ştiut această informaţie.

— Scuze. La ţanc, de undeva din depărtare se auzi pufăitul grav al unei feline. Era un sunet pe care amândoi îl mai auziseră şi înainte, dar în timpul unui safari sau din vreun adăpost unde se aflau în siguranţă. Aici, în aer liber şi în pustietate, sunetul îţi dădea fiori.

— E departe, şopti Sam.

În curând, apăru o a doua lanternă, apoi a treia şi apoi a patra. Bărbaţii mergeau în linie unul lângă altul, ca nişte gonaci care se aflau în fruntea unui grup de vânători. Nu după multă vreme, grupul se apropie îndeajuns de mult încât Sam şi Remi le puteau vedea siluetele în spatele luminii de la lanterne. Deloc surprinzător, fiecare dintre bărbaţi căra câte o puşcă de atac.

După încă cinci minute, ajunseră la bancul de nisip, unde se opriră pentru a discuta. Cel mai mult părea să vorbească unul dintre bărbaţi – probabil Rivera făcând semne în susul şi în josul malului, apoi înspre interiorul continentului. Purtară lumina lanternelor de-a lungul malului şi peste suprafaţa apei. Raza păru să treacă de două ori peste paleta elicopterului care se ridica din apă, dar nu declanşă nici o reacţie. Deodată, unul dintre bărbaţi făcu semn înspre cealaltă parte a râului. Aproape la unison, fiecare dintre ei îşi coborî arma de pe umăr.

— I-au ochit pe amicii noştri cu colţi, şopti Remi.

Cu armele ridicate şi pregătiţi să tragă, grupul începu să se retragă de pe bancul de nisip, până când ajunseră printre tufişuri. Se mai consultară preţ de un minut, apoi se despărţiră, doi dintre ei pornind în aval, iar ceilalţi – în amonte. Pe aceştia din urmă îi urmăriră Sam şi Remi cu atenţie; cum râul se învecina cu marginea nordică a crângului, cei doi aveau să treacă la cincisprezece metri de locul în care erau ascunşi. Sam şopti:

— Am aruncat o privire când ne-am apropiat în zbor: cel mai apropiat punct de trecere se află la un kilometru şi jumătate în aval. Acum o să vedem cât de hotărâţi sunt.

Fiind în mod clar conştienţi de pericolele pe care le ascundea râul, cei doi bărbaţi rămâneau la o distanţă sigură de mal, deplasându-se dinspre stânga înspre dreapta de-a lungul câmpului vizual al lui Sam şi al lui Remi, până când râul coti înspre est şi se pierdu în crâng. Aici, cei doi bărbaţi porniră înspre sud-est, purtând lumina lanternelor de-a lungul lizierei. Unul dintre ei ieşea în evidenţă: înalt şi slab, se deplasa cu paşii mici şi hotărâţi ai unui soldat. Era Itzli Rivera.

Deodată, Sam simţi nişte gheare care i se căţărau pe gleznă. Înainte de a-şi putea înfrâna instinctul, îşi scutură piciorul. Chiţăind, creatura nevăzută ţâşni printre tufe.

Rivera se opri brusc şi ridică pumnul, semnalul universal al soldaţilor pentru oprire. Însoţitorul său rămase pe loc în urma sa şi la unison, îngenunchează într-un picior. Stinseră lanternele. Ambii începură să-şi rotească privirile, ascultând. Aprinseră din nou lanternele şi începură să le treacă de-a lungul copacilor, oprindu-se din când în când. Rivera privi peste umăr şi îi făcu un semn celuilalt. Se ridicară, se întoarseră şi începură să înainteze printre copaci, îndreptându-se direct înspre locul în care erau ascunşi Sam şi Remi.

Sam simţi mâna lui Remi pe umăr. I-o prinse într-a lui şi o strânse ca să o liniştească.

Rivera şi însoţitorul său continuau să se apropie. Se aflau la o distanţă de zece metri. Şase metri. Trei metri.

Se opriră, priviră într-o parte şi în alta, iar lumina lanternelor pătrunse printre despărţiturile dintre buştenii care îi înconjurau pe Sam şi pe Remi. Se auzi sunetul crenguţelor rupte. Rivera îi şopti ceva însoţitorului său. Sam şi Remi simţiră cum buşteanul de deasupra lor se lasă cu câţiva centimetri. Dincolo de marginea acestuia apărură vârfurile unor bocanci şi raza unei lanterne trecu peste groapă.

Trecură cinci secunde foarte lungi.

Lanterna se stinse. Cizmele dispărură, urmate de o bufnitură dublă, când Rivera sări de pe buştean. Treptat, sunetul paşilor se stinse.

Sam numără până la o sută, apoi îşi ridică încet capul până când putu să vadă prin despărţitură. Căpătând contur în lumina lanternelor, Rivera şi însoţitorul său erau din nou la lizieră, îndreptându-se spre sud, înspre bancul de nisip. Sam îi mai urmări preţ de un minut, după care îşi întoarse capul, ducându-şi gura cât mai aproape de urechea lui Remi:

— Se îndepărtează. Rămânem ascunşi în caz că se întorc.

Rămaseră nemişcaţi douăzeci de minute, înghesuiţi cât

mai strâns în groapă, până când, în cele din urmă, în depărtare, auziră motoarele bărcilor Rinker.

— Încă puţin, şopti Sam. Mai aşteptară cinci minute, apoi Sam ieşi de sub buştean. Mă duc să arunc o privire împrejur.

Se ridică din groapă şi dispăru. Reveni peste zece minute.

— Au plecat.

O ajută pe Remi să iasă din ascunzătoare. Aceasta expiră cu putere.

— Sper că, într-adevăr, clopotul să merite toate astea.

— Peste câteva ore vom fi acasă, în siguranţă.

Ed Mitchell era un om de cuvânt, poate chiar mai mult de atât. Pe când soarele se ivea la est printre copaci, auziră sunetul rotorului unui elicopter. Ca să nu-şi asume nici un risc, Sam şi Remi se ghemuiră înapoi în groapă, aruncând din când în când câte o privire afară, pe măsură ce zgomotul rotoarelor devenea mai puternic. Văzură venind de la vest un elicopter Bell, vopsit în galben şi în alb, trecând peste plajă şi îndepărtându-se de ţărm, urmărind cursul râului. Când elicopterul ajunse la bancul de nisip, uşa pilotului se deschise. Peste doar o clipă, fumul albastru era vânturat de-a lungul malului.

Sam şi Remi ieşiră din groapă şi se ridicară.

— Eşti gata să mergem acasă? întrebă Sam.

Remi scutură din cap, iar el chicoti.

— Aşa e. Scuze. Mai întâi un duş fierbinte şi micul dejun.

Peste o oră, având lada prinsă pe puntea elicopterului, aterizară pe aerodromul Ras Kutani. În timp ce Mitchell se îndepărta pentru a aduce vehiculul cu care aveau să se întoarcă la Dar es Salaam, Sam şi Remi o sunară în sfârşit pe Selma de pe telefonul prin satelit.

— Unde aţi fost? se auzi glasul cercetătorului-şef prin speaker. Am stat lipită de telefon.

— Prin asta vrei să spui că ţi-ai făcut griji pentru noi? întrebă Remi.

— Da, asta vreau să spun. Acum aştept nişte explicaţii.

Sam îi povesti pe scurt ce se întâmplase în ultimele zile, terminând prin a-i spune cum recuperaseră clopotul. Selma oftă.

— Aş vrea să pot spune că n-a fost o pierdere de timp.

— Ce vrei să zici? întrebă Sam.

— Ieri am primit primul transport de la muzeul lui Morton. Printre tot felul de lucruri, am găsit ceea ce pare a fi un jurnal – mai precis, jurnalul lui Blaylock.

— Asta e o veste bună, zise Remi, dar apoi adăugă precaută: Nu-i aşa?

— Ar putea să fie, răspunse Selma, dacă n-aş fi destul de sigură că Winston Lloyd Blaylock, Bivolul din Bagamoyo, a fost un nebun cu acte în regulă.

Capitolul 22

Goldfish Point, La Jolla, California

Epuizaţi şi dornici să ajungă cât mai repede acasă, Sam şi Remi îşi petrecură majoritatea timpului de zbor dormind şi mâncând, încercând să nu se gândească la verdictul Selmei în ceea ce-l privea pe Winston Blaylock. Cercetătorul lor şef nu avea o predispoziţie pentru hiperbole, aşa că luau în serios bănuiala ei, care, dacă se dovedea adevărată, ducea în derizoriu eforturile lor de a recupera clopotul de pe *Shenandoah*. Bineînţeles, deşi clopotul avea, fără îndoială, o valoare istorică, gravura criptică de pe suprafaţa interioară şi obsesia lui Blaylock pentru corabie (fie că era vorba despre *Ophelia*, *Shenandoah* sau *El Majidi*) le sugerase un mister mai profund – unul care, din câte se părea, îi determinase pe Itzli Rivera şi cel mai probabil, pe cineva din guvernul mexican să ucidă nouă turişti.

După cum promiseseră, Pete Jeffcoat şi Wendy Corden îi întâmpinară în zona de aşteptare a bagajelor. Pete le luă

bagajul de mână.

— Păreţi obosiţi.

— Ar fi trebuit să ne vezi acum optsprezece ore şi la o distanţă de vreo douăzeci şi patru de fusuri orare, răspunse Sam.

— Ce-ai păţit? întrebă Wendy, arătând înspre pometele umflat al lui Sam şi înspre degetul pansat. Dacă acesta din urmă era acum bandajat cu faşă medicală, tăietura de pe pomete avea o crustă de Super Glue – un remediu despre care Ed Mitchell îl considerase mai bun decât copcile.

— Am ars un vas de mâncare şi Remi s-a înfuriat, zise Sam.

Drept urmare, se alese cu o lovitură uşoară peste braţ de la soţia lui.

— A făcut ceea ce fac toţi băieţii, asta s-a întâmplat, îi spuse Remi lui Wendy.

— Ne bucurăm că sunteţi acasă, zise Pete. Selma şi-a smuls părul din cap. Să nu-i spuneţi că v-am zis asta.

Banda rulantă pentru bagaje începu să se învârtă şi Pete se duse să le recupereze bagajele.

— Ce se aude cu clopotul? o întrebă Sam pe Wendy.

— E pe drum. Cred că tocmai traversează Atlanticul. Cu puţin noroc, o să ajungă la noi poimâine.

— Poţi să ne dai vreun indiciu de ce Selma pare convinsă că Blaylock e dus cu pluta?

Wendy scutură din cap.

— Stă trează de aproape trei zile încercând să pună totul cap la cap. O s-o las pe ea să vă explice.

Casa lui Sam şi a lui Remi, care era totodată baza lor de operaţiuni, era o vilă în stil spaniol, cu patru etaje şi o suprafaţă de o mie o sută de metri pătraţi, având interiorul cu plan deschis, cu tavanul arcuit, susţinut de grinzi de arţar şi cu suficient de multe ferestre şi luminatoare încât să aibă nevoie de găleţi întregi de soluţie pentru curăţat geamurile.

La ultimul etaj se afla apartamentul principal în care locuiau Sam şi Remi, iar sub acesta, patru apartamente

pentru oaspeţi, o cameră de zi, o sufragerie şi o bucătărie mare care servea totodată ca spaţiu multifuncţional, având podeaua suspendată deasupra povârnişului. Al doilea etaj găzduia o sală de gimnastică, având atât echipament de aerobic, cât şi aparate pentru fitness, o saună, o piscină interioară Hydro Worx, un perete pentru alpinism şi o podea cu o suprafaţă de o sută de metri pătraţi pentru exerciţiile de scrimă ale lui Remi şi antrenamentul de judo al lui Sam.

La parter se aflau o zonă de birouri pentru Sam şi Remi, cu o suprafaţă de două sute de metri pătraţi şi un spaţiu de lucru adiacent pentru Selma, unde se găseau trei computere Mac Pro cu monitoare de 30 de inchi şi două televizoare LCD montate pe perete, cu diagonala de 81 de centimetri. Pe peretele de est se afla mândria Selmei, un acvariu cu apă sărată de două mii de litri şi cu o lungime de patru metri, plin cu o mulţime de peşti multicolori ale căror denumiri ştiinţifice le ştia pe de rost.

Nu mai puţină pasiune dovedea Selma când venea vorba despre cealaltă mare iubire, ceaiul; un întreg dulap din camera de lucru conţinea stocul ei, printre care se găsea şi un hibrid rar de Phoobsering-Osmanthus Darjeeling despre care Sam şi Remi aveau bănuiala că era sursa energiei inepuizabile a Selmei.

Înfăţişarea Selmei era de un eclectism extrem: avea o coafură tip bob în stilul anilor 1960, ochelari cu ramă din corn, prinşi cu un lanţ atârnat în jurul gâtului şi o uniformă constituită din pantaloni kaki şi un tricou multicolor.

În ceea ce-i privea pe Sam şi pe Remi, Selma putea să fie oricât de ciudată şi-ar fi dorit. Nu era nimeni care să se priceapă mai bine la logistică, cercetare şi la găsirea de resurse.

Când Sam şi Remi intrară în camera de lucru, Selma era aplecată deasupra acvariului şi scria ceva într-un carnet. Se întoarse, îi văzu, ridică un deget, apoi termină de scris şi puse carnetul deoparte.

— Peştele meu *Cmtropyge loricula* pare bolnav, zise ea, apoi traduse: peştele-înger flamboaiant.

— E unul dintre preferaţii mei, zise Remi.

Selma încuviinţă din cap cu solemnitate.

— Aşadar, bine aţi venit acasă, domnule şi doamnă Fargo.

Sam şi Remi renunţaseră cu mult timp în urmă să încerce s-o convingă pe Selma să le spună pe numele mici.

— E bine să fii acasă, răspunse Sam.

Selma se duse înspre pupitrul lung, cu blat din lemn de arţar, aflat în centrul camerei şi se aşeză. Sam şi Remi luară loc pe taburetele de pe partea cealaltă. Bastonul greoi al lui Blaylock era întins pe masă.

— Arătaţi bine, zise Selma.

— Pete şi Wendy au fost de altă părere.

— Comparam starea voastră actuală cu felul în care mi-am imaginat eu că sunteţi în decursul ultimelor zile. Totul e relativ.

— Asta-i drept, zise Remi. Selma, tragi de timp?

Selma îşi ţuguie buzele.

— Nu prea îmi place să vă dau informaţii incomplete.

— Ceea ce tu numeşti informaţii incomplete noi numim mister şi ne dăm în vânt după un mister adevărat, răspunse Sam.

— Atunci o să vă daţi în vânt după ceea ce urmează să vă spun. Mai întâi contextul. Cu ajutorul lui Pete şi al lui Wendy, am disecat, am indexat şi am creat note la biografia lui Blaylock scrisă de Morton. Am încărcat-o pe server în format PDF, dacă vreţi să o citiţi mai târziu, dar iată varianta pe scurt. Selma deschise un dosar şi începu să citească: Blaylock a ajuns în Bagamoyo în martie 1872, neavând la el decât hainele cu care era îmbrăcat, câteva bucăţi de argint, o carabină Henry, calibrul 44, un cuţit de vânătoare îndesat în cizmă, suficient de mare „cât să taie un baobab” cu el şi o sabie scurtă prinsă la şold.

— E clar că Morton a avut o licărire creativă, zise Remi, apoi se întoarse spre Sam: Mai ţii minte povestea pe care am citit-o despre uciderea turistei din Marea Britanie?

— Sylvie Radford, încheie Sam.

— Mai ţii minte ce a găsit pe când făcea scufundări?

Sam zâmbi.

— O sabie. Sunt mici şansele, dar poate că acea descoperire i-a aparţinut odată lui Blaylock. Selma, poţi…?

Cercetătorul-şef îşi nota deja ceva.

— O să văd ce găsesc.

— E uşor să confunzi o sabie scurtă cu un cuţit lung de vânătoare. Poate că Morton a greşit. Iartă-mă, Selma, continuă.

— În mod evident, Blaylock îi îngrozea pe localnici. Nu doar că era cu treizeci de centimetri mai înalt şi mai lat în umeri decât toţi ceilalţi, dar nici nu era un tip prea zâmbăreţ. În prima noapte în care a ajuns în Bagamoyo, vreo şase vlăjgani s-au decis să-l despartă pe Blaylock de banii lui. Doi dintre ei au murit, iar ceilalţi au avut nevoie de îngrijiri medicale.

— I-a împuşcat, zise Sam.

— Nu, n-a folosit nici carabina, nici cuţitul şi nici sabia. S-a luptat cu mâinile goale. După episodul ăsta, nimeni nu s-a mai luat de el.

— Cred că asta şi voia să demonstreze, răspunse Sam. Nimeni nu te uită prea uşor dacă dobori şase oameni neînarmat.

— Aşa e. În decurs de o săptămână, devenise deja bodyguard pentru un bogătan irlandez aflat într-un safari; la distanţă de o lună, îşi pusese pe picioare propria afacere ca ghid. Şi deşi se descurca de minune în lupta corp la corp, era şi mai bun cu carabina. Pe când ceilalţi ghizi şi vânători europeni foloseau puşti de vânătoare de calibru mare, Blaylock putea să doboare un bivol de Cappe; cu un singur foc de carabină. Cam la două luni după sosire, s-a îmbolnăvit de malarie şi a zăcut la pat şase săptămâni, aproape muribund, timp în care cele două amante – femei masai care munceau în Bagamoyo – l-au îngrijit până s-a însănătoşit. Deşi Morton nu zice asta în mod explicit niciunde, după ce a ajuns în proximitatea morţii, Blaylock a rămas puţin… diliu. După boală, Blaylock dispărea luni la rând în ceea ce numea „expediţii vizionare”. A locuit în mijlocul populaţiei masai, şi-a luat concubine, s-a pregătit alături de şamani, a locuit de unul singur în pustietate, a

căutat minele regelui Solomon[27] şi Timbuktu[28], a dezgropat fosile în defileul Olduvai[29], a pornit pe urmele lui Manşa Musa[30], încercând să-i găsească sceptrul de aur... Există chiar şi o anecdotă care pretinde că Blaylock este cel care l-a găsit primul pe David Livingstone. Conform celor relatate de Morton, Blaylock a trimis un mesager în Bagamoyo pentru a-l anunţa pe Henry Morton Stanley; la scurt timp după aceea, cei doi au avut faimosul moment cu „Dr. Livingstone, presupun?[31]" de lângă lacul Tanganyika.

— Deci, dacă ar fi să-l credem pe Morton, zise Remi, Winston Lloyd Blaylock a fost un fel de Indiana Jones al secolului al 19-lea.

Sam zâmbi.

— Vânător, explorator, erou, mistic, Casanova şi salvator indestructibil, toate într-un singur om. Dar toate astea provin din biografia lui Morton, nu?

— Aşa e.

— Apropo, presupunem că Morton a fost botezat după celebrul Morton – Henry Morton Stanley?

— Exact. De fapt, conform arborelui genealogic de la sfârşitul cărţii, toţi descendenţii direcţi ai lui Blaylock au fost botezaţi, într-un fel sau altul, după Africa – locuri, evenimente istorice, personaje spectaculoase...

— Dacă tot ceea ce ne-ai povestit provine din biografie, cum stă treaba cu jurnalul despre care pomeneai? întrebă Sam.

— Am folosit termenul de „jurnal" în lipsa altuia mai bun. De fapt, e un adevărat potpuriu: jurnal, carnet de schiţe...

— Putem să ne uităm peste el?

— Dacă vreţi. E în seif. În afara spaţiului de lucru, Selma

---

27 Referire la romanul victorian care povesteşte despre o expediţie într-o regiune neexplorată a Africii (n.tr.)

28 Oraş în sudul statului Mali (n.tr.)

29 Canion care se întinde de-a lungul estului Africii (n.tr.)

30 Al zecelea împărat al Imperiului Mali (n.tr.)

31 Jurnalistul Henry Stanley, trimis să investigheze dacă Livingstone murise cu adevărat, l-a întâmpinat pe acesta cu celebra întrebare (n.tr.)

avea o zonă de arhivare cu temperatură şi umiditate controlate. E într-o stare destul de proastă – mâncat de insecte, murdar, cu pagini distruse de apă care s-au lipit între ele. Pete şi Wendy se ocupă de restaurare. Fotografiem şi trecem în format digital paginile la care acest lucru este posibil, înainte de a ne ocupa de porţiunile distruse. Ar mai fi ceva: se pare că Blaylock a folosit carnetul şi ca jurnal de bord.

— Poftim? zise Remi.

— Deşi nu aminteşte niciodată despre *Shenandoah* sau despre *El Majidi*, multe dintre intrări indică în mod clar că se afla pe mare, pentru perioade destul de lungi. În schimb, Blaylock aminteşte destul de des de *Ophelia.*

— În ce context?

— Era soţia lui.

— Cred că astfel s-ar explica obsesia lui, zise Sam. Nu doar că a rebotezat corabia *Shenandoah* în mintea lui, dar a gravat numele *Opheliei* pe clopot.

— *Ophelia* e, în mod evident, un nume nonafrican, zise Remi. Trebuie să fi fost numele soţiei lui din State.

Selma încuviinţă din cap.

— Nu e pomenită niciunde în biografie. Şi nu vorbeşte detaliat despre ea în jurnal – sunt doar mici menţiuni risipite peste tot. Nu ştiu dacă îi ducea pur şi simplu dorul sau dacă era vorba despre ceva mai mult, dar gândul i-a fost întotdeauna la ea.

— Apar date în jurnal? întrebă Sam. Ceva care să poată fi comparat cu biografia lui Morton?

— În ambele cărţi apar doar luni şi ani; în jurnal, sunt puţine şi la intervale destul de mari. Încercăm să identificăm nişte potriviri, dar rezultă multe discrepanţe. De exemplu, la un moment dat, conform biografiei, explora prin Congo, în timp ce jurnalul îl plasează pe mare. Până acum, procesul e destul de lent.

— Ceva nu se leagă, zise Sam.

— Doar ceva? replică Remi. Lista mea e un pic mai lungă.

— Şi a mea. Dar mă refeream la partea cu jurnalul de

bord: dacă presupunem că Blaylock naviga pe corabia *Shenandoah* – vreau să spun, *El Majidi* – atunci apare o contradicţie. Conform tuturor relatărilor, după ce sultanul Zanzibarului a cumpărat corabia *Shenandoah*, în 1866, aproape că a abandonat-o până când a fost distrusă în 1872 sau în 1879. Cred că cineva i-ar fi observat dispariţia.

— Ai dreptate, zise Selma, notându-şi ceva. Şi încă o curiozitate: sultanul Majid a murit în octombrie 1870 şi a fost urmat la tron de fratele şi rivalul său, Sayyid Barghash bin Said. Acesta a devenit, implicit, proprietarul corabiei *El Majidi*. Pentru unii istorici e ciudat faptul că nu i-a schimbat numele, şi mai mult, că a păstrat-o.

Sam interveni:

— Putem să alcătuim o cronologie a corabiei *Shenandoah/El Majidi*? Ar fi mai uşor să vizualizăm evenimentele.

Selma ridică telefonul şi sună în camera arhivei:

— Wendy, poţi să alcătuieşti rapid o cronologie pentru corabia *Shenandoah/El Majidi*? Mersi.

— Trebuie, de asemenea, să aflăm mai multe despre viaţa lui Blaylock de dinainte de venirea în Africa, zise Remi.

— Mă ocup şi de asta, spuse Selma. Am luat legătura cu o veche prietenă care ne-ar putea ajuta.

Wendy ieşi din camera arhivei, ridică degetul, cerându-le să mai aştepte o secundă, apoi se aşeză la unul dintre computere. Tastă timp de cinci minute, apoi zise:

— O aveţi pe monitor.

Selma folosi telecomanda pentru a găsi noul grafic:

* Martie 1866: corabia *Shenandoah* e vândută sultanului Zanzibarului.

* Noiembrie 1866: *Shenandoah* ajunge în Zanzibar şi e redenumită *El Majidi*.

* Noiembrie 1866-octombrie 1870: corabia *El Majidi* rămâne în majoritatea timpului ancorată, plecând doar ocazional în călătorii comerciale.

* Octombrie 1870: moare primul sultan. Începe domnia fratelui său.

* Octombrie 1870-aprilie 1872: se presupune că în tot

acest timp corabia rămâne ancorată.

* Aprilie 1872: un uragan provoacă stricăciuni corabiei. E trimisă la Bombay pentru reparaţii.

* Iulie 1872: o relatare atestă scufundarea corabiei în drum spre Zanzibar.

* Iulie 1872-noiembrie 1879: o perioadă incertă de şase ani. Nu există date despre starea corabiei.

* Noiembrie 1879: o relatare atestă scufundarea corabiei lângă insula Socotra, în drum spre Bombay.

— Par să existe două relatări credibile despre scufundarea corabiei, dar care se contrazic reciproc şi o perioadă de peste şase ani în care nu există nici o însemnare despre *El Majidi*, observă Sam.

— Selma, care e prima dată care apare în jurnalul lui Blaylock?

— Din câte ne putem da seama, august 1872, cam la cinci luni după ce a ajuns în Africa. Raportat la cronologia noastră, la o lună după ce *El Majidi* s-ar fi scufundat pentru prima dată şi chiar la începutul anilor incerţi.

— Şase ani, cugetă Remi cu glas tare. Unde a fost în tot acest timp?

Ciudad de Mexico, Mexic

La două mii patru sute de kilometri spre sud, Itzli Rivera stătea de o oră în anticamera preşedintelui Garza, aşteptând să fie chemat.

Secretara lui Garza, o fată abia trecută de douăzeci de ani, cu ochi ca de căprioară, păr negru strălucitor şi cu o siluetă ca de clepsidră, stătea la biroul ei şi tasta, cu degetele arătătoare rătăcind pe deasupra tastaturii, apăsând din când în când câte o tastă. Expresia de pe chipul ei trăda uimire. „Ca şi cum ar încerca să rezolve un joc sudoku dintre cele mai complicate”, gândi Rivera. În mod clar, nu calităţile administrative ale femeii fuseseră prioritare în momentul angajării.

Încercând să-şi mai omoare timpul, Rivera se întreba dacă Garza îi ordonase femeii să-şi ia un nume tradiţional.

Şi dacă da, care ar putea fi? Parcă la fix, glasul preşedintelui Garza se auzi prin interfonul de pe biroul femeii, răspunzând întrebării lui Rivera:

— Chalchiuitl, trimite-l pe domnul Rivera la mine.

— Da, domnule.

Îi zâmbi lui Rivera şi îi făcu semn înspre uşă, ridicând o unghie imposibil de lungă.

— Puteţi…

— L-am auzit, mulţumesc.

Rivera păşi de-a lungul covorului, deschise uşa dublă şi o închise în urma sa. Păşi apăsat înspre biroul lui Garza şi se opri aproape în poziţie de drepţi.

— Ia loc, ordonă Garza.

Rivera se conformă.

— Tocmai îţi citeam raportul, zise Garza. Ai ceva de adăugat?

— Nu, domnule.

— Lasă-mă să rezum, dacă nu te deranjează…

— Vă rog, domnule.

— Era o adresare retorică, Itzli. Tu şi oamenii tăi, după ce aţi fost păcăliţi zile în şir de vânătorii ăştia de comori… de aceşti Fargo… aţi reuşit în cele din urmă să puneţi mâna pe clopot şi să-l duceţi pe insula lui Okafor, dar vi l-au furat chiar de sub nas.

Rivera încuviinţă din cap.

— Şi n-au furat doar clopotul, ci şi elicopterul de patru milioane de dolari al lui Okafor.

— Am pierdut şi un om. Nochtli a căzut din elicopter şi şi-a rupt gâtul.

Preşedintele Garza scutură din mână, semn că nu-l interesa.

— Ai fost destul de vag în relatarea despre modul în care soţii Fargo au reuşit să urce la bordul elicopterului. Vrei să dezvolţi puţin? Unde erai tu pe când se întâmpla asta?

Rivera îşi trecu limba prin gură şi se mişcă neliniştit în scaun.

— Eram… inconştient.

— Poftim?

— Bărbatul, Sam Fargo, m-a atacat la bordul iahtului lui Okafor. M-a luat prin surprindere. E clar că are pregătire în artele marţiale.

— E clar. Garza se roti cu scaunul şi privi pe fereastră. Bătu darabana cu degetele pe suprafaţa biroului timp de un minut, apoi zise: Trebuie să presupunem că n-o să renunţe. Dacă sunt pe cât de deştepţi par, ştim că vor vizita cel puţin una dintre zonele în care noi am căutat deja.

— Sunt de acord.

— Ia legătura cu informatorii tăi – ofiţeri de la Imigrări, angajaţi ai aeroporturilor, oricine ne-ar putea anunţa când apar soţii Fargo.

— Da, domnule. O să încep cu Antananarivo[32]. Altceva?

Garza îşi privi insistent subordonatul.

— Vrei să mă întrebi dacă vor fi repercusiuni, ţinând cont de eşecul tău?

— Da, domnule.

Garza chicoti amuzat

— La ce te aştepţi, Itzli? Poate ceva ca în filme? Să scot un revolver cu mânerul perlat şi să te împuşc? Sau poate să se deschidă o trapă sub picioarele tale?

Rivera îşi îngădui să zâmbească.

Expresia de pe chipul lui Garza deveni rece.

— Deocamdată, eşti cel mai bun om pentru treaba asta. De fapt, cel mai bun pe care îl am. Vreau să-mi demonstrezi că nu mi-am pus degeaba încrederea în tine. În mod ideal, asta ar presupune ca Sam şi Remi Fargo să sfârşească morţi.

— Da, domnule preşedinte, vă mulţumesc.

— Ar mai fi ceva înainte să pleci: vreau să fac pregătirile pentru înmormântare.

— Pentru Nochtli, zise Rivera. Da, domnule, eu…

— Nu, nu, pentru celălalt – Yaotl. Se pare că el şi soţia lui au murit într-un accident de maşină în dimineaţa asta.

Rivera simţi cum i se ridică părul pe spinare.

— Cum?

[32] Capitala Madagascarului şi totodată, cel mai mare oraş de aici (n.tr.)

— E trist, nu-i aşa? A pierdut controlul maşinii şi a căzut într-o prăpastie. Amândoi au murit pe loc.
— Avea un copil de cinci ani.
Garza îşi ţuguie buzele ca şi cum ar fi cântărit problema.
— A, da, fata. Ea a scăpat. Era la şcoală. Cred că va trebui să-i găsim un nou cămin. Te ocupi tot tu de asta?
— Da, domnule preşedinte.

Capitolul 23

Biblioteca Congresului, Washington, D.C.

Prima pistă în legătură cu viaţa lui Winston Blaylock de dinainte de venirea în Africa o obţinură de la o veche prietenă de-a Selmei, Julianne Severson, care îi luase locul la Departamentul pentru Colecţii Speciale al Bibliotecii Congresului, după plecarea Selmei.
Severson se întâlni cu Sam şi cu Remi la intrarea pentru cercetători a clădirii Jefferson, de pe Second Street. Celelalte două clădiri care alcătuiau complexul bibliotecii, clădirea Adams şi clădirea Madison, se aflau la o stradă distanţă spre est şi respectiv, spre sud.
După ce dădură mâna, Severson spuse:
— E o plăcere să vă avem aici, domnule şi doamnă Fargo…
— Sam şi Remi, zise Remi.
— Prea bine. Eu sunt Julianne. Mă număr de mult timp printre fanii voştri. Nu ştiu dacă sunteţi conştienţi de asta, dar aventurile voastre au suscitat mult interesul pentru istorie, în special în rândul copiilor.
— Îţi mulţumim, Julianne, răspunse Sam.
Le întinse două legitimaţii laminate, prinse de câte un şnur.
— Sunt cartele pentru identificarea cititorilor, le explică ea zâmbind şi ridicând din umeri. Face parte din PSC,

Programamul pentru Securitatea Colecţiilor. După evenimentele din 11 septembrie, protocolul e mult mai strict.

— Înţelegem.

— Dacă vreţi să mă urmaţi… Începură să facă vreo câţiva paşi. Vă voi ajuta chiar eu cât timp sunteţi aici…

— E foarte drăguţ din partea ta, zise Remi, dar n-am vrea să-ţi pierzi timpul.

— Nici vorbă. Biblioteca funcţionează fără probleme pe cont propriu; dacă apare ceva, se va ocupa asistentul meu.

Severson coti şi începu să urce pe nişte scări de marmură, iar Sam şi Remi o urmară.

— Cât de multe ştiţi despre bibliotecă?

— Am fost în vizită de mai multe ori, dar, dacă îţi vine să crezi, niciodată pentru cercetare, răspunse Remi.

Turul în sine era o experienţă nemaipomenită, după cum Sam şi Remi ştiau prea bine. Fiind cea mai veche instituţie federală din ţară, Biblioteca Congresului fusese fondată în 1800 şi avusese ca prim sediu clădirea Capitoliului, până în 1814, când trupele britanice incendiaseră clădirea şi distruseseră colecţia centrală a bibliotecii, alcătuită din trei mii de volume. Un an mai târziu, Congresul votase reînfiinţarea bibliotecii şi cumpărase colecţia personală a lui Thomas Jefferson, cuprinzând aproximativ şase mii de cărţi.

Colecţia bibliotecii crescuse de atunci semnificativ: treizeci şi trei de milioane de cărţi şi de tipărituri, trei milioane de înregistrări, douăsprezece milioane cinci sute de fotografii, cinci milioane trei sute de hărţi, şase milioane de partituri şi şaizeci şi trei de milioane de manuscrise – reprezentând în total aproape cinci sute de limbi – aproximativ o sută patruzeci şi cinci de milioane de documente, ocupând rafturi care se întindeau pe o lungime de o mie două sute de kilometri.

— Aproape că pare mai degrabă o catedrală decât o bibliotecă, zise Remi. Arhitectura e…

— Copleşitoare? completă Severson.

— Exact. Podelele şi coloanele de marmură, arcadele, tavanele arcuite, operele de artă.

Severson zâmbi.

— Dacă nu mă înşel, Selma a zis odată că locul ăsta e „în parte catedrală, în parte muzeu, în parte galerie, cu puţintică bibliotecă aruncată printre ele pentru a păstra proporţiile”. Bănuiesc că grandoarea era prioritară în mintea colectivă a Congresului din 1815. După ce britanicii au prădat totul, îmi imaginez că mentalitatea din timpul reconstrucţiei a fost ceva de genul „le arătăm noi lor”.

— Mai mare, mai bună, mai ostentativă. O arhitectură care să le scoată ochii, dacă vrei să spunem aşa, zise Remi.

Severson râse.

— Mergem în sala principală de lectură? întrebă Sam.

— Nu, mergem la etajul al doilea – Secţia de Cărţi Rare şi Colecţii Speciale. Sala principală de lectură găzduieşte un tur pentru copiii de la şcolile primare din zonă. Va fi puţină nebunie pe aici azi.

Ajunseră în faţa uşii cu numărul 239 şi intrară.

— Dacă vreţi să vă aşezaţi la masa de lucru, caut eu pe computer. De-a lungul anilor, catalogul nostru a devenit mai uşor de utilizat şi cred că ar fi mai simplu dacă fac eu căutarea. Bun, Selma mi-a trimis prin e-mail o parte dintre documente şi mi-a descris în linii mari contextul: Winston Lloyd Blaylock, soţia lui se numea Ophelia, se presupune că a fost în Statele Unite până în martie 1872. Altceva?

— Avem o descriere fizică aproximativă, zise Remi.

— Orice ne poate fi de folos.

— Avea un metru şi nouăzeci şi trei de centimetri şi cântărea în jur de o sută cincisprezece kilograme.

— De asemenea, deţinea o carabină Henry, calibrul 44. Din câte am înţeles, nu erau foarte comune.

— Cu siguranţă nu la fel de comune precum carabinele Winchester, Remington sau Springfield. Carabinele Henry n-au făcut parte din armamentul standard din timpul Războiului Civil, dar mulţi dintre soldaţii unionişti şi-au cumpărat câte una din banii lor. Totuşi, guvernul le-a introdus în dotarea cercetaşilor, a trupelor de hărţuire şi a unităţilor de Forţe Speciale. Soldaţii confederaţi urau carabina Henry. Avea un încărcător cu şaisprezece gloanţe,

iar un soldat bine pregătit putea să tragă douăzeci şi opt de focuri pe minut. Pe vremea aceea, era arma cea mai apropiată de ceea ce este o mitralieră în zilele noastre. Nu ştiţi dacă Blaylock era priceput în mânuirea ei?

— Conform surselor noastre, era un ţintaş desăvârşit.

Severson încuviinţă din cap. Începu să tasteze şi timp de cinci minute, în încăpere se instală tăcerea, întreruptă doar de sunetul tastelor şi de câte un murmur – „Fascinant” sau „Interesant” – venit din partea lui Severson. În cele din urmă, îşi ridică privirea.

— Am găsit o înregistrare, o microfişă din Arhivele Naţionale. E vorba despre două surse: Registrul Reunit al Forţelor Armate şi publicaţiile M594 şi M861 care conţin „Serviciul Unităţilor Militare din cadrul Organizaţiilor de Voluntari ai Uniunii” atât pentru trupele unioniste, cât şi pentru cele confederate.

— Apare vreo intrare cu numele lui Blaylock?

— Sunt chiar cincizeci şi nouă. Din moment ce Blaylock avea o carabină Henry, să începem cu lista soldaţilor unionişti. Severson începu să tasteze din nou. Problema e că multe dintre intrările din listă conţin doar prenumele, iniţiala numelui mijlociu şi numele de familie. Am găsit mai mulţi W. Blaylock şi doi W.L. Blaylock. Primul are şi un document ataşat, o fişă medicală. Blaylock pe care-l căutaţi voi avea vreo rană?

— Din câte ştim noi, nu.

Zâmbind, Severson bătu cu vârful degetului în monitor, în mod evident încântată de ceea ce găsise.

— Piciorul drept i-a fost amputat la spitalul de campanie în timpul bătăliei de la Antietam. Cred că putem să-l eliminăm de pe listă, nu? Îmi pare rău, am fost cam morbidă, nu-i aşa?

— Nu-i nimic, zise Sam. Tu şi Selma aveţi în comun aceeaşi dragoste pentru cercetare. Ne-am obişnuit.

— Bun, iată şi cealaltă intrare. Ei bine, aici e ceva interesant. Acest Blaylock a fost detaşat din Armata Unionistă în septembrie 1863, dar nu este menţionat nici un motiv. N-a fost nici transferat, nici rănit. Doar detaşat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Remi.

— Nu sunt sigură. Să vedem dacă găsesc ceva mai mult decât cele câteva menţiuni.

După încă cincisprezece minute, Severson îşi ridică privirea de la computer.

— L-am găsit! E întregul lui dosar militar. S-ar putea să fie omul vostru: William Lynd Blaylock.

— E destul de aproape, zise Sam. Suspect de aproape.

— Chiar şi descrierea fizică pare să se potrivească: un metru şi nouăzeci şi trei de centimetri şi o greutate de nouăzeci şi cinci de kilograme.

— N-ar fi atât de greu să pui pe tine cincisprezece, douăzeci de kilograme după ce părăseşti armata, sublinie Remi.

Severson se încruntă.

— Lipsesc anumite părţi din dosar. Există detalii despre antrenamentul lui şi despre misiunile unităţii din care a făcut parte, despre promovări, despre campaniile la care a participat, evaluări… Dar, după 1862, toate misiunile lui sunt înregistrate ca „servicii suplimentare”.

— Sună *a* la James Bond, zise Remi.

— Nu eşti foarte departe, răspunse Severson. Când vine vorba despre registrele din Războiul Civil, termenul de „servicii suplimentare” e, de obicei, asociat cu trupele de gherilă – ceea ce noi numim astăzi Forţele Speciale.

— Precum Loudoun Rangers, Quantrill’s Raiders, Kansas jayhawkers[33]…, zise Sam.

Severson încuviinţă din cap.

— Aşa e. Dacă legăm asta de detaşarea misterioasă din Armata Unionistă din 1863, cred că avem de-a face cu un soldat care a devenit spion.

După-amiaza se scurse cu Severson care stătea în faţa computerului şi tasta, lua notiţe şi din când în când, le

---

[33] Unităţi independente de cavalerie, ridicate din rândurile localnicilor sau ale comunităţilor religioase, care au purtat lupte de gherilă în timpul Războiului Civil (n.tr.)

spunea şi lui Sam şi lui Remi ce progrese mai făcuse. La ora 16:00, Severson se opri şi se uită la ceas.

— Dumnezeule, ce zboară timpul. Aproape că a venit vremea să închidem. N-are nici un rost să staţi aici cât timp eu caut. N-ar fi mai bine să mergeţi la hotel şi să luaţi cina? Vă sun dacă găsesc ceva. Mai bine spus, atunci *când* găsesc ceva.

— Te rog, Julianne, să mergi şi tu acasă, zise Remi. Sunt sigură că ai alte planuri.

— Nu, colega mea de apartament va hrăni pisica, iar eu o să iau cina aici.

— Nu putem…, zise Sam.

— Cred că glumiţi. Pentru mine, asta e ca o excursie la Disney World.

— Sună destul de familiar, replică Remi zâmbind. Eşti sigură că nu eşti rudă cu Selma?

— Facem parte dintr-o societate secretă: Frăţia Bibliotecarilor, răspunse Severson. Gata, plecaţi şi lăsaţi-mă să-mi văd de treabă! Ţinem legătura.

La fel cum făceau de fiecare dată când stăteau sau treceau prin Washington, Sam şi Remi rezervaseră apartamentul Robert Mills de la hotelul Monaco. La douăzeci de minute după ce plecase din faţa Bibliotecii Congresului, taxiul lor încetinea în dreptul scărilor hotelului Monaco, protejate de o copertină roşie. Portarul le deschise portiera chiar în clipa în care maşina opri. Sam şi Remi coborâră.

Hotelul Monaco, pe vremuri clădirea Oficiului Poştal General al SUA, acum inclus pe lista monumentelor istorice, se afla în cartierul de secol XIX al Washingtonului, cunoscut ca Penn Quarter, aflat foarte aproape de parcul Naţional Mall, de Muzeul de Artă Americană Smithsonian, de clădirea J. Edgar Hoover, de Monumentul Marinei SUA şi avea suficient de multe restaurante de cinci stele în preajmă cât să ţină un gurmand prizonier ani la rând.

— Bine aţi venit, domnule şi doamnă Fargo, zise portarul. Se duse în spatele taxiului şi le luă bagajele din portbagaj. Am să mă asigur că genţile dumneavoastră vor ajunge

imediat în cameră. Vă rog să intraţi; dacă nu mă înşel, băiatul de serviciu vă aşteaptă deja.

După alte zece minute se aflau deja în apartament. Obosiţi încă după odiseea africană, se odihniră timp de o oră, apoi făcură un duş, se îmbrăcară pentru cină şi porniră în josul străzii. Găsiră restaurantul hotelului Monaco, Poşte Moderne Brasserie, pe Eighth Street, chiar după colţ, la capătul unui gang.

După ce aruncară o privire pe meniu şi pe lista cu vinuri, se opriră la o sticlă de Domaine de la Quilla Muscadet din 2007 – un vin aromat şi aspru din Valea Loarei o salată de rucola cu busuioc, mentă şi parmezan şi midii înăbuşite în vin alb, şofran, muştar şi usturoi murat. La fel ca şederea la hotelul Monaco, meniul ales era un fel de tradiţie pentru cei doi.

Remi luă o înghiţitură de vin. Închise ochii şi oftă de plăcere.

— Sam, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Să nu crezi că nu-mi place aventura, dar nici o masă bună şi un pat cald, cu aşternuturi curate, nu sunt de lepădat.

— N-aş putea să te contrazic.

Lui Remi îi sună iPhone-ul. Se uită la ecran, apoi îl puse deoparte.

— E de la Selma. A mai găsit un simbol aztec în jurnalul lui Blaylock.

Înainte de a porni spre Washington, îi ceruseră Selmei să îşi concentreze căutarea pe orice se asemăna cât de cât cu hieroglifa Miquiztli[34]. Pentru ca Selma să se orienteze mai bine, Remi îi descărcase de pe internet o imagine cu rezoluţie mare a Calendarului Aztec, Piatra Soarelui, cu o greutate de douăzeci şi patru de tone, aflată la Muzeul Naţional de Antropologie din Ciudad de México.

— Deja s-au adunat patru simboluri, zise Remi.

— Putem să identificăm un tipar? Există adnotări în dreptul simbolurilor?

---

[34] Semnul reprezentând capul morţii din horoscopul aztec (n.tr.)

— Nimic de felul ăsta. Spune că apar izolate.

— La un moment dat, va trebui să-mi dai câteva informaţii de bază despre cultura aztecă.

— Vedem ce putem face. Nu există prea multe popoare antice cu o istorie şi o cultură la fel de complexe. Chiar şi după ce le-am studiat timp de un semestru, simţeam că abia dacă am trecut de suprafaţă. Fiecare simbol are semnificaţii multiple şi fiecare zeu, mai multe identităţi. Lucrurile sunt îngreunate şi de faptul că majoritatea relatărilor istorice sunt denaturate în favoarea spaniolilor.

— Învingătorii scriu istoria, zise Sam.

— Din păcate, e adevărat.

Sam luă o înghiţitură de vin.

— Putem să fim destul de siguri că Rivera şi cel pentru care lucrează au aceeaşi obsesie ca Blaylock – chiar şi la o distanţă de o sută patruzeci de ani. Dar n-aş putea spune despre ce e vorba. Aspectul aztec al chestiunii nu poate fi o coincidenţă. Sau suntem oare prea aproape de pădure ca să mai vedem copacii?

— Nu prea cred, Sam. Este singurul element comun între Blaylock, corabie, clopot şi Rivera. Întrebarea e cum se leagă corabia şi clopotul în toată povestea asta.

Chelnerul sosi cu salatele.

— Tot nu ştim cum de a ajuns Rivera să se intereseze de corabia *Shenandoah*, spuse Sam. La naiba, nici măcar nu ştim dacă e vorba chiar despre *Shenandoah*. În afară de *Ophelia*, care e invenţia lui Blaylock, corabia a mai avut alte două nume: *Sea King* şi *El Majidi*. Nu trebuie doar să stabilim ce s-a întâmplat, ci şi să identificăm momentul.

— Dacă au dat peste ceva ce avea legătură cu Blaylock – un alt jurnal sau nişte scrisori, de exemplu? Chiar mai rău de atât, dacă Selma are dreptate şi în urma malariei, Blaylock a luat-o razna şi toate mâzgăliturile din jurnal nu sunt nimic mai mult decât nişte fantezii?

— Cu alte cuvinte, zise Sam, s-ar putea să alergăm cu toţii după cai verzi pe pereţi.

După cină, împărţiră o bucată de prăjitură cu budincă de

căpşune şi rubarbă şi încheiară cu câte o ceaşcă de cafea etiopiană decafeinizată. Cu puţin timp înainte de ora 21:00, erau înapoi în camera lor. Semnalul luminos pentru mesaje al telefonului pâlpâia.

— Ştiam eu că am uitat ceva, zise Remi. Nu i-am dat lui Julianne numerele noastre de mobil.

Sam formă numărul sistemului de mesagerie vocală al hotelului şi activă speakerul.

— Sam, Remi, sunt Julianne. E cam opt şi jumătate. Merg să lucrez acasă, dar revin la bibliotecă mâine-dimineaţă la ora şase. Pe voi vă aştept pe la opt. Cred că am găsit ceva.

Capitolul 24

Biblioteca Congresului

Ajunseră la intrarea pentru cercetători la opt fără un sfert şi fură întâmpinaţi de un paznic care le verifică legitimaţiile, apoi îi conduse în Sala Colecţiilor Speciale de la etajul doi. Intrară şi o găsiră pe Julianne Severson în faţa computerului, odihnindu-se cu capul pe birou. Purta aceleaşi haine ca ziua precedentă.

Când uşa se închise, sări ca arsă şi privi împrejur, îi văzu, clipi repede de câteva ori, apoi zâmbi:

— ’Neaţa!

— Julianne, te rog să nu-mi zici că nu te-ai mai dus acasă, spuse Remi.

— Era cât pe ce să mă duc. Chiar intenţionam să fac asta, dar am urmărit o pistă care mi-a deschis una nouă şi tot aşa… Ştiţi şi voi cum e.

— Ştim, răspunse Sam. Dacă te ajută cu ceva, ţi-am adus o cafea neagră Venti Starbucks, covrigi şi cremă de brânză.

Ridică cutia. Severson căscă larg ochii.

După ce dădu pe gât jumătate de cafea şi mâncă majoritatea covrigilor, Severson îşi şterse buzele, îşi trecu degetele prin păr şi se aşeză la masa de lucru alături de

Sam şi de Remi.

— E mai bine acum, spuse ea. Mersi. Lângă ea se afla un dosar doldora cu foi tipărite şi altele pline cu notiţe de mână. Înainte să plecaţi, vă voi tipări tot materialul folosit, aşa că acum vă zic doar chestiunile cele mai importante. Vestea bună e că tot ce am găsit a fost desecretizat acum multă vreme şi reprezintă surse cu acces liber. Mi-am petrecut toată noaptea făcând legături, accesând arhive private, colecţii ale universităţilor, documente ale Departamentului Marinei şi Războiului, registre ale Serviciilor Secrete, cărţi şi publicaţii de specialitate… Am verificat tot ce v-ar putea trece prin minte.

— Suntem numai ochi şi urechi, spuse Sam.

— Mai întâi, să vă arăt o fotografie cu acel Blaylock pe care l-am găsit eu. Să-mi spuneţi dacă se potriveşte cu cel pe care-l ştiţi voi.

Scoase o fotografie din dosarul aflat în dreptul cotului şi-i făcu vânt de-a lungul mesei. Remi deschise pe iPhone o versiune scanată a fotografiei lui Blaylock pe care o găsiseră în muzeul din Bagamoyo. În versiunea lui Severson, apărea un bărbat înalt, cu umerii laţi, aflat la sfârşitul adolescenţei sau în primii ani ai tinereţii, îmbrăcat într-o uniformă de ofiţer din Armata Unionistă. Sam şi Remi comparară fotografiile.

— El e, zise Sam. În a noastră e mai în vârstă, are părul grizonant şi e mai îmbătrânit, dar e acelaşi bărbat.

Severson încuviinţă din cap şi luă fotografia.

— Cel care vă este cunoscut drept William Lloyd Blaylock se numea de fapt William Lynd Blaylock: s-a născut în 1839 la Boston, a absolvit Universitatea Harvard cu doi ani mai devreme decât în mod obişnuit, la nouăsprezece ani, luându-şi licenţa în matematică – mai precis, în topologie.

— Ce înseamnă asta mai exact? întrebă Remi.

— E matematică spaţială, răspunse Sam, suprafeţe curbe, arii deformate. Banda lui Möbius[35] e un bun exemplu.

— Atunci, nu e de mirare că Blaylock era interesat de

[35] Această bandă se obţine dintr-o fâşie de o lungime oarecare, răsucită la 180 de grade şi apoi lipită (n.tr.)

spirala lui Fibonacei[36]. Iartă-ne, Julianne, continuă, te rog.

— La o lună după absolvire, a fost angajat de Departamentul de Război.

— Pe un post de criptolog, anticipă Remi.

— Aşa e. Toate relatările îl prezintă pe Blaylock ca fiind un geniu. Un copil-minune.

Sam şi Remi se priviră reciproc. Ţinând cont de trimiterile la şirul lui Fibonacei şi la spirala de aur pe care le găsiseră în jurnalul lui Blaylock, se întrebau dacă nu cumva jurnalul conţinea ceva mai mult decât ceea ce păruse la o primă privire. Mai precis, dacă nu se găseau mesaje ascunse şi coduri. De-a lungul anilor, învăţaseră multe lucruri despre cei care ascund sau vânează comori, dar o lecţie era mai importantă decât toate celelalte: oamenii ar face orice pentru a-şi ascunde obsesiile de ochii curioşilor. Dacă era valabil şi în cazul lui Blaylock, era foarte probabil să utilizeze metoda pe care o cunoştea cel mai bine – matematica şi topologia.

Severson continuă:

— La câteva zile după atacul asupra Fortului Sumter din aprilie 1861, Blaylock şi-a dat demisia şi s-a înrolat în Armata Unionistă. După antrenamentul de bază, a fost numit locotenent secund şi a fost aruncat direct în focul bătăliei, participând de-a lungul lunilor iulie şi august la mai multe lupte: Rich Mountain; Carrick’s Ford; Firstt Bull Runn. Se pare că a dovedit că nu era doar un matematician tocilar. A fost avansat la gradul de locotenent şi a primit mai multe medalii pentru curaj. În primăvara anului următor, 1862, a fost transferat în unitatea Loudoun Rangers, sub comanda lui Samuel Means, care se afla la

---

[36] Leonardo Pisano, cunoscut ca Fibonacci, matematician din Evul Mediu. Numele său se leagă de descoperirea unui şir de numere în care fiecare element reprezintă suma celor două numere precedente. Reprezentarea geometrică a acestui şir duce la obţinerea unei spirale care se regăseşte şi în natură sub diferite forme. Şirul prezintă o constantă, dată de raportul dintre un număr şi numărul anterior, constantă cunoscută ca proporţia de aur (n.tr.)

rândul său sub egida ministrului de război, Edwin Stanton. Sam, după cum aminteai anterior, unitatea Loudoun Rangers era echivalentul a ceea ce astăzi numim Forţele Speciale. Era o unitate restrânsă ca număr de oameni, iar membrii săi acţionau în spatele liniilor inamice, supravieţuiau cu ceea ce găseau în sălbăticie, purtând lupte de hărţuire, îndeplinind misiuni de sabotaj şi strângând informaţii militare. Erau nişte băieţi foarte duri. Cu puţin timp înainte ca trupa lor să fie absorbită în cadrul unei unităţi normale în 1864, ministrul Stanton i-a abordat pe Blaylock şi pe alţi câţiva oameni pentru a-i recruta în Serviciul Secret. La câteva luni după asta, Blaylock a reapărut la Liverpool, în Anglia, cu numele Winston Lloyd Babcock, unde a lucrat sub acoperire pentru un om pe nume Thomas Haines Dudley.

— Coordonatorul activităţilor de spionaj de sub Lincoln, zise Sam.

— Ai auzit de el? întrebă Severson.

— Am citit câteva cărţi în care se vorbea despre el. Din câte îmi amintesc, era quaker. A fost consulul SUA la Liverpool. A condus reţeaua de spionaj a Serviciilor Secrete de pe teritoriul Marii Britanii.

— A avut aproape o sută de agenţi, cu toţii foarte implicaţi în împiedicarea fluxului secret de provizii dinspre Marea Britanie înspre Statele Confederate, adăugă Severson. Deşi Anglia era în mod oficial neutră în timpul războiului, erau foarte mulţi simpatizanţi sudişti, atât printre membrii guvernului, cât şi în afara acestuia. Vreţi să ghiciţi care a fost prima misiune a lui Blaylock?

Remi fu cea care răspunse; şi ea şi Sam începuseră să intuiască tot mai mult din ceea ce li se spusese.

— Urmărea navele comerciale care se aflau sub pavilionul Confederaţiei, zise ea.

— Încă o dată, ai dreptate, răspunse Severson. Blaylock se ocupa în special de o unitate care era centrată pe o navă cu numele *Sea King* – cunoscută mai târziu ca *CSS Shenandoah*.

— E chiar corabia care a scăpat, zise Sam. Şi nu doar că

a scăpat, dar, timp de nouă luni, a făcut ravagii printre navele unioniste, asta până la sfârşitul războiului.

Severson continuă:

— Pentru Blaylock a fost un dezastru, atât pe plan personal, cât şi profesional.

— Profesional? repetă Sam. A fost admonestat? Eliberat din funcţie?

— N-am găsit nici o dovadă în acest sens. Dimpotrivă. Thomas Haines Dudley a fost un susţinător înfocat al lui Blaylock. A redactat mai multe evaluări ale lui, cât se poate de apreciative. Într-o scrisoare din 1864, adresată şefului Serviciilor Secrete, William Wood, se referea la Blaylock ca la „unul dintre cei mai buni agenţi pe care am avut plăcerea să îi am în serviciul meu”. Bănuiesc că, pur şi simplu, Blaylock a fost atât de afectat de eşec, încât asta a început să aibă un impact asupra activităţii sale. Două săptămâni mai târziu, s-a îmbarcat la Londra pentru a se întoarce acasă. Dar, odată ajuns, a descoperit că soţia sa, Ophelia, murise în timp ce el se afla pe drum. Ca o tragică ironie, fusese ucisă în timpul unui atac al unei trupe de gherilă a Statelor Confederate, cunoscută sub numele Mosby’s Rangers – chiar una dintre unităţile împotriva cărora Blaylock luptase în perioada în care făcuse parte din Loudoun Rangers.

— Dumnezeule, şopti Remi. Bietul om! Ştim cumva dacă chiar Ophelia a fost ţinta? A fost vânată de Mosby şi de oamenii săi din cauza soţului ei?

— Nu e nimic care să indice asta. Conform tuturor relatărilor, a fost pur şi simplu la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

— Deci nu doar că Blaylock s-a întors acasă dezonorat, dar şi-a mai găsit şi iubirea vieţii ucisă, zise Sam. Remi, încep să cred că malaria era responsabilă doar pentru o parte dintre problemele lui psihice.

— Sunt de acord. E de înţeles..

— La asta se adaugă şi personalitatea lui obsesivă, adăugă Severson. Selma mi-a trimis prin e-mail schiţa corabiei realizate de el. Să redenumeşti o corabie după o

femeie… Asta e iubire adevărată.

— Julianne, au avut copii? întrebă Remi.

— Nu.

— Ce s-a întâmplat după ce s-a întors acasă?

— Nu sunt prea multe de spus. Am găsit o singură înregistrare despre el. A fost angajat în 1865 de o şcoală atunci înfiinţată, numită Institutul de Tehnologie, Massachusetts. Se pare că Blaylock s-a întors la existenţa civilă ca profesor de matematică.

— Asta până în martie 1872, când a reapărut în Bagamoyo.

— Şi la patru ani după ce corabia *Shenandoah* a fost vândută sultanului Zanzibarului, zise Remi, apoi adăugă cu ironie seacă: Culmea coincidenţei. Asta dacă nu cumva doliul lui Blaylock devenise furie. Corabia *Shenandoah* a scăpat pe când el era responsabil de ea, iar soţia sa a murit în timpul ăsta. Dacă a fost cu adevărat nebun, s-ar putea să fi ajuns într-un fel să proiecteze vina pentru pierderea suferită asupra corabiei *Shenandoah*. Poate mergem cam departe, dar mintea umană e un mister.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar numai Blaylock poate să răspundă la asta, zise Severson. Eu pot să spun doar atât: nu cred că a plecat în Africa dintr-un moft. Cred că a fost trimis acolo.

— De către cine? întrebă Sam.

— De către ministrul de război, William Belknap.

Remi şi Sam rămaseră tăcuţi câteva secunde, încercând să proceseze această informaţie. În cele din urmă, Sam spuse:

— De unde ştii asta?

— Nu ştiu cu certitudine, răspunse Severson. În momentul de faţă, am doar dovezi circumstanţiale bazate pe scrisorile schimbate între Belknap, ministrul Marinei, George Robeson şi directorul Serviciilor Secrete, Herman Whitley. Într-o scrisoare din noiembrie 1871, adresată atât lui Belknap, cât şi lui Robeson, Whitley pomeneşte despre un raport secret primit de curând. Nu aminteşte sursa, dar

trei rânduri mi-au atras atenţia. Mai întâi, e vorba despre rapoarte secrete care „sugerează că apostolii Căpitanului Jim îi calcă pe urme”; al doilea, care spune că „omul nostru din Zanzibar ne cam ia de proşti”, iar al treilea, „ştiu din surse sigure că docul despre care vorbim este adesea gol”.

— Omul nostru din Zanzibar ar putea fi sultanul Majid al II-lea, zise Remi.

— Iar Căpitanul Jim ar putea fi căpitanul de pe *Shenandoah*, James Waddell, răspunse Sam. E interesant felul în care Whitley şi-a ales cuvintele: „apostoli”. Un om ca el n-ar fi ajuns într-o poziţie atât de înaltă fără a stăpâni bine limba. Un apostol este un credincios neclintit, cineva care îşi dedică viaţa pentru a urma exemplul unui lider. Cât despre docul gol…

— Ar putea fi vorba despre locul în care se presupune că sultanul a abandonat corabia tocmai redenumită El Majidi, zise Remi.

— Mai e ceva, răspunse Severson. Într-o scrisoare trimisă câteva zile mai târziu, atât Belknap, cât şi Robeson îi sugerează lui Whitley să ia legătura cu „amicul nostru quaker” – presupun că e vorba despre Thomas Haines Dudley – şi să-l întrebe dacă are agenţi care ar putea investiga „nava despre care vorbim”. Whitley a răspuns peste şase săptămâni. Conform „surselor quakerului”, nava despre care vorbeau a fost văzută, dar nu în docul în care era de obicei ancorată. Era în Dar es Salaam, revenea în port – şi citez – „cu toate pânzele sus, cu motoarele cu abur funcţionale, înarmată cu tunuri şi având un echipaj alcătuit din marinari pricepuţi, de origine caucaziană”.

Sam şi Remi rămaseră tăcuţi zece secunde. În cele din urmă, Sam zise:

— Dacă nu cumva îmi imaginez eu mai mult decât ar trebui, aş zice că „apostolii” căpitanului Waddell au reechipat corabia Shenandoah pentru război.

— Abia acum urmează partea cea mai bună, zise Severson. În aceeaşi scrisoare, Whitley îi informează pe Belknap şi pe Robeson că i-a ordonat quakerului – Dudley – să îşi trimită cel mai bun om să investigheze situaţia din Dar

es Salaam.

— Iar noi ştim deja pe cine îl considera Dudley cel mai bun agent – Blaylock.

— Care, peste doar două luni, soseşte în Bagamoyo, adăugă Remi.

— Totul pare să se potrivească, dar, după cum ai spus chiar tu, Julianne, până acum, toate sunt dovezi circumstanţiale.

— N-am terminat de catalogat toate scrisorile, dar ştiu pe cineva care s-ar putea să ne ajute între timp. Ce-aţi zice de o călătorie până în Georgia?

Capitolul 25

Savannah, Georgia

După ce ascultară şi restul prezentării făcute de Julianne Severson şi bănuiala ei despre locul în care ar putea să descopere următoarea parte din povestea lui Blaylock, Sam şi Remi îşi rezervară bilete la un zbor care pleca în acea după-amiază de pe aeroportul Dulles. Aterizară în Savannah cu puţin înainte de ora 15:00.

În timp ce Sam se afla la ghişeul firmei Hertz şi făcea demersurile necesare pentru a închiria o maşină, Remi îşi verifică mesageria vocală. Cu cheile de la maşină în mână, Sam se apropie de ea.

— Selma a primit clopotul în dimineaţa asta, îl anunţă Remi.

Sam zâmbi şi oftă ostentativ.

— Trebuie să recunosc că, după toate necazurile prin care am trecut ca să punem mâna pe el, mi-l imaginam căzând din avion şi scufundându-se în ocean.

— Şi eu. A zis că e într-o stare excelentă. L-a sunat pe Dobo; vine să îl ia.

Alexandru Dobo – care prefera să i te adresezi numai pe numele de familie – era un surfer dedicat care îşi pierdea

toată vremea pe plajă, fiind în restul timpului expert în restaurări şi totodată, omul la care apelau pentru proiectele care depăşeau competenţa lor. Cum fusese custode la Departamentul pentru Arhitectură, Restaurări şi Conservări din cadrul Universităţii Ovidius din Constanţa, România şi principalul consultant al Muzeului Naval din Constanţa şi al Muzeului Naţional de Istorie şi Arheologie, Dobo nu întâlnise până acum vreun artefact pe care să nu-l poată restaura.

Cum Selma provenea dintr-o ţară învecinată cu România, Ungaria, ea şi Dobo îşi petreceau timpul depănând amintiri şi ciondănindu-se în legătură cu „bătrâna ţară”.

— Selma a zis că Dobo îşi va petrece toată noaptea ocupându-se de clopot, adăugă Remi.

— Să înţeleg că nu prea sunt valuri?

— Chiar deloc.

— Cum merge treaba cu jurnalul?

— Nu mi-a zis decât că încă lucrează la el.

În limbajul Selmei asta însemna că munca înainta greu, dar sigur şi că întrebările repetate ameninţau acest progres.

— A mai pomenit şi despre spirală şi despre şirul lui Fibonacci. Ambele se regăsesc repetate pe tot parcursul jurnalului. Ca un fel de mantra. Un individ tare interesant Blaylock ăsta!

Sam scutură cheile şi zise:

— Să mergem!

— Ce maşină ai închiriat?

— Un Cadillac Escalade.

— Sam…

— Are motor hibrid.

— Bine.

Pentru Sam şi pentru Remi, Savannah era chiar imaginea farmecului şi istoriei Sudului – le regăseau pe fiecare dintre străzile adumbrite de stejarii încărcaţi cu muşchi spaniol; în pieţele cu cireşi în floare şi în preajma monumentelor bine îngrijite; lângă balcoanele şi zidurile de piatră acoperite de hortensii şi de caprifoi; în faţadele cu coloane ale conacelor construite în stilul caracteristic pentru Renaşterea greacă şi

în vastele reşedinţe neoclasice. Chiar şi ţârâitul cicadelor era parte din farmecul oraşului Savannah. De fapt, dragostea lor pentru Savannah îi determinase să accepte sugestia lui Severson fără ezitare. Când au cerut un indiciu, bibliotecara n-a făcut decât să zâmbească şi să zică:

— Cred că veţi găsi ceva familiar acolo.

În ciuda căldurii, coborâră geamurile fumurii ale Cadillacului pentru a putea admira peisajul. Ţinându-şi o mână pe pălăria de plajă care îi flutura pe cap, Remi întrebă:

— Şi unde anume mergem?

— Pe strada Whitaker, lângă parcul Forsyth. Cred că e foarte aproape de reşedinţa Heyward.

Fosta reşedinţă de vară a unui proprietar de plantaţie şi unul dintre semnatarii Declaraţiei de Independenţă, reşedinţa Heyward era doar una dintre atracţiile Districtului Istoric Bluffton, înregistrat ca monument naţional. O plimbare prin Bluffton era ca o plimbare prin istorie.

Parcară în partea de set a parcului Forsyth, sub un stejar cu o coroană bogată şi merseră la o stradă distanţă, la o casă gri cu jaluzele verzi. Sam confruntă adresa cu cea pe care le-o dăduse Severson.

— Aici e.

Deasupra scărilor de la verandă se găsea o pancartă pictată de mână pe care stătea scris cu litere cursive: „GALERIA ŞI MUZEUL DOMNIŞOAREI CYNTHIA”.

În timp ce urcau scările, un copoi slab, cu botul alb, îşi înălţă capul de pe covorul pe care stătea tolănit, urlă o dată scurt, apoi îşi coborî din nou capul şi adormi la loc.

Uşa de la intrare se deschise, iar în prag apăru o femeie zbârcită, îmbrăcată într-o fustă albă şi o bluză roz, care rămase în spatele paravanului pentru ţânţari.

— Ziua bună, dragilor, zise ea cu un glas melodic şi tărăgănat, caracteristic statului Georgia.

— Bună ziua, răspunse Remi.

— Vedeţi voi, Bubba e soneria mea.

— Îşi face bine treaba, spuse Sam.

— Păi, da, îşi ia munca în serios. Intraţi, vă rog.

Desfăcu ivărul de la paravan şi îl deschise câţiva centimetri. Sam îl trase până la capăt, apoi intră în urma lui Remi.

— Eu sunt domnişoara Cynthia, zise femeia şi le întinse mâna.

— Remi…

— Fargo, ştiu. Iar dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Sam Fargo.

— Da, doamnă. De unde…

— Julianne mi-a spus că sosiţi. Şi cum nu vin prea mulţi vizitatori, nu mi-a fost prea greu să ghicesc. Intraţi, vă rog. Pregătesc un ceai.

Cu un mers nesigur, puţin târşâit, dar nu lipsit de eleganţă, îi conduse în ceea ce Sam şi Remi puteau descrie ca fiind un salonaş. Mobila din lemn masiv cu multe ornamente, perdelele de dantelă, scaunele şi divanele acoperite cu catifea, totul părea desprins direct din *Pe aripile vântului*.

— Domnişoară Cynthia, de unde vă cunoaşteţi cu Julianne? întrebă Sam.

— Încerc să ajung la Washington măcar o dată pe an. Sunt nebună după istoria oraşului. Am cunoscut-o pe domnişoara Julianne cam în urmă cu cinci ani, în timpul unui tur. Cred că întrebările mele sâcâitoare i s-au părut interesante, aşa că am păstrat legătura. Ori de câte ori găsesc câte o piesă pe care nu pot să o identific, o sun ca să mă ajute. A fost şi ea aici în vizită. Iertaţi-mă o clipă, merg să văd ce se-ntâmplă cu ceaiul. Dispăru printr-o altă uşă şi reveni după două minute. L-am lăsat la infuzat. În timp ce aşteptăm, haideţi să vă arăt pentru ce aţi venit aici.

Ieşiră din salonaş, trecură prin foaier, traversară un hol scurt, apoi pătrunseră printr-o uşă într-o cameră mare, zugrăvită într-un alb imaculat şi inundată de lumina soarelui.

— Bine aţi venit în Muzeul şi Galeria Domnişoarei Cynthia, zise ea.

Cam în acelaşi fel în care Morton îşi alcătuise Muzeul şi

Magazinul de Curiozităţi din Bagamoyo, domnişoara Cynthia strânsese laolaltă o mulţime de artefacte – toate legate de Războiul Civil de la ghiulele şi carabine, până la petice de uniforme şi dagherotipuri.

— Toate astea au fost adunate cu mâinile mele, zise domnişoara Cynthia cu mândrie. Unele de pe fostele câmpuri de bătălie, altele cumpărate când au fost scoase la vânzare obiectele din vechile conace… Aţi fi surprinşi să aflaţi câte poţi găsi dacă ştii ce cauţi. O, Doamne, asta a sunat ca o vorbă de duh, nu?

Sam şi Remi râseră.

— Chiar aşa a sunat, zise Remi.

— Ţi se întâmplă să mai rosteşti câte una odată cu vârsta. Ei bine, puteţi să vă uitaţi pe aici după bunul-plac mai târziu, dar acum aş vrea să vă arăt ceva.

Domnişoara Cynthia se îndreptă înspre peretele nordic al încăperii, acoperit de sus până jos cu fotografii şi cu schiţe înrămate. Se opri în faţa lui, cu buzele ţuguiate, în timp ce ochii îi fugeau cu repeziciune dintr-o parte în alta.

— A, iacătă.

Merse şontâc până în colţ, întinse braţele şi desprinse de pe perete o imagine cu o lungime de cincisprezece centimetri şi lată de zece, încadrată într-o ramă neagră. Se întoarse la ei şi i-o înmână lui Sam.

Într-un dagherotip grăunţos putea fi văzută o corabie de lemn, cu trei catarge, ancorată.

— Dumnezeule, zise Remi cu răsuflarea tăiată. Ea este!

— Remi, uită-te aici! Sam îi apropie mai mult fotografia de ochi.

În colţul din dreapta jos, apărea inscripţionat un singur cuvânt, acum estompat: „Ophelia”.

După cinci minute, se aflau din nou în salonaş, cu ceştile în mână şi privind încă uimiţi la fotografie.

— Cum de…? De unde…? zise Sam.

— Julianne are o memorie remarcabilă – eidetică, cred că aşa îi zice.

— Memorie fotografică.

— Da. Şi-a petrecut multe ore în muzeul meu. În dimineaţa asta mi-a trimis o schiţă în creion prin e-mail, sau cum i-o zice la drăcia aia şi m-a rugat să o compar cu a mea. Bănuiesc că schiţa vă aparţine.

— Ceva îmi spune că e mai degrabă a dumneavoastră, răspunse Remi.

Domnişoara Cynthia zâmbi şi scutură din mână.

— I-am spus lui Julianne că cele două s-ar putea să fie gemene, în ciuda faptului că una e fotografie, cealaltă schiţă. Sunt identice chiar şi când vine vorba despre inscripţie.

— Ophelia.

— Da. Din păcate, n-am ştiut niciodată prea multe despre ea.

— Poftim? întrebă Sam.

— Iertaţi-mă, vă rog. Trebuia să iau lucrurile pe rând. Vedeţi voi, William Lynd Blaylock a fost stră-stră-stră – nici măcar nu ştiu sigur de câţi de „stră-” e nevoie, dar a fost unchiul meu.

Domnişoara Cynthia zâmbi dulce şi luă o înghiţitură de ceai.

Sam şi Remi făcură schimb de priviri. Remi îşi ţuguie buzele, căzută pe gânduri, apoi zise:

— Sunteţi descendenta familiei Blaylock?

— A, nu, nu. Sunt din familia Ashworth. E familia din care provenea şi Ophelia, înainte de căsătoria cu William. După ce mătuşa Ophelia a fost ucisă, stră-străbunica mea Constance a păstrat legătura cu William. N-a fost nimic mai mult decât o prietenie, fără îndoială, dar îmi imaginez că s-au ataşat unul de altul. Îi scria adesea, începând cu momentul în care a revenit din Anglia şi până la sfârşit. Dacă nu mă înşel, până prin 1883.

— Sfârşit, repetă Sam. Vă referiţi la moartea lui?

— Nu ştiu nimic despre asta. De fapt, nimeni nu ştie ce s-a ales de el. Mă refeream doar la ultima scrisoare pe care i-a trimis-o bunicii Constance. Ochii domnişoarei Cynthia se luminară. Dumnezeule, sunt o mulţime, cu mărci poştale şi timbre dintre cele mai minunate, din toate colţurile lumii.

William era o figură. Tot timpul era prins în câte o aventură sau în câte o expediţie. Din câte am înţeles, bunica Constance se temea că era puţintel cam dus cu capul. Credea numai pe jumătate poveştile lui.

— Aţi amintit scrisorile, zise Remi. Le mai…

— Da, bineînţeles. Sunt la subsol. Vreţi să le vedeţi?

Sam, incapabil parcă să mai scoată vreun cuvânt, se mulţumi să încuviinţeze din cap.

O urmară prin bucătărie, iar apoi în josul unor scări înguste de lângă uşa din spate. După cum era de aşteptat, pivniţa era întunecată şi umedă, cu pereţi din piatră neşlefuită şi cu o podea din ciment crăpat. În lumina care cobora din capul scărilor, domnişoara Cynthia găsi întrerupătorul. Din mijlocul pivniţei, un bec de 60 de waţi lumină încăperea. De-a lungul pereţilor şi al podelei se găseau cutii de carton de toate formele şi mărimile.

— Vedeţi cele trei cutii de pantofi de acolo? întrebă domnişoara Cynthia. Cele de lângă cutia pentru pomul de Crăciun?

— Da, spuse Sam.

— Acolo sunt scrisorile.

Întorşi în salonaş, Sam şi Remi deschiseră cutiile şi se simţiră uşuraţi văzând că scrisorile fuseseră împărţite şi stocate în pungi Ziploc.

— Domnişoară Cynthia, sunteţi eroina noastră, zise Sam.

— Prostii! Ei bine, vă pun o singură condiţie, zise ea ferm. Mă ascultaţi?

— Da, doamnă, spuse Sam.

— Aveţi grijă de ele şi aduceţi-mi-le înapoi după ce terminaţi cu ele.

— Nu înţeleg, răspunse Remi. Ne permiteţi să…

— Bineînţeles. Julianne mi-a spus că sunteţi oameni de treabă. Mi-a zis că încercaţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu unchiul Blaylock în Africa – sau pe oriunde o mai fi ajuns. E un mister pentru familia noastră, nedezlegat de o sută douăzeci şi şapte de ani. M-aş bucura să aflăm, în sfârşit, ce s-a întâmplat. Şi cum eu sunt prea bătrână pentru genul

ăsta de aventuri, măcar pot să aflu de la voi. Asta dacă îmi promiteţi că reveniţi şi îmi povestiţi totul.

— Promitem, zise Sam.

Capitolul 26

La Jolla, California

— Pete, Wendy, duceţi astea în seif şi faceţi o evaluare rapidă, zise Selma. Împinse cutia de pantofi peste masa de lucru, iar asistenţii ei o luară şi dispărură în camera arhivei.

Nefiind siguri de starea în care se aflau scrisorile lui Blaylock, Sam şi Remi rezistaseră tentaţiei şi nu deschiseră pungile Ziploc înainte de a ajunge acasă.

— Se pare că a fost o călătorie fructuoasă, zise Selma.

— Prietena ta, Julianne, e un om deosebit, spuse Remi.

— Credeţi că eu nu ştiu? Dacă mă loveşte vreodată autobuzul, pe ea ar trebui să o sunaţi ca să mă înlocuiască.

— Înainte sau după ce sunăm la Urgenţă? replică Sam.

— Sunteţi foarte amuzant, domnule Fargo. Femeia asta, Ashworth… părea de încredere?

— Chiar era, răspunse Remi. Cu ajutorul jurnalului lui Blaylock şi cu biografia lui Morton, ar trebui să putem afla dacă scrisorile sunt autentice sau nu.

Selma încuviinţă din cap.

— În timp ce Pete şi Wendy se ocupă de scrisori, vreţi să vedeţi cât am progresat cu jurnalul?

— Abia aşteptăm, spuse Sam.

Se aşezară toţi trei la masa de lucru, cu faţa spre cel mai apropiat ecran, iar Selma accesă serverul cu ajutorul telecomenzii. Găsi fişierul căutat şi dădu dublu clic pe el. Imaginea se deschise pe ecran.

— Uau, murmură Sam. Iată o minte care nu cunoştea tihna. Ar putea fi gândurile unui geniu sau ale unui nebun.

— Sau ale cuiva care visa cu ochii deschişi, spuse Remi. Şi totuşi, n-aş zice că Blaylock era genul de om fantezist. Avea o personalitate de tip A[37]; asta chiar înainte ca termenul să fi fost inventat.

— Pagina pe care o vedeţi e destul de reprezentativă, spuse Selma. Unele nu conţin decât scris, dar pe majoritatea este un amestec de note şi de desene, unele făcute cu mâna liberă, altele – probabil cu ajutorul unor tipare sau instrumente de desen.

— E clar că imaginea din colţul din stânga sus e o hartă desenată de mână, spuse Sam. Iar în centrul ei scrie ceva… „Marea pasăre din nestemate verzi.” Iar la dreapta de asta mai scrie ceva – nu-mi dau seama ce apoi apar nişte simboluri geometrice în colţ. Ai încercat să măreşti textul?

Selma încuviinţă din cap.

— Am pus-o pe Wendy să se ocupe de asta – ea este expertul în grafică. Dar, cu cât îl mărim mai mult, cu atât devine mai neclar.

— Ce se află în colţul din dreapta jos? „A fost Orizaga aici?” Selma, l-ai mai găsit şi în altă parte?

— Numele? În multe alte locuri.

Remi se ridică şi se apropie de ecran.

— În mijloc, în stânga şi în dreapta… „Leonardo Mincinosul” şi „63 de oameni iluştri”. Iar între ele, apar nişte numere… „1123581321”. Mai criptic de atât nici că se poate.

— În colţul din dreapta jos, apare în mod clar o pasăre, adăugă Selma.

— Să fie „marea pasăre din nestemate verzi”?

---

[37] Comportament anxios, iritabil (n.tr.)

— S-ar putea. Cât despre cele două imagini din mijloc – cea care seamănă puţin cu o pictură rupestră şi arcul de cerc de dedesubt – au apărut pe zeci şi zeci de pagini până acum.

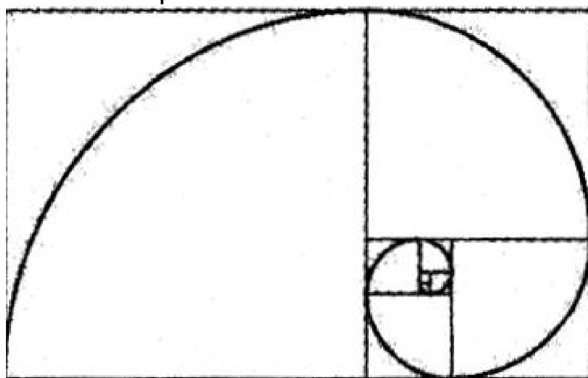
Cei trei rămaseră în tăcere, privind ecranul preţ de câteva minute. Cu ochii mijiţi, Sam se ridică, merse până la ecran şi începu să lovească cu degetul şirul de numere despre care vorbise Remi.

— Am impresia că sunt chiar mai obosit decât credeam, zise el. Numerele astea sunt şirul lui Fibonacei. Ştiind că soţia sa nu-i împărtăşea dragostea pentru matematică, Sam explică: Când sunt adunate, suma primelor două cifre e egală cu a treia cifră. Dacă aduni a treia cifră cu a patra, suma e egală cu a cincea cifră şi tot aşa.

Se întoarse la pupitru şi scrise pe tablă:

1+1=2
1+2=3
2+3=5
3+5=8

— Ai prins ideea, zise el. Se află şi la baza a ceea ce e cunoscut drept raportul de aur, spirala de aur sau chiar spirala lui Fibonacei. Lasă-mă să-ţi arăt. Merse la unul dintre computere, căută rapid pe Google şi dădu dublu clic pe o imagine. Se deschise pe ecran:

— Desenezi un ,set de pătrate pornind de la nişte numere care se conformează şirului lui Fibonacei, apoi trasezi arce de cerc, zise Sam. Primul pătrat poate să aibă

latura de un centimetru sau de un metru. Nu are importanţă.

— Asta apărea pe pagina din jurnal, zise Remi. E o spirală a lui Fibonacei.

Sam încuviinţă din cap.

— O secţiune dintr-una, cel puţin. Spirala se află în centrul multor teorii geometrice de inspiraţie mistică. Se găseşte în multe locuri în natură – în felul în care se formează cochilia melcilor, în dispunerea petalelor în mugurii florilor. Grecii au folosit adesea spirala în arhitectura lor. Chiar şi creatorii de pagini de internet şi artiştii grafici o utilizează pentru a crea tipare. S-au realizat studii ştiinţifice care demonstrează că spirala de aur e în mod automat plăcută ochiului. Dar nimeni nu ştie exact de ce.

— Întrebarea e, zise Remi, de ce era Blaylock obsedat de ea. La ce mai poate fi folosită, Sam?

— Propriu-zis, la tot ceea ce are legătură cu geometria. Am citit că NSA[38] foloseşte şirul lui Fibonacei şi spirala în criptografie, dar n-aş putea să-ţi spun cum. Mă depăşeşte cu mult. Selma, mai sunt şi alte imagini care se repetă?

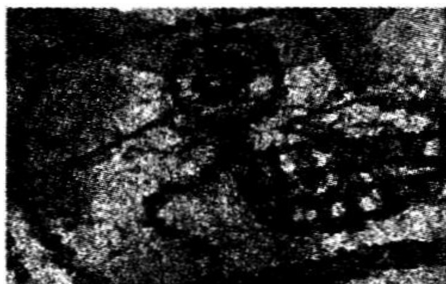
În loc de răspuns, Selma ridică receptorul şi sună în camera arhivei.

— Pete, îţi aminteşti de imaginea doisprezece-alfa-patru? Da, asta e. De câte ori se repetă până acum? Ai reuşit să o treci în format digital? Perfect, atunci te rog să o încarci pe server, bine? Vreau să le-o arăt şi domnului şi doamnei Fargo. Aştept. Peste câteva momente zise: Mersi.

Selma puse jos receptorul, luă telecomanda şi accesă sistemul de fişiere al serverului.

— Imaginea pe care am denumit-o doisprezece-alfa-patru s-a repetat de nouă ori până acum, de obicei pe marginea paginii, dar uneori şi ca imagine centrală. Iat-o. Wendy şi-a pus în aplicare trucurile şi a decupat-o din pagină. Încă e destul de neclară. Selma mută cursorul pe ecran până deasupra unei imagini şi dădu dublu clic pe ea. Imaginea se mări.

[38] Agenţia Naţională de Securitate (n.tr.)

— Pare un craniu, zise Sam.

— Exact aşa mă gândeam şi eu, răspunse Selma.

Sam se uită la Remi, care se concentra asupra imaginii, cu capul într-o parte şi cu ochii mijiţi. Fără să scoată un cuvânt, se ridică, merse la unul dintre computere şi se aşeză. Degetele începură să-i alerge pe tastatură. Fără să se întoarcă, zise:

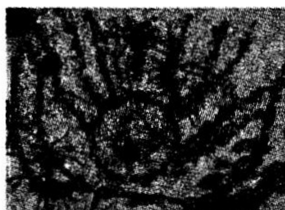
— Tocmai am avut un deja-vu. Încă de când ne-am întâlnit cu Rivera şi cu oamenii lui, numele lor mi-au rămas întipărite în minte. De ce erau nume aztece? M-am gândit că e doar o bizarerie. Am făcut un semestru de studii despre Antichitatea mezoamericană la Boston College, aşa că ştiam eu că am mai văzut pe undeva imaginea asta. Mai apăsă câteva taste, apoi murmură: Iată… Se întoarse cu scaunul şi arătă înspre ecranul televizorului. Se numeşte Miquiztli. În nahuatl, limba aztecilor, reprezenta moartea.

Capitolul 27

— E destul de înfricoşătoare, zise Sam după o clipă.

— E totodată şi simbolul vieţii de apoi. Depinde de context. Selma, mai ai şi altele?

— Da, încă trei. Selma le deschise pe ecran.

Remi se uită la ele câteva clipe, apoi zise:

— Avem imagini cu care putem să le comparăm?

Selma ridică receptorul pentru a verifica.

Remi continuă:

— Dacă nu greşesc şi acestea sunt de origine aztecă. Cea din dreapta este Tecpatl, reprezentând silexul – sau cuţitul de obsidian; cea din mijloc este Cipactli, crocodilul; ultima este Xochitl, floarea. Reprezintă ultima zi a lunii de douăzeci şi două de zile.

Sam o întrebă pe Selma:

— Şi acestea erau izolate la fel ca primele? Fără adnotări?

Selma puse receptorul în furcă.

— Niciuna. Wendy mai încarcă nişte imagini pe server acum. Selma folosi cursorul pentru a ieşi din fişierul cu imagini şi le găsi pe cele nou introduse.

Aveau denumirea de „silex”, „crocodil” şi „floare”.

— După mine, par să se potrivească, zise Selma.

— Şi după mine, răspunse Sam. Remi, toate astea fac parte din calendarul aztec, nu? Ne-ar putea fi de ajutor dacă l-am vedea cu totul.

— Îl am pe cel pe care Remi l-a descărcat pentru mine, zise Selma. Căută pe ecran, găsi fişierul şi dădu dublu clic pe el.

— Ei bine, ăsta chiar e un calendar, murmură Sam. Cum naiba reuşeau să se descurce cu el?

— Îmi imaginez că aveau nevoie de multă răbdare, răspunse Remi. Toate simbolurile pe care le-am găsit până acum aparţin cercului care conţine lunile. Este al patrulea de la margine.

— Nici nu-i de mirare că cel din Ciudad de México este atât de mare. Mai exact, cât e de mare?

— Are un diametru de patru metri şi o grosime de un metru.

— Trebuie să fie atât de mare pentru a putea desluşi ceva. E fascinant.

— E chiar mai fascinant dacă te gândeşti că are o vechime de peste cinci sute de ani. Timp de trei sute de ani, a fost îngropat în piaţa centrală. Muncitorii l-au descoperit în timp ce făceau reparaţii la catedrală. Este unul dintre ultimele vestigii ale culturii aztece.

Cei trei rămaseră tăcuţi.

Mobilul Selmei sună. Răspunse, ascultă, apoi zise:

— Vom fi aici. Adu-l la poarta laterală. Îl rog pe Pete să te întâmpine. Închise telefonul, apoi le zise lui Sam şi lui Remi: Dobo vine cu clopotul.

— S-a mişcat repede, observă Remi.

— Mă simt ca-n dimineaţa de Crăciun, răspunse Sam.

După douăzeci de minute, Pete Jeffcoat şi Dobo intrară prin uşa laterală a camerei de lucru, unul împingând o

structură pe roţi, înaltă până la piept, construită din stinghii cu grosimea de cinci centimetri şi lăţimea de zece; înăuntru atârna clopotul de pe *Shenandoah*. În afară de câteva porţiuni mai întunecate, rugina şi depunerile marine dispăruseră, îndepărtate prin magia cunoscută doar de Dobo. Exteriorul de bronz strălucea destul de puternic în lumina lămpilor cu halogen agăţate de tavan.

Stând cu mâinile în şolduri, îmbrăcat în salopeta de blugi şi cu un tricou alb, Dobo îşi admira munca.

— Arată bine, nu?

— Te-ai descurcat minunat, Dobo, spuse Sam.

Dacă n-ar fi zâmbit atât de des şi cu atâta uşurinţă, Alexandru Dobo ar fi fost o figură sinistră, cu capul pleşuv şi cu o mustaţă groasă şi lungă. După cum observase odată Remi, era un cazac rătăcit în timp.

— Îţi mulţumesc, prietene. Îl bătu pe Sam pe spate.

Sam făcu un pas mare, apoi încă unul – cât mai departe de Dobo.

— Vezi înăuntru? întrebă românul. Vezi înăuntru! Petre, ajută.

Dobo şi Pete desfăcură clopotul din cârlig, îl ridicară, îl întoarseră cu gura în sus, apoi îl reaşezară în cuşca lui.

— Uite, uite!

Sam, Remi şi Selma făcură un pas în faţă şi aruncară o privire în interiorul clopotului. Remi suspină. După câteva momente, Sam zise:

— Aş vrea să pot spune că sunt surprins.

— Şi eu, răspunse Remi.

Gravate aproape la întâmplare pe interiorul de bronz al clopotului, se găseau zeci, poate chiar sute de simboluri care păreau de origine aztecă.

După câteva momente, Sam murmură:

— Vă rog să urcaţi în vagoanele trenului demenţei lui Blaylock.

Sam şi Remi reuniră echipa în jurul mesei de lucru şi după câteva ore şi vreo două pizze mari de la Sammy's Woodfired Pizza, rumegară misterul care se deschidea

înaintea lor. Esenţa problemei, conveniră ei, putea fi rezumată prin două întrebări:

1. Oare aparenta instabilitate mintală a lui Blaylock arunca îndoiala asupra tuturor descoperirilor?
2. Rivera şi oamenii săi se antrenaseră. Într-o vânătoare nebună sub influenţa lui Blaylock sau pornind de la alte dovezi?

În mod clar, Rivera fie căuta ceva, fie încerca să ascundă ceva, ceva ce, foarte probabil, era de origine aztecă.
— Dacă aveţi dreptate în legătură cu turiştii pe care i-au ucis, zise Pete Jeffcoat, atunci e destul de clar că încearcă să ascundă ceva. Îmi vine greu să cred că ar face aşa ceva doar din cauza lui Blaylock. Nu şi-ar fi pus şi ei aceleaşi întrebări ca noi în legătură cu tipul ăsta?
— Bine subliniat, spuse Sam.
— Dacă aşa stau lucrurile, zise Wendy, atunci poate că Blaylock n-a fost totuşi nebun; poate că a fost doar un om excentric şi că obsesia lui aztecă are o justificare.
— La fel ca fixaţia lui pentru corabie, adăugă Selma.
— Bine, să zicem că ăsta e un dat al ecuaţiei, spuse Remi. Nu ştim cum şi de ce, dar Blaylock a devenit obsedat de *Shenandoah* sau *El Majidi*; la un moment dat după asta, mintea lui s-a centrat pe tot ceea ce ţinea de azteci. Înainte de a merge mai departe, trebuie să aflăm când s-a întâmplat asta şi de ce.
Sam îi întrebă pe Pete şi pe Wendy:
— Cum merge treaba cu scrisorile domnişoarei Cynthia?
— Mai durează cam o oră şi le vom termina de examinat, răspunse Wendy. Încă două ore până le scanăm, apoi computerul va face o căutare bazată pe recunoaşterea caracterelor optice. După asta, ne va fi uşor să le aranjăm în funcţie de dată şi să căutăm după cuvinte-cheie.
Sam zâmbi.
— Aveţi ceva planuri pentru seara asta?
— Cred că acum avem, răspunse Pete.

Obişnuită cu modul în care funcţiona mintea soţului ei, Remi nu fu surprinsă când se trezi şi îl găsi aşezat pe marginea patului, cu iPadul Apple pe genunchi. Ceasul de pe noptieră indica ora 04:12.

— Te-a trăsnit vreo idee? întrebă ea.

— Mă gândeam la haos.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

— Mă gândeam la faptul că majoritatea matematicienilor nu cred în el. Ştiu că există – s-a formulat chiar o teorie a haosului – dar am impresia că ei toţi cred în secret într-o ordine universală. Chiar dacă nu e ceva evident.

— Înţeleg ce vrei să zici.

— Atunci, de ce s-ar fi chinuit Blaylock atât de mult să graveze hieroglife la întâmplare pe interiorul clopotului? Şi de ce pe clopot?

— Bănuiesc că e o întrebare retorică, zise Remi.

— E ceva care mă preocupă. Ai citit poemul din jurnalul lui Blaylock?

— Nici măcar nu ştiam că există unul.

— Tocmai am dat de el. Pete şi Wendy l-au încărcat chiar acum, zise Sam, apoi recită:

În inima iubirii mele îmi înscriu devoţiunea
Paşii mi-i port pe-a lui Engai gyrare
De deasupra, pământul se roteşte şi ziua
Îmi e înjumătăţită
Cuvintele Anticilor
Cuvintele Părintelui Algarismo.

— Nu-i rău pentru un matematician, observă Remi.

— Mă întreb dacă a folosit clopotul pentru că, spre deosebire de hârtie, e mai durabil. De asemenea, ar fi interesant de ştiut dacă l-a folosit datorită formei sale.

— Pe mine m-ai pierdut.

— Primul vers al poemului – „în inima iubirii mele îmi înscriu devoţiunea” – cred că se referă la soţia sa, Ophelia, numele pe care i l-a dat şi corabiei *El Majidi*.

Remi începu să întrevadă direcţia în care mergea.

— Iar clopotul unei corăbii poate fi considerat inima acesteia.

— Exact. Acum al doilea vers: „Paşii mi-i port pe-a lui *Engai gyrare*”. În limba swahili, Engai e una dintre variantele pentru Dumnezeu ale populaţiei masai, iar gyrare e în latină şi înseamnă „spirală” sau „vortex”.

— Poate fi o referire la spirala lui Fibonacei. Tiparul lui Dumnezeu în natură.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Blaylock se ghida cu ajutorul spiralei. Când citim versurile împreună, aflăm că Blaylock a inscripţionat clopotul cu sursa devoţiunii sale – obsesia lui – şi că a folosit spirala lui Fibonacei ca pe o tehnică de încifrare.

— Şi dacă ţinem cont de faptul că, în momentul în care a gravat clopotul, soţia sa era moartă, iar el găsise deja corabia *Shenandoah*, „devoţiunea” lui ar putea să fie cu totul altceva, zise Remi. Ce poţi să-mi spui despre spirală? Mai exact, cum se leagă de toate celelalte?

— Imaginează-ţi o spirală de aur.

— Bine.

— Acum imaginează-ţi-o suprapusă pe interiorul clopotului, începând de la toartă şi coborând spiralat înspre gură.

Remi încuviinţă din cap.

— Iar acolo unde spirala se intersectează cu un simbol, înseamnă... Ridică din umeri. Ce înseamnă?

— Nu ştiu. Poate că are legătură cu ultimele trei versuri. Încerc încă să-mi dau seama. Tot ce ştiu e că în jurnal cel mai des se repetă spirala lui Fibonacei şi simbolurile aztece. Dacă ascunde ceva, atunci, cel mai probabil, cele două sunt parte din metoda lui.

Se treziră, făcură cafea şi coborâră în camera de lucru. Selma dormea într-un pat de campanie din colţ. Lumina becurilor cu halogen de pe plafon era slabă. Pete şi Wendy stăteau la masa de lucru cu laptopurile deschise, iar lumina de pe ecran se proiecta pe chipurile lor.

— Vreţi cafea? şopti Sam.

Wendy zâmbi, scutură din cap şi arătă înspre cutiile de Red Bull împrăştiate pe masă.

— Aproape am terminat, zise Pete. Probabil că pungile Ziploc şi-au făcut treaba. Nu e decât o bănuială, dar aş spune că scrisorile au fost protejate tot timpul într-un fel sau altul.

— Le-aţi citit pe toate? întrebă Remi.

Wendy încuviinţă din cap.

— În afară de câteva părţi ilizibile pe ici, pe colo. Le vom încărca şi le vom sorta pe toate în câteva ore.

— Sam are o bănuială pe care vrea s-o verifice, zise Remi.

— Suntem numai urechi, răspunse Wendy.

Sam le explică teoria sa. Pete şi Wendy se gândiră câteva clipe, apoi încuviinţară la unison.

— E plauzibil, zise Pete.

— Aşa zic şi eu, adăugă Wendy. Blaylock era matematician. Tipilor ăstora le place ordinea din interiorul haosului.

Din partea cealaltă a camerei se auzi vocea aspră a Selmei:

— Ce să cumpărăm?

— Culcă-te la loc, zise Remi.

— Prea târziu, m-am trezit deja. Ce să cumpărăm?

Se dădu jos din pat şi îşi târşâi picioarele până la masa de lucru. Remi îi turnă o cană de cafea şi i-o puse pe masă. Selma o luă în mână şi bău o înghiţitură. Sam mai explică o dată teoria sa cu spirala/clopotul/simbolul.

— Merită încercat, consimţi Selma. Toarta clopotului ar fi cel mai probabil loc de unde să înceapă spirala, dar de unde ştim cât de mare e? Şi presupuneţi că se desfăşoară şi că se termină înspre gura clopotului. Dar dacă nu e aşa?

Sam zâmbi plictisit.

— Ne strici tot cheful.

Grupul începu o şedinţă de brainstorming. În fruntea listei se afla chestiunea proporţiilor. Spirala lui Fibonacci putea fi construită la orice scară. Dacă Blaylock a folosit cu

adevărat o spirală, ar fi folosit o mărime de referinţă pentru primul pătrat din grilă. Formulară diferite ipoteze timp de o oră, înainte de a-şi da seama că nu ajungeau niciunde.

— Ar putea fi orice, zise Sam, frecându-se la ochi. Un număr, o notiţă, o mâzgălitură…

— Sau ceva ce nici n-am văzut încă, adăugă Remi. Ceva peste care am trecut.

Peste masă, Pete Jeffcoat, extenuat, îşi puse capul pe tăblie şi îşi întinse braţele înainte. Lovi cu mâna dreaptă bastonul lui Blaylock, care se rostogoli peste margine şi căzu pe podea, păcănind.

— La naiba, zise Pete. Îmi cer scuze.

— Nici o problemă.

Sam îngenunche să ia bastonul. Limba clopotului se desprinsese din legătura de piele şi atârna de o singură cureluşă. Sam o prinse la loc. Se opri şi se uită la capătul bastonului. Se încruntă.

— Sam? zise Remi.

— Am nevoie de o lanternă.

Wendy trase un sertar şi îi dădu lui Sam o lanternă cu led, iar acesta o aprinse şi lumină înspre capătul bastonului.

— E gol pe dinăuntru, murmură Sam. Am nevoie de o pensetă lungă.

Wendy luă o pensetă şi i-o întinse.

Sam introduse cu prudenţă vârful acesteia în deschizătură, o răsuci câteva secunde, apoi începu să o tragă afară.

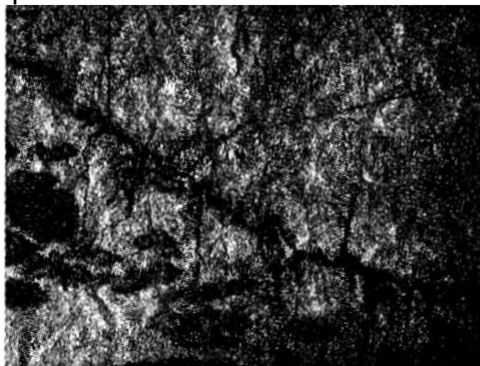
Între cleştii pensetei era prinsă o bucată de pergament.

Capitolul 28

— Bineînţeles, murmură Sam. Nu putea să fie chiar aşa uşor. Ca o hartă cu un X mare în mijloc.

Temându-se să nu distrugă rămăşiţa de pergament sau orice altceva s-ar mai fi putut afla ascuns în interiorul bastonului lui Blaylock, Pete şi Wendy îl duseră în seiful din camera arhivei pentru extragere, prezervare şi sortare.

Zece minute mai târziu, pe ecranul LCD din camera de lucru, apăru imaginea digitală a obiectului pe care îl prinsese Sam cu penseta:

Pete ieşi din camera arhivei.

— A trebuit să o micşorăm, zise el. Dimensiunile actuale ale hărţii sunt de aproximativ cincisprezece centimetri în lăţime pe douăzeci şi cinci de centimetri în lungime.

— Ce e cu însemnările acelea de-a lungul coastei? întrebă Sam.

— De îndată ce vom digitaliza harta, Wendy o va prelucra în Photoshop pentru a le face vizibile. Luând în considerare poziţia lor şi R-ul mare de la început, probabil că sunt nume de râuri – în franceză, după câte se pare. Cuvântul parţial din colţul din stânga sus – „runes” – ne-ar putea fi, de asemenea, de ajutor. Mai este încă o însemnare, continuă Pete. Vedeţi săgeata pe care am suprapus-o?

— Da, răspunse Remi.

— Deasupra insulei aceleia mici scrie ceva. Ne ocupăm şi de asta.

Uşa de la camera arhivei se deschise şi apăru Wendy, care ţinea în mână un pergament pus între două plăci dreptunghiulare de policarbonat Lexan.

— Ce-i asta? întrebă Remi.

— Surpriza din spatele celei de-a doua uşi, răspunse Wendy. L-am găsit înfăşurat pe fundul bastonului.

Puse placa pe masa de lucru.

Sam, Remi şi Selma se strânseră în jurul acesteia şi

rămaseră tăcuţi preţ de zece secunde.
În cele din urmă, Remi şopti:
— E un codice. Un codice aztec.

Aflându-se în faţa a două artefacte ce păreau diferite, îşi împărţiră forţele. Pete şi Wendy se aşezară la un computer pentru a identifica harta, în timp ce Sam, Remi şi Selma se ocupau de acest nou pergament.
— Codice este latinescul pentru „bucată de lemn”, începu Remi, dar, în timp, a devenit sinonim cu orice tip de carte legată sau de pergament. Este modelul pentru producţia modernă de cărţi, dar, înainte ca legatul acestora să devină o practică comună, orice ar fi putut fi considerat codice – chiar şi o singură bucată de pergament sau câteva care erau împăturite la un loc. Când Spania a invadat Mexicul, în 1519…
Sam o întrerupse.
— Nu crezi că acum ar fi timpul potrivit să ne ţii şi nouă un curs despre istoria aztecă?
— Bine. Dar ţineţi minte, printre istorici sunt multe dezbateri în ceea ce-i priveşte pe azteci, de la cele mai triviale, până la cele care prezintă valoare. Vă voi da varianta prescurtată, cea acceptată de toată lumea.
Aztecii sunt un grup de populaţii vorbitoare de limbă nahuatl pe care unii istorici îi numesc populaţia mexica – se pronunţă me-şi-ca – şi care, în secolul al 6-lea, au imigrat în centrul Mexicului de undeva dinspre nord.
— „De undeva dinspre nord” e destul de vag, observă Selma.
Remi încuviinţă din cap.
— Încă un motiv de controversă. Ajung şi aici imediat. Deci aztecii şi-au continuat migraţia până în Valea Mexicului, înlocuind şi asimilând alte triburi – inclusiv părţi din mitologia acestora sau practicile culturale. Asta a durat până prin secolul al 12-lea. În acea perioadă, majoritatea puterii din regiune se afla în mâinile toltecilor din Azcapotzalco. Acum, pe scurt: puterea trece dintr-o parte în alta, se fac alianţe care apoi sunt rupte, iar aztecii ajung pe

treapta de jos a scării puterii. Asta până în 1323, când, spune legenda, aztecii au avut o viziune cu un vultur care stătea în vârful unui cactus şi ţinea în gură un şarpe. După încă vreo câţiva ani de rătăcire, aztecii au dat de o insulă mlăştinoasă, de-abia locuibilă, din mijlocul lacului Texcoco – în ziua de azi nu mai există; se află sub Ciudad de México. Se presupune că aceasta era insula pe care se afla vulturul din viziunea lor. Astfel, încetează să mai rătăcească fără sens şi încep să construiască. Noul lor oraş s-a numit Tenochtitlán. Deşi noua lor capitală se întindea mai mult pe porţiuni mlăştinoase decât pe porţiuni de uscat, aztecii au realizat adevărate minuni ale ingineriei. Oraşul Tenochtitlán ocupa circa treisprezece kilometri pătraţi din partea de vest a lacului Texcoco. Au construit pasarele până pe continent, la care au adăugat diguri pentru a controla circulaţia apei; au construit apeducte pentru a aproviziona oraşul cu apă proaspătă; aveau pieţe şi palate, zone rezidenţiale şi centre de comerţ, toate legate între ele prin canale. Când populaţia a crescut într-atât încât recoltele de pe continent deveniseră insuficiente pentru a-i asigura hrana, inginerii azteci au creat grădinile plutitoare numite chinampas, care puteau produce până la şapte recolte pe an. Au mai continuat aşa timp de vreo cincizeci de ani, până la sfârşitul anilor 1420, când s-a format Tripla Alianţă între Tenochtitlán, Texcoco şi Tlacopan. Toate triburile care nu făceau parte din alianţă au fost subjugate pe parcurs ce aceasta devenea din ce în ce mai puternică. Apoi, încet, de-a lungul secolului următor, aztecii şi oraşul Tenochtitlân au dobândit poziţia dominantă.

— Iar apoi a venit Cortez, zise Sam.

— Aşa e. În primăvara lui 1519. În doi ani, Imperiul Aztec a fost în totalitate distrus.

— Şi care e restul controversei? întrebă Selma. În legătură cu aztecii…

— Locul de unde au venit – de la nord ori de la sud sau de cât de departe. Multe dintre culturile mezoamericane clasice şi preclasice – toltecii, populaţia maya, olmecii – prezintă asemănări cu aztecii. E ca în situaţia cu oul şi

găina. A fost vorba doar despre o polenizare încrucişată din punct de vedere cultural sau unul dintre aceste popoare a fost precursorul celorlalte? Mulţi istorici cred că aztecii au fost adevăraţii strămoşi ai civilizaţiei mezoamericane.

Sam şi Selma procesară toate aceste informaţii. Apoi Sam zise:

— Bine, vorbeai despre codice…

— Da, zise Remi. Când Cortez a invadat Imperiul Aztec şi acesta s-a prăbuşit, au fost scrise numeroase codice, cele mai multe de călugări iezuiţi şi franciscani, unele de soldaţi sau diplomaţi, câteva chiar de azteci, fiind dictate altora. Acestea sunt destul de rare şi de obicei, discreditate – sau, cel puţin, aşa au fost până în ultimii două sute de ani. Codicele aztece s-au îndepărtat de „racordul colectiv” spaniol conform căruia aztecii erau nişte sălbatici, iar cucerirea lor a fost minunată şi dictată de Dumnezeu. Aţi prins ideea.

— Încă o dată, învingătorii scriu istoria, zise Sam.

— Te-ai prins.

Selma interveni:

— Vă referiţi la Codex Borbonicus, Codex Mendoza, la Codicele Florentin…

— Aşa e. Sunt mai multe. De obicei, descriu viaţa aztecă înainte, în timpul sau după cucerirea spaniolă. Unele descriu doar scene din activităţile zilnice, pe când altele sunt relatări istorice ale sosirii lui Cortez, ale luptelor duse sau ale ceremoniilor şi aşa mai departe.

Remi luă o lupă dintr-un sertar şi se aplecă să examineze codicele. Cercetă cu atenţie timp de zece minute fiecare centimetru pătrat, apoi se îndreptă şi oftă.

— Ca temă, acesta seamănă foarte mult cu Codex Boturini. Se presupune că a fost scris de un autor aztec anonim între 1530 şi 1541, cam la zece ani după căderea imperiului. Se crede că spune povestea călătoriei aztecilor dinspre Aztlân înspre Mexicul de azi.

— Aztlân? întrebă Sam.

— Unul dintre cele două sălaşe ancestrale şi mitice ale populaţiei nahua, care îi includea şi pe azteci. Mulţi istorici

se întreabă dacă Aztlân este doar o legendă sau un loc care există cu adevărat.

— Ai spus două sălaşe.

— Celălalt se numeşte Chicomoztoc, sau Locul celor Şapte Grote. Este important pentru ştiinţa şi religia aztecă. Uitaţi-vă la codicele nostru. Vedeţi forma de floare scobită în colţul din dreapta jos?

Sam şi Selma dădură aprobator din cap.

— Aşa este reprezentat, de obicei, Chicomoztoc. Dar acesta e puţin diferit, cred. Trebuie să mai fac nişte comparaţii.

— Dacă citesc bine, zise Sam, ar trebui să reprezinte o călătorie pe mare. Presupun că acea canoe e o metaforă.

— Greu de zis. Dar observaţi obiectul acela în formă de pieptene de pe partea laterală?

— L-am văzut.

— Este hieroglifa aztecă pentru numărul o sută.

— O sută de oameni sau de vase?

— Ţinând cont de locul în care apare, presupun că se referă la cele din urmă.

— O sută de corăbii, repetă Sam. Care navigau dinspre Chicomoztoc înspre… Care e destinaţia?

— Acolo unde se află pasărea şi obiectul de sub ea? propuse Selma. Ce e acolo? Nu disting foarte bine.

— Pare o sabie, sugeră Sam. Sau poate o torţă?

— N-aş putea spune, în schimb, pasărea aia pare familiară, zise Selma.

— Nu-i de mirare, răspunse Remi. E din jurnalul lui Blaylock. Mai e ceva ce ar trebui să recunoaşteţi.

Sam bătu cu degetul în forma colţuroasă care se întindea pe jumătatea superioară a codicelui.

— Şi asta apare în jurnalul lui Blaylock.

— Domnul Fargo primeşte o bulină albă. Şi mai e ceva, zise Remi, întinzându-i lupa. Inscripţia.

Sam duse lupa la ochi şi se apropie de codice. Citi:

— Nu stăpânesc foarte bine spaniola, dar sună cam aşa… *„Dado este 12vo día de Julio, ano de nuestro Senor 1521, por su alteza Cuauhtemotzin. Javier Orizaga, S.J.”* Sam îşi

ridică privirea: Remi?

— În traducere aproximativă: „Dat în ziua de 12 iulie, anul Domnului 1521, de către înălţimea Sa, Cuauhtemotzin. Javier Orizaga. S.J.”

— Orizaga… E o altă trimitere din jurnalul lui Blaylock: „A fost Orizaga aici?”

— Aici, adică unde? întrebă Selma. În Chicomoztoc?

— Putem presupune orice, răspunse Remi. Vă scapă din vedere ce e mai important.

Fără să mai adauge ceva, se îndreptă înspre un computer, deschise un browser pentru internet şi timp de cinci minute, navigă de la o pagină la alta a site-ului *famsi.org* – Fundaţia pentru Dezvoltarea Studiilor Mezoamericane[39]. În cele din urmă, se răsuci cu scaunul înspre ei.

— Cu siguranţă, S.J.-ul de lângă numele lui Orizaga se referă la „Societatea lui Iisus”. Era călugăr iezuit. Iar data, 12 iulie 1521, e la douăsprezece zile după ceea ce spaniolii au numit *La Noche Triste*, Noaptea Tristă. Marchează retragerea lor de urgenţă din capitala aztecă, Tenochtitlân, după ce Cortez şi conchistadorii săi au masacrat sute de azteci – alături de regele lor Montezuma al II-lea – în Templul Principal, Templo Mayor. A fost un moment de cumpănă pentru Imperiul Aztec. În luna august a anului care a urmat, oraşul Tenochtitlân a fost ras de pe faţa pământului şi ultimul rege al aztecilor, Cuauhtemotzin, a fost luat captiv şi torturat.

— Cuauhtemotzin, repetă Sam, iar apoi se întoarse asupra codicelui. E cel care, conform lui Orizaga, a dictat acest codice.

— Cuauhtemotzin a văzut inscripţiile de pe ziduri, murmură Selma. Ştia că poporul său e sortit pieirii şi a vrut să afle cineva…

Selmei i se tăie glasul.

— Dacă acest codice e autentic, reluă Remi, s-ar putea să avem în faţa ochilor ultimul testament al poporului aztec.

---

[39] În engleză, în original, Foundation for the Advancement of Mesoamerican Studies (n.tr.)

Capitolul 29

Madagascar, Oceanul Indian

— Am revenit în Africa, murmură Sam şi parcă Range Roverul în afara drumului neasfaltat. Opri motorul şi trase frâna de mână. Nu putea fi alt loc decât Africa.

— Să nu audă localnicii, răspunse Remi. Ne aflăm la cinci sute de kilometri de coasta africană. În ceea ce-i priveşte pe cei din partea locului, Madagascarul e o lume de sine stătătoare.

Sam ridică mâinile, predându-se. Ştia că Remi avea dreptate. Maratonul pe ruta San Diego-Atlanta — Johannesburg-Antananrivo le oferise suficient timp pentru a citi totul despre Madagascar.

Ieşiră din maşină, merseră la portbagaj şi începură să-şi adune echipamentul.

Identitatea hărţii găsite în bastonul lui Blaylock rămăsese un mister doar pentru câteva ore, timp în care Pete şi Wendy răscoliseră prin bogata bază de date conţinând hărţi pe care soţii Fargo le strânseseră de-a lungul anilor. Se dovedi că harta era doar o secţiune dintr-o alta mai mare alcătuită în 1873 de un explorator francez pe nume Moreau, cam la douăzeci şi trei de ani după ce Franţa anexase insula prin forţă armată. Cuvântul parţial din colţul stânga sus era, de fapt, Prunes – care însemna „prune" în franceză – denumirea dată de un explorator unui şir de atoli de-a lungul coastei. Pornind de aici, Pete şi Wendy reuşiră să identifice râurile şi secţiunea de coastă care figura pe harta lui Blaylock.

Importanţa Madagascarului pentru acesta rămânea însă un mister. Era o întrebare la care Sam şi Remi sperau să găsească răspuns în timp ce Selma, Gemenii-Minune şi Julianne Severson de la Biblioteca Congresului continuau să disece şi să analizeze jurnalul lui Blaylock, scrisorile către

Constance Ashworth şi ceea ce numiseră Codicele Orizaga.

În ceea ce îi privea, în afara unei hărţi topografice actuale, Sam şi Remi porneau cercetarea de la o copie laminată a hărţii lui Moreau şi o imagine mărită a zonei din jurul unei însemnări minuscule – în care recunoscuseră scrisul lui Blaylock – pe care Pete o descoperise deasupra unui golfuleţ. Cum se obişnuiseră cu înclinaţia lui Blaylock către gândirea fragmentară, nu fuseseră surprinşi să descopere că însemnarea conţinea doar şase cuvinte:

1 442 unităţi 315°
În Gura Leului

A patra insulă ca întindere din lume, Madagascarul era în multe sensuri o lume aparte. De exemplu, găzduia cinci procente din speciile animale şi vegetale ale lumii. Dintre acestea, opt procente nu se mai găseau niciunde altundeva pe faţa pământului: lemuri cu dimensiuni şi colorituri variate, crocodili care trăiau în peşteri, plante carnivore şi gândaci de bălegar, miriapode gigantice, treizeci şi două de specii de cameleoni, două sute două specii de păsări şi o mulţime de baobabi care păreau creaţia unui regizor de filme science-fiction. Iar printre toate acestea nu se găsea nici măcar un şarpe indigen care să fie veninos.

Nici istoria Madagascarului nu era mai puţin ieşită din comun. În timp ce istoria oficială a insulei începuse în secolul al 7-lea, când populaţia bantu folosea taberele de-a lungul extremităţii nordice a Madagascarului drept puncte comerciale pentru trecerea neguţătorilor arabi, descoperirile arheologice din ultimele decenii, care au dus cercetările mai adânc, au sugerat că primii colonişti ai Madagascarului au sosit din Sulawesi, Indonezia, între 200 şi 500 după Hristos

De-a lungul următorilor o mie o sută de ani, Madagascarul a devenit creuzetul Africii, populat în cea mai mare parte de colonişti portughezi, indieni, arabi şi somalezi, până când a început Epoca Marilor Descoperiri Geografice şi s-a declanşat lupta pentru Africa. Puterile

coloniale europene şi piraţii au năvălit în Madagascar, iar insula a fost stăpânită de o serie de dinastii până la sfârşitul secolului al XVIII-lea, când tribul merina a reuşit, cu ajutorul britanicilor, să preia controlul asupra majorităţii insulei, hegemonia lor luând sfârşit cu aproape un secol mai târziu, după invazia Franţei din 1883, în ceea ce a rămas cunoscut ca Războiul Franco-Hova. În 1896, Franţa şi-a anexat Madagascarul, iar familia regală Merina a fost exilată în Algeria.

Îşi mai examinară încă o dată echipamentul, apoi îşi puseră rucsacurile în spate înainte de a se da înapoi pentru a admira peisajul. De la aeroportul Antananarivo o luaseră înspre est pe Şoseaua 2, apoi coborâseră dinspre platoul central care se întindea aproximativ de la nord la sud de-a lungul mijlocului insulei până în punctul unde se aflau ei, câmpia de coastă, o fâşie lată de aproape trei kilometri şi jumătate, acoperită de o pădure tropicală şi de ravene susţinute de povârnişuri de patru sute cincizeci de metri printre care se întreţeseau cascade. În spatele lor se afla Canal des Pangalanes, un lanţ de lacuri şi golfuleţe de opt sute de kilometri, formate natural şi făcute de mâna omului, legate prin canale.

Sperau ca în această porţiune a canalului să găsească locul pe care îl indicase Blaylock prin însemnarea aceea criptică. Ajunşi acolo trebuiau doar să măsoare 1 442 de „unităţi” (despre care bănuiau şi sperau că se refereau la bastonul lui Blaylock), stabilind direcţia în funcţie de gradul 315 de pe cadranul busolei, urmând să găsească ceva ca o „Gură a Leului” în care să poată să se arunce, să privească sau orice altceva o fi avut Blaylock în minte. Problema era că Moreau, autorul hărţii, chiulise când se predase cartografia la Şcoala Exploratorilor. Simţul proporţiei la scară şi cel al distanţei erau aproape inexistente. Sam şi Remi aveau să fie nevoiţi să exploreze prin tatonări succesive.

— Părea ceva dificil de la început, zise Remi acum, dar, uitându-mă la acest loc…

Glasul i se tăie şi scutură frustrată din cap.

Sam încuviinţă.

— Tărâmul uitat de timp.

Aflându-se în faţă, Sam ieşi de pe drum, urmând ceea ce părea o cărare de vânătoare care, după o sută de metri, dispăru, punct în care acesta îşi scoase maceta şi începu să taie arbuştii înalţi cam cât un om. Cu fiecare pas, frunzele dinţate le crestau pielea expusă, în timp ce lujerii ţepoşi se agăţau de hainele lor, fiind adesea nevoiţi să se oprească pentru a se elibera. După treizeci de minute, de-abia parcurseseră patru sute de metri, când un luminiş cam de mărimea unui garaj se deschise în faţa lor. Remi citi GPS-ul, se uită în jur ca să îşi dea seama de direcţie, apoi arătă cu degetul. Porniră din nou la drum, Sam tăind cu maceta pentru a forma o cărare, în timp ce Remi îşi croia drum în urma lui. Treizeci de minute se transformară într-o oră. Sudoarea le picura pe pielea zgâriată, iar hainele lor deveniseră într-atât de îmbibate, de parcă ar fi ieşit dintr-o piscină. În ciuda soarelui arzător, se simţeau amândoi cuprinşi de un fior rece. După încă treizeci de minute, Sam se opri brusc şi ridică mâna pentru a-i face semn lui Remi să rămână nemişcată. Îşi întoarse capul şi se uită la ea, bătându-şi nasul cu degetul. Ea dădu aprobator din cap. Fum. Undeva în apropiere cineva aprinsese focul.

Apoi, de undeva din stânga lor, auziră un foşnet. Ceva se mişca prin tufăriş. Rămaseră înlemniţi, abia răsuflând, încercând să-şi dea seama de unde venea zgomotul. Se auzi din nou, dar, de data asta, părea mai îndepărtat.

Dintr-odată, se auzi o voce de bărbat care strigă:

— Sunteţi, din întâmplare, nişte oameni buni care s-au rătăcit?

Sam se uită la Remi care ridică din umeri şi apoi răspunse:

— N-aş zice că ne-am „rătăcit”, ci mai degrabă că am plecat într-o „explorare la voia întâmplării”.

Vocea chicoti.

— Pe asta n-am mai auzit-o. Dacă vreţi să faceţi o pauză,

am pus de cafea.

— Sigur, de ce nu? Unde…?

— Uitaţi-vă în stânga voastră.

Se conformară. Un moment mai târziu, la zece metri mai încolo, din tufăriş se ridică vârful în flăcări al unei ramuri.

— Dacă mergeţi drept în faţă încă vreo zece, doisprezece paşi, veţi ajunge la o cărare de vânătoare. Vă va duce exact unde trebuie.

— Am plecat.

Cinci minute mai târziu, ieşiră de pe cărare şi dădură într-un luminiş împrejmuit de baobabi pitici. Între doi dintre aceştia era legat un hamac. În mijlocul luminişului, străjuit de doi buşteni pe care se putea sta, ardea un mic foc de tabără. Un bărbat de vreo şaptezeci şi cinci de ani, cu păr grizonant şi cu barbişon, se uită înspre ei şi le zâmbi. Ochii îi erau de un verde neastâmpărat.

— Bine aţi venit. Luaţi loc!

Sam şi Remi îşi dădură jos rucsacurile şi se aşezară pe buşteanul din faţa bărbatului. Se prezentară.

Bărbatul încuviinţă din cap, zâmbi şi zise:

— Mie mi se spune Kid[40].

Sam arătă cu capul înspre revolverul prins la şoldul bărbatului.

— Din cauza lui?

— Mai mult sau mai puţin.

— E un Webley?

— Ai un ochi bun. E modelul Mark VI, calibrul 455. Cam de pe la 1915.

— De-ajuns cu discuţiile despre arme, băieţi, interveni Remi. Îţi suntem recunoscători pentru invitaţie. Parcă ne-am afla aici de două zile.

— În Madagascar, asta înseamnă cam două ore.

Sam se uită la ceas.

— Ai dreptate. Sam observă că la picioarele bărbatului erau nişte bulgări de pământ aşezaţi în formă de piramidă înaltă cam de şaizeci de centimetri. Pot să întreb…

— A, astea! Sunt trufe de Madagascar. Cele mai bune din

[40] De la Billy the Kid, pistolar din Vestul Sălbatic (n.tr.)

lume.

— N-am auzit de ele, răspunse Remi.

— Cel mai mult sunt vândute în Japonia. O sută de dolari pe jumătate de kilogram.

— Se pare că ai câteva sute de dolari la picioare, zise Sam.

— Mai mult sau mai puţin.

— Cum le găseşti? întrebă Remi.

— După miros, locaţie sau urmele de animale. După zece ani, e mai degrabă vorba despre intuiţie decât despre altceva.

— Zece ani? Sper că nu ai stat aici în tot timpul ăsta.

Kid chicoti.

— Nu. Sezonul trufelor durează numai cinci săptămâni. Pentru celelalte patruzeci şi şapte de săptămâni, am o căsuţă pe plajă, lângă Andevoranto. Mă ocup cu câte puţin din fiecare: pescuit, scufundări, excursii, dar cel mai mult timp îl petrec privind apusul.

— Pare minunat.

— Chiar este, doamnă. Dar nu la fel de minunată îmi pare acea colecţie de zgârieturi.

Sam şi Remi se uitară la liniile încrucişate care li se înroşiseră pe mâini şi pe picioare. Aplecându-se peste buştean, bărbatul apucă un rucsac vechi de pânză, căută prin el şi scoase un tub de sticlă fără etichetă. L-l aruncă lui Remi.

— E o reţetă locală, zise Kid. Face minuni. Numai să nu mă întrebaţi ce conţine. Sam şi Remi îşi întinseră unguentul urât mirositor pe zgârieturi. Senzaţia de usturime dispăru imediat.

— Miroase a urină de animal…, zise Sam.

Kid zâmbi.

— V-am zis să nu întrebaţi. Le turnă la fiecare câte o cană de cafea din filtrul plin de funingine care se afla lângă foc. Dacă nu vă supăraţi că vă întreb, ce căutaţi aici?

— Căutăm un loc care s-ar putea să existe la fel de bine cum s-ar putea să nu.

— A, cântecul sirenei despre tărâmuri pierdute,

întâmplarea face ca locurile imaginare să fie una dintre specialităţile mele.

Sam băgă mâna în buzunarul lateral al rucsacului său, scoase harta lui Moreau şi i-o dădu. Kid o studie preţ de treizeci de secunde, apoi i-o înapoie.

— Veşti bune şi veşti rele. Ce alegeţi?

— Veştile rele, răspunse Remi.

— Aţi ajuns cam cu optzeci de ani întârziere. Zona asta din Pangalenes a fost total înghiţită după un cutremur din 1932.

— Şi veştile bune?

— Acum e o zonă de uscat. Şi cel mai probabil, vă pot duce la locul pe care îl căutaţi, cu o aproximaţie de câţiva metri.

Îşi terminară cafeaua, apoi Kid aruncă ţărână peste foc şi îşi strânse echipamentul, după care porniră toţi trei la drum, Kid aflându-se în frunte, Remi la mijloc, iar Sam ultimul. Kid nu avea nevoie nici de macetă, nici de busolă, în timp ce se îndrepta spre nord-est, ghidându-se după nişte urme care la prima vedere nu păreau decât nişte gropi în frunziş, în ciuda vârstei, păstra un ritm regulat, chibzuit al mişcării, ceea ce îi făcu pe Sam şi pe Remi să creadă că ghidul lor îşi petrecuse majoritatea timpului în aer liber.

După patruzeci de minute de mers într-o tăcere cordială, Kid zise peste umăr:

— Locul acesta pe care îl căutaţi… Ce are aşa special?

Remi se uită în spate la Sam, cu o privire întrebătoare. Sam se gândi un moment, apoi răspunse:

— Îmi pari un om cinstit, Kid. Mă înşel?

Kid se opri din mers şi se întoarse înspre ei. Zâmbi.

— Nu te înşeli. Am păstrat mai multe secrete decât oricine.

Sam îl privi în ochi câteva momente, apoi dădu aprobator din cap.

— Mergi înainte şi noi îţi vom spune o poveste.

Kid se întoarse şi îşi reluă înaintarea. Sam zise:

— Ai auzit vreodată de *CSS Shenandoah*?

După încă o oră de mers, lăstărişul începu să se rărească şi curând, ajunseră într-o savană presărată din loc în loc cu baobabi. La un kilometru şi jumătate spre stânga lor, în continuarea câmpiei, se înălţa pădurea tropicală care se întindea până la faleză, în timp ce, în dreapta lor, puteau vedea Canal des Pangalanes; dincolo de acesta era întinderea albastră a Oceanului Indian.

Se opriră din mers şi făcură o pauză pentru a bea nişte apă. După ce luă o gură, Kid zise:

— Deci tipul ăsta, Blaylock… Pare o adevărată figură.

Remi aprobă din cap.

— Problema e că încă nu ştim cât din povestea lui este adevăr şi cât reprezintă fantezie indusă de malarie şi de durere.

— E binecuvântarea şi blestemul aventurii, răspunse Kid. Eu zic că nimeni n-ar trebui să piardă ocazia să o ia pe drumul mai puţin umblat.

Sam zâmbi şi ridică bidonul.

— Închin pentru asta. Ciocniră bidoanele.

— De ce nu luaţi o pauză? Eu mă duc să cercetez locul. Cred că suntem aproape, dar trebuie să mă uit puţin în jur.

Kid îşi lăsă rucsacul jos şi se îndepărtă prin iarba înaltă până la genunchi. Sam şi Remi se trântiră la pământ şi ascultară valurile care se spărgeau de plajă.

Un roi de fluturi în culorile curcubeului zbură pe deasupra ierbii, se opri deasupra capetelor lor pentru câteva clipe, apoi îşi continuă drumul. Într-un baobab din apropiere, un lemur cu coada inelată stătea agăţat cu capul în jos şi îi privea. După două minute, se căţără în copac şi dispăru.

Fără să facă vreun zgomot, Kid reapăru în spatele lor.

— Evrica, zise el sec.

Locul era la cinci minute de mers. Când ajunseră în vârful unui mic deal abrupt, Kid se opri şi îşi desfăcu braţele.

— Aici e? întrebă Sam.

— Aici e. După cutremur, golfuleţul s-a închis şi apa s-a evaporat, lăsând doar partea superioară a insulei expusă.

Optzeci de ani de aluviuni oceanice şi de furtuni au acoperit depresiunea.

Sam şi Remi se uitară în jur. Din fericire, dealul nu avea mai mult de patruzeci de metri pătraţi.

— Bănuiesc că găsim punctul central şi apoi începem să mergem, zise Remi.

— Câte unităţi indica Blaylock? întrebă Kid.

— O mie patru sute patruzeci şi două. Cu puţin sub trei kilometri.

Kid se uită la cer.

— În Madagascar, asta înseamnă trei sau patru ore de mers, majoritatea prin pădurea tropicală. Recomandarea mea e să ridicăm tabăra aici peste noapte.

Capitolul 30

Madagascar, Oceanul Indian

Se treziră la puţin timp după ivirea zorilor. La insistenţele lui Kid, Sam şi Remi porniră înspre un iaz, aflat mai jos, pentru a se înviora în timp ce el le pregăti o masă compusă din chiftele din trufe şi manioc. Se întoarseră în tabără chiar când percolatorul începea să fiarbă. Remi turnă trei ceşti, iar Sam îl ajută pe Kid să servească masa.

— Probabil că ar trebui să vă întreb, zise Kid printre înghiţituri, cam ce ştiţi despre situaţia de aici.

— Pe plan politic? replică Sam. Nu prea multe, doar ce-am citit prin ziare – o lovitură de stat, un nou preşedinte şi un fost preşedinte furios şi aflat în exil.

— Pe scurt, asta e ideea. Ceea ce nu ştiţi e că fostul preşedinte a revenit din exil. Se zvoneşte că s-a întors şi că şi-a stabilit tabăra la Maroantsetra, în susul coastei. Dacă reuşeşte să strângă destui oameni şi arme, probabil că se va declanşa un război civil; dacă nu reuşeşte, va fi un masacru. Oricum vor sta lucrurile, nu e cel mai potrivit moment pentru a fi pe insulă. Nu sunt probleme dacă te afli

în preajma oraşelor, dar aici… Kid ridică din umeri. Aţi face bine să staţi cu ochii în patru.

— După ce? întrebă Remi.

— În special după camionete pline cu tipi cu mitraliere AK-47.

— Ar fi bine deci să sperăm că îi vedem noi înainte de a fi văzuţi.

— Cam asta e ideea. Iar dacă nu reuşiţi, dacă vor considera că nu merită să se agite din cauza voastră, s-ar putea să-şi vadă de treabă. În vremuri de restrişte politică, subordonaţii ajung să vadă în răpiri un mod de a-şi creşte veniturile.

— Dacă avem puţin noroc, vom fi înapoi în Antananarivo înainte de căderea nopţii, zise Sam.

Kid zâmbi.

— După ce veţi fi găsit ceea ce căutaţi.

— Sau după ce vom descoperi că nu era nimic de găsit, adăugă Remi.

Cu puţin timp înainte de ora opt, îşi strânseră echipamentul, urcară dealul, se orientară în funcţie de gradul 315 de pe cadranul busolei, apoi porniră în şir de-a lungul savanei, cu Kid în frunte, Remi la mijloc şi Sam în urmă, cu GPS-ul manual pe care îl reglase pentru a măsura 1 442 de unităţi raportate la bastonul lung de doi metri, ceea ce echivala cu aproximativ 3 000 de metri, adică trei kilometri.

— Să sperăm că bastonul lui Blaylock nu s-a micşorat sau mărit în ultimii o sută treizeci de ani, spuse Sam.

— Sau că nu se pricepea să măsoare cu o ruletă, adăugă Remi.

Nici nu străbătuseră jumătate din savană şi bocancii şi partea de jos a pantalonilor li se îmbibaseră de rouă. Când ajunseră la marginea pădurii tropicale, linia inferioară a soarelui se înălţase şi trecuse de partea estică a orizontului; îi simţeau căldura în spate.

Kid se opri în faţa peretelui junglei.

— Staţi o clipă, zise el, după care merse de-a lungul

lizierei, mai întâi cincizeci de metri la nord, apoi la sud. Pe aici, strigă el. Sam şi Remi i se alăturară. Deloc surprinzător, găsise o cărare.

După trei metri printre copaci, razele soarelui se estompară în urma lor, formând numai nişte linii neclare şi nişte pete pe frunzişul din jurul lor.

— Am parcurs un kilometru şi şase sute de metri până jos şi mai avem un kilometru şi patru sute de metri, anunţă Sam.

Continuară să meargă. În curând, panta deveni mai abruptă, pe măsură ce terenul începea să urce spre platou. Cărarea se îngustă, depăşind mai întâi doar cu puţin o jumătate de metru, dar ajungând în cele din urmă la o lăţime de doar treizeci de centimetri, forţându-i să meargă într-o parte şi chiar să se ferească pe alocuri. Frunzele dinţate şi lujerii ţepoşi reveniseră în forţă.

Kid le strigă să se oprească.

— Auziţi? întrebă el.

Sam încuviinţă din cap.

— E un pârâu, undeva la stânga.

— Mă întorc imediat. Kid ieşi de pe cărare şi fu înghiţit de pădure. Reveni după zece minute.

E cam la treizeci de metri spre sud. Probabil curge aproximativ paralel cu traseul vostru. Cât mai avem de mers?

Sam se uită pe GPS.

— Mai puţin de un kilometru.

— Cam trei raportat la scara Madagascarului, adăugă Remi cu un zâmbet jucăuş.

— Va fi mai uşor să înaintăm prin pârâu. Dar aveţi grijă la crocodili.

— Cred că glumeşti, zise Remi.

— Nu. Aţi auzit de crocodilii de peşteră din Madagascar, nu?

— Nu ştiam sigur dacă nu sunt doar o scorneală, răspunse Sam.

— Nu sunt. Madagascarul este singurul loc de pe pământ unde trăiesc. Vedeţi voi, aligatorii şi crocodilii sunt

endotermici: temperatura organismului depinde de mediul înconjurător – soarele pentru a se încălzi, apa şi umbra pentru a se răcori. Crocodilii de pe aici nu au nevoie de aşa ceva. Cei de la *National Geographic* au fost pe aici în urmă cu câţiva ani pentru a-i observa, dar faptul în sine rămâne un mister. Oricum, uneori, dimineaţa, se folosesc de pâraiele subterane pentru a ieşi la vânătoare înainte ca soarele să devină prea puternic.

— Şi cum se presupune că ar trebui să-i observăm? întrebă Remi.

— Uitaţi-vă după buşteni care plutesc pe suprafaţa apei. Dacă buşteanul are ochi, nu e buştean. Faceţi mult zgomot, păreţi cât mai impozanţi şi o să se care.

Pârâul era adânc până la gambă, iar fundul era acoperit cu nisip, aşa că înaintară rapid, urmărind ecranul GPS-ului până când indică o sută de metri. Pârâul coti mai întâi spre sud, apoi din nou înspre nord, după aceea înspre vest, pentru ca în cele din urmă să se lărgească, deschizându-se înspre o lagună mărginită de bolovani. În partea de vest a iazului, o cascadă lată de zece metri cădea pe un pat de piatră, creând un nor de stropi fini.

Sam se uită pe GPS.

— Mai sunt cincizeci de metri.

— În ce direcţie? întrebă Remi.

În loc de răspuns, Sam arătă înspre cascadă.

După câteva clipe de tăcere, Remi zise:

— Îl vezi?

— Ce anume? răspunse Sam.

— Capul de leu. Arătă înspre punctul din care apa cădea de pe buza stâncoasă. Cele două protuberanţe sunt ochii. Sub ei, gura. Iar apa... Dacă o priveşti îndelung, unele şiroaie se aseamănă cu nişte colţi.

Kid încuviinţă din cap.

— Al naibii să fiu! Sam, are dreptate.

Sam chicoti.

— De regulă are dreptate.

— Poate că Blaylock ăsta nu era chiar aşa nebun.
— Rămâne de văzut.
Sam îşi dădu jos rucsacul, se dezbrăcă până la talie şi scoase o lanternă frontală. O aprinse, îndreptă raza înspre palmă, apoi o stinse.
— Doar o scurtă incursiune pentru explorare, bine? zise Remi.
— Bine. Cinci minute, nu mai mult.
— Stai o clipă, interveni Kid. Băgă mâna în rucsac şi scoase o faclă de semnalizare – crocodilii le urăsc – apoi un alt revolver asemănător cu Webley-ul pe care îl purta el. Crocodilii urăsc revolverele şi mai mult.
Sam cântări arma, privind-o atent.
— Nu recunosc modelul. E tot un Webley?
— Un revolver automat Webley-Fosbery. E una dintre primele şi singurele arme semiautomate cu butuc. Are ţeava basculantă, calibrul 455 şi capacitatea butoiului de şapte cartuşe. Nu face mare lucru la o distanţă de peste cincizeci de metri, dar tot ce nimereşti cade la pământ.
— Mersi, zise Sam. Cam câte revolvere Webley ai?
— La ultima numărătoare, optsprezece. E un fel de hobby.
— Revolverele vechi şi trufele rare, răspunse Remi. Eşti un om interesant.
Sam băgă facla într-unul dintre buzunarele laterale de la pantalonii scurţi, iar revolverul în celălalt, apoi începu să înainteze de-a lungul marginii lagunei, sărind din bolovan în bolovan, încercând pe cât posibil să evite porţiunile umede, sarcină tot mai dificilă pe măsură ce se apropia de cascadă. Când ajunse la jumătate de metru de cascadă, se întoarse, le făcu cu mâna lui Remi şi lui Kid, după care se aruncă în puhoi şi dispăru.
Reapăru după patru minute, sări pe un bolovan din preajmă, îşi scutură apa din păr şi reveni pe plajă.
— E o mică grotă în spatele cascadei, îi anunţă el. Are o adâncime de şase metri şi o lăţime mai mică de cinci metri. E plină de aluviuni – crengi, buşteni putreziţi, grămezi de iarbă care au format un fel de baraj – dar în spatele lor am

găsit o deschizătură. E orizontală, cam ca o uşă de garaj care nu s-a închis până la capăt.

— Cam atât ne-a ţinut norocul, zise Remi, zâmbind.

— Poftim? întrebă Kid.

— Deocamdată, zise Sam, în aventura asta, n-a fost nevoie să coborâm sub pământ, ceea ce se întâmplă destul de rar, ţinând cont de ceea ce facem, înainte de existenţa uşilor securizate şi a seifurilor, dacă voiai să pui ceva în siguranţă sau să ascunzi ceva, existau doar două opţiuni: fie îl îngropai, fie îl puneai într-o peşteră.

Remi adăugă:

— E o metodă destul de întâlnită şi astăzi. S-ar putea să aibă legătură cu memoria genetică: dacă ai dubii, îngroapă.

— Deci n-aţi avut nici o aventură care să se petreacă doar la suprafaţă?

Sam scutură din cap.

— E motivul pentru care avem grijă să nu ne pierdem îndemânarea când vine vorba despre căţărări sau speologie.

— Ei bine, peşterile nu se numără printre locurile mele preferate, zise Kid. Aşa că, dacă nu vă supăraţi, vă las pe voi să vă distraţi. Eu stau şi păzesc tabăra.

După zece minute, înarmaţi cu echipamentul necesar, Sam şi Remi reveniră la cascadă şi intrară în grota din spatele ei. Lumina soarelui pătrundea cu greu prin perdeaua de apă. Îşi aprinseră lanternele frontale.

Sam se apropie de Remi şi zise cu glasul înfundat de căderea de apă:

— Rămâi într-o parte. Eu merg să văd dacă avem companie. Stai pregătită cu o faclă.

Remi păşi înspre cealaltă parte a grotei, în timp ce Sam apucă o creangă din grămadă şi o smulse, eliberând-o. Sistematic, începu să verifice aluviunile, înfigând vârful crengii în găuri şi în deschizături, fluturând-o într-o parte şi în alta. Nu obţinu nici o reacţie, nu văzu nici o mişcare. În următoarele două minute, lovi cu călcâiul buştenii mai mari, încercând să vadă dacă se întâmpla ceva, dar rezultatul fu acelaşi.

— Cred că totul e în regulă, strigă Sam.

Se puseră pe treabă, desfăcând treptat grămada până când reuşiră să-şi croiască o cărare înspre peretele din spate. Îngenunchează în faţa deschizăturii înalte de circa un metru. Un pârâiaş şerpui pe lângă bocancii lor, traversând grota şi pierzându-se în apele cascadei.

Sam înfipse creanga în deschizătură şi începu să scormonească. Încă o dată, nu sesizară nici o mişcare. Scoase revolverul din buzunar, îl îndreptă în faţă, îşi lipi chipul de peretele stâncii şi trecu raza lanternei dinspre dreapta spre stânga. Se îndreptă de spate şi îi făcu semn lui Remi că totul era în regulă.

— Înspre spărtură daţi iureş[41], strigă Remi.

— Noi doi, cei norocoşi[42], îi răspunse Sam pe măsură.

— Nu-i nimic mai potrivit pentru a crea atmosfera decât puţin Shakespeare.

Capitolul 31

Madagascar, Oceanul Indian

Din fericire, nu le luă mult să intre. După un metru şi jumătate de mers aplecat, văzură că tavanul de piatră se înălţa brusc şi ajunseră într-o grotă ovală şi alungită, lată de treizeci de metri, cu un tavan presărat cu stalactite înalt de aproape zece metri. Lanternele lor frontale nu erau îndeajuns de puternice pentru a străbate la mai mult de zece metri în faţă, dar, din câte îşi dădură seama, spaţiul părea oarecum împărţit în mai multe „încăperi” de nişte coloane de minereu care, în raza de lumină, căpătau străluciri de un gri sidefat şi de un galben pal. Incluziunile de cuarţ din pereţi licăreau şi străluceau. Podeaua, un amestec de roci crestate şi de aluviuni care scârţâiau sub

[41] Citat din William Shakespeare, Henric al V-lea (n.tr.)

[42] Parafrază a unei replici din aceeaşi piesă (n.tr.)

picioarele lor, era împărţită în două de un şuvoi îngust şi şerpuitor.

— Pare un loc bun de unde să începem, zise Sam, iar Remi încuviinţă din cap.

Ghidându-se după cursul şuvoiului, începură să înainteze în peşteră.

— Nu e ceea ce mă aşteptam, zise Remi după câteva minute.

— Ştiu. Dar ziua nu s-a terminat încă.

Ultima lor aventură speologică se încheiase nu numai cu rezolvarea misterului Beciului Pierdut al lui Napoleon, ci şi cu o descoperire care ajutase la rescrierea unor părţi din istoria Greciei antice.

Continuară să înainteze, acoperind treizeci de metri, apoi şaizeci. Lanterna frontală a lui Sam lumină un perete triunghiular de la baza căruia izvora şuvoiul. De o parte şi de alta a peretelui, câte un tunel se prelungea în întuneric.

— Tu alegi, zise Sam. Stânga sau dreapta?

— Dreapta.

Săriră peste şuvoi şi porniră de-a lungul tunelului din partea dreaptă. După şase metri, podeaua începea să se încline şi intrară într-o apă înaltă până la gambă. Sam trecu raza lanternei de-a lungul suprafeţei; observară un uşor curent circular. Continuară să înainteze.

Remi se opri şi duse degetul arătător la buze.

Îşi stinse lanterna frontală. Sam îi urmă exemplul.

Apoi, după zece secunde de linişte, se auzi un sunet: ceva se mişca în întunericul din faţa lor. Semăna cu sunetul de piele frecată pe suprafaţa pietrei. Urmară alte clipe de tăcere, apoi un nou sunet: asemenea unui prosop ud şi greu care loveşte piatra.

Sam şi Remi se uitară unul la altul şi aproape la unison, buzele lor schiţară cuvântul „crocodil”. Primul sunet era, de fapt, produs de solzii care frecau piatra; prosopul ud era coada grea şi musculoasă care lovea stânca. Împroşcă.

Picioare grele înaintau prin apă. Sam scoase revolverul şi îl îndreptă înspre întunecime. Şi el şi Remi îşi aprinseră deodată lanternele.

La o distanţă de şase metri, înaintând spre ei, se vedea botul unui crocodil; dincolo de bot, doi ochi bulbucaţi priveau direct înspre ei. Şi mai în spate, la marginea razei lanternelor, puteau să vadă vreo şase corpuri solzoase şerpuind înspre ei, cu ochii strălucitori, cu gurile deschise, cu cozile biciuind.

— Faclă, strigă Sam.

Remi nu ezită. Se auzi un şuier, iar tunelul fu învăluit de o lumină roşiatică, pâlpâitoare. Remi coborî facla la nivelul genunchiului şi începu s-o agite în faţa crocodilului care se apropia. Acesta se opri, deschise gura şi scoase un şuier surd.

— Kid a avut dreptate, zise ea. Nu par foarte încântaţi.

— Deocamdată. Începem să ne retragem. Încetişor. Să nu te întorci cu spatele la el.

Cu paşi mărunţi, în timp ce Remi urmărea atentă crocodilul care se apropia, începură să se retragă. Sam aruncă o privire peste umăr:

— Încă zece paşi şi ajungem la pantă, apoi urmează porţiunea îngustă.

— Bine.

— Odată ajunşi acolo, înfige facla în nisip. O să vedem cum reacţionează la asta.

Când ajunseră în locul cu pricina, Sam o bătu pe Remi pe umăr. Remi îngenunche, împlântă facla în aluviuni, apoi se ridică şi continuă să păşească în spate, în timp ce Sam îi ţinea încă mâna pe umăr. După ce urcară jumătate de pantă, crocodilul se opri cam la doi metri de facla care şuiera. Bâjbâi mai întâi înspre stânga, apoi înspre dreapta, după care se opri din nou. Scoase un alt şuier, apoi începu să coboare panta, revenind în apă. După câteva secunde, nu mai reuşiră să-l vadă.

— Cam cât ţine o faclă? întrebă Remi.

— Cele de tipul ăsta? Cam zece, cincisprezece minute. Dacă avem noroc, suficient cât să verificăm celălalt tunel.

— Şi dacă n-avem?

— Atunci o să vedem cât de bine mă descurc cu un Webley.

Oprindu-se la fiecare zece paşi pentru a asculta, îşi continuară drumul de-a lungul tunelului din stânga. După doisprezece metri, tunelul se lărgea brusc înspre o încăpere aproximativ circulară. Lanterna lui Remi trecu pe deasupra unui obiect prelung aflat pe podea. Începură amândoi să păşească în spate, picioarele alunecându-le pe nisip.

— Era…? şopti Remi.

— Nu cred. Trase cu putere aer în piept, apoi expiră. Totuşi, mi-a dat palpitaţii. Să mergem.

Înaintară până când obiectul reapăru în raza lanternei.

— Arată ca un stâlp de telegraf putrezit, spuse Remi.

Chiar aşa arăta. Dar, de-ndată, Sam văzu ceea ce păreau trei racorduri încrucişate din lemn prinse de stâlp, apoi un fel de odgoane, aproape descompuse, dar suficient conservate pentru a păstra forma iniţială.

— E un flotor lateral, şopti Remi.

Sam încuviinţă din cap, apoi îşi purtă lanterna de-a lungul racordurilor până în punctul în care se îmbinau cu un butuc prelung şi parţial putrezit, ceva mai lung decât „stâlpul de telegraf” şi cu un diametru de patru, cinci ori mai mare.

— Sam, e o canoe.

Sam aprobă din cap.

— Una destul de mare. Are cel puţin nouă metri lungime.
Ocoliră împreună ambarcaţiunea, iar în partea cealaltă găsiră acelaşi sistem de racorduri la capătul cărora se afla un alt flotor. Corpul canoei avea o lăţime de un metru şi jumătate şi o înălţime de un metru şi douăzeci de la chilă până la copastie, prora era conică, cu un bompres alungit, iar pupa – dreaptă. La mijlocul carenei, cu o înălţime de doi metri şi jumătate, se ridica ceea ce părea a fi un catarg sfărâmat; partea superioară, lungă de vreo trei metri, era întinsă pe pământ, cu vârful sprijinit de copastie. În faţa catargului, carena era protejată de un acoperiş triunghiular.

— Sam, vino înapoi, şopti Remi.

O urmă, retrăgându-se câţiva paşi. Remi arătă înspre podeaua de sub ambarcaţiune. Ceea ce le păruse doar un dâmb era, de fapt, o platformă cu o înălţime de şaizeci de

centimetri, construită din pietre aşezate cu grijă.

— E un altar, zise Sam.

După ce verificară iute facla contra crocodililor, care arsese până la jumătate, examinară ambarcaţiunea, iar Remi făcu fotografii, mai întâi cu tot locul, pentru a putea stabili ulterior scara şi designul, apoi surprinzând diferite detalii. Cu ajutorul lamei briceagului Swiss Army, Sam luă mostre din lemn şi din odgoane.

— Totul e acoperit de un fel de răşină, îi spuse el lui Remi, mirosind materialul. E groasă, are peste doi centimetri.

— Aşa s-ar explica faptul că s-a conservat atât de bine, răspunse ea.

Sam trecu peste flotorul de la tribord, se îndreptă înspre copastie şi privi în interiorul canoei. La baza catargului se afla ceea ce îi părea o grămadă de pânză putrezită. Cu nuanţe de maro şi de gri, materialul se coagulase într-o masă gelatinoasă.

— Remi, trebuie să vezi asta.

Veni alături de el, lângă copastie.

— E o velă mare, zise ea şi începu să o fotografieze.

Sam îşi scoase maceta şi în timp ce Remi îl ţinea de curea ca să nu cadă, se aplecă şi înfipse uşor lama în grămadă.

— E ca învelişul de la ceapă, murmură el.

Ridică o bucată sfâşiată din material. Remi avea pregătită o pungă Ziploc. În timp ce strecura mostra înăuntru, aceasta se rupse în trei bucăţi. Remi închise punga şi se întoarse la rucsac pentru a o aşeza alături de celelalte mostre.

Sam ocoli pupa. Din cadrul pupei ieşea un obiect protuberant din lemn, ca o minge de fotbal american aşezată pe suportul pentru lovitură. La fel ca în cazul celorlalte obiecte legate de ambarcaţiune, lui Sam îi fură necesare câteva secunde şi mai multe înclinări ale capului înainte de a-şi da seama ce avea în faţa ochilor. Remi reveni în spatele său.

— E pasărea noastră misterioasă, zise ea.
Sam încuviinţă.
— Cea din Codicele Orizaga şi jurnalul lui Blaylock.
— Cum o numise? Marea pasăre din nestemate verzi, încercă Remi să-şi amintească. Totuşi, nu cred că la asta se referea.
Făcu mai multe fotografii ale sculpturii cu aparatul digital.
— Să ne uităm şi la bompres, zise Sam. Când vine vorba despre bărci, astfel de lucruri au întotdeauna o pereche.
Se îndreptară spre proră. După cum bănuise Sam, la bompres se afla o altă sculptură, mai bine conservată decât perechea ei. De fapt, chiar bompresul era sculptura: un şarpe, cu gura deschisă şi cu corpul acoperit de pene.
— Sam, ştii cu ce se aseamănă? întrebă Remi.
— Nu. Ar trebui să ştiu?
— Probabil că nu. E mai puţin cizelat şi stilizat, dar e aproape o copie fidelă a lui Quetzalcoatl, Marele Şarpe cu Pene, zeul aztecilor.

— Era şiret ca o vulpe, murmură Sam după câteva clipe.
— Poftim?
— Blaylock. Era şiret ca o vulpe. În mod clar, a ascuns harta lui Moreau şi codicele laolaltă în baston dintr-un motiv întemeiat. Sigur avea o obsesie, dar e ceva mai mult decât corabia *Shenandoah* sau *El Majidi*.
— Poate că a pornit de aici, consimţi Remi, dar, în timpul căutărilor, a dat peste ceva sau a aflat ceva care i-a deturnat interesul. Întrebarea e cum a reuşit să bage canoea în peşteră cel care a adus-o aici.
— Dacă nu cumva există o altă intrare dincolo de tărâmul crocodililor, cred că au demontat-o, au introdus-o prin cascadă şi au reasamblat-o.
— Nu le-a fost tocmai uşor. Ne aflăm la trei kilometri de plajă şi cred că are o greutate de circa o tonă.
— Marinarii au obişnuinţa de a se ataşa de ambarcaţiunile lor, în special dacă i-au purtat pe mări învolburate, în călătorii îndelungate. S-ar putea să aflăm

mai multe după ce testăm mostrele astea, dar, dacă acceptăm odiseea lui Blaylock, s-ar putea să fie o barcă aztecă. Ceea ce ar însemna că are cam ce vechime? Cel puţin şase sute de ani, nu?

— Dar aici e vorba despre o rescriere a istoriei, Sam. Nu există nici o relatare istorică în care să se precizeze că aztecii ar fi călătorit dincolo de coastele mexicane, cu atât mai puţin să parcurgă Pacificul şi să ocolească Capul Bunei Speranţe.

— Ne gândim la două lucruri diferite, draga mea.

— Cum adică?

— Tu presupui că e vorba despre o călătorie de la vest la est care a avut loc în secolul al XVI-lea. Eu mă gândesc la una de la est la vest care s-a petrecut cu mult timp înainte.

— Cred că glumeşti.

— Remi, chiar tu ai spus-o: istoricii nu sunt întru totul siguri în ceea ce priveşte originile aztecilor. Dacă avem în faţa ochilor o ambarcaţiune a migraţiei protoaztece?

Capitolul 32

Madagascar, Oceanul Indian

Remi era pe punctul de a deschide gura pentru a-i răspunde, când în peşteră se auzi ecoul unui pocnet de armă. La stânga lor, auziră ceva izbindu-se de o stalagmită. Îşi stinseră lanternele frontale şi se aruncară la pământ. Complet nemişcaţi şi abia respirând, aşteptară mai multe împuşcături. Nu se mai auzi niciuna. La gura tunelului din dreapta, facla pârâiea, aproape consumată. O lumină roşie pâlpâia de-a lungul peretelui.

— Vezi ceva? şopti Remi.

— Cred că s-a auzit de-afară. Aşteaptă aici. Mă întorc imediat.

Sam se ridică în picioare. Aplecat în faţă, ţâşni înspre o coloană de minereu, se opri să privească în jur şi să asculte,

apoi merse mai departe, deplasându-se în zigzag dintr-un loc în altul, până când ajunse la peretele de lângă intrare, lipindu-se de acesta. Scoase Webley-ul şi se strecură prin deschizătură.

Poc!

Un glonţ lovi podeaua de lângă el şi ricoşă în grotă. Grăbindu-se, fugi în peşteră, apoi o luă la stânga până când ajunse la locul pe unde intraseră. Se aruncă pe burtă şi se târî între doi bolovani, până când îşi trecu capul prin cascadă. Cu ochii mijiţi, se uită prin apă şi reuşi să vadă laguna.

Pe plajă stăteau şase oameni înarmaţi cu puşti de asalt. Erau îmbrăcaţi în blugi cu tăieturi şi tricouri jerpelite şi purtau bocanci militari. Fiecare dintre ei avea înfăşurată în jurul antebraţului câte o bandană albă cu colţurile roşii. Doi dintre ei îngenunchează lângă rucsacul lui Sam şi al lui Remi, separând conţinutul acestora şi aşezându-l în grămezi. Sam cuprinse cu privirea zona lagunei şi copacii din jur, dar nu era nici urmă de Kid.

Unul dintre bărbaţi – liderul, presupuse Sam, orientându-se după felul acestuia de a se purta şi după pistolul semiautomat pe care îl avea prins la curea – le strigă ceva celorlalţi, apoi arătă înspre cascadă. Cei cinci subordonaţi începură să-şi croiască drum prin lagună. Sam se târî cu spatele, băgă pistolul în toc şi se întoarse repede în grotă. O găsi pe Remi acolo unde o lăsase. Zise:

— Şase bărbaţi, toţi înarmaţi – rebelii menţionaţi de Kid.

— L-ai văzut?

— Nu, cred că a scăpat.

— Bine.

— Vin înăuntru să investigheze. Avem un minut la dispoziţie, poate două.

— Câţi?

— Cinci.

— Şansele sunt împotriva noastră pentru un foc de arme. Aş sugera să mergem prin celălalt tunel şi să căutăm o ieşire, dar nu prea am chef să fiu devorată.

Sam zâmbi.

— Sunt sigur că oaspeţii noştri vor gândi la fel. Tu du-te şi caută un loc mai bun unde să te ascunzi, iar eu voi merge să agit puţin apele. Mă întorc într-o clipă. Sam ţâşni de-a lungul grotei, sări peste iaz, apoi porni în josul tunelului din partea dreaptă. După ce smulse facla din nisip, o luă la goană pe panta de la marginea apei, apoi se opri şi îşi aprinse lanterna frontală. La şase metri depărtare, văzu o grămadă de cozi solzoase, de picioare cu gheare şi de boturi cu colţi. Numără cel puţin trei crocodili. Şuierau şi se zvârcoleau, în timp ce lumina se mişca înspre ei.

— Scuze de deranj, murmură Sam.

Îşi ridică braţul şi aruncă facla de-a lungul tunelului. Nimeri la fix. Facla ateriză pe spatele celui mai apropiat crocodil, apoi căzu în mijlocul lor. Şuieratul şi zvârcoleala acestora deveniră frenetice. Toţi crocodilii începură să se îndepărteze şi să o ia înspre pantă.

Sam îşi stinse lanterna frontală, se întoarse şi o luă la fugă. Când ajunse la iaz, văzu lanterna lui Remi aprinzându-se o dată lângă peretele cel mai îndepărtat. Fugi în direcţia aceea şi o găsi ghemuită lângă un zid de bolovani. Chiar când se opri şi căzu în genunchi, auzi ecoul unor voci la intrarea în grotă.

— Băştinaşii sunt neliniştiţi? şopti Remi la urechea lui Sam.

— Mai degrabă furioşi. Dacă facla stă aprinsă, oaspeţii noştri ar trebui să se îndrepte fix spre ea.

— Şi vor avea o surpriză neplăcută.

— Să sperăm că surpriza lor nu se va întoarce împotriva noastră.

Dură mai puţin de un minut până când musafirii lor îşi făcură simţită prezenţa. Cum se obişnuiseră cu zgomotul ritmic şi înfundat al cascadei, Sam şi Remi sesizară schimbarea produsă de corpurile celor care pătrundeau prin căderea de apă. Sunetul fu urmat de cel al ghetelor pe podeaua grotei, apoi de şoapte la intrare şi în încăperea principală. Şoaptele încetară, fiind urmate de frecuşul abia perceptibil al tălpilor pe piatră.

— E unul singur, îi şopti Sam lui Remi. O iscoadă.

Era un moment de cumpănă în planul lor. Dacă individul decidea să cerceteze de unul singur facla, primirea făcută de crocodili avea să-i pună pe fugă pe el şi pe compatrioţii săi. Dacă totuşi veneau în grup, primirea şi iadul ce avea să se dezlănţuie putea să se abată uşor şi asupra lui Sam şi a lui Remi.

Sam şi Remi rămaseră nemişcaţi, ascultând. Sunetul de paşi se stinse. O voce strigă ceva. Urmară alte clipe de tăcere. Se auzi din nou sunetul de paşi, de data asta venind de la mai multe persoane, deplasându-se prin tunelul de la intrare. Se auzi scrâşnetul ghetelor înaintând pe pietriş. Grupul pătrundea mai adânc în peşteră. Cum ochii li se obişnuiseră deja, Sam şi Remi puteau să vadă licărul roşiatic al faclei aflate în tunelul din dreapta, întrebarea era cât dura până când grupul avea să vadă lumina.

Sam şi Remi îşi suciră capul dintr-o parte în alta, încercând să identifice locul unde se afla grupul.

— Sunt pe lângă peretele din spate, şopti Remi.

Scrâşnetul paşilor încetă. O voce strigă ceva, iar

Sam presupuse că era în malgaşă şi deşi nu înţelegea cuvântul, după inflexiunea care trăda uimire, îşi imagină că era ceva de genul: „Iată, o faclă!”

Orice ar fi spus, obţinu efectul scontat. Grupul continuă să înainteze, dar cu mai multă precauţie. Foarte curând, Sam şi Remi văzură prima siluetă trecând prin lumina pâlpâindă a faclei. Apoi încă una. Şi tot aşa. Până când toţi cei cinci bărbaţi trecură prin faţa ochilor lor. Unul câte unul, bărbaţii începură să coboare panta. Se auzi plescăitul cizmelor care călcau prin apă.

— Dintr-o clipă…, şopti Sam.

Un strigăt gutural răzbătu prin peşteră.

— …În alta, încheie Sam.

Primul strigăt fu urmat de un altul, apoi de mai multe ţipete. Remi reuşi să înţeleagă unul dintre cuvinte, o înjurătură.

— Cineva tocmai a avut ceva probleme cu vezica, şopti ea.

Sam scoase Webley-ul şi propti ţeava pe piatra din faţa sa.

Plescăitul apei străbătu peştera, urmat de zgomotul înfundat al ghetelor care urcau panta. Veniră şi primele focuri de armă, ezitante la început, apoi automat, pocnetul ritmic lovindu-se de pereţii peşterii. Gura tunelului din dreapta fu luminată de scăpăratul portocaliu al focurilor de armă; în lumina licărindă, apărură siluetele bărbaţilor care se retrăgeau, împiedicându-se, apoi ridicându-se din nou.

— Eu am numărat cinci, şopti Sam.

— Şi eu.

După ce ajunseră la capătul pantei, rebelii se suciră şi o luară la goană, majoritatea îndreptându-se direct spre ieşire. Totuşi, unul dintre ei, în mod clar cuprins de panică, porni de-a lungul peşterii, îndreptându-se înspre locul în care se ascundeau Sam şi Remi. Bărbatul se împiedică în şuvoi, căzu, apoi se târî până pe partea cealaltă. Se ridică, înaintă câţiva paşi înspre ei, după care se opri pentru a privi împrejur.

În lumina faclei, bărbatul nu era decât un contur. Sam îndreptă ţinta revolverului înspre punctul central dintre umerii bărbatului.

— Fir-ai tu să fii, întoarce-te…

Deşi şi el şi Remi mai fuseseră nevoiţi să ucidă, nici unul dintre ei nu se simţea foarte bine făcând asta. Chiar dacă se dovedea necesar, era un lucru neplăcut.

— Întoarce-te…, murmură Sam.

Dinspre intrare se auzi un strigăt:

— *Rakotomalala*!

Bărbatul se răsuci pe călcâie, se opri pentru o clipă, apoi fugi înspre ieşire. Sam coborî revolverul şi răsuflă uşurat.

El şi Remi aşteptară până când auziră sunetul bărbatului trecând prin cascadă, apoi Sam se ridică şi porni prin peşteră, înspre ieşire. Se strecură printre bolovani şi îşi scoase puţin capul prin cascadă, până când putu să vadă laguna. Atât de cuprinşi de panică erau cei din grup, încât nici unul dintre ei nu mai încercase să păşească pe bolovani, alegând, în schimb, să înoate. Tocmai ajungeau la

mal. Cu gesturi largi, însoţite de strigăte, îi povestiră liderului întâlnirea cu crocodilii, iar acesta îi privi lung şi lătră un ordin. Bărbaţii luară rucsacurile lui Sam şi al lui Remi, după care grupul porni în şir, deplasându-se în aval.

Sam îi urmări cu privirea până când dispărură după cotul râului, apoi, ca să fie sigur, mai aşteptă cinci minute. Se întoarse la Remi.

— S-au dus mai departe.

— Putem să fim siguri de asta?

— N-avem cum, dar fie pornim acum, fie aşteptăm până la căderea nopţii, iar pe mine nu mă încântă prea mult ideea de a mai rămâne. Cred că ne-am forţat destul norocul cu gazdele noastre reptile.

Remi aruncă o privire înspre tunelul din dreapta. Crocodilii se liniştiseră, dar şuieratul şi plesnetul cozilor indicau faptul că nu erau nici pe departe calmi.

— Poate că e mai bine să ţâşnim acum, consimţi Remi.

Ceva se mişcă pe pantă şi un bot prelung ieşi din umbră. Gura se deschise încet, apoi se închise, iar botul se retrase în întuneric.

— Sigur e mai bine să ţâşnim acum, zise Remi.

Capitolul 33

Madagascar, Oceanul Indian

Nu se grăbiră spre ieşire, oprindu-se mai întâi în grotă, apoi Sam mai aruncă o privire prin cascadă înainte de a se târî pe burtă printre bolovani, ieşind în lagună. Înotară până la plajă şi ieşiră din apă. În timp ce Remi îşi storcea părul, Sam îşi scoase bocancii şi îi scurse de apă.

Aplecându-se în faţă, cu capul înclinat într-o parte, Remi murmură:

— Cineva ne face cu mâna.

— Unde?

Remi îi arătă din ochi ceea ce părea o grămadă de frunziş

din care se înălţa un braţ. Degetele erau încleştate pe un Webley, modelul Mark VI. Gesticula puternic, încercând parcă să-i avertizeze.

Sam duse mâna la patul revolverului pe care îl avea prins de curea.

Poc!

Un glonţ se înfipse în nisipul dintre picioarele lui.

Sam îngheţă, la fel şi Remi, cu mâinile încă prinse în păr. Din vârful grămezii de frunziş, braţul lui Kid se retrăgea încet, ascunzându-se.

— Cred că s-au întors, observă Remi.

— Aşa se pare. Ai apucat să citeşti secţiunea despre maniere şi etichetă din ghidul despre Madagascar?

— Credeam că ai citit-o tu.

— Mi-am aruncat ochii peste ea.

Sam îşi ridică încet braţele deasupra capului şi se răsuci pe călcâie. Remi procedă la fel. După cum era de aşteptat, deasupra cascadei, pe capul de leu, se aflau cei şase rebeli. Aproape de margine, cu mâinile în şold, liderul strigă:

— Nu mişcare! Înţeles, nu mişcare!

Sam încuviinţă din cap şi strigă la rândul lui:

— Nu mişcare.

Sub supravegherea atentă a lunetistului rămas în vârful capului de leu, ceilalţi cinci rebeli coborâră pe o cărare nevăzută dintre stânci. În scurt timp, se desfăşurară în semicerc în jurul lui Sam şi al lui Remi. Liderul făcu un pas în faţă, îl privi pe Sam în ochi, apoi se întoarse spre Remi şi o măsură din cap până în picioare. Întinse mâna, smulse Webley-ul de la cureaua lui Sam şi îl ridică, examinându-l.

— Armă bună, îşi dădu el cu părerea într-o engleză stricată.

— Armă bună, încuviinţă Sam.

— Tu cine eşti?

— Sam.

— Eu Tolotra. Femeia cine?

Lui Sam îi reveni în minte ceva din eticheta din Madagascar. Îşi coborî atent mâna dreaptă şi arătă înspre

Remi, având grijă ca vârful degetului arătător să rămână întors înspre el.

— Soţia mea. Remi.

Gestul lui Sam nu-i scăpă lui Tolotra. Privi la Remi, apoi din nou înspre Sam, după care dădu din cap gânditor. Ceea ce spuse în continuare îi dovedi lui Sam că simplul fapt că ştiuse un obicei din Madagascar nu reprezenta şi o posibilitate de a scăpa prea uşor:

— Sam… Remi… Ostatici acum.

Unul dintre rebeli scoase două bucăţi de sfoară de la curea şi făcu un pas în faţă, ca şi cum ar fi dorit să le lege mâinile lui Sam şi lui Remi. Tolotra îi făcu semn să se îndepărteze şi îi zise lui Sam:

— Fugiţi, vă împuşcăm. Nu fugiţi. Voi promiteţi?

Drept răspuns, Sam ridică mâna dreaptă şi îşi încrucişă ceremonios degetul arătător şi pe cel mijlociu, apoi încuviinţă solemn printr-o înclinare a capului:

— Nici morţi, zise el.

De lângă el, Remi îşi dădu ochii peste cap.

— O, Doamne.

Tolotra cântări gestul lui Sam preţ de o clipă, apoi zâmbi şi îl imită:

— Nici morţi. Se întoarse şi le arătă gestul oamenilor săi. Nici morţi!

— Dacă vreunul dintre ei are o carte cu expresii, suntem ca şi morţi. Eşti conştient de asta, nu? şopti Remi.

Fură aşezaţi în mijlocului unui şir dispus în zigzag şi plecară de la lagună, trecând la nici doi metri de locul în care era ascuns Kid, cotind apoi pe o cărare care mergea în paralel cu râul. Avantajul minor pe care Sam şi Remi îl aveau din faptul că puteau vorbi fără a fi înţeleşi era anulat de îndemânarea cu care bandiţii îşi mânau ostaticii. Se aflau în permanenţă în bătaia puştilor a cel puţin doi oameni, care păstrau o distanţă minimă de trei metri între ei. Mai mult, abilitatea de orientare a grupului era pe măsura abilităţii lui Kid şi curând, Sam şi Remi pierdură şi vagile

repere pe care le mai aveau.

După ce merseră timp de patruzeci de minute, jungla deveni mai puţin deasă şi cărarea ieşi la lumină. Sam îşi dădu seama că reveniseră în savană, dar nu avea idee la ce distanţă se aflau de locul în care fuseseră cu Kid cu câteva ore în urmă. Oceanul se găsea la stânga lor, iar culmea împădurită, la dreapta. Se îndreptau spre sud.

După încă douăzeci de minute, intrară din nou în junglă, mergând de-a lungul unei poteci care înainta drept, astfel încât Sam putu să se orienteze mai uşor.

— Cred că suntem aproape de drum, îi şopti el lui Remi.

— Probabil că aşa ne-au găsit – au dat peste Rover. L-ai văzut pe ştii-tu-cine?

— Nu, dar e pe-aici pe undeva.

Aflat în capul şirului, Tolotra se întoarse şi urlă:

— Nu vorbiţi! Ridică degetele încrucişate ca pentru a conferi gravitate ordinului. Sam repetă gestul.

Remi murmură:

— Ce drăguţ. Ţi-ai făcut un prieten.

— Sper să nu fie nevoie să-l împuşc.

— Cu ce? Cu praştia ta invizibilă?

— Nu, cu Webley-ul, bombăni Sam, cu ochii aţintiţi spre Tolotra. După ce o să mi-l recuperez de la el.

— Nu vorbiţi!

Bănuiala lui Sam în legătură cu locul în care se aflau se dovedi corectă. După câteva minute, Tolotra ajunse într-un punct în care se intersectau mai multe cărări şi coti spre dreapta. Urcuşul deveni mai abrupt până când se văzură nevoiţi să se agaţe de rădăcinile ieşite din pământ şi de crengile mai joase. Cu toate acestea, relieful nu diminuă cu nimic disciplina bandiţilor; ori de câte ori Sam şi Remi priveau împrejur, se găseau faţă în faţă cu ţevile a cel puţin două puşti.

Cărarea deveni mai netedă şi dădură de nişte trepte naturale din rădăcini. Ajunşi în vârf, Sam şi Remi descoperiră că se aflau pe un drum pietruit. La patru sute de metri spre sud, o camionetă Chevrolet, albă şi plină de

rugină, se afla pe marginea drumului, iar în faţa ei, Range Roverul lui Sam şi al lui Remi. Deasupra lor se profila Stânca Celor Trei Magi.

— Acum încotro? îl întrebă Sam pe Tolotra.

Nici el, nici Remi nu îşi făceau iluzii. Chiar dacă faptul că aveau mâinile libere era un avantaj, nu se aflau, totuşi într-un film de la Hollywood. În cazul în care nu se ivea ceva care să-i distragă pe bandiţi, orice încercare de a-l imobiliza pe oricare dintre ei nu doar că era sortită eşecului, dar, cel mai probabil, avea să sfârşească prin moartea lor. Iar şansele aveau să scadă după ce erau urcaţi în maşini.

— În loc secret, răspunse Tolotra.

— Vreţi recompensă, nu?

— Da.

— Ce vă face să credeţi că valorăm ceva?

Tolotra cugetă câteva clipe, ca şi cum şi-ar fi ales cuvintele dintre puţinele pe care le ştia în engleză.

— Rucsacuri, haine, aparat de fotografiat – toate scumpe. Maşina scumpă.

— E închiriată, zise Remi.

— Ce?

— Nimic.

Sam, bazându-se încă pe intuiţia că nu fuseseră abandonaţi de Kid, cercetase în ascuns împrejurimile. Văzu cu colţul ochiului o mişcare în vârful pantei de deasupra drumului. Între doi bolovani, zări pentru o clipă strălucirea părului argintiu.

— Avem aur, zise Sam.

Obţinu efectul scontat. Chiar şi cei din grup care nu urmăriseră conversaţia se întoarseră acum înspre Sam. Tolotra se apropie cu un pas.

— Aur? Unde? Cât?

Capul lui Kid se ivi dintre bolovani. Privirea i se întâlni cu a lui Sam, îi făcu cu ochiul, arătă înspre maşinile aflate mai jos pe drum, apoi dispăru din nou.

Sam se uită la Remi. Înţelese din expresia de pe chipul ei că îl văzuse pe Kid.

— Cam cât crezi că avem, Remi? întrebă Sam.

— Nu ştiu… cam douăzeci şi cinci de monede de douăzeci de dolari.

Era suficient pentru Tolotra. Cu ochii mijiţi, încuviinţă, dând din cap cu solemnitate.

— Unde?

— La hotel în Antananarivo.

— Ne daţi monede, sunteţi liberi.

Sam presupunea că nu era decât o minciună, dar era un pas în direcţia cea bună. Chiar dacă avea să se întâmple ce era mai rău şi Kid n-ar fi reuşit să intervină aici, el şi Remi aveau mai multe şanse dacă se apropiau de civilizaţie în loc să se lase duşi tot mai departe. Nu încăpea îndoială că „locul secret” al lui Tolotra era suficient de bun ca să-i ţină ascunşi de forţele guvernamentale. Dacă totuşi, în drum spre Antananarivo, Tolotra dovedea că precauţia era mai puternică decât lăcomia, Sam şi Remi aveau să se regăsească în situaţia iniţială.

— Mergem acum, îi înştiinţă Tolotra.

Oamenii se aranjară din nou în formaţie, cu Sam şi cu Remi în mijloc. Cu colţul ochiului, Sam şi Remi se uitau după Kid, dar nu era nici urmă de el. Indiferent de ceea ce plănuise bătrânul vânător de trufe, ei nu puteau face altceva decât să fie gata să reacţioneze şi să improvizeze.

Ajunseră în dreptul camionetei Chevrolet şi se opriră. Rucsacurile lor erau aruncate în remorcă.

Sam îi şopti lui Remi:

— Fii pe fază!

Tolotra şi alţi patru bărbaţi se strânseră în spatele camionetei şi începură să discute. Cel de-al şaselea bărbat rămase la trei metri în spatele lui Sam şi al lui Remi, cu puşca aţintită înspre ei. După gesturile lui Tolotra, Sam presupuse că discutau despre cel mai bun mod în care puteau ajunge în Antananarivo – în principiu, oraşul era capitala inamicului.

Remi fu prima care îşi dădu seama că planul lui Kid se pusese în mişcare. Îi făcu semn din ochi lui Sam să se uite dincolo de plafonul maşinii către Magul aflat în mijloc. La

început, Sam nu văzu nimic, dar apoi îşi dădu seama că un bolovan de dimensiunile unui butoi se deplasa imperceptibil înspre margine.

Sam îi şopti:

— Când încep să mă mişc, fugi înspre Range Rover.

Tolotra se întoarse şi privi înspre Sam. Sam ridică din umeri şi îşi ceru scuze zâmbind.

Remi şopti:

— Bine.

Deasupra Magului, bolovanul ajunse la margine şi se opri. Sam şi Remi traseră aer în piept. Bolovanul se balansă, se opri pentru o clipă, apoi căzu dincolo de margine şi începu să se rostogolească. Faţa Magului central era un povârniş, uşor înclinat în spate şi neted, cu excepţia câtorva ridicături aflate la bază. Suprafaţa povârnişului, gravitatea şi frecarea cinetică a bolovanului făcură ca acesta să alunece de-a lungul pantei. Inginerul din Sam îşi dădu seama că urma să se desprindă în momentul în care lovea prima ridicătură şi că bolovanul avea să devină un obuz de piatră.

Cum nu ştia malgaşa, Sam alese să procedeze în aşa fel încât să creeze cât mai multă panică: scoase un ţipăt efeminat şi cât mai piţigăiat, arătă înspre bolovan şi strigă:

— Bolovanul!

Tolotra şi oamenii săi îşi ridicară concomitent privirea. Cum, spre deosebire de Sam şi de Remi, nu aveau avantajul de a şti ce se întâmpla, înlemniră cu o privire îngrozită pe chipuri. Sam îl urmărise pe Tolotra tot timpul drumeţiei şi îşi repetase mişcările în minte, aşa că acum făcu doi paşi largi înainte şi îl lovi pe acesta cu călcâiul în spatele genunchiului şi în timp ce Tolotra cădea, îi smulse Webley-ul de la curea.

În spatele lui, paznicul lui Remi strigă ceva – Sam presupuse că era un „Opreşte-te!” – după care, bănuia Sam, avea să îşi dea seama că Remi o lua, de fapt, la fugă. Nu îi oferi ocazia. Cum reuşise să ia Webley-ul, Sam îl apucă pe Tolotra cu mâna stângă de guler şi îl lovi cu revolverul în tâmplă. Tolotra scoase un geamăt şi căzu moale.

Sam se răsuci pe călcâie şi se lăsă în genunchi, trăgându-l pe Tolotra între el şi ceilalţi patru bărbaţi, în timp ce doi

dintre aceştia se retrăgeau de-a lungul drumului, iar ceilalţi doi se ghemuiau de cealaltă parte a camionetei. Când Sam se răsucise, Webley-ul ajunsese în mod firesc chiar înspre paznicul lui Remi. După cum se temea Sam, bărbatul îşi duse puşca la umăr, cu ţeava îndreptată înspre Remi, în timp ce aceasta fugea spre Range Rover.

Sam trase o dată, lovindu-l pe bărbat în stern. Precum o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile, omul căzu la pământ fără suflare. Sam îşi încolăci braţul stâng în jurul gâtului lui Tolotra, îl trase mai aproape de el, apoi îndreptă pistolul înspre cei doi rebeli care se retrăgeau de-a lungul drumului. Amândoi aveau puştile aţintite înspre Sam, încercând în mod evident să se decidă dacă să rişte să tragă. Sam îndreptă ţeava revolverului când înspre unul, când înspre celălalt. De dincolo de camionetă, se auzea cum ceilalţi doi bărbaţi se mişcau prin iarba înaltă crescută la marginea drumului.

Bum! Pământul se cutremură, urmat de zgomotul crengilor frânte. Se mai zgudui o dată, ca şi cum ar fi alergat un uriaş. Sam simţi zdruncinătura până în pântece.

— Sare bolovanul! strigă Remi.

— Unde?

— Vine înspre tine!

Bum! Era şi mai aproape de data asta.

De dincolo de camionetă, se auzi strigătul celor doi rebeli.

— O iau la fugă! strigă Remi.

Şi cei doi aflaţi în faţa lui Sam făcură la fel, întorcându-se şi luând-o la picior de-a lungul drumului.

Bum!

— Ai grijă, Sam! E aproape deasupra ta! Trei… doi… unu…

Sam se făcu ghem. Deasupra lui se auzi scrâşnetul oţelului. Geamurile se făcură cioburi. Simţi cum camioneta se înclină într-o parte, împingându-i pe el şi pe Tolotra de-a lungul pietrişului de pe drum. Pe deasupra capului îi trecu o umbră. Bum! Bolovanul căzu de cealaltă parte a drumului, mai sări o dată, apoi dispăru dincolo de marginea acestuia,

doborând copacii în calea sa. Zgomotul încetă după încă zece secunde. Sam îşi înălţă capul şi privi împrejur.

Cei patru rebeli se opriseră în josul drumului. După ce se sfătuiră rapid, începură să alerge înapoi înspre Sam şi Remi. Cum Sam văzuse că Tolotra vârâse cheile de la Rover în buzunar, băgă mâna şi le luă.

— Remi, porneşte maşina, strigă el.

Îi aruncă cheile, apoi îndreptă revolverul în cealaltă parte, înspre rebelii care se apropiau.

Unuia dintre ei i se împleticiră picioarele. Se apucă de coapsă şi se prăbuşi pe drum, iar peste o clipă se auzi un pocnet grav. Deşi Sam nu mai auzise niciodată acest sunet, presupuse că era pocnetul unui glonţ de calibrul 455 provenind de la un revolver Webley modelul Mark VI, datând de pe la 1915.

Cei trei rebeli care mai rămăseseră se opriră şi se răsuciră înspre Stânca Celor Trei Magi.

Se auzi lovitura unui al doilea glonţ, chiar între picioarele bărbatului din mijloc. Se dădu în spate câţiva paşi, urmat de un al doilea bărbat. Cu toate acestea, cel de-al treilea bărbat era un elev mai lent. Pe jumătate ghemuit, cercetând din priviri zona de deasupra lui, îşi aduse încet puşca pe umăr. Pentru deranj, se alese cu un glonţ în rotulă. Ţipă şi se rostogoli într-o parte.

Dinspre Stânca Celor Trei Magi se auzi o voce imaterială strigând ceva. Cei doi rebeli încă înarmaţi îşi aruncară armele la pământ. Se mai auzi încă un strigăt. Bărbaţii care nu fuseseră răniţi îşi ajutară camarazii să se ridice, iar grupul începu să se îndepărteze şchiopătând de-a lungul drumului.

Sam îl împinse de pe el pe Tolotra, care era inconştient şi se ridică. Remi se duse la el. Împreună, se holbară la ceea ce mai rămăsese din Chevrolet. În afară de cele patru cioturi răsucite care formau cabina şoferului, camioneta era complet decapitată.

Se auzi o voce strigând:

— Dacă te uiţi la ce s-a întâmplat, ai crede că exact aşa am plănuit lucrurile.

Dintre copacii de la baza stâncii apăru o siluetă şi începu să meargă înspre ei.

— Şi nu aşa a fost? îl întrebă Sam pe Kid.

— Cine ştie.

— Un lucru e sigur, zise Remi. Chiar ştii să creezi o diversiune.

Kid se opri în faţa lor.

— Mama Natură s-a ocupat de tot, draga mea. Şi am avut puţin noroc cu felul în care a sărit bolovanul.

— Mulţumim că nu ne-ai lăsat baltă, zise Sam.

— Pentru puţin.

Sam ţinu revolverul în mână, îl cântări pentru o clipă, apoi i-l întinse lui Kid, care se încruntă şi scutură din cap.

— E al tău acum.

— Poftim?

— Până azi, nimeni n-a mai tras cu el. Vezi tu, e o tradiţie… chinezească, dacă îmi amintesc bine.

Remi zâmbi.

— Cred că te gândeşti la zicala „Când salvezi viaţa cuiva, acea viaţă îţi aparţine!”

Kid ridică din umeri.

— Oricum ar sta lucrurile, acum e al tău, domnule Fargo.

— Mulţumesc. Îl voi preţui. Ce facem cu cei doi? întrebă Sam, arătând înspre Tolotra şi spre bărbatul mort de pe drum.

— Lăsaţi-i aici. Cu cât ajungeţi mai repede la Antananarivo, cu atât mai bine. Kid ghici ce se ascundea sub expresia sumbră de pe faţa lui Sam şi a lui Remi. Să nu vă îndoiţi de asta. V-ar fi ucis fără nici o remuşcare.

— De ce eşti aşa sigur? întrebă Remi.

— În ultimii cinci ani, aici au avut loc şaizeci şi trei de răpiri. Chiar dacă răscumpărarea a fost sau nu plătită, nimeni nu s-a întors viu. Credeţi-mă, era ceva de genul ori voi, ori ei.

Sam şi Remi se gândiră la asta, după care încuviinţară din cap. Sam dădu mâna cu Kid, apoi luă rucsacurile din portbagaj, în timp ce Remi îl îmbrăţişa pe salvatorul lor. Se întoarseră şi se îndreptară spre Range Rover.

— Încă ceva, strigă Kid.

Sam şi Remi se întoarseră. Kid băgă mâna în rucsac şi scoase un săculeţ de pânză. Li-l dădu.

— Nişte trufe pentru bătăile de cap, zise Kid. Apoi trecu drumul şi dispăru printre arbuşti.

Sam întoarse săculeţul. Într-o parte, imprimat cu cerneală roşie, era un logo – litera C, iar alături mai scria ceva, cu litere mai mici: *ussler Trufe*.

— Ce drăguţ din partea lui, zise Remi. Dar ce înseamnă „*ussler*"?

Capitolul 34

Madagascar, Oceanul Indian

Erau aproape la jumătatea drumului spre Antananarivo, apropiindu-se de un sat cu numele Moramanga, aflat în punctul în care Şoseaua 2 se intersectează cu Şoseaua 44, când le sună telefonul prin satelit. Remi, aflată în scaunul din dreapta şoferului, răspunse.

— E Rube, zise ea după o clipă, apoi comută pe speaker.

— Salut, Rube, spuse Sam.

— Unde sunteţi?

— În Madagascar.

— La naiba! Mă temeam că o să zici asta.

— Am impresia că nu e vorba pur şi simplu despre faptul că ai tu o problemă cu Madagascarul, zise Remi.

— Cineva v-a dat în urmărire paşapoartele la aeroportul din Antananarivo.

— Când? întrebă Remi.

— Cu câteva zile înainte să ajungeţi.

— Mai exact, ce vrea să însemne asta? întrebă Sam. N-am fost opriţi când am trecut prin vamă.

— Tocmai asta m-a pus pe gânduri. Dacă ar fi fost o cerere de la nivel guvernamental, aţi fi fost opriţi la intrarea în ţară. În termenii serviciilor de informaţii, e un mandat de

urmărire şi notificare. Cineva voia doar să ştie când ajungeţi acolo.

— Şi nu e obligatoriu să fi fost cineva din guvern, sublinie Sam.

— În ţările din Lumea a Treia, unde venitul mediu anual e de numai câteva sute de dolari, poţi cumpăra un mandat de notificare la preţul unei cafele. Şi din moment ce Rivera ne-a dovedit deja ce fel de relaţii are în Africa…

— Am înţeles, răspunse Sam. Ce ne recomanzi?

— Aşteptaţi-vă să vă caute cineva; aşteptaţi-vă să fiţi găsiţi. Nu vă întoarceţi în Antananarivo. Puneţi-o pe Selma să găsească un aerodrom privat şi un pilot care să nu se sfiiască să primească bani şi să închidă ochii când vine vorba despre paşapoarte.

Ăsta era dezavantajul faptului că erau cine erau. Deşi nu erau nici pe departe faimoşi, Sam şi Remi aveau o anumită reputaţie în cadrul comunităţii aventurierilor şi vânătorilor de comori şi deşi aveau în mod natural câţiva detractori, majoritatea îi respectau. Faptul de a fi prinşi strecurându-se în interiorul sau în afara unei ţări cu ajutorul unor paşapoarte false prezenta un risc ce nu se justifica în raport cu problemele pe care le-ar fi atras după sine: închisoarea, expulzarea, titlurile din ziare, faptul de a fi declaraţi *persona non grata* şi ceea ce era probabil cel mai important, pierderea unor legături valoroase cu lumea academică. Faptul că încercau să se descurce în majoritatea situaţiilor pe cât posibil în limitele cadrului legal îi transforma de multe ori în nişte ţinte pentru oricine dorea şi avea posibilitatea de a mitui persoana potrivită din funcţia potrivită.

— Cunoaştem situaţia politică, zise Remi. În ce fel influenţează lucrurile?

— În mod negativ. Staţi cât mai aproape de zonele populate şi interesaţi-vă de locurile în care se găsesc secţii de poliţie.

— Asta ar putea fi o problemă. Ne-am abătut puţin de la căile bătătorite.

— Oare de ce nu sunt surprins? Bine, aşteptaţi o clipă.

Telefonul amuţi timp de două minute, dar apoi Rube reveni. Se presupune că rebelii mai au cam o săptămână până să fie pregătiţi pentru un atac de proporţii, dar nu sunt excluse luptele izolate. Cred că sunteţi în siguranţă în majoritatea oraşelor aflate pe o rază de optzeci de kilometri faţă de Antananarivo. Cu cât sunt mai mari, cu atât mai bine. Dacă e posibil, îndreptaţi-vă spre sud. Rebelii sunt grupaţi în nord. Dezavantajul e că...

— Rivera şi oamenii lui vor gândi în acelaşi mod şi ne vor căuta în acele locuri, continuă Sam.

— Aşa e. Mi-aş dori să vă pot ajuta mai mult.

— Rube, eşti cel mai tare. Să nu te îndoieşti de asta. Te sunăm când o să ne aflăm în siguranţă.

Următorul apel fu către Selma, care îi ascultă, le puse câteva întrebări, apoi zise:

— Mă ocup de asta.

Şi închise.

În timp ce Sam conducea, Remi analiză harta.

— Avem două opţiuni, zise ea după câteva minute. Pe de o parte, putem să mergem pe unul dintre zecile de drumuri – folosesc acest termen într-o accepţie destul de largă – care se îndreaptă spre sud sau se apropie la câţiva kilometri de Antananarivo. Există un drum asfaltat cu două benzi care înconjoară oraşul pe la est şi care se uneşte apoi cu Şoseaua 7, mergând înspre sud.

— Ce poţi să-mi zici despre drumurile fără denumire?

— La ce te aştepţi? În cel mai bun caz, sunt drumuri forestiere sau pietruite.

— Mai multe opţiuni înseamnă şi că e mai greu să ni se ia urma, sublinie Sam.

— Dar, dacă ne îndreptăm spre Şoseaua 7, ne prelungim timpul de călătorie cu încă cinci, şase ore. Asta ar însemna că o să mergem pe noapte destul de mult.

— Eu votez pentru drumul asfaltat, zise Sam.

— Te susţin.

— În altă ordine de idei... Nu e lipsit de importanţă faptul că Rivera ne-a dat paşapoartele în urmărire tocmai aici.

Remi încuviinţă din cap.

— Nu-i greu de ghicit care e ideea. Ştiau că am putea găsi ceva aici. Dar să fie vorba despre canoe sau şi despre altceva? Vom şti asta când vom afla ce i-a făcut să se îndrepte înspre Madagascar. Dacă mă întrebi pe mine, cred că au mai fost aici şi înainte şi că n-au găsit ceea ce căutau.

— Ceea ce ridică o altă întrebare: în ce alte locuri au mai fost?

După-amiaza se apropia de sfârşit. După ce trecură de Moramanga, îndreptându-se înspre vest şi urcând tot mai mult în altitudine, depăşiră kilometri întregi de câmpuri de orez şi lăsară în urmă sate cu nume ciudate pe care Remi le descria ca fiind „în parte malgaşe, în parte franceze, cu un strop de italiană printre ele”: Andranokobaka, Ambodigavo, Ambatonifody…

La douăzeci şi cinci de kilometri est de Anosibe Ifody, relieful se schimbă încă o dată, făcând loc pădurii tropicale, punctată din loc în loc de profilul neregulat al dealurilor maronii care le aminteau de Toscana. Povârnişuri crestate, lucind în nuanţe maronii şi aurii în lumina soarelui, se înălţau dincolo de coroanele copacilor, întinzându-se înspre nord şi înspre sud. Cu puţin după ora trei, opriră la o benzinărie aflată la periferia oraşului Manjakandriana. Remi intră pentru a cumpăra apă şi ceva de mâncare, în timp ce Sam făcea plinul.

În josul străzii, un Volkswagen Passat alb de poliţie coti după colţ, îndreptându-se spre benzinărie. Înaintând lent, cu o viteză de treizeci de kilometri pe oră, Passatul încetini şi mai mult când ajunse în dreptul Range Roverului. După câteva secunde acceleră, continuând să meargă de-a lungul străzii, apoi trase pe dreapta şi opri. Prin oglinda retrovizoare Sam văzu că şoferul desprinse ceva de pe bord, ducându-l la gură.

Remi ieşi cu patru sticle de apă şi câteva pungi de covrigei. Sam se aşeză în spatele volanului.

— Iarăşi ai expresia aia îngândurată, sesiză Remi.

— Poate că e doar de la oboseală sau de la paranoia, ori

poate de la amândouă, dar cred că maşina aia de poliţie se interesează de noi.

— Unde e?

— În josul străzii, sub prelata aia cu Coca-Cola.

Remi se uită în oglinda laterală.

— O văd.

— A încetinit în dreptul nostru, apoi a oprit şi a vorbit prin staţie.

Sam porni motorul. Rămaseră tăcuţi câteva minute.

— Ei şi acum ce facem? întrebă Remi.

— Îi oferim o ocazie.

Remi pricepu la ce se referea.

— Dacă e o chestiune oficială, ne va opri aici. Dacă nu… „urmărire şi notificare”.

— Exact. Sam băgă maşina în viteză. E timpul să mă ghidezi din nou, Remi. Pornim înapoi pe drumul pe care am venit.

— Încotro?

— Sper că nu mergem niciunde. Dacă nu ne urmăreşte, ne întoarcem.

— Şi dacă ne urmăreşte?

— Atunci devenim fugari. S-ar putea să avem nevoie de unul dintre drumurile alea fără nume despre care pomeneai.

— Suntem fugari, îl anunţă Remi după câteva minute. Încă de când plecaseră din Manjakandriana, Remi rămase în permanenţă cu privirea fixată prin lunetă. E la mai bine de un kilometru în spatele nostru.

— Urmează câteva curbe şi dealuri. Să-mi zici de fiecare dată când nu îl mai vezi.

— De ce?

— Dacă accelerăm în timp ce ne vede, va şti că fugim; în felul ăsta însă, s-ar putea să câştigăm puţină distanţă înainte să-şi dea seama.

— Deşteaptă chestie, Fargo.

— Numai dacă funcţionează.

— Dacă încearcă să ne oprească?

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Timp de cincisprezece minute, Sam ascultă indicaţiile lui Remi, apăsând pedala de acceleraţie timp de zece secunde din momentul în care Remi zicea „Acum!”, apoi încetinind din nou până la limita legală de viteză. Încet, dar sigur, reuşiră să se mai îndepărteze cu un kilometru de maşina de poliţie.

— E vreun alt drum asfaltat? întrebă Sam.

Remi se uită pe hartă.

— E greu de zis, dar cel care urmează pare marcat puţin mai gros decât celelalte. Din câte mi-am dat seama, asta înseamnă că e asfaltat, sau ceva în genul ăsta. De ce întrebi?

— Nu lăsăm o dâră de praf în urmă.

— Dacă suntem nevoiţi să intrăm într-un viraj strâns, completă Remi. Dar poate fi şi un avantaj şi un dezavantaj.

Sam se încruntă.

— Ai dreptate. Să-mi zici când urmează drumul ăla.

În minutele care urmară, Remi încercă să identifice drumurile pe lângă care treceau cu marcajele de pe hartă.

— Ar trebui să fie următorul viraj spre sud. Măsură distanţa cu degetele. Cam la cinci sute de metri, mai mult sau mai puţin. Chiar după dealul ăsta.

— Ce face prietenul nostru?

— E greu să-mi dau seama, dar cred că a prins viteză.

Trecură de coama dealului şi începură să coboare. Sam văzu în faţă drumul pe care i-l indicase Remi. Apăsă acceleraţia până la podea, iar Range Roverul ţâşni. Cu ochii căscaţi, Remi se propti de bord. Cu o sută de metri înainte de viraj, Sam îşi trecu piciorul pe frână, apăsând pe cât putea, căutând să evite totuşi să intre în derapaj şi reduse viteza la şaizeci şi cinci de kilometri pe oră.

— Ţine-te bine, spuse Sam şi smuci volanul spre dreapta.

Deşi Roverul avea centrul de greutate ridicat, anvelopele rămaseră lipite de drum, dar Sam îşi dădu seama că ratase virajul. Roti uşor volanul spre stânga, apoi apăsă frâna şi smuci din nou volanul spre dreapta. Spatele maşinii intră în

derapaj. Roata din spate dreapta ieşi în afara drumului. Simţiră că Roverul începea să se încline. Sam rezistă impulsului de a corecta spre dreapta şi în schimb, viră chiar în direcţia înspre care derapau, ieşind de pe drum şi cu roata din dreapta faţă. Aflate la acelaşi nivel, ambele roţi căpătară aderenţă. Sam acceleră, trase volanul spre dreapta, iar Roverul reveni pe şosea.

— Chiar în faţă! strigă Remi, arătând înspre o deschizătură în frunzişul din afara drumului.

Sam reacţionă instantaneu, frânând cu forţă. Roverul se opri trepidând. Sam băgă în marşarier, dădu înapoi trei metri, băgă apoi în viteză şi coti prin deschizătură. Fură înghiţiţi de umbre. Frunzişul zgâria marginile maşinii. Înaintă uşor câţiva metri până când bara de protecţie se lovi într-un ţarc de lemn.

Remi trecu peste consola centrală pe bancheta din spate şi îşi înălţă capul ca să poată vedea pe geamul lateral.

— Suntem în afara drumului? întrebă Sam.

— Cu puţin. Ar trebui să treacă pe lângă noi dintr-o clipă în alta. Treizeci de secunde mai târziu, adăugă: Iată-l. Se întoarse şi se aruncă pe scaun, respirând uşurată. Putem să stăm aici pentru…

Din josul drumului principal se auzi un scârţâit de frâne, apoi totul fu învăluit de tăcere.

Sam şi Remi îngheţară.

În depărtare se auzi turaţia unui motor, apoi scârţâit de cauciucuri.

Sam mormăi.

— Glumeşti. Pune-ţi centura, Remi!

Drumul, deşi era asfaltat, era strâmt şi sinuos, cu marginile crestate şi fără să aibă linie de demarcaţie. Ducând Roverul la viteză maximă, câştigară opt sute de metri înainte de a auzi Passatul alunecând în curbă în urma lor. Virând la următoarea cotitură, trecură pe lângă un marcaj.

Remi îl văzu.

— Pod îngust în faţă.

Sam acceleră mâncând pământul până să ajungă la pod. În ambele părţi, jungla părea că se închidea în jurul lor. Vârfurile verzi ale ramurilor se loveau de geamurile laterale. În faţa lor apăru podul.

— Ei numesc ăsta pod? strigă Remi.

Trecând peste un defileu îngust, podul era ancorat de o parte şi de alta cu câte o pereche de cabluri de oţel, dar nu avea nici montant central, nici pilon de susţinere. De o parte şi de alta, balustrada era ca un gard din pari de lemn legaţi cu sfoară. Suprafaţa podului nu era nimic mai mult decât nişte scânduri paralele de treizeci de centimetri, între ele aflându-se aer şi din când în când, câte o grindă.

Cu cincizeci de metri înainte de pod, Sam apăsă frâna. El şi Remi priviră pe geamurile laterale; nu era nimic. Nici vreo deschizătură în frunziş, nici vreo cotitură. Nu aveau unde să se ascundă. Lângă ei se afla un marcaj scris în franceză: „LOC DE TRECERE PENTRU UN SINGUR VEHICUL. VITEZA LIMITĂ 6 KM/H”, în fond, ca mersul la pas.

Sam se uită la Remi, care schiţă un zâmbet forţat.

— Ca atunci când smulgi un plasture, zise ea.

— Nu te gândi, doar fă-o.

— Aşa te vreau.

Sam alinie roţile Roverului cu scândurile podului, apoi apăsă pe acceleraţie. Maşina începu să meargă.

În urma lor se auzea scârţâit de cauciucuri. Remi se întoarse şi văzu Passatul cotind după colţ, deviind uşor de la drum cu partea din spate, apoi îndreptându-se.

— Pun pariu că se baza pe podul ăsta.

— Nu mă bag, răspunse Sam, având degetele albe pe volan.

Roţile din faţă ale Roverului trecură peste prima grindă şi reveniră apoi pe scânduri. Lemnul gemea şi scârţâia. Trecură şi cu roţile din spate peste grindă.

— Nu mai e cale de întoarcere, zise Sam. Încetineşte?

Încă întoarsă în scaun, Remi zise:

— Nu… Bine, de fapt încetineşte. Dar nu opreşte.

Sam apăsă acceleraţia. Acul vitezometrului trecu de doisprezece kilometri pe oră.

Remi îşi deschise geamul, scoase capul şi se uită în jos.
Sam strigă:
— Vreau să ştiu?
— În jos e un hău de cincisprezece metri care dă într-un râu.
— E un râu liniştit, nu?
— E învolburat. De nivelul 4 cel puţin.
— Bine, draga mea. De-ajuns cu descrierile!
Remi îşi trase capul înăuntru şi se uită din nou prin lunetă.
— Aproape că a ajuns pe pod. În mod sigur, marcajul nu l-a îngrijorat.
— Să sperăm că ştie mai multe decât noi.
Trecură de mijlocul podului.
Un moment mai târziu, simţiră cum Range Roverul se înclină uşor. Acum, podul fiind dublu încărcat, începu să se unduiască asemenea unei corzi smucită din ambele capete. Deşi mişcarea era lentă, greutatea şi poziţia diferită a vehiculelor contribuiau în egală măsură la accelerarea acesteia.
— Interferenţa undelor, murmură Sam.
— Poftim?
— E vorba despre fizică. Când două unde de amplitudini diferite se combină…
— Se întâmplă lucruri rele, termină Remi. Am înţeles.
Range Roverul se ridica şi cădea neregulat acum, câte cincisprezece centimetri în fiecare direcţie, estimă Sam. Remi îşi simţi stomacul urcându-i în gât.
— Avem cumva la noi vreo pastilă de rău de mare?
— Îmi pare rău, draga mea. Aproape am ajuns.
Capătul celălalt al podului se profila în faţa lor. Şase metri, apoi zece… Sam îşi încleştă maxilarul, aşteptă ca maşina să înceapă să plonjeze, apoi călcă acceleraţia. Vitezometrul depăşi douăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Roverul trecu de ultima grindă şi ajunse pe sol.
Remi se uită prin lunetă. Căscă ochii.
— Sam…
Acesta se întoarse. Fără greutatea compensatorie a

Roverului, Passatul poliţiei absorbi întreaga mişcare. Podul se înclină în sus, apoi se lăsă brusc în jos, lăsând maşina suspendată pentru o fracţiune de secundă. Passatul căzu, dar se opri cu puţin înainte de a atinge solul. Roata din faţă stânga căzu chiar în centrul fantei. Cu un pocnet care semăna a foc de armă, grinda cea mai apropiată cedă. Passatul se clătină înspre stânga şi alunecă şi mai mult în crăpătură. Partea din faţă a maşinii, inclusiv compartimentul motorului, se clătina în gol.

— Dumnezeule, murmură Remi.

Din instinct, Sam deschise uşa şi ieşi.

— Sam! Ce faci?

— Din câte ştim, nu e decât un poliţist care face ceea ce i s-a ordonat.

— Sau te va împuşca bucuros când ajungi lângă maşina lui.

Sam ridică din umeri, apoi merse şi deschise capacul din spate al maşinii. Căută prin rucsac şi găsi ceea ce căuta: un colac de cincisprezece metri de coardă pentru paraşută groasă de şase milimetri cu diferite utilităţi. Având grijă să rămână în „partea de sus” a Passatului, merse de-a lungul scândurii până când ajunse în dreptul uşii pasagerului. Sub el, râul curgea cu repeziciune, spumegând şi împroşcând picuri de apă. Se lăsă în jos şi examină şasiul; situaţia era mai gravă decât anticipase. Singurul lucru care împiedica Passatul să cadă era roata din spate stânga care era prinsă între o scândură şi o grindă.

Sam strigă:

— Vorbeşti engleza?

După câteva momente de ezitare, poliţistul răspunse cu un accent franco-malgaş:

— Puţină engleză.

— Te voi scoate de acolo…

— Da, mulţumesc, te rog…

— Să nu mă împuşti.

— Bine.

— Repetă ce am zis.

— Mă vei ajuta. Nu te împuşc cu pistolul. Uite, uite… Îl

arunc pe geam.

Sam se duse în spatele maşinii şi se uită de după bara de protecţie pentru a vedea uşa şoferului. Pe geamul deschis apăru o mână care ţinea un revolver. Acesta căzu prin crăpătură şi se rostogoli în negura de dedesubt. Sam se întoarse la uşa pasagerului.

— În regulă, ţine-te bine.

Desfăşură coarda, o îndoi, înnodă capetele împreună, apoi, de-a lungul ei, făcu câte un nod din metru în metru. Când termină, zdruncină balustrada pentru a-i testa rezistenţa, apoi aruncă unul dintre capetele corzii pe geamul din dreapta.

— La semnalul meu, eu voi trage, iar tu te vei căţăra. Ai înţeles?

— Am înţeles. Mă voi căţăra.

Sam înfăşură capătul corzii pe după un stâlp, o prinse cu amândouă mâinile, apoi strigă: „Acum!” şi trase. Maşina începu să se legene şi să geamă. Lemnul se despica. Continuă să te caţări! îi ordonă Sam poliţistului.

Pe geamul pasagerului se văzură apărând două mâini negre, urmate de un cap şi un chip.

Passatul se înclină într-o parte şi alunecă treizeci de centimetri. Geamurile se sparseră.

— Mai repede! strigă Sam. Caţără-te! Acum!

Sam trase încă o dată cu putere de coardă, iar poliţistul ieşi rostogolindu-se pe geam. Căzu grămadă, cu trupul întins pe scândură şi cu picioarele atârnându-i în gol. Sam se aplecă în faţă, îl apucă de guler şi îl trase înspre el. După o serie de plesnituri şi scârţâituri, grinda cedă, iar Passatul alunecă prin deschizătură şi dispăru. Un moment mai târziu, Sam auzi un plescăit zgomotos.

Gâfâind, bărbatul se întoarse pe spate şi se uită la Sam.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Începu să înfăşoare coarda. Mă ierţi dacă nu mă ofer să te iau cu maşina. Poliţistul încuviinţă din cap. De ce ne urmăreai?

— Nu ştiu. Am fost alertaţi de comandantul local. Asta e tot ce ştiu.

— Cât de departe a ajuns alerta?
— Până în Antananarivo şi zonele periferice.
— Când ai raportat ultima dată?
— Când mi-am dat seama că aţi luat-o pe drumul ăsta.
— Şi ce au zis?
— Nimic, răspunse poliţistul.
— E vreun drum principal în faţă dinspre nord?
Poliţistul se gândi un moment.
— Drumuri asfaltate? Da... trei înainte de drumul principal la vest spre Tsiafahy.
— Ai vreun telefon? întrebă Sam.
— Era în maşină.
Sam nu zise nimic, ci doar continuă să se uite la poliţist.
— Spun adevărul. Poliţistul îşi pipăi buzunarele din faţă, se rostogoli şi făcu la fel şi cu buzunarele din spate. Nu-l mai am.
Sam dădu aprobator din cap. Termină de înfăşurat coarda, apoi se întoarse şi se îndreptă înspre Range Rover.
— Mulţumesc! strigă poliţistul din nou.
— Pentru puţin! strigă Sam peste umăr. Vorbesc serios. Nu le spune că te-am ajutat. Comandantul tău e plătit de anumiţi oameni care te vor ucide dacă află asta.

Capitolul 35

Madagascar, Oceanul Indian

— Chiar crezi că ar face asta? întrebă Remi când Sam se urcă în maşină şi îi relată conversaţia.
— Nu ştiu, dar, dacă gândeşte în felul ăsta, sunt mai mari şansele să-şi ţină gura. Sper.
Remi se apleacă şi îl sărută pe Sam pe obraz.
— Ai făcut un lucru bun, Fargo.
Sam zâmbi.
— Probabil că i s-a oferit salariul pe o lună doar ca să urmărească doi turişti. Nu-l poţi învinovăţi pentru asta.

Dacă e să fim interceptaţi, maşina va veni probabil de pe unul dintre cele trei drumuri asfaltate menţionate de el.

— Sunt de acord. Remi desfăcu harta şi o studie pentru un moment. Tsiafahy e la sud de Antananarivo pe Şoseaua 7. Dacă ajungem acolo…

— Cât mai e până la virajul spre Tsiafahy?

— Cam şaizeci de kilometri. Şi încă douăzeci la vest spre Tsiafahy.

Sam încuviinţă din cap şi se uită la ceas.

— S-ar putea să ajungem înainte de căderea nopţii.

Îşi dădură seama aproape imediat că optimismul lor era neîntemeiat. După pod, drumul continuă să şerpuiască prin junglă, o serie de curbe şi viraje care le încetiniră dramatic înaintarea. Trecură fără probleme de prima intersecţie de pe drumul asfaltat, ajungând de-a lungul unui râu presărat cu pietre – presupuseră că era acelaşi pe care îl străbătuseră cu treizeci de minute mai devreme.

— Vine următoarea intersecţie, anunţă Remi. La trei kilometri.

Cinci minute mai târziu, Sam văzu intersecţia. Remi arătă cu degetul prin parbriz.

— Am văzut ceva… O scânteiere.

— E o bară de protecţie, zise Sam printre dinţi. Ascunde-te! Dacă nu suntem un cuplu, poate…

Remi se lăsă în jos pe scaun. Când ajunseră pe asfalt, Sam îşi lăsă capul pe tetieră şi aruncă o privire pe geamul lui Remi. Vehiculul, un Nissan SUV albastru-închis, era parcat pe marginea drumului la câţiva metri înaintea intersecţiei.

— Ce se întâmplă? întrebă Remi.

Sam se uită în oglinda retrovizoare.

— Intră pe drum… E în spatele nostru.

Remi se ridică, luă binoclul de pe podea dintre picioarele ei şi se uită prin lunetă.

— Un şofer şi un pasager. După siluete, par bărbaţi. Pe bara de protecţie văd un abţibild cu firma de închiriat maşini Europcar.

— Toate astea sunt semne rele. Măresc viteza?

— Nu, doar ţin pasul cu noi. Ştii ce se zice, Sam. Dacă vezi un gândac înseamnă…

Încuviinţă din cap. Dacă Nissanul chiar îi urmărea, erau multe şanse ca în faţă să mai fie o a doua maşină sau poate chiar o a treia.

— Cât mai e până la următorul drum asfaltat?

Remi verifică harta.

— Şase kilometri.

Le luă aproape zece minute ca să acopere distanţa. La câţiva metri în spatele lor, Nissanul păstra încă aceeaşi viteză. Remi alterna între verificarea hărţii şi supravegherea prin binoclu a posibililor urmăritori.

— Ce te aştepţi să facă? întrebă Sam cu un zâmbet.

— Ori să plece, ori să ridice steagul cu craniul şi oasele încrucişate[43].

— Vine intersecţia. Ar trebui să fie după curba următoare.

Remi se întoarse cu faţa la drum.

Sam luă piciorul de pe acceleraţie, încetini în curbă, apoi acceleră din nou.

— Sam!

La cincizeci de metri în faţă, peste drum, un Nissan SUV roşu stătea pe margine.

— Ăsta e steagul tău! strigă Sam.

Trase uşor Roverul spre stânga, urmând centrul drumului şi îndreptă capota spre uşa din dreapta a Nissanului. Călcă acceleraţia, iar motorul mugi.

— Nu cred că se vor da la o parte, zise Remi, ţinându-se de bord.

— Vom vedea.

Remi se uită peste umăr.

— Urmăritorii noştri au micşorat distanţa.

— Cât de aproape sunt?

— La o sută de metri şi se apropie cu repeziciune.

— Ţine-te bine, Remi.

Apăsând cu degetul mare butonul, Sam ridică frâna de mână. În decurs de două secunde, viteza Roverului se înjumătăţi. Şoferul Nissanului, nevăzând luminiţele de frână

[43] Referire la steagul piraţilor (n.tr.)

care să-l alerteze, nu reacţionă îndeajuns de repede. Nissanul se profilă în oglinda retrovizoare a lui Sam. Acesta trase puternic volanul spre dreapta, apăsă frâna, iar Nissanul viră spre stânga pentru a evita coliziunea. Sam privi în oglinda laterală şi văzu că Nissanul se apropia dintr-o parte. Smuci volanul spre stânga şi auzi scrâşnetul de metal frecat. Nissanul roşu apăru în faţa Roverului. Sam răsuci puternic volanul spre dreapta, trecu pe lângă bara Nissanului, ieşind de pe drum, apoi reveni pe şosea.

— A fost cât pe ce, Fargo, zise Remi.

— Îmi pare rău. Vezi pe unde e cel albastru?

Remi verifică.

— E tot acolo, cam la două sute de metri în spatele nostru. Cel roşu tocmai întoarce.

În nici două minute, ambele Nissanuri se aflau din nou în urma lor, încercând să se apropie. În timp ce motorul Roverului avea mai mulţi cai putere, faptul că Nissanul avea centrul de greutate mai jos îi oferea un avantaj în viraje. Încet, dar sigur, cele două Nissanuri recuperară distanţa.

— Ai vreo idee? întrebă Remi.

— Aştept sugestii.

Remi desfăcu harta şi începu să-şi poarte degetul de-a lungul traseelor, murmurând pentru sine. Scoase un ghid turistic din torpedou, începu să-l răsfoiască, continuând să murmure.

Deodată, îşi ridică privirea.

— Urmează un drum la stânga?

— Suntem chiar în dreptul lui.

— Virează!

Sam se conformă, frânând puternic, apoi trase Roverul înspre drumul neasfaltat. Trecură pe lângă un panou: „LAC DE MANTASOA”.

— Lacul Mantasoa? întrebă Sam. Mergem la pescuit?

— Au feriboturi, răspunse Remi. Se uită la ceas. Următorul pleacă în patru minute.

Sam se uită în oglinda retrovizoare. Cele două Nissanuri tocmai făceau virajul.

— Nu ştiu de ce, dar nu cred că o să mai apucăm să luăm

bilete.

— M-am gândit că poate găseşti tu vreo şmecherie.

— Să vedem ce pot face.

Drumul continua sub forma unei serii de serpentine descendente, fiind străjuit de ambele părţi de taluzuri înalte. Frunzişul junglei îi închidea ca sub o copertină, blocând lumina soarelui. Trecură pe lângă un panou maro, cu un P galben, o pictogramă reprezentând o maşină şi indicaţia „50 m”.

— Aproape am ajuns, zise Remi. Să sperăm că va fi aglomerat.

Sam trecu Roverul prin ultima serpentină, iar drumul se deschise înspre o parcare mică, acoperită cu dungi albe diagonale. La dreapta, se vedea un taluz acoperit de vegetaţie; la stânga, dincolo de o porţiune cu iarbă bine îngrijită, se afla un râu cu curgere lină. Erau opt maşini în parcare. În celălalt capăt, în faţa unui zid de copaci, zăriră o casă de bilete asemănătoare cu un foişor. În dreptul ei, începea ceea ce părea un drum de serviciu, închis cu un lanţ prins de doi stâlpi.

— Nu văd feribotul, zise Sam, accelerând de-a lungul parcării.

— Tocmai a plecat. Remi indică direcţia.

În stânga casei de bilete, Sam văzu o perdea de spumă pe suprafaţa râului. Coborî geamul şi auziră loviturile ritmice ale paletelor roţii.

— Ne-au ajuns din urmă, zise Remi.

Sam privi în oglinda retrovizoare. Nissanul albastru tocmai ieşea din ultima serpentină, fiind urmat îndeaproape de cel roşu.

— Tocmai m-am gândit la o şmecherie, zise Sam. Sau la o mare tâmpenie.

— Oricum ar sta lucrurile, e mai bine decât să stăm pur şi simplu aici.

Sam apăsă acceleraţia până la podea, ocoli ca un pilot de raliu maşinile parcate, urcând apoi pe iarba din faţa casei de bilete. Roţile alunecară pe iarba umedă; spatele maşinii derapă. Sam corectă din volan, trase uşor spre dreapta şi

îndreptă maşina înspre intrarea drumului de serviciu.

— Roagă-te ca stâlpii ăia să nu fie adânc îngropaţi, zise el. Să-i dăm drumul!

Remi se ţintui în scaun şi îşi fixă picioarele în bord.

Bara Roverului lovi lanţul. Sam şi Remi fură aruncaţi înainte, fiind ţinuţi totuşi de centurile de siguranţă. Fruntea lui Sam lovi volanul. Îşi ridică privirea, aproape aşteptându-se să vadă că fuseseră opriţi, dar avu în schimb în faţa ochilor imaginea crengilor care biciuiau parbrizul. Remi se uită în oglinda laterală. Ambii stâlpi de la intrare fuseseră smulşi ca nişte buşteni putreziţi.

— Ne urmăresc? întrebă Sam.

— Încă nu. Ambele maşini sunt în parcare.

— Perfect. Sper să stea pe gânduri cât mai mult.

Ceea ce Sam luase drept un drum de serviciu era, de fapt, numai o cărare doar puţin mai lată decât Roverul. Asemenea parcării, partea din dreapta era străjuită de un taluz; în stânga, prin vălul copacilor, se vedea malul râului. Apucă volanul mai strâns, încercând să nu lase Roverul să iasă de pe cărare.

— Ai un cucui în frunte, zise Remi, atingând locul. Care-i planul?

Să depăşim feribotul şi să ajungem înaintea lui la următorul loc în care acostează. Aici am nevoie de tine şi de ghidul tău turistic.

Remi începu să-l răsfoiască.

— Din păcate, n-are informaţii foarte precise.

— Nu e trecută nici o oprire?

Remi scutură din cap, apoi începu să analizeze harta.

— Şi conform hărţii, nu e nici un drum.

— Interesant. Suntem pe un drum care nu există şi care nu duce niciunde. Nici prietenii noştri nu sunt de găsit?

Remi se întoarse şi începu să îşi aplece capul într-o parte şi în alta pentru a vedea printre copaci.

— Îmi pare rău să-ţi zic, dar vin.

— Dar feribotul?

— Nu, nu-l… Stai puţin! Uite-l! E cam la două sute de metri în spatele nostru. Ochii i se luminară. E un feribot cu

zbaturi în stilul celor de pe Mississippi.

Cărarea începu să urce, iar solul deveni tot mai accidentat, până când Roverul ajunse să sară pur şi simplu peste rădăcinile de la suprafaţă. Când ajunseră în capul urcuşului, terenul deveni mai drept. Sam călcă frâna. La şase metri în faţa lor se afla un zid de copaci; de-a lungul acestuia, o potecă.

— Poteca de la stânga…, zise Sam.

— Coboară înspre râu.

Sam scoase maşina din viteză şi apăsă butonul care deschidea portbagajul.

— Ia tot ce avem.

Îşi strânseră lucrurile, apoi fugiră în spate şi îşi înşfăcară rucsacurile.

În josul pantei, Nissan-ul albastru luă o curbă, iar apoi începu să urce.

Sam îi dădu lui Remi şi rucsacul lui.

— Te descurci cu amândouă?

— Da.

— Fugi!

Remi o luă la goană. Sam se întoarse la volan, băgă în marşarier, apoi începu să împingă Roverul, până când roţile din spate trecură de buza urcuşului. Trânti uşa şi sări într-o parte. Şoferul Nissanului văzu Roverul venind înspre el şi călcă frâna. Se auzi clicul cutiei de viteză în momentul în care băgă în marşarier. În spatele lui, Nissan-ul roşu luă curba şi opri derapând.

— Prea târziu, zise Sam.

Roţile din spate ale Roverului săriră peste o rădăcină. Coada maşinii descrise prin aer un arc de cerc şi se lovi de capota Nissanului. Portiera de pe partea şoferului se deschise. Sam scoase Webley-ul, se ghemui, apoi trase un foc. Portiera se închise la loc. Sam îşi fixă ţinta, trase un glonţ prin capota Nissanului roşu, ca măsură de precauţie, apoi se întoarse şi o luă la fugă.

După un minut, o ajunse pe Remi din urmă. Greşiseră: poteca nu ducea la râu, ci trecea pe deasupra lui. Remi stătea la capul podului. Când Sam ajunse lângă ea, îi dădu

rucsacul lui. În spatele lor, dincolo de copaci, se auzeau glasuri vorbind în spaniolă.

— Pare mai rezistent decât cel dinainte, zise Remi.

Fusese construit într-un mod foarte asemănător – scânduri, grinzi, frânghii şi două cabluri suspendate. La stânga lor, văzură ivindu-se prora feribotului şi fumul negricios care ieşea pe coş. În afară de vreo zece oameni înşiruiţi de-a lungul balustradei şi a câtorva de pe punte, vasul era gol.

— Haide, zise Sam şi ţâşni în goană, urmat îndeaproape de Remi.

Se opriră în mijlocul podului. Feribotul era la o distanţă de treizeci de metri. Sam privi în urmă. Sesiză mişcare printre copaci, braţe fluturând. Cineva încerca să urce panta.

Remi se aplecă peste balustrada podului.

— E prea mare distanţa.

— Până pe punte, da, încuviinţă Sam. Dar vezi puntea superioară din spatele timoneriei? Sunt vreo cinci metri, poate chiar mai puţin.

— Dar de ce nu sărim pe acoperişul timoneriei? Sunt doar…

— Vrem să călătorim clandestini. Remi, fă cu mâna, atrage atenţia!

— De ce?

— Sunt mai mari şansele ca Rivera să nu tragă dacă e văzut.

— Eşti optimist ca întotdeauna.

Începură să facă cu mâna, să zâmbească, să strige. Oamenii aflaţi pe punte şi de-a lungul balustradei îi observară şi le făcură la rândul lor cu mâna. Prora feribotului trecu pe sub pod.

— În zece secunde, îi zise Sam lui Remi. Ia-ţi rucsacul în braţe. Când atingi puntea, îndoaie-ţi genunchii şi lasă-te peste el. Gata, dă-i drumul! Sam o ajută să se urce pe balustradă. Eşti gata?

Remi îi strânse mâna.

— Vii şi tu, nu?

— Bineînţeles. După ce aterizezi, ascunde-te undeva în caz că încep să tragă.

Acoperişul timoneriei dispăru pe sub picioarele lor, urmat imediat de coş. Fumul negru se înfoie în jurul lor. Sam privi spre stânga. Prin vălul de fum, îl văzu pe Itzli Rivera oprindu-se la capul podului. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi Sam se întoarse, o strânse pe Remi de mână şi zise:

— Sari!

Remi dispăru prin fum. Sam simţi balansul podului de la mişcarea paşilor care se apropiau. Rivera şi oamenii lui veneau. Se căţără pe balustradă şi privi în jos. Printre limbile de fum o văzu pe Remi pe punte târându-se de-a buşilea.

Sam se aruncă.

Impactul cu puntea fu puternic, dar căzu pe rucsac şi se rostogoli spre dreapta. Remi se târî înspre el şi îl apucă de braţ.

— Pe aici.

O urmă, târându-se orbeşte până când se lovi de ceea ce presupuse a fi peretele dinspre pupă al timoneriei. Se aşezară unul lângă altul, trăgând aer în piept, până când pulsul li se stabiliză.

Cum trecuseră de pod, fumul care ieşea pe coş se împrăştie. La o distanţă de cincizeci de metri, Rivera şi trei dintre oamenii săi stăteau sprijiniţi de balustrada podului şi priveau înspre ei. Unul dintre ei duse mâna la centură şi scoase un pistol semiautomat. Sam duse şi el mâna la curea, scoase Webley-ul, îl ridică deasupra capului şi îl scutură.

Rivera îi strigă ceva bărbatului, iar acesta puse arma la loc.

— Ce oameni simpatici. Fă-le cu mâna, Remi, zise Sam.

Capitolul 36

Goldfish Point, La Jolla, California

— Misterele au fost rezolvate şi enigmele au fost dezlegate, anunţă Selma în timp ce intra în camera de lucru, urmată de Pete şi de Wendy.

Cum funcţionau încă după fusul orar din Madagascar, Sam şi Remi erau aşezaţi la masa de lucru cu câte un espresso dublu în faţă. La fel ca în alte dăţi, dormiseră în majoritatea timpului cât zburaseră spre casă, dar tot erau epuizaţi.

După ce săriseră de pe pod pe feribot, deciseseră să se comporte ca nişte simpli turişti şi după ce se curăţaseră pe cât posibil, se duseseră pe punte şi admiraseră peisajul alături de ceilalţi pasageri. Nu doar că nu le ceruse nimeni biletele, dar fuseseră şi serviţi cu cocktailuri şi cu cina în salonul principal de către stewarzi îmbrăcaţi în alb. După ce îşi petrecuseră ziua căţărându-se prin peşteri, înfruntând crocodili, luptându-se cu rebeli, ferindu-se de bolovani în cădere şi fiind urmăriţi prin ţinuturile din Madagascar, Sam şi Remi se bucuraseră de ocazia de a sta şi de a fi răsfăţaţi.

La două ore după ce aterizaseră la bord, feribotul acostase lângă un debarcader care se întindea în continuarea unei peninsule împădurite. Sam şi Remi debarcaseră alături de toţi ceilalţi şi păşiseră pe sub o arcadă de piatră, urmând o cărare presărată cu pietriş. La capătul ei se găsea un conac cu patru etaje, având un stil arhitectural care amintea parţial de conacele antebelice de pe plantaţii şi parţial de zona rurală franceză. Pe o tăbliţă montată pe un stâlp se putea citi: „HÔTEL HERMITAGE”.

Surprinşi de faptul că găsiseră un astfel de loc în inima sălbăticiei Madagascarului, Sam şi Remi hoinăriseră până când ceilalţi pasageri de pe feribot trecuseră pe sub intrarea cu pergolă.

În spatele lor se auzise un glas de femei, vorbind într-o franceză fără cusur:

— Bine aţi venit la Hôtel Hermitage.

Sam şi Remi se întorseseră şi descoperiseră o negresă zâmbitoare, îmbrăcată într-o fustă albastră şi o cămaşă

albă, apretată.

— *Parlez-vous anglais*? întrebase Remi.

— Bineînţeles, doamnă. Vă pot ajuta cu ceva?

— Se pare că ne-am rătăcit de grupul nostru. Puteţi să ne ajutaţi să ne întoarcem la Tsiafahy?

Femeia zâmbise.

— *Bien sur*.

După o oră, ajunseseră la Tsiafahy. Îi dăduseră un telefon Selmei şi se cazaseră la un motel privat, iar a doua zi de dimineaţă călătoriseră cu o cursă charter până la Maputo, Mozambic.

Selma îşi trase un taburet mai aproape de ei.

— Păreţi obosiţi.

— Poate că n-ai avut plăcerea să auzi toate detaliile aventurii noastre din Madagascar, spuse Sam.

Selma încuviinţă şi flutură din mână.

— Crocodili, rebeli, bolovani… Da, n-am uitat, între timp, noi am muncit din greu şi am dezlegat indezlegabilul.

— Cuvântul ăsta nici nu există. Am apucat să-ţi spunem despre podul…

Remi interveni:

— Selma, te bucuri de toată atenţia noastră, pe cât posibil.

— Bun. Să începem cu începutul: am trimis mostrele pe care le-aţi luat din canoe la laboratorul din Point Loma. O să primim rezultatele peste câteva zile. Remi, după cum ai cerut, i-am trimis profesorului Dydell prin e-mail fotografiile cu canoea şi o imagine scanată a Codicelui Orizaga. A spus că ne contactează mâine pentru o evaluare preliminară.

Remi văzu privirea interogativă a lui Sam şi zise:

— Stan Dydell. Mi-a fost profesor de antropologie la Colegiul Boston. Selma, ai…

— Nu i-am dat nici un detaliu. Pur şi simplu i-am spus că îl rogi să facă o estimare rapidă. Acum, să trecem la misteriosul domn Blaylock, continuă Selma. Eu, Pete şi Wendy…

— În special noi, interveni Wendy.

— ...am citit majoritatea scrisorilor lui Blaylock către sora Opheliei, Constance. Domnişoara Cynthia n-a avut dreptate: credem că între Blaylock şi Constance a fost vorba despre iubire – totuşi, mai mult din partea ei.

— Ce te face să spui asta?

— Primele două scrisori trimise de Blaylock din Africa erau în bună măsură doar o relatare a călătoriei. Afecţiunea lui Blaylock era destul de reţinută. Spune că şi-ar dori să poată răspunde la sentimentele lui Constance în acelaşi fel, dar că – şi Selma se uită pe mapa pe care o avea în faţă – „mă tem că suferinţa pricinuită de pierderea Opheliei s-ar preschimba într-o vinovăţie sfâşietoare”. Vorbeşte mult despre primele zile în Bagamoyo şi aminteşte de câteva ori de „misiunea mea”, dar nu intră în detalii.

— Sau aşa am crezut iniţial, adăugă Pete.

— Exact. După primele scrisori, am sesizat că toate celelalte conţineau puncte aşezate parcă la întâmplare sub diferite litere din text.

Sam dădea încurajator din cap.

— Un cod: dacă extragi literele însemnate şi le combini, obţii un mesaj ascuns.

— Da. Dar Blaylock, matematician care nu se dezminte, a complicat lucrurile. Trec peste detalii, dar a folosit data şi numerele paginilor pentru a crea un filtru de scădere. De exemplu, dacă filtrul e trei, iei litera G, scazi trei litere şi obţii litera D.

— Unul dintre primele lucruri pe care le-am descoperit, zise Wendy, e că, de fapt, Constance Ashworth lucra pentru Serviciile Secrete. Era legătura lui cu puterile superioare.

Sam chicoti.

— Nu mă aşteptam la asta. Cum aţi aflat?

— Din mesajul secret din cea de-a treia scrisoare: „Informează-l pe Camden corabia în Bombay pentru reparaţii; echipajul, oamenii lui Maximilian cu toţii, cantonaţi la Stone Town”.

— Cine sunt oamenii lui Maximilian?

— După încheierea Războiului Civil, răspunse Sam, împăratul Maximilian I al Mexicului i-a găzduit pe soldaţii

confederaţi care doreau să continue lupta. În acea vreme, SUA susţinea partizanii care încercau să răstoarne regimul lui Maximilian. Le-a propus confederaţilor un pact de tipul *quid pro quo*: luptaţi mai întâi pentru mine, iar apoi ne vom răfui şi cu Guvernul SUA. Estimările privind numărul soldaţilor care i s-au alăturat variază, dar au fost suficienţi cât să pună Washingtonul pe gânduri. Dacă punem laolaltă raportul lui Dudley, conform căruia echipajul de pe *El Majidi* era alcătuit din albi, cu faptul că Blaylock îl menţionează pe Maximilian… Rezultă că fusese înfiinţată o unitate de operaţiuni secrete, compusă din soldaţi confederaţi certaţi cu legea. Cineva a mers în Mexic, a recrutat câţiva marinari şi i-a trimis în Zanzibar, unde îi aştepta *El Majidi*.

— Cu ce scopuri?

— Din câte îmi imaginez, pentru a continua acţiunile desfăşurate de *Shenandoah*. Cât timp a fost în activitate, corabia a produs pagube semnificative şi existau destule facţiuni în cadrul Confederaţiei care juraseră să continue lupta, fără a lua în seamă încheierea războiului.

— Nu înţeleg foarte clar cum de au avut acces la *El Majidi,* recunoscu Wendy.

— E greu de spus. Ştim însă sigur că al doilea sultan al Zanzibarului – fratele celui care achiziţionase corabia *Shenandoah* – nu îşi iubise nici fratele, nici corabia şi totuşi, deşi a avut ocazia de a o scufunda după uraganul din 1872, nu a făcut-o.

Dimpotrivă, a pus să fie tractată până la Bombay pentru a fi reparată, cu cheltuieli destul de mari.

— Poate că această cabală confederată o achiziţionase deja, iar sultanul nu a avut de ales, zise Pete.

Sam se încruntă. Se ridică, merse până la unul dintre computere şi începu să tasteze. După câteva minute, se răsuci cu scaunul.

— Înainte de moarte, primul sultan al Zanzibarului începuse să reducă în secret comerţul cu sclavi în ţara sa. Când fratele său a ajuns la conducere, a aplicat o politică inversă.

Selma încuviinţă din cap.

— Deci, deşi improbabil, în cazul în care Confederaţia ar fi reuşit să se ridice din nou, sultanul ar fi avut o piaţă gata pregătită pentru acest tip de comerţ.

— Ştiu că nu e decât o speculaţie, dar toate piesele par să se potrivească.

— Bun, să ne întoarcem la primul mesaj codat trimis de Blaylock, propuse Remi. Zice ceva de „Camden”. Cine e Camden?

— Camden, New Jersey, e locul în care s-a născut Thomas Haines Dudley, răspunse Selma. Credem că e porecla pe care i-a dat-o Blaylock şi nu un nume de cod oficial. De fapt, Dudley are, la rândul lui, o poreclă pentru Blaylock: Jotun.

— E din mitologia nordică, adăugă Wendy. Jotun era un uriaş cu o forţă supraomenească.

— Aşa e, zise Sam. Jotun. Nu ştiu cum de mi-a scăpat.

Remi îl lovi uşor peste braţ.

— Mintosule. Nu-l băga în seamă, Wendy. Continuă, Selma.

— Într-o altă scrisoare trimisă lui Dudley prin Constance, datată iulie 1872, Blaylock raporta că *El Majidi* – acum, din câte presupunem, redenumită *Shenandoah* – s-a întors în port cu tot echipajul la bord. Blaylock bănuia că reparaţiile fuseseră terminate cu cel puţin o lună înainte şi că, de atunci, corabia şi echipajul ei se aflaseră pe mare.

— Au fost raportate atacuri sau dispariţii în zonă în acea perioadă? întrebă Sam.

— Cu zecile. Pentru o bună perioadă de timp, Oceanul Indian a fost un rai al piraţilor, mai ceva decât Marea Caraibilor. Dar n-am reuşit să facem legătura dintre *Shenandoah II* şi vreuna dintre dispariţii. Ăsta e punctul în care povestea devine şi mai ciudată. Blaylock îşi încheie raportul după cum urmează: „Am obţinut corabie bună şi am primit Sharpurile.”

— Carabinele Sharp? întrebă Sam.

Selma încuviinţă.

— Probabil că Dudley a aranjat să îi fie trimise lui Blaylock.

Selma continuă:

— „Echipajul nilo-hamitic învaţă repede şi îşi învinge frica de apă; mă aştept să fim pregătiţi pentru urmărire până la sfârşitul lunii. Vreau să-i prind asupra faptei.”

— Nilo-hamitic? reluă Sam. N-am auzit de ei.

— Eu da, răspunse Remi. E denumirea învechită pentru tribul malgaş. Se pare că misteriosul domn Blaylock şi-a racolat o armată de gherilă alcătuită din războinici malgaşi pentru a porni în urmărirea corabiei *Shenandoah II*.

— Are şi el meritele lui, zise Sam. Omul avea un simţ teatral. Conform biografiei făcute de Morton, a trăit pentru o vreme printre populaţia malgaşă.

— Aşa e, răspunse Selma. Din câte ne dăm seama din scrisorile lui, a explorat regiunea aflată la interior de Bagamoyo şi s-a împrietenit cu unii malgaşi. Aşa a început munca de recrutare.

— Bun, asta era în iulie 1872. *Shenandoah II* are un nou echipaj şi e gata de luptă. Ce a urmat apoi?

— Majoritatea întâmplărilor viitoare sunt cuprinse în rapoartele lui Blaylock şi am reuşit să potrivim unele evenimente cu puţinele date care figurează în jurnal.

După vreo două săptămâni, Blaylock şi echipajul său au pornit pe mare cu o *boum* – un fel de corabie arăbească cu două catarge – şi au început să vâneze nava *Shenandoah II*, care plecase din port cu câteva zile înaintea lor. Blaylock aflase că o navă a cărei descriere se potrivea cu *Shenandoah* a scufundat două cargoboturi sub pavilion SUA în apropierea golfului Aden. Conform bazelor noastre de date, două corăbii au fost scufundate în acea zonă în jurul datelor menţionate de Blaylock; dispariţia lor a fost pusă pe seama piraţilor.

— Nici nu e prea greşit, observă Sam.

— Deşi Blaylock nu e un om al mării, se dovedeşte un căpitan capabil, iar echipajul malgaş îi e loial. Ştie că n-ar avea şanse de izbândă dacă ar ataca corabia *Shenandoah II*, fie direct, fie pe mare, aşa că pe tot parcursul lunilor iulie şi august face tot posibilul pentru a o urmări cât mai îndeaproape. Strânge informaţii şi stă în aşteptare până în

noaptea zilei de şaisprezece septembrie. Găseşte corabia *Shenandoah* ancorată în apropiere de insula Sainte Anne din Arhipelagul Seychelles, cam la două mii de kilometri est de Zanzibar. Blaylock ancorează într-un golfuleţ din apropiere, apoi el şi oamenii săi coboară la ţărm, străbat insula şi în cel mai pur stil al piraţilor, înoată până la *Shenandoah* şi o atacă prin surprindere. Nu este tras nici măcar un foc, dar cei din tribul malgaş, ca nişte adevăraţi războinici, nu se arată prea miloşi. Din cei şaptezeci şi opt de oameni care alcătuiau echipajul corabiei *Shenandoah II*, doar şase supravieţuiesc – căpitanul, un alt ofiţer şi patru marinari. Raportul oficial al lui Blaylock în legătură cu captura făcută ajunge în SUA în noiembrie. Îi spune lui Dudley că i-a lăsat pe supravieţuitorii de pe *Shenandoah II* pe insula Sainte Anne.

— Ştim ce s-a ales de ei? întrebă Remi.

— Din păcate, n-am găsit nimic. Blaylock îşi împarte apoi echipajul între corabia cu care venise şi *Shenandoah* şi porneşte înapoi spre Zanzibar. La cinci sute de kilometri est de Arhipelagul Seychelles, sunt loviţi de furtună şi corabia *Shenandoah II* se scufundă.

Auzind asta şi Sam şi Remi se aplecară în faţă.

— Se scufundă? repetă Remi. Cum naiba…

— Alături de raportul către Dudley, Blaylock include şi un mesaj codat către Constance. Selma dădu pagina şi îşi purtă degetul de-a lungul câtorva rânduri: „După ce am pus mâna pe corabia *Shenandoah*, am purces de-ndată la a face socoteala tuturor proviziilor şi bunurilor. Nu mică mi-a fost mirarea când am găsit în cabina căpitanului un obiect dintre cele mai neobişnuite: o statuetă ce înfăţişa o mare pasăre din nestemate verzi, minerale neştiute de mine, întruchipând o specie ce nu mi-a ieşit vreodată în cale. Trebuie să-ţi mărturisesc, dragă Constance, că am fost pe dată fermecat”.

Sam şi Remi rămaseră tăcuţi, cugetând la cele auzite. În cele din urmă, Sam zise:

— Aşa se explică acel rând din jurnalul lui – marea pasăre din nestemate verzi.

— Şi toate schiţele reprezentând păsări, adăugă Remi. Şi poate chiar şi ce am găsit în muzeul lui Morton din Bagamoyo. Sam, mai ţii minte toate păsările împăiate care atârnau de tavan? Era obsedat. Ce altceva a mai spus în scrisoare, Selma?

— Parafrazez, dar cam asta e ideea: şi-a făcut datoria faţă de ţară, nu o dată, ci chiar de două ori şi şi-a pierdut soţia în timpul ăsta. Recunoaşte că l-a minţit pe Dudley când i-a zis că *Shenandoah II* s-a scufundat. Îi cere lui Constance să îl ierte şi îi spune că intenţionează să afle unde a găsit echipajul de pe *Shenandoah* pasărea şi să găsească şi restul comorii.

— Ce comoară? întrebă Sam. Avea în acel moment vreun indiciu că ar mai fi ceva de găsit?

— Dacă avea, n-a suflat nici un cuvânt despre asta. Cel puţin nu în mod direct. Ţinând cont de ciudăţenia jurnalului, s-ar putea ca totul să fie ascuns pe acolo pe undeva.

— Ce ne poţi spune despre jurnalul de bord al căpitanului de pe *Shenandoah II*? întrebă Remi. Dacă Blaylock presupunea că echipajul anterior găsise pasărea în timpul călătoriilor lor, cel mai firesc ar fi să înceapă de la jurnal.

— Oricum ar sta lucrurile, continuă Selma, Blaylock a continuat să-i scrie lui Constance şi după ce a capturat corabia *Shenandoah II*, dar scrisorile sale devin din ce în ce mai iraţionale. Puteţi să le citiţi şi voi, dar e clar că Blaylock începea să-şi piardă minţile.

— Şi asta reiese doar din textul concret al scrisorilor, adăugă Pete. Mai avem încă paisprezece pe care trebuie să le decodăm.

— Dacă putem să credem toate astea, zise Sam, atunci Winston Blaylock şi-a petrecut, cel mai probabil, tot restul vieţii navigând la bordul corabiei *Shenandoah II*, făcând notaţii în jurnal, uitându-se la pasărea din nestemate şi gravând hieroglife pe interiorul clopotului, căutând în tot acest timp o comoară de care nici nu ştia sigur dacă exista.

— S-ar putea să fie chiar mai mult de-atât, spuse Remi. În cazul în care Codicele Orizaga este autentic şi canoea e ceea ce credem noi că e, atunci Blaylock a dat peste un

secret care murise odată cu Cortez şi conchistadorii săi: adevărata origine a aztecilor.

Capitolul 37

Goldfish Point, La Jolla, California

— Sunt foarte multe aspecte care nu se leagă, aminti Sam. Luă un carneţel şi un pix aflate lângă el şi începu să scrie:

* Când/cum au ajuns jurnalul lui Blaylock, bastonul şi Codicele Orizaga în posesia lui Morton?
* Când/cum a ajuns clopotul de pe Shenandoah să fie îngropat lângă coasta insulei Chumbe? Cum de a fost desprinsă limba?

Sam se opri din scris.

— Ce altceva? întrebă el.

Remi îi făcu semn să-i dea carneţelul, iar Sam îl împinse înspre ea. Remi scrise:

* Cât de multe ştiu Rivera şi cel care l-a angajat despre Blaylock? Cum au ajuns să fie prinşi în toate astea? Ce caută ei?
* De unde ştia Rivera de Madagascar?

Împinse carneţelul înapoi spre Sam, care zise:

— Am eu o idee legată de una dintre problemele astea... Ce caută ei? Bănuim că Rivera lucrează pentru guvernul mexican, nu?

— Cel mai probabil.

— Ştim, de asemenea, că administraţia actuală, Partidul Mexica Tenochca, condus de preşedintele Garza, a ajuns la putere pe un val de ultranaţionalism – mândria legată de adevărata moştenire precolonială a Mexicului şi aşa mai

departe. Mai ştim şi că Rivera şi oamenii săi au cu toţii nume nahuatl, precum majoritatea liderilor Partidului Mexica Tenochca şi a membrilor cabinetului. „Tsunamiul aztec”, aşa cum l-a denumit presa, i-a ajutat să câştige alegerile.

Sam îi privi pe toţi cei aflaţi în jurul său, iar aceştia încuviinţară din cap.

— Dacă persoana care l-a angajat pe Rivera ştie adevărul despre azteci? Dacă ştia cu mult înainte de alegeri?

— Ce-i drept, zise Remi, am descoperit nouă posibile cazuri de crimă care au avut loc în Zanzibar în ultimii şapte ani. Dacă bănuiala noastră e corectă, muşamalizarea durează de cel puţin atâţia ani.

Sam încuviinţă din cap.

— Dacă Blaylock a găsit cu adevărat ceea ce noi credem că a găsit, descoperirea ar da peste cap istoria mezoamericană.

— E un motiv suficient ca să ucizi? întrebă Wendy.

— Fără îndoială, răspunse Remi. Dacă membrii guvernului actual au câştigat alegerile pe baza unei minciuni şi dacă adevărul iese la iveală, cât ar dura până ar fi alungaţi de la conducere? S-ar putea chiar ca liderii să fie arestaţi. Imaginează-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi descoperit, după ce George Washington a fost ales ca prim preşedinte al Americii, că era un trădător. Am comparat caii cu măgarii, dar ai prins ideea.

— Atunci, putem presupune că preşedintele Garza e direct implicat în asta, spuse Pete.

— Ce-i drept, zise Sam, are la dispoziţie puterea care l-a susţinut pe Rivera încă de la început. În acest moment, noi nu ne putem baza decât pe jurnalul şi pe scrisorile lui Blaylock. Instinctul îmi spune că răspunsurile se află ascunse aici.

— De unde propui să începem? întrebă Selma.

— De la poem. Îl ai la îndemână?

Selma mai dădu câteva pagini, iar apoi recită:

În inima iubirii mele îmi înscriu devoţiunea

Paşii mi-i port pe-a lui Engai gyrare
De deasupra, pământul e pătrat
Şi mâini împreunate-n rugăciune ziua mi-o împart
În sferturi, gyrare *o dată şi încă o dată apoi*
Cuvintele anticilor, cuvintele părintelui Algarismo

— Am reuşit deja să ne dăm seama ce e cu primele două versuri – sunt trimiteri la clopot şi la spirala lui Fibonacei. Nu mai trebuie decât să le dezlegăm şi pe următoarele patru.

Se împărţiră pe grupuri. Selma, Pete şi Wendy analizau scrisorile lui Blaylock către Constance Ashworth, căutând indicii care ar fi putut să le fi scăpat, în timp ce Sam şi Remi se retraseră în solariu pentru a cerceta jurnalul lui Blaylock, pe care Selma li-l încărcase pe iPaduri.

Se aşezară unul lângă altul în şezlongurile adumbrite parţial de palmierii în ghivece şi de ferigile fremătătoare. Soarele trecea prin luminatoare şi arunca pete de umbră pe pardoseală.

După o oră, Sam murmură, aproape pentru sine:

— Leonardo Mincinosul.

— Poftim?

— Însemnarea aia din jurnalul lui Blaylock: „Leonardo Mincinosul”. E clar că Blaylock se referea la Leonardo Fibonacei.

— Cel care e faimos pentru şirul de numere şi pentru spirală.

— Exact. Dar de ce a adăugat „mincinosul”?

— Chiar voiam să te întreb despre ce e vorba.

— Şirul lui Fibonacei n-a fost descoperit de Leonardo; el n-a făcut decât să-l răspândească în Europa.

— Deci a minţit în legătură cu descoperirea?

— Nu, n-a pretins niciodată că i-ar aparţine. Iar Blaylock, fiind matematician, trebuie să fi ştiut asta. Încep să mă întreb dacă însemnarea n-avea rolul să îi amintească de ceva.

— Te ascult.

— Conform cercetărilor mele, şirul e cel mai adesea

atribuit unui matematician indian din secolul al XII-lea pe nume Hemachandra, care – surpriză! — E şi autorul unui poem epic intitulat *Cartea faptelor celor 63 de oameni iluştri*.

— Asta e o altă însemnare din jurnalul lui Blaylock.

— Care era situată chiar lângă pasajul cu Leonardo Mincinosul.

— E în mod sigur ceva deliberat, spuse Remi. Dar ce rezultă din toate astea?

— Nu sunt sigur. Trebuie să mai văd o dată pagina aia.

După ce reveni în camera de lucru, Sam îi zise lui Wendy:

— Vreau să văd doar zona din jurul fragmentului cu cei „63 de oameni iluştri”.

— Se rezolvă. Aşteaptă doar o clipă. După ce se aşeză la unul dintre computere, Wendy deschise imaginea în Photoshop, făcu nişte reglaje, apoi zise: Gata. Trebuie să-ţi apară pe ecran chiar… acum.

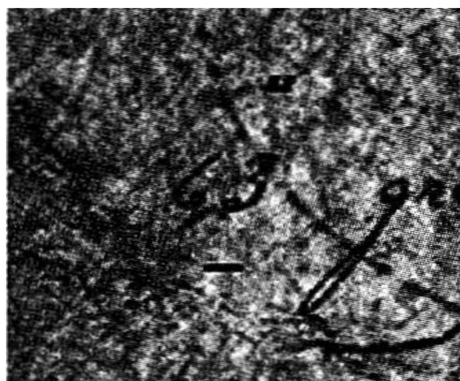
Sam analiză imaginea.

— Poţi să izolezi şi să măreşti zona din jurul lui 63? După treizeci de secunde, apăru noua imagine. Sam o privi cu atenţie preţ de o clipă. E prea înceţoşată. Mă interesează în special însemnările minuscule de deasupra şi de sub 63.

Wendy se puse din nou pe lucru. După câteva minute, zise:

— Să încercăm cu asta.

Noua imagine apăru pe ecran.

— A trebuit să modific puţin culorile, dar sunt destul de sigură că semnele sunt…

— E perfect, murmură Sam, cu ochii aţintiţi la ecran.

— Vrei să împărtăşeşti informaţia şi cu ceilalţi elevi? întrebă Remi.

— Am presupus că Blaylock a folosit spirala lui Fibonacei pentru a crea un fel de cod pe interiorul clopotului. Problema era că nu ştiam la ce scară. Spirala poate începe de la o grilă de orice mărime. Asta era piesa care ne lipsea. Acum o avem.

— Explică-ne, zise Selma.

— Însemnarea despre Leonardo era menită să ne îndrepte atenţia asupra celei despre cei „63 de oameni iluştri”. Uitaţi-vă în colţul din dreapta sus a cifrei trei.

— Sunt nişte ghilimele, zise Wendy.

— Sau simbolul pentru inchi, adăugă Pete.

— Asta e. Acum uitaţi-vă la liniuţa de sub 63. E semnul minus. Dacă mutăm simbolul pentru inchi în jos şi urcăm semnul minus, obţinem asta… Sam luă un carnet, scrise ceva şi îl întoarse pentru ca toţi să poată să vadă:

6” – 3” = 3”

— Blaylock ne spune că pătratul de la care trebuie să pornim pentru a realiza spirala are latura de trei inchi.

Îşi dădură foarte repede seama că, pentru a recrea spirala, aveau nevoie de cunoştinţe matematice care îi depăşeau. Blaylock concepuse combinaţia pentru spirala

din clopot pe baza cunoştinţelor sale de topologie. Pentru a o rezolva, soţii Fargo erau nevoiţi să apeleze la un expert, aşa că Sam luă o pagină din agenda lui Remi şi sună la unul dintre foştii săi profesori de la Caltech. Întâmplarea făcea că George Milhaupt era acum la pensie şi locuia la doar o sută de kilometri distanţă de Mount Palomar, unde se juca de-a astronomul amator la observator, asta după ce plecase din institut.

După ce Sam îi explică pe scurt problema, Milhaupt fu într-atât de captivat de ea, încât luă maşina şi conduse până la – La Jolla, ajungând la doar două ore după ce îl sunase Sam.

Milhaupt, un om scund, cam pe la 75 de ani, cu o chelie înconjurată de păr alb ca o tonsură monahală, intră în camera de lucru în urma lui Sam, cărând o servietă veche de piele. Privi împrejur şi zise:

— Minunat! apoi strânse mâna tuturor. Unde e? întrebă el. Unde e misterul despre care vorbeai?

Nedorind să tulbure apele, Sam se rezumă la a-i spune câte ceva despre *Shenandoah*, despre clopot şi despre pasajele relevante din jurnalul lui Blaylock. După ce încheie, Milhaupt rămase tăcut vreo treizeci de secunde, cu buzele ţuguiate şi scuturând din când în când din cap. În cele din urmă, spuse:

— N-am de ce să-ţi contrazic concluziile, Sam. Ai făcut bine că m-ai sunat. Ai fost un student bun la matematică, dar topologia n-a fost niciodată punctul tău forte. Dacă-mi aduci clopotul, numerele din şirul lui Fibonacei şi o planşetă mare, iar apoi mă laşi singur. — O să mă pun la mintea domnul Blaylock şi o să văd ce reuşesc să fac.

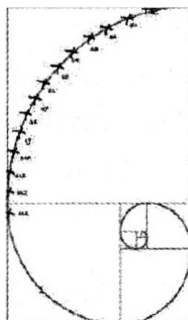
După o oră şi jumătate, glasul piţigăiat al lui Milhaupt se auzi prin intercom:

— Alo…? Am terminat.

Sam, Remi şi ceilalţi reveniră în camera de lucru. Pe masă, printre compasuri, creioane, rulete şi o planşetă plină de însemnări, se afla o schiţă.

Ca şi cum s-ar fi jucat jocul scaunelor pe o melodie lentă,

grupul ocoli masa, cu ochii aţintiţi asupra schiţei, înclinând capetele când într-o parte, când în alta, până când, în cele din urmă, Sam zise:

— Ne-aţi făcut curioşi.

— Vedeţi notaţia TR aflată în colţul din dreapta sus şi cifrele de lângă linia curbă din partea din stânga jos?

— Da, zise Sam.

— E scrisul meu, bineînţeles, dar notaţiile se găsesc şi pe interiorul clopotului. Cred că înseamnă „dreapta sus”[44].

Sam şi Remi îl priviră uimiţi.

— Ne-a scăpat, zise Remi.

— Nu trebuie să vă simţiţi prost. Erau minuscule. Dacă n-aş fi avut lupa, mi-ar fi scăpat şi mie. Notaţiile TR se aflau chiar pe marginea gurii clopotului.

— Aţi spus „notaţiile”, răspunse Remi. La plural.

— Erau două. Mai am o schiţă, dar, în afară de ordinea simbolurilor, sunt identice. Când am văzut cele două notaţii TR, am presupus că erau menite pentru a servi atât ca puncte de orientare, cât şi drept capete pentru două spirale. Cât despre motivul pentru care sunt două spirale… Cred că răspunsul e ascuns în restul poemului. După cum vedeţi, fiecare X e însoţit de un indice; fiecare reprezintă câte o hieroglifă. Am creat o legendă la schiţă cu toate aceste informaţii.

— E fascinant, spuse Sam. Când te gândeşti de câtă răbdare a fost nevoie!

[44] În engleză, în original, *top right* (n.tr.)

Milhaupt zâmbi şi îşi frecă mâinile.

— Acum voi încerca să dezleg poemul domnului Blaylock.

Selma îl citi cu voce tare.

— Ei bine, sunt de acord cu felul în care aţi interpretat primele două versuri, zise Milhaupt. Cât despre celelalte… Cred că am nişte idei. În primul rând, individul ăsta are o gândire foarte abstractă – ceea ce e bizar pentru un matematician.

— A fost un personaj în adevăratul sens al cuvântului, consimţi Sam. De asemenea, cred că îi lipseau şi vreo două doage.

— Înţeleg acum. Asta dă o altă perspectivă asupra lucrurilor. Ei bine, cel de-al treilea vers – *De deasupra, pământul e pătrat* – îmi sugerează două spirale care trebuie privite de deasupra. Notaţiile pe care le-am găsit în interiorul clopotului par să susţină această idee. Sunteţi de acord?

Toţi încuviinţară din cap.

— Cel de-al patrulea vers – *Şi mâini împreunate-n rugăciune ziua mi-o împart în sferturi, gyrare o dată şi încă o dată apoi* – e puţin mai complicat, dar, fiind destul de siguri în ceea ce priveşte perspectiva de deasupra, „mâinile împreunate-n rugăciune” ar putea să reprezinte limbile ceasului suprapuse pe ora 12. Bănuiesc că partea cu „ziua mi-o împart în sferturi” înseamnă că domnul Blaylock şi-a împărţit „ceasul” în patru secţiuni – douăsprezece, trei, şase şi nouă. Iar în cele din urmă, urmând aceeaşi logică, fragmentul care spune „*gyrare* o dată şi încă o dată apoi” înseamnă cel mai probabil că trebuie să rotim prima spirală până în poziţia orei trei, iar pe cea de-a doua până în poziţia orei şase.

Milhaupt demonstră, rotind schiţele, prima deasupra cu capătul liber îndreptat spre dreapta; sub ea era cea de-a doua, cu capătul liber îndreptat în jos. Privi, rând pe rând, la fiecare membru al grupului.

— Aveţi vreo idee?

Nimeni nu scoase nici un cuvânt.

— Nici eu, zise el. Ce spune ultimul vers din poem?

Selma îl recită:

Cuvintele anticilor, cuvintele părintelui Algarismo

— În ceea ce priveşte prima parte, zise Remi, avem o bănuială legată de ceea ce vrea să spună Blaylock.

— Vă referiţi la acele hieroglife aztece din interiorul clopotului? întrebă Milhaupt cu un zâmbet şiret. Se înţelege că n-am nici cea mai vagă idee cum se traduc. Presupun că voi ştiţi, nu?

Sam încuviinţă din cap.

— Sunt din calendarul aztec – treisprezece luni cărora le corespund treisprezece simboluri.

— În mod evident, domnul Blaylock avea o pasiune pentru azteci, am dreptate?

— Noi bănuim că e ceva mai mult decât o pasiune, spuse Remi.

— Cea de-a doua parte din vers – *cuvintele părintelui Algarismo* – ne-a cam blocat, recunoscu Sam.

— Sunt încântat să vă spun că pot să vă ofer răspunsul. În sfârşit, iubirea mea pentru istoria obscură a matematicii se dovedeşte de folos. Vedeţi, nu există nici un părinte Algarismo. E un alt truc de-al domnului Blaylock. Algarismo e cuvântul portughez pentru algoritm. Mai simplu spus, înseamnă cifră.

— Atunci, zise Remi, tradus, versul spune ceva în genul ăsta: „Cuvintele aztecilor combinate cu numere”. Sam, tu eşti cel care se pricepe la criptografie. Ai vreo idee legată de toate astea?

Sam încuviinţă din cap.

— S-ar putea să am. Îmi amintesc că era o pagină în jurnal acoperită cu puncte. Sau doar mi-am închipuit asta?

— Nu, ţin şi eu minte, spuse Wendy. O găsesc eu. Dispăru în camera arhivei.

— Parcă văd cum ţi se învârt rotiţele în cap, spuse Remi. La ce te gândeşti?

— Nu cred că trebuie să combinăm cuvintele aztece cu numerele. Cred că trebuie să le traducem. De exemplu, în cazul simbolului pentru silex, înlocuim literele cu numerele corespondente.

Remi nota în tot acest timp:

6, 12, 9, 14, 20

— Un simplu cod de substituţie, spuse Milhaupt.

— Exact, admise Sam. Cred că spiralele lui Blaylock sunt menite doar să-ţi ia ochii. Uitaţi-vă la cele două schiţe rotative. Dacă îndreptăm capetele spiralelor, obţinem două linii de hieroglife, una orizontală şi una verticală.

— Adică o grilă, zise Remi.

Vocea lui Wendy se auzi prin intercom:

— Sam, am găsit pagina despre care vorbeai. E pe ecran.

Selma luă telecomanda şi porni televizorul. Conform descrierii lui Sam, pagina era alcătuită din grupări aparent arbitrare de puncte – rând după rând, coloană după coloană.

— Câte grupări sunt? întrebă Sam.

Remi număra deja.

— O sută şaizeci şi nouă. Treisprezece pe verticală şi treisprezece pe orizontală. Zâmbi. Sam, e acelaşi număr ca cel pe care l-ai gândit tu pentru grila spiralei. Coincide şi cu numărul lunilor aztece.

— Cred că aţi găsit ideea câştigătoare, zise Milhaupt. Acum, nu mai trebuie decât să introduceţi punctele pe grilă şi să vă daţi seama ce reprezintă.

Cum i se părea că trecuseră luni de zile de când încercase să dezlege ghicitorile lui Blaylock, Sam, fiind acum sigur că se apropia de sfârşitul căutării, atacă „misterul grilei punctelor lui Blaylock” cu un apetit care îl făcu să muncească toată seara, până către primele ore ale dimineţii.

Traduse mai întâi hieroglifele aztece în engleză, apoi le transformă în numere, muncă deloc dificilă, dar care îi luă destul timp. După ce termină, începu să introducă mulţimile de puncte în rândurile şi coloanele adiacente, până când obţinu un fel de joc sudoku supradimensionat şi care părea conceput de cineva care lucrase sub influenţa pastilelor de Le se De. În continuare, probă mai multe metode

criptografice, sperând să dea peste ceva ce s-ar fi putut potrivi. Cu puţin timp înainte de miezul nopţii, avu noroc: era un sistem de tip binar în care poziţia punctelor determina care numere din grilă erau utilizate.

După ce ascultă teoria lui Sam, Remi zise:

— Ai încercat să vezi dacă funcţionează? Ai testat-o?

— Da. În afară de mulţimile „goale”, toate reprezintă coordonate, latitudine şi longitudine. E o hartă.

Capitolul 38

Goldfish Point, La Jolla, California

Când, la opt dimineaţa, Sam şi Remi intrară cu câte o cafea în mână în camera de lucru, Selma, Pete şi Wendy se aflau în faţa unei hărţi cu o lăţime de doi metri, fixată cu bandă adezivă pe perete, reprezentând Oceanul Indian.

Cu şase ore înainte, siliţi fiind de Pete şi de Wendy, Sam şi Remi se duseseră la culcare, lăsându-i să introducă coordonatele pe o hartă a lumii.

— Dintre cele o sută şaizeci şi nouă de locaţii de pe grila lui Blaylock, optzeci şi două sunt inexistente, le explică Pete. Dintre cele optzeci şi şapte rămase, cincizeci şi trei sunt localizate în mijlocul oceanului, ceea ce înseamnă că doar treizeci şi patru dintre ele indică locaţii aflate pe uscat. Sunt cele însemnate aici.

Coordonatele erau marcate prin piuneze roşii şi legate între ele cu aţă albă. În principiu, piunezele formau un V întors care începea de lângă Madagascar, urca patru mii cinci sute de kilometri până către nord-estul insulei Sri Lanka şi sfârşea la două mii două sute cincizeci de kilometri sud-est de coasta centrală a Sumatrei.

— Unde sunt celelalte piuneze? întrebă Sam.

— Am scos o parte dintre ele, răspunse Selma, majoritatea aflate pe uscat, la o distanţă destul de mare de coaste. Voiam să vezi mai întâi forma asta distinctă.

Şi Sam şi Remi recunoscură sclipirea din ochii Selmei. Pe parcursul nopţii, ea, Pete şi Wendy descoperiseră ceva important.

— Continuă! O încurajă Remi.

— După ce v-aţi întors din Madagascar şi aţi propus teoria unei migraţii aztece dinspre est spre vest, am început să fac câteva săpături. În ultimii ani, o serie de arheologi şi antropologi au descoperit un număr tot mai mare de dovezi care sugerau că populaţia malgaşă din Madagascar a ajuns acolo în secolul al II-lea, venind dinspre Indonezia – mai precis, din insula Sulawesi. Am găsit o hartă care indică ruta pe care se presupune că s-au deplasat malgaşii.

Selma luă telecomanda şi deschise televizorul din cealaltă parte a camerei.

Ruta, trasată cu o linie roşie pe o hartă a Oceanului Indian, din Arhipelagul Indonezian până lângă coasta de est a Africii, era aproape identică cu cea de pe peretele camerei de lucru.

— E incredibil, fu tot ce mai putu Sam să zică.

— Deci Blaylock le-a luat-o înainte cu circa o sută douăzeci de ani experţilor actuali care au formulat această teorie, zise Remi. E impresionant, dar nu…

— Mai e ceva, zise Selma. Pete şi Wendy se urcară pe taburete, scoaseră piunezele, desfăcură banda şi coborâră harta. Sub ea se afla o altă hartă, aceasta întinzându-se de la coasta de est a Africii până la America de Sud. Asemenea celei dintâi şi aceasta era acoperită de piuneze roşii, legate între ele cu aţă albă.

— Şi astea sunt tot de la Blaylock? întrebă Sam.

— Da.

Piunezele începeau de lângă portul Lumbo din Mozambic şi continuau de-a lungul mijlocului Africii până către coasta vestică a Angolei, înainte de a trece din insulă în insulă în susul coastei, apoi către vest de-a lungul Atlanticului până în punctul cel mai estic al Braziliei, unde coteau spre nord şi urmau coasta Americii de Sud, pe lângă Trinidad şi Tobago, pătrunzând în Marea Caraibilor.

— Trebuie să presupunem că Blaylock a călătorit în toate

aceste locuri? întrebă Remi.

— A capturat corabia *Shenandoah* în 1872, răspunse Sam, iar apoi a pornit într-o vânătoare de comori declanşată de pasărea de nestemate. Cine ştie cât timp a stat pe mare? Ar putea fi vorba chiar despre câteva decenii.

— Pare cunoscut, zise Remi. Pete, Wendy, puneţi, vă rog şi prima hartă lângă asta.

Făcură după cum le ceruse.

Remi privi configuraţia timp de aproape un minut, înainte de a zâmbi vag.

— Vedeţi şi voi? întrebă ea.

— Ce să vedem? întrebă Sam.

În loc de răspuns, Remi se duse la unul dintre computere.

— Wendy m-a învăţat câte ceva despre Photoshop. Să vedem dacă sunt o elevă bună. Aşezaţi-vă cu toţii. S-ar putea să dureze câteva minute.

Cum acoperea cu corpul monitorul computerului, nimeni nu putu să vadă ce făcea. Aşezat la masă, Sam se aplecă într-o parte, încercând să tragă cu ochiul.

— Nici să nu te gândeşti, Fargo, mormăi Remi.

— Scuze.

După douăzeci de minute, Remi se întoarse în scaun şi li se adresă tuturor:

— Bun. Vă mai amintiţi de Codicele Orizaga?

Cu toţii încuviinţară din cap.

— Vă mai amintiţi de simbolul aflat în jumătatea superioară?

Dădură din nou din cap.

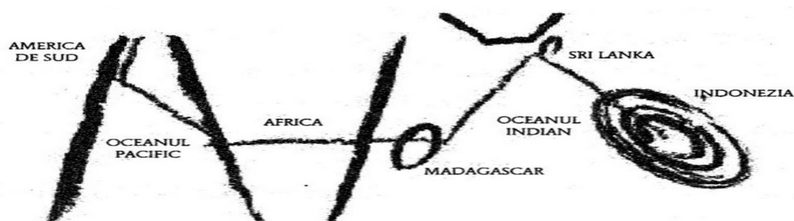
— Selma, porneşte televizorul.

— Al naibii să fiu, zise Sam. Am avut-o tot timpul în faţa ochilor. Nu cred că aş fi premiant la cartografie, dar toate piesele importante sunt acolo. Reamintiţi-mi, când au sosit malgaşii în Madagascar?

— În secolul I sau al II-lea.

— Şi când au apărut pentru prima dată aztecii în Mexic?

— În secolul al VI-lea.

— Malgaşii şi-au început explorarea din Sulawesi, iar apoi, după câteva secole, o flotă mai mare – o sută de corăbii, dacă putem să ne încredem în Codicele Orizaga – a ajuns în Madagascar, dar malgaşii nu s-au oprit aici. Au continuat să înainteze spre vest până când au descoperit Mexicul.

— Cred că a fost o călătorie de câţiva ani, zise Pete. Numai deplasarea de-a latul Africii trebuie să le fi luat şase luni sau chiar mai mult. Dacă, după o estimare moderată, calculăm că erau cam opt oameni într-o canoe, atunci e vorba despre vreo opt sute de indivizi.

— Sam a spus-o deja: un adevărat exod, comentă Remi.

— De unde ştim că nu au ocolit capul sudic al Africii? întrebă Wendy.

— Din două motive, zise Remi. În primul rând, după cum vezi, acea regiune nu apare pe hartă; în al doilea rând, poate că au încercat, dar nu-mi imaginez că ar putea ocoli cineva Capul Bunei Speranţe cu o canoe.

— Sunt unele dintre cele mai crunte ape de pe planetă, încuviinţă Sam. Iată şi o întrebare de un milion de dolari: unde apare cu exactitate marele semn de întrebare pe harta ta?

— N-aş şti să-ţi zic. Indonezia e un loc destul de mare. Probabil că Blaylock se gândea că aici avea să descopere comoara. Pentru azteci, era Chicomoztoc. Când regele Cuauhtemotzin i-a dictat codicele lui Orizaga, încerca să indice locul din care au venit strămoşii săi, dar, după ce timp de secole povestea a fost transmisă din generaţie în generaţie, nici măcar Cuauhtemotzin nu mai putea şti cu siguranţă.

— Eu aş vrea să ştiu de ce au plecat în primă instanţă, spuse Pete.

Un răspuns parţial la această întrebare veni peste două ore, când fostul profesor al lui Remi, Stan Dydell, o sună pe Selma şi îi ceru să stabilească o videoconferinţă. Grupul se strânse în jurul televizorului din camera de lucru. Chipul zâmbitor al lui Dydell apăru pe ecran. În aparenţă, era exact opusul lui Milhaupt: înalt, slab, cu părul grizonant şi bogat.

— Bună dimineaţa, Remi, mă bucur să te revăd.

— Şi eu, profesore.

— Iar bărbatul de lângă tine trebuie să fie Sam.

— Sunt încântat să vă cunosc, profesore. Sam îi prezentă pe Pete şi pe Wendy.

Dydell dădu din cap în semn de salut.

— Secretara mea îmi dă o mână de ajutor. Sper că nu vă deranjează, nu? Cred că sunt puţin depăşit de tehnologie.

— Nicidecum, zise Remi.

— Îmi imaginez că sunteţi nerăbdători să vorbim despre descoperirea voastră, aşa că am să trec direct la subiect. În primul rând, să vorbim despre fotografiile pe care mi le-aţi trimis. În sine, ambarcaţiunea nu este unică: are formă de canoe, două flotoare laterale şi un singur catarg. Totuşi, dimensiunea e impresionantă. Apoi: probabil că nu vă spun ceva ce nu aţi reuşit să descoperiţi singuri, dar sculptura de la bompres seamănă incredibil de mult cu Quetzalcoatl, Marele Şarpe cu Pene, zeul aztecilor.

— Aşa am presupus şi noi.

— Am discutat despre Quetzalcoatl, zise Sam, dar care e semnificaţia lui?

— Ca în majoritatea sistemelor mitologice aztece, Quetzalcoatl joacă o serie de roluri care depind de perioadă şi de circumstanţe. În unele cazuri, Quetzalcoatl e legat de vânt, planeta Venus, arte şi cunoaştere. Era, de asemenea, zeul protector al sacerdoţilor azteci. Totodată, se credea că era responsabil de despărţirea cerului de pământ şi că a avut un rol esenţial în crearea omenirii.

— Nu cred că era tocmai uşor să îi revină atâtea atribuţii, remarcă Sam. Dar ce ne puteţi spune despre cealaltă sculptură, cea de la pupă…

— E în mod clar un fel de pasăre, dar nu o recunosc. Cât despre pergament... E o copie după Codicele Orizaga, dar bănuiesc că ştiaţi şi asta deja.

— Da, recunoscu Remi.

— Ştiaţi şi că s-ar putea să fie singura copie care mai există?

— Nu, nu ştiam.

— De fapt, până acum s-a crezut că nici n-ar exista astfel de copii. Doar originalul. Iată povestea pe scurt: se presupune că Javier Orizaga, din Societatea lui Iisus, a ajuns în Mexic odată cu Cortez. Venise însoţit de un grup de călugări – probabil pentru a facilita convertirea sălbaticilor.

La câteva luni după ce Orizaga şi-a întocmit codicele, i s-a ordonat de către puterile superioare să se întoarcă acasă. Când s-a întors în Spania, codicele i-a fost confiscat de către Biserică. Orizaga a fost întemniţat şi interogat timp de doi ani, fiind într-un final eliberat, dar dezonorat de Biserică şi de stat. A părăsit Spania şi a călătorit în Indonezia actuală, unde a rămas până la moarte, în 1556.

— Iarăşi Indonezia, murmură Sam. Profesore, ştiţi unde anume în Indonezia?

— Nu sunt sigur. Pot să verific dacă vreţi, Remi, codicele pe care îl aveţi... Unde l-aţi găsit?

— În Africa.

— Interesant. Dacă e autentic, e o descoperire incredibilă. L-aţi examinat din punct de vedere fizic?

— Încă nu.

— Va trebui să faceţi totuşi asta. Deocamdată, să presupunem că e autentic. Sunt o serie de lucruri legate de el care nu sunt doar remarcabile, dar au chiar potenţialul de a produce schimbări majore.

— Vă referiţi la faptul că i-a fost dictat lui Orizaga de ultimul rege al aztecilor? întrebă Sam.

— Şi la asta, dar nu doar atât. Trebuie să recunosc, partea superioară îmi dă de furcă. Cât despre partea inferioară... Iată ce mi-a atras atenţia: scena din mijlocul pergamentului înfăţişează în mod clar o călătorie pe mare, cu un număr considerabil de ambarcaţiuni. În partea din

stânga jos a pergamentului figurează, dacă nu mă înşel, o reprezentare a sosirii aztecilor în regiunea ce avea să devină capitala lor, Tenochtitlân.

Văzându-le expresia de uimire de pe chipuri, Dydell chicoti şi continuă:

— Permiteţi-mi să vă reîmprospătez memoria cu câteva date esenţiale despre azteci. Conform legendei, aztecii au ştiut că şi-au găsit locul în care se vor stabili când au întâlnit un vultur aflat pe un cactus cu un şarpe în cioc. Imaginea de pe codicele vostru înfăţişează în esenţă cam acelaşi lucru. Pasărea e diferită, la fel şi flora, nu apare şarpele, dar tema e prezentă.

— Cum de nu e identică? întrebă Sam.

— Iată bănuiala mea: e un caz reprezentativ pentru ceea ce eu numesc IAM – Iconografie Alterată prin Migraţiune. E o teorie la care lucrez de ceva vreme. În esenţă, iată despre ce e vorba: când migrează, un popor străvechi are tendinţa de a-şi modifica miturile şi imaginarul pentru a le adapta la noua geografie. De fapt, e o chestiune recurentă. Dacă aceşti azteci din Lumea Veche – folosesc acest termen în lipsa altuia mai bun – au ajuns în Mexic cu nouă secole înainte de ridicarea Imperiului Aztec, e firesc să ne imaginăm că iconografia originală a suferit schimbări drastice, ca să nu mai vorbim despre schimbările suferite în înfăţişarea lor, determinate de amestecul cu populaţiile locale.

Sam şi Remi se priviră reciproc.

— Pentru mine, e o teorie valabilă, zise Sam.

— Ei bine, mă bucur, pentru că asta era partea cea mai simplă, replică Dydell. Imaginea din colţul din dreapta jos, cea care e menită în mod clar să reprezinte Chicomoztocul… Ei bine, aici intervine cu adevărat elementul spectaculos. Cât de în detaliu ai analizat imaginea, Remi?

— Nu prea aprofundat, recunoscu ea.

— Apar o serie de diferenţe între reprezentările tradiţionale ale Chicomoztocului şi cea pe care o aveţi voi.

În primul rând, nu există nici un mare preot la intrare, iar chipurile care apar de obicei grupate în fiecare dintre cele şapte peşteri lipsesc.

— Nu-mi vine să cred că n-am observat asta.

— Nu fi prea aspră cu tine însăţi. La curs, abia dacă am amintit câte ceva despre Chicomoztoc. Dar, lăsând asta la o parte, ceea ce se află în centrul peşterii mi se pare fascinant. Mi-am permis să măresc imaginea pe care mi-aţi trimis-o. Dydell îşi mută privirea şi zise: Gloria, dacă nu te superi… Bun, perfect, mulţumesc. Se întoarse din nou înspre cameră. Imaginea asta e mărită de patru ori. Gloria mi-a zis că ar trebui să vă apară şi vouă pe ecran. O vedeţi? întrebă Dydell.

— O vedem, răspunse Sam.

— Primul lucru pe care ar trebui să-l observaţi e creatura dintre cei doi bărbaţi din mijlocul peşterii. Locul în care e amplasată sugerează că se bucură de adoraţia celor din jur. Partea inferioară a creaturii pare să fie Quetzalcoatl. În schimb, e greu să distingem jumătatea superioară. Ar putea fi o coadă sau ceva cu totul diferit.

— Unul dintre bărbaţi stă în picioare, iar celălalt e îngenuncheat, zise Sam. Trebuie să aibă vreo semnificaţie.

— Într-adevăr. Sugerează că e vorba despre o semnificaţie. De asemenea, aţi observat că bărbatul din dreapta ţine ceva în mână?

— E simbolul nahuatl pentru silex, zise Remi.

— Ai dreptate. În mod normal, aş cataloga scena ca pe un tip de ceremonie sacrificială, dar nu trebuie să uiţi că aztecii erau extrem de metaforici în limbajul lor „scris”. Silexul poate să reprezinte şi separaţia şi ruptura de vechile legături. Acum urmează chestiunea interesantă: în reprezentările tradiţionale ale Chicomoztocului, se găsesc două rânduri de urme de paşi: unele se îndreaptă înspre peşteră, iar celelalte ies din ea. În desenul pe care îl aveţi voi, apare doar un rând de urme.

— Şi ies din peşteră, zise Sam.

— Dacă punem laolaltă toate aceste elemente – bărbatul aflat în rugăciune, Quetzalcoatl, silexul, urmele de paşi –

rezultă ceea ce cred că este o ceremonie a exilului. Bărbatul din stânga, dar şi toţi cei care îl urmează au fost alungaţi din comunitate. Conform celorlalte elemente din codice, au părăsit Chicomoztocul, s-au suit la bordul flotei, au pornit spre vest şi au ajuns în Mexic, devenind ceea ce astăzi istoricii consideră populaţia aztecă.

— Profesore, ştiţi ce s-a întâmplat cu originalul codicelui lui Orizaga? întrebă Remi. A fost distrus de Biserică sau l-au ascuns printr-o arhivă?

— Niciuna, nici alta, dar sunt sigur că intenţionaseră să facă în aşa fel încât să se asigure că nu avea să mai vadă niciodată lumina soarelui. În 1992, Biserica a scos la licitaţie o serie de artefacte vechi, dar destul de lipsite de importanţă – scrisori, ilustraţii etc. Se pare că cineva a încurcat borcanele şi Codicele Orizaga a fost inclus printre aceste obiecte. Dacă nu mă înşel, a fost cumpărat de un milionar mexican. Un magnat al cafelei.

— Cum îl cheamă? întrebă Sam.

Dydell ezită, încercând să-şi amintească.

— Garza. Alfonso sau Armando, nu-mi mai amintesc exact.

Continuară discuţia cu Dydell pentru alte câteva minute, apoi opriră legătura. După cum se întâmpla adesea, Sam şi Remi erau pe aceeaşi lungime de undă. Aproape la unison, îi ziseră lui Wendy:

— Crezi că poţi să faci ceva ca să cureţi…

— Ştiu… imaginea cu Quetzalcoatl. Mă pun pe treabă.

Apoi, Sam şi Remi se întoarseră spre Selma, dar aceasta era cu un pas înaintea lor, fiind aşezată deja la computer şi tastând.

— Am găsit. Alfonso Garza, tatăl lui Cristian Garza. Acum e cunoscut ca Quauhtli Garza, preşedintele Mexicului şi liderul Partidului Mexica Tenochca.

Sam şi Remi îşi zâmbiră reciproc.

— Ăsta e punctul din care am început, zise el. Exact ca Blaylock, Garza a ajuns în posesia codicelui şi a fost prins de microb. A ajuns să-l mistuie.

Remi încuviinţă din cap.

— Şi l-a purtat într-o direcţie pe care nici nu o bănuia.

După treizeci de minute, Wendy terminase.

— A fost nevoie de puţină muncă de creaţie, dar cred că am obţinut o reprezentare destul de apropiată de felul în care arăta în original.

— Iată un chip familiar, zise Sam.

Remi încuviinţă din cap.

— Pasărea lui Blaylock.

Ziua se încheie cu un telefon de care Sam şi Remi, obosiţi fiind, uitaseră complet. Selma răspunse, ascultă câteva clipe, apoi închise şi se îndreptă spre computer. După câteva minute, imprimanta laser începu să zumzăie. Reveni la masă cu un teanc de hârtii.

— Am primit analiza de laborator a mostrelor pe care le-aţi luat din canoe.

— Ai onoarea să ne dai vestea, zise Sam.

Selma îşi purtă ochii de-a lungul paginilor, apoi zise:

— Lemnul e dintr-un arbore durian[45], originar din Borneo, Indonezia şi Malaysia.

— Încă un punct pentru Indonezia, zise Sam. Se pare că dezvoltăm un tipar.

— Răşina pe care aţi răzuit-o de pe carcasa canoei conţine seva de la o subspecie a arborelui de cauciuc, care se găseşte, de asemenea, în Indonezia. În sfârşit, materialul pe care l-aţi luat din interiorul carcasei… Au găsit urme de

[45] Durio *zibethinus*, cunoscut şi ca Regele Fructelor (n.tr.)

frunze de pandanus, trestie indiană şi gebang[46].

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Remi. Toate sunt materiale utilizate pentru realizarea pânzelor naturale.

Selma încuviinţă din cap.

— Şi toate sunt originare din Indonezia, adăugă Sam.

— Le-aţi nimerit pe toate, răspunse Selma. Vă fac acum rezervările la biletele de avion sau aştept până dimineaţă?

Capitolul 39

Palembang, Sumatra, Indonezia

Cauciucurile scrâşniră pe pietriş când Sam trase maşina în afara drumului şi opri sub crengile unui arbore de capoc. Un torent constant şi compact de maşini şi de scutere trecu în goană pe lângă portiera lui Sam, fiecare şofer claxonând şi strecurându-se ca şi cum s-ar fi întrecut să ajungă primul la linia de sosire.

— Bine, ai câştigat, îi zise Sam lui Remi. Dar, înainte de a-mi risca viaţa ieşind în traficul ăsta pentru a cere indicaţii, mai lasă-mă să mă mai uit o dată pe hartă.

Deşi, asemenea majorităţii bărbaţilor, Sam se mândrea că era echipat în chip supranatural cu o busolă interioară care îl ajuta să nu se rătăcească niciodată, învăţase totuşi să facă şi concesii în acele rare momente când busola părea să nu funcţioneze temporar. Ăsta era unul dintre acele momente.

Încercând să-şi ascundă zâmbetul, Remi îi întinse harta şi aşteptă fără să scoată un cuvânt, în timp ce Sam se uita peste ea.

— Trebuie să fie pe aici pe undeva.

— Nici nu mă îndoiesc.

După cum se întâmplase cu multe dintre revelaţiile pe

[46] Specie de palmier tropical din Asia şi Australia, aparţinând familiei Corypha (n.tr.)

care Sam şi Remi le avuseseră de când găsiseră clopotul de pe *Shenandoah* îngropat în nisipurile de lângă Zanzibar, Winston Blaylock trecuse prin toate aceste experienţe înaintea lor. În acest caz, unul dintre punctele ale cărui coordonate le descifraseră prin sistemul constituit din grilă şi din mulţimile de puncte se nimeri să fie în chiar locul în care Javier Orizaga, S.J., îşi trăise ultimii ani din viaţă. Ştiau prea bine că nu era o coincidenţă. Totuşi, multe întrebări nu-şi găsiseră răspuns.

Cum îşi petrecuse ani la rând căutând originea „marii păsări din nestemate verzi” şi descoperind în timpul ăsta adevărata poveste a Imperiului Aztec, se întâmplase oare ca Blaylock să fi auzit de Codicele Orizaga şi să vină aici în căutarea unei copii sau găsise codicele altundeva şi dedusese locaţia în acelaşi fel în care procedaseră Sam şi Remi? Totodată, Orizaga venise aici să descopere o comoară sau istoria unui popor la a cărui distrugere fusese martor?

La o oră după ce încheiaseră videoconferinţa cu profesorul Dydell, acesta revenise cu un telefon pentru a le spune numele satului în care Orizaga alesese să îşi petreacă ultimele două decenii de viaţă: Palembang, Sumatra.

În timp ce în secolul al XVI-lea, Palembang, Veneţia Estului, putea să fie considerat doar un cătun, astăzi era nu doar cel mai vechi oraş din Indonezia, datând din secolul al VII-lea, dar şi cel mai mare din sudul Sumatrei, găzduind o populaţie de 1,5 milioane de locuitori.

Nici Sam, nici Remi nu-şi făceau speranţe prea mari, asta dacă îşi făceau, în legătură cu valoarea a ceea ce ar fi putut să descopere în urma investigaţiilor făcute pe tărâmul adoptiv al lui Orizaga. Totuşi, toate buclele prin care trecuseră de când sosiseră în Zanzibar păreau să-i conducă într-o singură direcţie. Căutarea lui Blaylock, jurnalul lui, hărţile, codicele, Orizaga însuşi, iar acum chiar şi analiza de laborator – toate indicau o locaţie necunoscută din Indonezia.

— Ne-ar fi fost mult mai uşor dacă Orizaga ar fi lăsat o adresă, zise Sam. Sincer, nu e foarte frumos din partea lui.

— Sunt sigură că, dacă ar fi ştiut că venim, ne-ar fi lăsat, răspunse Remi. Ce-a zis femeia de la ultima oprire, casa e roşie sau verde?

— Verde.

De când ajunseseră în Palembang, în urmă cu o zi, vizitaseră şase muzee locale şi istorici despre care se presupunea că erau specialişti în perioada de dinainte de colonizarea olandeză. Deocamdată, nici unul dintre custozi nu auzise de Orizaga şi fiecare le sugerase să meargă la clădirea administrativă a oraşului şi să cerceteze microfişe pe care erau stocate ziare ce acopereau o perioadă de câteva secole pentru a vedea dacă apărea vreo referire la amicul lor.

Sam îşi purtă degetul de-a lungul hărţii, plecându-şi din când în când capul pentru a putea vedea semnele cu numele străzilor aflate în apropiere. Împături harta şi i-o dădu înapoi lui Remi cu un zâmbet încrezător.

— Ştiu unde am greşit.

— În general sau când vine vorba despre orientare?

— Eşti foarte amuzantă.

Sam băgă maşina în viteză, aşteptă un moment în care să se poată strecura în trafic, apoi viră şi acceleră.

După douăzeci de minute în care rătăciseră pe străzi lăturalnice, ajunseră într-un parc industrial plin de depozite. În spatele acestora fură surprinşi să descopere o zonă rezidenţială liniştită, aflată în capătul unei străzi străjuite de copaci. Casele erau mici şi vechi, dar bine întreţinute. Când ajunse la bucla din capătul străzii, Sam opri maşina în faţa unei locuinţe care ar fi trecut drept o căsuţă de fermă în oricare oraş din SUA: vopsită în verde-închis, cu obloane maro şi un gard de lemn ascuns pe jumătate de viţele cu flori roşii.

Merseră pe cărarea care ducea la verandă, urcară scările şi bătură la uşă. Auziră sunetul paşilor pe podea. Uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat cam de cincizeci şi cinci de ani, îmbrăcat cu pantaloni kaki şi o cămaşă albă

descheiată.

— Da, bună ziua, zise el cu un accent de Oxford.

— Căutăm casa Sukasari, zise Remi.

— Aţi găsit-o, doamnă, cu ce vă pot fi de folos?

— Căutăm pe cineva – un călugăr – care se poate să fi trăit în această zonă în secolul al XVI-lea.

— A, bine, doar despre asta e vorba? Mă temeam că aţi venit să-mi vindeţi un aspirator sau oale şi tigăi, zise bărbatul cu un zâmbet ironic. Vă rog să intraţi. Făcu un pas în spate şi îi lăsă să intre în hol. Mă numesc Robert Marcott.

— Sam şi Remi Fargo.

— Urmaţi-mă! Fac un ceai, apoi vă spun tot ce ştiu despre Indonezia secolului al XV-lea.

— Sper să nu vă deranjeze că vă spun asta, zise Remi, dar nu păreţi deloc surprins de întrebarea noastră.

— Nu sunt. Vă rog să luaţi loc. Am să vă explic.

Îi conduse într-un birou cu pereţii acoperiţi de sus până jos de rafturi cu cărţi. Pe podea se întindea un covor persan; pe acesta se aflau câteva piese de mobilier din stuf grupate în jurul unei măsuţe. Sam şi Remi se aşezară pe o canapea.

— Nu durează decât o clipă, zise Marcott, apoi dispăru printr-o uşă laterală.

Auziră clinchetul porţelanului, urmat de fluieratul unui ceainic. Bărbatul se întoarse cu un serviciu pentru ceai, le umplu ceştile, apoi se aşeză faţă în faţă cu ei.

— Cine v-a sfătuit să veniţi la mine? întrebă Marcott.

— O femeie pe nume Ratsami…

— E o femeie încântătoare. Nu ştie nimic despre istoria Sumatrei de dinainte de secolul XX.

— Avea impresia că aici e un muzeu.

— Mă tem că e o mică nepotrivire între limbi: istoric *versus* muzeu. Chiar dacă limba oficială este indoneziana, sunt o mulţime de dialecte. Am renunţat la a mai încerca să corectez oamenii. În urmă cu zece ani, am scris despre creştinism în Indonezia. Marcott se ridică, se duse la un raft aflat lângă el, scoase o carte şi i-o dădu lui Remi.

— *Dumnezeu în Java*, citi ea.

— Se putea şi mai rău de-atât. Aproape că a fost. Editura

a vrut s-o intituleze *Iisus în Java*.

Sam chicoti.

— Aţi făcut alegerea înţeleaptă.

— Aş fi fost copleşit de oamenii care ar fi vrut să afle semnificaţia religioasă a cafelei. Ar fi fost un coşmar. În fine, am venit aici pentru a face cercetări pentru carte, m-am îndrăgostit de locul ăsta şi n-am mai plecat. Se întâmpla în urmă cu cincisprezece ani. Ziceaţi că sunteţi în căutarea unui călugăr, nu?

— Da, un bărbat pe nume Javier Orizaga, un iezuit. Presupunem că a ajuns aici la sfârşitul anilor 1520, cel mai probabil…

— Da, Orizaga. 1528, zise Marcott. A locuit cam la trei kilometri est de locul ăsta. Bineînţeles, coliba nu se mai află acolo. Cred că acum e un fastt-food.

— Ce ne puteţi spune despre el? întrebă Remi.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Cât timp aveţi la dispoziţie? Contracară Sam.

— Cantităţi nelimitate.

— Atunci, spuneţi-ne tot.

— Veţi fi dezamăgiţi. A fost un om interesant şi a muncit din greu pentru a ajuta localnicii, dar a fost doar unul dintre miile de misionari care au venit aici în ultima jumătate de mileniu. A deschis o şcoală pentru studierea Bibliei, a dat o mână de ajutor la spitalele locale şi şi-a petrecut mult timp prin sate încercând să salveze suflete.

— Aţi auzit vreodată despre Codicele Orizaga? întrebă Sam.

Marcott îşi miji ochii.

— Nu, dar, ţinând cont de nume, presupun că ar fi trebuit să aud. Urmează să mă simt groaznic de ruşinat?

— Nu văd de ce, zise Remi. Îi povesti pe scurt istoria codicelui, fără a pomeni detaliile legate de conţinut sau de origine.

Marcott zâmbi.

— E fascinant. Codicele l-a făcut să intre în graţiile Bisericii sau dimpotrivă?

— Dimpotrivă.

— Atunci înseamnă că fusese simpatizant al aztecilor. Mi-aş fi dorit să ştiu toate astea despre el. Poate că i-aş fi dedicat un capitol. A fost o poveste interesantă, dar nu se prea încadra în carte, aşa că n-am introdus-o. A murit în 1556, la douăzeci şi opt de ani după ce a venit aici – sau, cel puţin, atunci a fost văzut pentru ultima dată.

— Nu înţeleg, zise Remi.

— Povestea spune că, în luna noiembrie a acelui an, Orizaga i-a anunţat pe discipolii şi pe colegii săi că are credinţa că descoperise un loc sacru în junglă – nu a spus exact unde anume – şi că avea să găsească… Despre ce era vorba? Se opri Marcott, bătându-şi cu arătătorul buza inferioară. A, da. Le numea cele şapte grote sau lumea celor şapte grote. Cam aşa ceva. A intrat în junglă şi nu s-a mai întors niciodată. Din câte am înţeles, Orizaga era considerat puţin nebun.

— Am auzit des chestia asta, zise Sam. Deci a intrat în junglă şi a dispărut pur şi simplu?

Marcott încuviinţă din cap.

— N-a mai fost văzut niciodată. Îmi dau seama că sună dramatic, dar, chiar şi în zilele noastre, dispariţiile sunt des întâlnite. Probabil că acum cinci sute de ani ăsta era un eveniment zilnic. Jungla de aici e neiertătoare chiar şi pentru cineva atât de umblat ca Orizaga. Marcott făcu o pauză şi zâmbi cu regret. Vorbind despre el, îmi dau seama că mi-aş fi dorit să fi dedicat cel puţin câteva pagini din carte poveştii lui. Ei, asta e.

— Bănuiesc că nu mai aveţi materialul-sursă despre el, nu-i aşa? întrebă Remi.

— Nu, din păcate, nu. Dar vă pot oferi ceva şi mai bun. Vă pot duce direct la sursa mea – asta în caz că încă mai e în viaţă.

Îl urmară pe Marcott în BMW-ul lui vechi de douăzeci de ani până la o altă zonă rezidenţială din cartierul Plaju din Palembang. Aici drumurile erau neasfaltate, casele nu depăşeau şaizeci de metri pătraţi, având acoperişuri din tablă încreţită, exterioare din lemn nevopsite şi plase de

ţânţari la geamuri. Aproape fiecare casă avea câte o grădină mică de legume şi câte un ţarc în care se găseau fie găini, fie capre.

Marcott opri în faţa uneia dintre case. Sam şi Remi făcură la fel şi coborâră din maşină. Marcott le zise:

— Nu vorbeşte engleza şi are peste nouăzeci de ani, aşa că pregătiţi-vă.

— Cu cine ne întâlnim?

— Îmi cer scuze. Cu Dumadi Orizaga. Înainte de a muri, Javier a avut zece copii cu o localnică. Dumadi este urmaşul direct al lui Orizaga.

— Credeam că a fost iezuit, zise Remi.

— A fost, însă la un moment dat a renunţat la jurăminte – inclusiv la celibat, evident.

— Poate din cauza problemelor pe care le-a avut cu Biserica, îşi dădu Sam cu părerea.

Îl urmară pe Marcott de-a lungul cărării până la o uşă de şaizeci pe o sută douăzeci de centimetri, cu o plasă de ţânţari cam jerpelită. După a patra bătaie cu pumnul a lui Marcott în uşorul uşii, apăru un bătrân îmbrăcat într-un maiou alb. Nu avea cu mult peste un metru cincizeci înălţime, iar chipul său avea trăsături indoneziene cu câteva influenţe hispanice.

Marcott îi spuse ceva lui Dumadi în indoneziană sau într-unul dintre dialecte. Bătrânul zâmbi şi dădu aprobator din cap, apoi le deschise uşa. Cei trei intrară. Interiorul casei era împărţit în trei părţi: o zonă de recreere de şase pe şase metri cu patru scaune de plastic în jurul unei cutii de carton pe post de măsuţă de cafea şi două camere laterale, prima fiind dormitorul/baia, cealaltă – bucătăria. Dumadi le făcu semn tuturor să se aşeze.

Pe măsură ce traducea, Marcott îi prezentă pe Sam şi pe Remi, apoi îi spuse că veniseră la Palembang să afle mai multe despre Orizaga. Dumandi zise ceva.

— Vrea să ştie de ce vă interesează, răspunse Marcott. Pe aici, oamenii sunt foarte precauţi în legătură cu familia, chiar şi după cinci sute de ani. Veneraţia ancestrală este o tradiţie bine înrădăcinată pentru indonezieni.

Sam şi Remi se uitară unul la altul. Neimaginându-şi că ar putea găsi vreun urmaş de-al lui Orizaga, nu discutaseră dinainte cum să explice oamenilor scopul lor.

— Să-i spunem adevărul, zise Sam. Dacă cineva e proprietarul codicelui, el este acela.

Remi încuviinţă din cap, îşi luă geanta şi scoase un plic de hârtie. Căută printre fotografii şi hârtii, apoi scoase reproducerea scanată a codicelui. I-o dădu lui Dumadi.

Sam îi zise lui Marcott:

— Spune-i că noi credem că i-a aparţinut lui Orizaga şi că bănuim că asta are legătură cu motivul pentru care a venit aici.

Marcott îi traduse. Uitându-se la reproducerea scanată din mâna lui, Dumadi încuviinţă din cap, dar Sam şi Remi îşi dădură seama că bătrânul de-abia îl auzea pe Marcott. Tăcerea se prelungea. În cele din urmă, Marcott îi mai spuse ceva lui Dumadi, iar acesta lăsă reproducerea pe cutie, se ridică şi dispăru în dormitor. Reapăru un moment mai târziu, cu o ramă în mână. Se opri în faţa lui Remi şi i-o dădu.

Schiţat în semne stilizate, cu margini filigranate şi rotunjiri şi înflorituri încâlcite, originalul era cu mult diferit de fotografie, dar pentru Sam şi Remi nu încăpea nici o îndoială că aveau în faţa ochilor harta pictografică din codicele lui Orizaga.

Dumadi arătă înspre fotografie, apoi spre reproducerea scanată şi îi spuse ceva lui Marcott, care le traduse:

— Nu recunoaşte porţiunea de jos, dar porţiunea de sus a fost transmisă din generaţie în generaţie în familia sa de secole.

— De ce? întrebă Sam.

Marcott puse întrebarea mai departe, ascultă răspunsul lui Dumadi, apoi zise:

— E blazonul familiei Orizaga.

— Ştie ce semnificaţie are?

— Nu.

— Nimeni n-a vorbit niciodată despre ce ar putea însemna?

— Nu, răspunse Marcott. A spus că aparţine familiei dintotdeauna. Nu mai are nevoie să ştie altceva, atât timp cât presupune că a fost important pentru Orizaga.

Sam căută prin plicul lui Remi şi scoase versiunea lui Wendy a păsării Quetzalcoatl din ilustraţia cu Chicomoztoc. I-o dădu lui Dumadi.

— Are vreo semnificaţie pentru el?

Marcott îl întrebă şi ascultă. Zâmbi şi întrebă:

— Ce anume, şarpele cel urât sau pasărea?

— Pasărea.

Dumadi se aşeză cu un oftat şi răspunse.

— Nu are vreo semnificaţie anume pentru el, zise Marcott. E doar o pasăre. A mai văzut aşa ceva la grădina zoologică.

— Aici? întrebă Remi.

— Nu îşi aminteşte unde exact. A văzut una când era copil. Tatăl său îi spunea „pasărea cu coif” din cauza protuberanţei de pe cap.

Sam deschise gura să vorbească, ezită, apoi zise:

— Ce este? Cum se numeşte?

— Pasărea maleo. Dumadi zice că îşi aminteşte că sunt mult mai drăguţe decât în desenul vostru. Sunt de talie medie, cu spatele negru, cu pieptul alb, cu pielea din jurul ochilor galbenă şi cu cioc portocaliu. Un fel de cocoş colorat.

Dumadi îi spuse ceva lui Marcott, care traduse.

— Vrea să ştie dacă desenul ăsta are vreo legătură cu Orizaga.

— Are, zise Sam.

— Îi aminteşte despre o poveste cu Orizaga. Vreţi s-o auziţi?

— Da, bineînţeles, răspunse Remi.

— La fel ca majoritatea poveştilor despre familia lor, se poate ca detaliile să se fi schimbat cu timpul, dar esenţa e asta: spre sfârşitul vieţii, Orizaga era cunoscut de majoritatea oamenilor din Palembang şi aceştia se ataşaseră de el. Erau, de asemenea, convinşi că era posedat de un spirit rău.

— De ce? întrebă Sam.

Marcott ascultă.

— E ceva asemănător cu ce v-am spus mai devreme la mine acasă. Cutreiera mult prin junglă, vorbea despre grote şi zei şi zicea că venise aici ca să găsească leagănul zeilor… Aţi prins ideea. Nimeni nu se temea de Orizaga; credeau că acest spirit rău îşi bătea joc de un biet bătrân.

În ziua în care Orizaga a dispărut, i-a anunţat pe toţi că pleca în căutarea „grotei zeilor” şi că îşi putea da seama că acela era locul când avea să găsească „o crescătorie de păsări mari”.

Capitolul 40

Jakarta, Indonezia

— Selma, cât de sigură eşti în legătură cu asta? întrebă Sam.

El şi Remi stăteau în patul din apartamentul lor de la Four Seasons. Cu o zi în urmă, la puţin timp după ce părăsiseră casa lui Dimadi şi se despărţiseră de Robert Marcott, se îmbarcaseră în cursa Batavia Air de pe aeroportul Sultan Mahmud Badaruddin ÎI din Palembang pentru un zbor de patru sute de kilometri peste Marea Java până în Jakarta. Four Seasons părea un loc decent pentru baza lor de operaţiuni.

Prin speaker se auzi vocea Selmei:

— L-am confruntat. A recunoscut.

— Nenorocit şiret. Mă întreb dacă are nepoţi în Londra care să meargă la colegiu.

— Sau dacă e cu adevărat pe moarte, adăugă Remi.

— Amândouă sunt adevărate. Am verificat. Dar pentru mine tot un escroc rămâne.

Dintre numeroasele întrebări fără răspuns şi curiozităţile care se învârteau în jurul aventurilor lui Sam şi ale lui Remi, era una care Selmei nu-i dădea deloc pace: cum aflaseră

Rivera şi şeful său, preşedintele Garza, că Sam şi Remi aveau să fie în Madagascar? Care fusese factorul ce determinase emiterea mandatului de urmărire şi notificare? Selma credea că erau numai două posibilităţi: fie Cynthia Ashworth, cea care avusese grijă de scrisorile lui Constance Ashworth, fie Morton, proprietarul Muzeului şi Magazinului de Curiozităţi Blaylock. Acestea fuseseră cele mai bune surse pentru materialele de cercetare ale lui Sam şi ale lui Remi. Undeva, pe parcurs, Rivera şi Garza captaseră şi ei aceste surse?

Deghizată în postura de „poliţist rău”, Selma începu cu Morton, afirmând că ştia că mai vânduse obiecte de-ale lui Blaylock şi altora şi ameninţând că, dacă Morton n-avea să mărturisească, avea să-l ducă în sala de judecată. Selma le spuse că Morton cedase în două minute.

— Nu cunoştea numele lui Rivera sau circumstanţele în care acesta aflase despre muzeu, dar, în urmă cam cu cinci ani, apăruse cu câţiva dintre bătăuşii lui şi începuse să pună întrebări despre Blaylock şi despre *Shenandoah*. Morton a zis că nu prea avea încredere în Rivera şi că bănuia că ar fi devenit violenţi dacă nu ar fi cooperat, aşa că în seara aia a mutat toate materialele importante din camera unde erau expuse, ascunzându-le la el acasă. Bineînţeles, a doua zi dimineaţa, când sosise la muzeu, a văzut că locul fusese vandalizat.

Câteva ore mai târziu, s-a arătat şi Rivera, cu un aer mulţumit. În timpul nopţii, Morton şterpelise câteva dintre hârtiile lui Blaylock – pagini din jurnal, manuscrisul original al biografiei lui, desene şi hărţi luate la întâmplare…

— Printre care şi harta Madagascarului a lui Moreau, intui Remi.

— Da. Văzuse că scria ceva mic pe ea, aşa că a rupt secţiunea aia, dându-i lui Rivera partea cea mai mare. Morton zice că Rivera părea satisfăcut. După ce au terminat tranzacţia, Rivera a plecat. Morton, inteligent cum îl ştiţi, şi-a dat seama că Rivera n-avea să se oprească, aşa că a mutat iarăşi obiectele lui Blaylock din casa lui într-un alt loc.

— Şi în noaptea aia, casa i-a fost spartă, zise Sam.

— Aşa e. Morton şi-a propus să stea toată noaptea cu nişte prieteni. Şiretlicul a funcţionat, zice el. Rivera nu s-a mai întors.

— Şi apoi, cinci ani mai târziu, apărem noi şi punem aceleaşi întrebări.

— De ce nu ne-a jucat şi nouă aceeaşi festă?

— A zis că i-a plăcut de voi. Şi voia să se retragă şi să aibă grijă de nepoţii lui. Când i-aţi oferit şaizeci de mii în loc de douăzeci, s-a hotărât să renunţe la tot şi să nu mai ascundă nimic.

— Atunci nu ştim ce ştie Rivera, nu? întrebă Remi.

— Nu, răspunse Sam. Printr-un noroc chior, Morton i-a vândut destul încât să-l ghideze pe anumite căi şi să facă progrese, dar nu îndeajuns cât să ajungă la ceva clar. Acum, că am apărut noi în peisaj, Rivera şi Garza se pot ţine pe urmele noastre ca să ajungă la sfârşit. Trebuie să ne aşteptăm că vor apărea – asta dacă n-au făcut-o deja.

— Ceea ce mă conduce la următoarea problemă, zise Selma. Am terminat de descifrat restul scrisorilor lui Blaylock către Constance. Vreţi să ghiciţi data ultimei lui scrisori?

— Nu, răspunse Sam.

— Nici măcar anul?

— Selma…

— 1883.

— Asta înseamnă că a fost aici căutându-şi comoara timp de unsprezece ani, răspunse Remi. Dumnezeule!

— Dar celelalte scrisori? întrebă Sam.

— Nu au fost decât câteva, la un an după ce Blaylock a capturat corabia *Shenandoah II*. După cum îi era obiceiul, cea mai mare parte a scrisorilor erau expuneri de călătorie… Aventurierul îndrăzneţ. În scrisori, reproduce aproape toate balivernele din biografia lui Morton. Erau nişte denaturări. Unul dintre mesajele codate către Constance sugerează că era convins că Dudley şi ceilalţi descoperiseră minciuna lui despre *Shenandoah II* şi că veneau după el.

— Şi aşa era?

— Din câte îmi dau seama, nu. Şi chiar dacă ar fi aflat, probabil că nu le-ar fi păsat. *Shenandoah II* nu mai era. Nu mai reprezenta o ameninţare. Blaylock îşi făcuse treaba.

— Să ne întoarcem la ultima lui scrisoare, sugeră Sam.

— Da. E datată 3 august 1883 şi a fost trimisă din Bagamoyo. Voi cita direct partea relevantă:

Am descoperit în sfârşit indiciul pentru care m-am rugat atât. Cu ajutorul Domnului, voi afla originea marii mele păsări din nestemate verzi şi îmi voi primi răsplata mult aşteptată. Mâine pornesc spre strâmtoarea Sunda. Mă aşteaptă o călătorie de 23-25 de zile. Îţi voi scrie iarăşi cât de curând posibil.

Al tău, W.

— Ai zis strâmtoarea Sunda, nu? întrebă Sam.

— Da.

Sam făcu o pauză. Închise ochii un moment, iar pe chip îi apăru un zâmbet.

— Ce este? întrebă Remi.

— Blaylock a plecat din Bagamoyo pe 3 august 1883. În conformitate cu timpul estimat de el, ar fi ajuns la strâmtoarea Sunda în jur de 27 august.

— Aşa…

— În strâmtoarea Sunda se află vulcanul Krakatau. 27 august este data la care a erupt.

Capitolul 41

Ca pasionaţi de istorie, Sam şi Remi ştiau multe despre erupţia vulcanului Krakatau din 1883. Arhipelagul, care se întinde pe circa douăzeci de kilometri pătraţi din suprafaţa oceanului, e aşezat în centrul strâmtorii Sunda, între Java şi Sumatra, şi înainte de cataclism, era constituit din trei insule: Lang, Verlaten şi Rakata – cea mai mare insulă din acest grup, găzduind cele trei conuri vulcanice cunoscute

sub numele de Krakatau. Suferind alte trei erupţii majore de-a lungul secolelor, înainte de 1883, vulcanul Krakatau avusese mai multe perioade tumultuoase.

Pe 20 mai, cu trei luni înainte de explozia finală, pe marginea Poeboewetanului, conul cel mai din nord, a apărut o fisură, începând să iasă fum şi cenuşă, care s-a ridicat la şase kilometri în atmosferă. Locuitorii oraşelor şi satelor din apropiere, asistând adeseori la activităţi vulcanice asemănătoare, nu i-au dat importanţă, şi până la sfârşitul lunii, s-a dovedit că dezinteresul lor fusese justificat. Vulcanul Krakatau s-a liniştit şi a rămas aşa pe tot parcursul lunii care a urmat.

Pe 16 iunie, erupţiile au început din nou, acoperind timp de aproape o săptămână mari porţiuni de apă şi de uscat cu un fum negru. Când ceaţa s-a risipit, se vedeau coloane mari de cenuşă izbucnind din două conuri ale vulcanului. Valurile din strâmtori au început să se învolbureze, iar vasele ancorate erau nevoite să-şi strângă legăturile ca să nu eşueze pe ţărm.

Au trecut trei săptămâni. Alături de cele două conuri, a început şi cel de-al treilea să arunce cenuşă şi în curând, pe insulele din apropiere se strânsese atât de multă cenuşă, în unele locuri atingând chiar o grosime de şaizeci de centimetri, distrugând flora şi fauna şi transformând pădurile odată luxuriante într-un peisaj dezolant.

Erupţiile au continuat de la jumătatea lui iunie până la mijlocul lui august. Pe 25 august, la ora unu după-amiaza, vulcanul Krakatau a atins o stare de paroxism. În numai o oră, un nor negru de cenuşă s-a ridicat la treizeci de kilometri în aer, iar erupţiile surveneau aproape fără încetare. La douăzeci şi cinci, treizeci de metri depărtare, vasele erau bombardate de pietre ponce fierbinţi de mărimea unei mingi de fotball. Până la căderea serii, în timp ce întunericul învăluia trecătoarea, pe ţărmurile Javei şi Sumatrei începeau să se formeze valuri tsunami mici.

În dimineaţa următoare, chiar înainte de răsăritul soarelui, vulcanul ajunsese la agonia finală. O serie de trei erupţii, una mai puternică decât cealaltă, a zguduit întreaga

zonă. Exploziile au fost într-atât de zgomotoase, că s-au auzit până în Perth, Australia, la trei mii de kilometri sud-est şi până în insula Mauritius, la aproape cinci mii de kilometri spre vest.

După fiecare erupţie s-a format câte un tsunami care a ţâşnit dinspre vulcanul Krakatau cu o viteză ce atingea două sute de kilometri pe oră, măturând coastele Javei şi Sumatrei şi inundând insulele pe o distanţă de optzeci de kilometri.

La 10:02, vulcanul Krakatau şi-a descărcat salva finală cu o explozie egală cu cea a douăzeci de mii de bombe atomice. Insula a fost făcută fărâme. Conurile care au erupt, aruncându-şi toată magma, s-au prăbuşit şi au îngropat patruzeci de kilometri pătraţi din insulă, lăsând în urmă o căldare lată de şase kilometri şi adâncă de două sute cincizeci de metri. Valul tsunami care a urmat a măturat sate întregi, omorând mii de oameni în câteva minute. Copacii au fost smulşi din rădăcini, iar pe suprafaţa uscatului nu mai era nici urmă de vegetaţie.

După valul uriaş, au urmat curgerile piroclastice, nişte avalanşe colosale de foc şi cenuşă care tropoteau de-a lungul pantei vulcanului, ajungând până în strâmtoarea Sunda. Căzând cu o sută treizeci de kilometri pe oră şi ajungând la temperaturi excesive de şase sute cincizeci de grade Celsius, jetul a adus la punctul de fierbere suprafaţa oceanului de dedesubt, creând o perdea de vapori care s-a deplasat pe mai bine de cincizeci de kilometri, mistuind sau îngropând totul în cale, fie că era vorba despre elemente naturale sau despre cele create de mâna omului.

În câteva ore de la explozia finală, ceea ce mai rămăsese din vulcanul Krakatau a fost învăluit în tăcere. În decurs de treizeci de ore, între 36 000 şi 120 000 de oameni şi-au pierdut viaţa.

Capitolul 42

Strâmtoarea Sunda, Marea Java, Indonezia

Difuzorul din colţul cafenelei aflate în curtea interioară prinse viaţă:

— Atenţie, către toţi pasagerii cu bilet: vasul *Krakatau Explorer* va pleca de la docuri în cinci minute. Îmbarcarea se face pe pasarela de la pupă.

Mesajul fu repetat în indoneziană, franceză, germană, apoi încă o dată în engleză.

Sam şi Remi, stând la o masă din colţ lângă un spalier acoperit cu bougainvillea în floare, îşi terminară cafeaua şi se ridicară. Sam lăsă pe masă două bancnote de cinci sute de rupii indoneziene şi trecând pe sub tendă, se îndreptară înspre doc.

— Îl vezi pe vreunul dintre ei? întrebă Remi.

— Nu. Tu?

— Nu.

Mai devreme în acea dimineaţă, când autobuzul turistic pentru Krakatau Explorer ieşea de la Four Seasons, Sam avusese impresia că-l zărise pe Itzli Rivera, dar nu le mai atrăsese nimic atenţia pe parcursul călătoriei de nouăzeci de minute de la Jakarta la docurile staţiunii Carita Beach. Deşi a călători într-un autobuz plin de turişti nu era stilul lor preferat de aventură, Sam şi Remi erau perfect conştienţi că, dacă într-adevăr Rivera şi oamenii săi erau aici, a fi prinşi singuri pe unul dintre drumurile pustii din pădurea tropicală se putea dovedi un dezastru.

Mai mult, acest tur cu barca pentru a vizita ce mai rămăsese din vulcanul Krakatau şi Muzeul Krakatau, deschis de curând, nu era doar un prim pas în a recupera urma pierdută a lui Blaylock – dacă mai există această urmă – ci şi o modalitate eficientă de a-l atrage pe Rivera şi de a-i forţa mâna. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit mexicanul era să-şi piardă încă o dată prada. Pentru Sam şi pentru Remi, era ceva asemănător cu înotatul în compania rechinilor: e mai bine să îi ai în faţa ochilor decât să te întrebi din ce neguri urmează să ţâşnească şi să se arunce asupra ta.

Se alăturară cozii cu ultimii pasageri care aşteptau să urce la bord pe platforma de la pupă, se îmbarcară şi se aşezară lângă balustrada de la tribord. Vasul *Krakatau Explorer* era un feribot cu fundul plat, lung de treizeci şi cinci de metri, cu o timonerie prelungă cu acoperişul ascuţit, situată la înălţime pe puntea superioară. Puntea inferioară, cu o lungime de douăzeci şi patru de metri şi o lăţime de doisprezece, era împărţită în mai multe rânduri de bănci capitonate cu vinii albastru.

În timp ce Sam supraveghea cu un ochi docurile, Remi îi studia pe ceilalţi pasageri; estima că erau în jur de şaizeci la bord.

— Tot nimic, zise ea.

— Nici aici.

Doi muncitori de pe doc desprinseră platforma de urcare şi începură să o îndepărteze de feribot. Unul dintre membrii echipajului închise poarta. Cablurile de amarare fură desprinse şi trase la bord. Alţi trei membri ai echipajului veniră la balustradă şi începură să desprindă vasul de doc, împingând cu ajutorul prăjinilor. După un urlet scurt scos de fluierul vasului, motoarele porniră şi feribotul se îndepărtă de docuri pufăind, îndreptându-se spre vest, către strâmtoare.

După trei ore, o voce cu accent indonezian se auzi prin intercom:

— Doamnelor şi domnilor, în scurt timp, căpitanul va ocoli promontoriul insulei şi ne vom apropia de muzeu.

Aşa cum li se promisese, după doar câteva minute, vasul viră la babord şi se îndreptă spre est, de-a lungul ţărmului nordic al insulei. Pasagerii se înghesuiră la balustradă pentru a privi faleza golaşă, înaltă de şase sute de metri – tot ce mai rămăsese după ce o bună parte din suprafaţa insulei se prăbuşise în mare.

Feribotul trase lângă docul muzeului, cablurile de amarare fură legate, iar platforma de debarcare fu coborâtă. Fiind ancorat la capătul vestic al calderei şi având

o suprafaţă de patru sute cincizeci de metri pătraţi, muzeul era construit din sticlă securizată şi din grinzi de oţel vopsite în alb. Conform broşurii pe care Sam şi Remi o luaseră de la hotelul Four

Seasons, acesta conţinea cea mai mare colecţie din lume de obiecte şi materiale legate de istoria vulcanului Krakatau.

Muzeul avea aer condiţionat, decorul interior era minimalist, cu podele de bambus, pereţi zugrăviţi în gri şi tavane cu arcade. Spaţiul era împărţit în secţiuni alcătuite din tripticuri pe care erau expuse fotografii de epocă, opere de artă şi ilustraţii, în timp ce pe platforme se găseau artefacte care supravieţuiseră dezastrului. În fiecare secţiune se găsea şi câte un dispozitiv multimedia, având un monitor LCD cu touchscreen.

Sam şi Remi se plimbară după bunul-plac până când fură abordaţi de unul dintre ghizi, o tânără indoneziană, îmbrăcată cu o rochie acvamarin.

— Bine aţi venit la Muzeul Krakatau. Pot să vă răspund la întrebări?

— Suntem interesaţi în special de navele care erau ancorate în strâmtoare în momentul erupţiei, zise Remi.

— Bineînţeles. Există un spaţiu creat special pentru asta. Pe aici, vă rog.

O urmară pe femeie prin mai multe secţiuni înainte de-a ajunge la una intitulată „EFECTE MARITIME”. Pe doi dintre pereţi erau afişate dagherotipuri mărite în care apăreau strâmtorile, golfurile şi porturile din împrejurimi. Pe cel de-al treilea perete se găseau copii după pagini din jurnalele de bord ale navelor, articole din ziare, scrisori şi ilustraţii. Pe platforma din mijlocul camerei se găseau rămăşiţe care aparţinuseră cel mai probabil vaselor surprinse de erupţie.

— Câte corăbii se aflau în zonă în acel moment? întrebă Remi.

— Oficial, paisprezece, dar, în orice zi obişnuită din 1883, erau sute de mici ambarcaţiuni de pescuit şi cargoboturi care navigau dintr-o parte în alta. Bineînţeles, a fost mai uşor să fie înregistrate navele pentru că, fiind asigurate, au

fost depuse cereri pentru despăgubire. De asemenea, am avut posibilitatea să comparăm jurnalele de bord ale căpitanilor, având astfel posibilitatea să ne dăm seama de numărul navelor prezente.

Sam, care se afla în faţa unei plăci fixate pe perete, întrebă:

— Aceasta e lista cu navele şi cu echipajele lor?

— Da.

— Recunosc unul dintre nume: nava *Berouw*.

Femeia încuviinţă din cap.

— Nu mă surprinde. Nava *Berouw* este destul de faimoasă. A fost o navă cu aburi şi propulsie cu zbaturi, ancorată în Golful Lampung, la optzeci de metri de Krakatau. A fost prinsă de unul dintre valurile tsunami şi purtată mai mulţi kilometri în susul râului Koeripan. Nava a fost găsită aproape intactă, dar întregul echipaj murise.

— Apar doar treisprezece nume, zise Remi.

— Poftim?

— Pe listă. Aţi spus că sunt paisprezece nave, dar aici apar doar treisprezece.

— Sunteţi sigură? Femeia se apropie de placă şi numără numele. Aveţi dreptate. E bizar. Ei bine, sunt sigură că e doar o eroare administrativă.

Remi zâmbi.

— Vă mulţumim pentru ajutor. Cred că ne vom mai uita puţin pe-aici.

— Bineînţeles. Dacă simţiţi nevoia, profitaţi şi de opţiunile puse la dispoziţie de dispozitivul multimedia. Pot fi vizualizate toate documentele din colecţia noastră, chiar şi cele care nu sunt expuse.

Remi se îndrepta înspre peretele cu fotografii în faţa căruia se afla Sam.

— Aproape că speram ca numele corabiei *Shenandoah* să se găsească pe listă, spuse ea.

— O fotografie ar fi de-ajuns? întrebă Sam.

— Poftim?

Arătă cu degetul înspre fotografia aflată cel mai sus, lungă de un metru optzeci şi lată de un metru şi douăzeci.

Pe eticheta din dreptul ei scria:

VEDERE SPRE NORD-EST DE PE PUNTEA CARGOBOTULUI BRITANIC SALISBURY, ANCORAT LA DOUĂZECI DE KILOMETRI EST DE KRAKATAU, 27 AUGUST 1883. PERSPECTIVĂ ASUPRA (INSULEI) PULAU LEGUNDI ŞI A GURII GOLFULUI LAMPUNG

— O vezi? întrebă Sam.

— O văd.

În prim-plan, pe fundalul insulei Pulau Legundi, se afla un cliper cu trei catarge şi cu greement pătrat, având carena vopsită în negru.

— Asta nu înseamnă nimic, spuse Remi. Sunt sigură că erau o mulţime de corăbii din acea vreme care arătau exact ca *Shenandoah*.

— Aşa e.

— Hai să aflăm! *Shenandoah* avea şaptezeci de metri lungime, o mie două sute de tone şi era echipată pentru luptă. Îţi garantez că, dacă o corabie ca asta navighează prin strâmtoarea Sunda, orice căpitan sau ofiţer de gardă care îşi ştie meseria ar fi menţionat-o în jurnalul de bord.

Merseră la dispozitivul multimedia, se jucară puţin cu touchscreenul, apoi începură să caute prin arhivele muzeului, care erau organizate şi ofereau opţiuni de căutare în funcţie de subiect, dată şi cuvinte-cheie. După ce încercară diferite combinaţii timp de o oră, Sam găsi o menţiune făcută de căpitanul navei comerciale germane *Minden*. Încărcă textul tradus pe ecran:

26 august 1883, ora 14:15: Un cliper cu pânze şi motor cu aburi a trecut pe la pupa; identitate necunoscută. Opt saborduri pentru tunuri la travers tribord. Nava nu a răspuns la semnalizare. A ancorat în partea sudică a Pulau Legundi.

Sam coborî bara de scroll peste alte câteva intrări, apoi

se opri din nou:

27 august 1883, ora 06:30: Erupţiile devin din ce în ce mai dese. Suntem inundaţi de valuri distrugătoare. Am ordonat echipajului să se pregătească pentru plecarea de urgenţă.

— Ia să vedem, murmură Sam. Apăsă touchscreenul şi apăru o altă intrare a unui jurnal de bord:

27 august 1883, ora 08:00: înaintăm cu viteză maximă, curs 041. Sper să ajungem în partea de sub vânt a insulei Pulau Sebesi. Cliperul neidentificat e încă ancorat la sud de Pulau Legundi. A refuzat şi acum să răspundă la semnalizare.

Sam continuă să coboare bara de scroll, apoi se opri:

— Atât. Asta e ultima intrare din jurnalul de bord de pe Minden. S-ar putea să fie vorba despre corabia noastră. Intervalul temporar se potriveşte; la fel şi descrierea: opt saborduri pentru tunuri. Tot atâtea câte erau şi pe *Shenandoah*.

— Dar, chiar dacă era, răspunse Remi, ultima intrare din jurnalul de bord de pe Minden e cu două ore înainte de ultima erupţie a vulcanului Krakatau. Corabia pe care au văzut-o a fugit cel mai probabil şi fie a scăpat, fie a fost prinsă de tsunami sau de fluxul piroclastic.

— Ar mai fi o posibilitate, răspunse Sam.

— Care anume?

— Poate că a avut aceeaşi soartă ca *Berouw*. A fost luată de ape şi purtată spre interior.

— N-ar trebui să fi fost găsită până acum?

— Poate că da, poate că nu.

— Sumatra e o insulă mare, Sam. De unde propui să începem?

Sam arătă din nou înspre fotografie.

— Din ultimul loc în care a fost ancorată.

— Salut, soţilor Fargo, zise o voce din spatele lor.

Sam şi Remi se întoarseră.
În faţa lor era Itzli Rivera.
— Ne tot întâlnim, zise Sam. Sincer, aş prefera să nu se mai întâmple.
— S-ar putea rezolva.
— Asta dacă vă ajutăm să terminaţi ceea ce n-aţi reuşit să faceţi singuri.
— Mi-ai citit gândurile.
— Problema cu planul ăsta, zise Remi, e că la sfârşit voi ne omorâţi.
— Nu trebuie să se termine aşa.
— Ba da, trebuie, răspunse Sam. O ştiţi şi voi, o ştim şi noi. Deja am aflat destule despre secretul murdar al lui Garza cât să-i răsturnăm guvernul. În comparaţie cu celelalte victime ale voastre, noi avem un munte de informaţii. Aţi ucis o femeie în Zanzibar doar pentru că găsise o sabie.
— Şi alţi opt oameni poate chiar pentru mai puţin, adăugă Remi.
Rivera ridică din umeri şi întinse mâinile.
— Ce pot să mai zic?
— Poate ceva în genul: „Unde e cea mai înaltă clădire de pe care să mă arunc în cap?”
— Iată o întrebare şi mai bună: de ce nu-mi daţi tot ce aţi găsit, iar eu îi voi spune şefului meu că v-am ucis?
— După toate lucrurile prin care am trecut împreună, zise Remi, încă ne crezi atât de naivi? Eşti un om care învaţă greu, domnule Rivera.
— Aţi avut noroc până acum. Dar nu se va mai întâmpla.
— Stai să văd dacă am înţeles bine, zise Sam. Prima opţiune: îţi dăm tot ce am găsit, apoi ne ucizi. A doua opţiune: nu-ţi dăm nimic şi vedem cât ne mai ţine norocul.
— Înţeleg ce vrei să spui când pui lucrurile aşa, răspunse Rivera. Hai să schimbăm datele problemei: îmi daţi ceea ce vreau, iar eu vă promit să vă ucid repede şi fără suferinţă. Sau continuăm să ne jucăm de-a şoarecele şi pisica, vă prind până la urmă, apoi îţi torturez soţia până când îmi dai ceea ce vreau.

Sam făcu un pas în faţă. Îl privi pe Rivera direct în ochi.

— Trebuie să înveţi bunele maniere.

Rivera îşi trase puţin haina, lăsând să se vadă patul pistolului.

— Iar tu trebuie să înveţi să fii mai discret.

— Aşa îmi zice şi soţia mea.

— Eşti încăpăţânat. Amândoi sunteţi. O să plecăm împreună chiar acum. Dacă te împotriveşti sau dacă încerci să atragi atenţia, îţi omor mai întâi nevasta, apoi te aranjez şi pe tine. Să mergem! Ne aşteaptă o barcă afară. Ieşim şi apoi…

— Nu.

— Poftim?

— Ai auzit bine.

— Nu e o cacealma, domnule Fargo. Am să vă împuşc pe amândoi.

— Sunt convins că vei încerca. Dar să nu îţi imaginezi că-ţi va fi chiar atât de uşor cu mine.

— Nimeni nu mă va opri; voi fi dispărut înainte ca autorităţile să sosească.

— Şi ce vei face apoi? Chiar crezi că am venit aici cu toate dovezile asupra noastră? Problema ta e că subestimezi oamenii. Aţi căutat deja în camera noastră de hotel şi n-aţi găsit nimic, nu-i aşa?

— Da.

— N-avem la noi decât câteva fotografii, nimic din ceea ce n-ai văzut deja. Dacă ne ucizi aici, totul va deveni public. Până când vei reveni în Ciudad de México, povestea va fi pe toate posturile de televiziune.

— N-aţi fi aici dacă aţi avea toate piesele. N-aveţi ceea ce a găsit Blaylock sau ceea ce căuta.

— Nici voi.

— Dar uiţi că eu m-am străduit în ultimii zece ani să fac aceste lucruri să rămână secrete. Voi sunteţi implicaţi de numai câteva săptămâni. Orice aţi găsi, orice poveste aţi spune, o vom răstălmăci. Ştii pentru cine lucrez şi ştii cât de influent este. Chiar dacă aţi supravieţui, după ce terminăm cu voi, nu veţi părea decât nişte căutători de comori avizi

de bani şi de faimă care au inventat o minciună incredibilă pentru câştig.

— Măcar o să fim sănătoşi, zise Remi cu drăgălăşenie.

— Şi nu ne vom fi pierdut nici simţul umorului, adăugă Sam. Dacă eşti atât de încrezător, de ce nu te duci frumuşel acasă şi nu laşi lucrurile să meargă de la sine?

— Nu pot face asta. Sunt soldat. Trebuie să respect ordinele.

— Atunci, suntem într-un impas. Fie ne împuşti, fie pleci.

Rivera cântări lucrurile câteva clipe, apoi încuviinţă din cap.

— Ai câştigat de data asta. Dar nu uitaţi, domnule şi doamnă Fargo, v-am oferit şansa de a alege calea mai simplă. Orice s-ar întâmpla în continuare, am să mă asigur că veţi muri în Indonezia.

Capitolul 43

Golful Lampung, Sumatra

Sam reduse viteza bărcii şi viră până când vântul bătea la travers. Barca încetini, apoi opri şi începu să se legene. La câteva sute de metri la babord se găsea Mutun, una dintre zecile de mici insule împădurite, înşiruite de-a lungul coastei; la tribord, în depărtare, se vedea plaja Indah.

— Bine, te mai rog o dată, spuse el.

— Am discutat deja despre asta, Sam. De mai multe ori. Răspunsul e tot nu. Dacă rămâi tu, rămân şi eu.

— Atunci, să mergem acasă!

— Dar tu nu vrei să mergem acasă.

— Aşa e, dar…

— Începi să mă enervezi, Fargo.

Ştia asta. Faptul că Remi i se adresa pe numele de

familie era un semn că începea să-şi piardă răbdarea.

După ce se întâlniseră cu Rivera la muzeu, luaseră următorul feribot până la debarcaderul Sol Marbella, aflat cam la douăzeci şi cinci de kilometri de docurile Cartita Beach. În timp ce aşteptau ca feribotul să pornească, Sam urmărise cu privirea barca lui Rivera, până când dispăru la sud-vest după promontoriul Tanjung.

După ce reveniseră pe continent, luaseră un taxi până la hotelul Four Seasons, îşi făcuseră repede bagajele, apoi merseseră la aeroport şi luaseră următoarea cursă charter Batavia Air, traversând strâmtoarea până la Lampung. Aterizaseră cu puţin înainte de căderea nopţii şi găsiseră un hotel aflat la doar câţiva kilometri în josul coastei, de unde o sunaseră pe Selma.

Amândoi considerau că era indicat să ajungă cât mai repede la Pulau Legundi. Deşi se aşteptaseră oarecum ca Rivera să apară, faptul că se ivise subit la muzeu şi ameninţarea pe care le-o adresase avură darul să-i convingă că era cazul să se mişte cât mai repede. Tocmai din acest motiv, Selma făcuse minuni şi le găsise o pinisi lungă de şapte metri şi motorizată – un tip de ketch îngust şi cu fundul plat – aranjând şi ca toate proviziile necesare să-i aştepte la docuri înainte de răsărit. Acum, cu puţin înainte de prânz, parcurseseră o treime din distanţa până la Pulau Legundi.

— Nu ne-am mai lăsat niciodată alungaţi de oameni ca Rivera, zise Remi. De ce am face-o acum?

— Ştii şi tu de ce.

Se apropie de el şi îi puse drăgăstos mâna pe umăr.

— Porneşte barca, Sam. O să ducem lucrurile la capăt împreună.

Sam oftă, apoi zâmbi.

— Eşti o femeie remarcabilă.

— Ştiu. Acum, porneşte barca!

Până către sfârşitul după-amiezii, ceea ce se arătase doar ca o pată la orizont, greu de desluşit printre norii care învăluiau cerul, începea acum să capete contur, dezvăluind

coasta stâncoasă şi acoperită de vegetaţie luxuriantă a unei insule. Având forma unei virgule zimţate, insula Pulau Legundi avea o lungime de şase kilometri şi o lăţime de trei, fiind nelocuită. Ca toate celelalte insule dimprejurul strâmtorii Sunda, fusese învăluită în trecut de cenuşa vulcanului Krakatau. După o sută treizeci de ani în care natura răbdătoare abătuse vânturi şi ploi asupra ei, insula devenise un petic izolat de pădure tropicală.

La doar douăzeci şi patru de ore după ce părăsiseră Jakarta, în timp ce soarele apunea în spatele crestelor de pe Legundi, Sam intră cu barca la adăpostul unui golfuleţ de pe ţărmul estic. Tură motorul şi urcă prora pe o fâşie de nisip alb lată de trei metri, după care Remi sări din barcă. Sam aruncă rucsacurile şi o urmă. Prinse parâma de un copac din apropiere.

Remi despături harta turistică pe care o cumpăraseră de la hotel – în grabă, nu găsiseră nimic mai bun – şi o întinse pe nisip. Se ghemuiră în faţa ei. Înainte de a pleca din muzeu, Sam analizase câteva hărţi digitale pe dispozitivul multimedia şi încercase să memoreze poziţia corabiei.

— De aici avem cu puţin peste un kilometru până în partea vestică, zise el. Din câte îmi dau seama, corabia *Shenandoah*…

— Presupunând că a fost într-adevăr aici.

— Sper sincer că a fost. Conform estimărilor mele, ar trebui să fie cam aici, în golful ăsta cu ape puţin adânci. Dacă luăm drept model soarta navei *Berouw*…

— Mai explică-mi o dată care e ideea.

— Conform istoriei acceptate, nava *Berouw* e singura corabie care a fost cu adevărat purtată până pe uscat. Ambarcaţiunile mai mici au fost fie scufundate, fie distruse pe loc de ultimul tsunami. Iată şi teoria mea: ceea ce diferenţiază nava *Berouw* de toate celelalte e faptul că a fost ancorată la gura unui râu.

— Un loc în care nu-i stătea nimic în cale, sublime Remi.

— Exact. A fost purtată spre interiorul uscatului pe un canal preexistent în conformaţia terenului. Dacă tragi o linie

de la vulcanul Krakatau până în locul în care era nava ancorată, apoi înspre insulă, vei observa…

Apropiindu-se mai mult de hartă, Remi îi luă lui Sam vorba din gură:

— O ravenă.

— Una adâncă, străjuită pe ambele părţi de vârfuri cu o înălţime de o sută cincizeci de metri. Dacă te uiţi cu atenţie, ravena se termină înainte de acest al treilea vârf, la câteva sute de metri de ţărmul opus. Are o lungime de un kilometru şi jumătate şi o lăţime de cinci sute de metri.

— De unde ştii că nu a fost distrusă cu totul sau luată de val, dusă dincolo de insulă şi izbită de fundul mării? întrebă Remi. Suntem la patruzeci de kilometri de vulcanul Krakatau. Nava *Berouw* era la optzeci de kilometri şi a fost purtată pe o distanţă de câţiva kilometri în interiorul continentului.

— Din două motive: pe de o parte, vârfurile care străjuiesc ravena sunt cu mult mai abrupte decât orice se aflase în jurul râului; pe de altă parte, corabia *Shenandoah* era de cel puţin patru ori mai grea decât nava *Berouw*, având cadrul metalic şi panouri de stejar şi de tec de două ori mai groase. A fost proiectată pentru a suporta tot felul de vitregii.

— Ţi-ai susţinut bine cazul.

— Să sperăm că se va verifica şi în realitate.

— Ar mai fi totuşi un detaliu sâcâitor…

— Spune!

— Cum ar fi putut corabia *Shenandoah* să supravieţuiască fluxului piroclastic?

— Întâmplarea face să am o teorie şi despre asta. Vrei s-o auzi?

— Încă nu. Dacă se dovedeşte că ai dreptate, îmi explici după aceea. Dacă greşeşti, nu va mai conta.

După cincisprezece minute de mers prin pădure, îşi dădură seama că jungla din Madagascar nu se compara cu cea din Pulau Legundi. Era atât de deasă, încât deseori Sam şi Remi erau nevoiţi să se strecoare dintr-o parte printre

copacii care erau înţesaţi de viţe agăţătoare ce se întindeau de la trunchiuri până pe crengi, căzând apoi până pe pământ. Nu înaintaseră nici o sută de metri şi deja lui Sam îi zvâcnea umărul de la cât lovise cu maceta.

Găsiră un luminiş lat cât o debara şi se ghemuiră pentru a face o pauză în care să bea apă. Insectele mişunau în jurul lor, bâzâindu-le în urechi şi în nări. Deasupra lor, din coroanele copacilor se auzeau nenumărate ţipete ale păsărilor nevăzute. Remi scoase un spray pentru gândaci din rucsac şi îi dădu lui Sam pe piele; făcu şi el la fel.

— S-ar putea să fie un semn bun pentru noi, zise Sam.

— Ce anume?

— Vezi că trunchiurile copacilor sunt acoperite de mucegai şi de plante agăţătoare? E ca o platoşă. Ceea ce protejează copacii s-ar putea să protejeze şi lemnăria corabiei.

Luă o înghiţitură din bidon, iar apoi i-l întinse lui Remi.

— Va fi mai uşor să înaintăm cu cât urcăm în altitudine, zise el.

— În ce fel?

— Mai multă lumină de la soare înseamnă mai puţine plante agăţătoare.

— Dar, cu cât urcăm, cu atât devine mai abrupt, răspunse Remi cu un zâmbet ironic. Aşa e viaţa: câştigi ceva, pierzi ceva.

Sam se uită la ceas.

— Mai sunt două ore până la apus. Spune-mi, te rog, că n-ai uitat să aduci hamacul cu plasă pentru ţânţari…

— Nu, dar am uitat grătarul, cotletele şi lada frigorifică cu bere.

— De data asta, te iert.

Îşi continuară drumul încă nouăzeci de minute, înaintând încet, dar sigur în susul versantului vestic al vârfului, căţărându-se cu ajutorul rădăcinilor şi al viţelor până când, în cele din urmă, Sam hotărî să facă un popas. Prinseră hamacul dublu între doi copaci, verificară de două ori legăturile de la plasele pentru ţânţari, apoi intrară şi luară o masă compusă din apă caldă, pastramă şi fructe uscate.

După douăzeci de minute, căzură într-un somn adânc.

Simfonia naturală a junglei îi trezi cu puţin după răsărit. După un mic dejun rapid, porniră din nou la drum. După cum anticipase Sam, cu cât urcau mai mult, cu atât vegetaţia devenea mai puţin deasă, până când reuşiră să înainteze fără ajutorul macetei. La 10:15 ieşiră dintre copaci, păşind pe un platou de granit lat de trei metri.

— Asta da, privelişte, zise Remi, dându-şi jos rucsacul.

În faţa lor se întindeau apele albastre ale strâmtorii Sunda. La patruzeci de kilometri distanţă se vedeau stâncile pustii ale insulei Krakatau, iar în spatele acestora, coasta vestică a insulei Java. Merseră până la marginea platoului. La o sută cinzeci de metri sub ei, la baza unei pante cu o înclinaţie de şaizeci de grade, se întindea podeaua ravenei. De o parte şi de alta erau vârfurile care formau pereţii nordici şi sudici. Ravena era mai mult sau mai puţin dreaptă, curbându-se uşor cam la un kilometru şi jumătate de ţărm.

Sam arătă înspre peticul de apă care se vedea dincolo de gura ravenei.

— Aproximativ ăla e locul în care a fost ancorată.

— Vreau să te întreb ceva: De ce n-am început de acolo şi să înaintăm de-a lungul ravenei?

— Din două motive: pe de o parte, aia e direcţia din care bate vântul. S-ar putea să fiu puţintel paranoic, dar am vrut să fim feriţi de privirile curioase.

— Şi al doilea motiv?

— Perspectiva e mai bună de aici.

Remi zâmbi.

— Aproape că sperai că o să găseşti un catarg înălţându-se din mijlocul copacilor, nu-i aşa?

Sam zâmbi la rândul lui.

— Speram, e drept. Totuşi, nu văd nimic în genul ăsta. Tu?

— Nu. Ăsta ar putea fi momentul potrivit să-mi spui teoria ta: cum a supravieţuit corabia *Shenandoah* fluxului piroclastic?

— Ei bine, s-ar putea să cunoşti termenul ştiinţific, dar mă gândesc la Efectul Pompeii.

Pompeii, oraşul din Italia, e faimos pentru că a fost victima unui alt vulcan, muntele Vezuviu, care a erupt în 79 după Hristos, dar e, de asemenea, renumit pentru „mumiile” lui, mulaje care surprind locuitorii în ultimele momente ale vieţii lor. Precum Krakatau şi Vezuviul a eliberat o avalanşă de cenuşă fierbinte şi de roci vulcanice care a înghiţit satul, carbonizând şi îngropând tot ce i-a ieşit în cale. Oamenii şi animalele care au avut ghinionul să fie prinşi în calea avalanşei au fost instantaneu arşi de vii şi îngropaţi. Când trupurile au început să se descompună, fluidele şi gazele emanate au întărit interiorul învelişului.

— Cred că fix ăsta e termenul. Dar principiul e puţin diferit.

— Pe acest principiu mizez. Presupunând că *Shenandoah* a fost adusă aici, trebuie să fi fost îmbibată de apă de la tsunami şi acoperită de mii de tone de vegetaţie şi copaci. Când a venit fluxul piroclastic, toată umezeala a fost transformată în abur, iar învelişul de plante a fost carbonizat în locul corabiei.

Remi încuviinţă din cap.

— Atunci trebuie să fie îngropată sub câţiva metri de cenuşă şi rocă vulcanică.

— Asta e teoria mea.

— De ce n-a fost găsită până acum?

Sam ridică din umeri.

— N-a căutat-o nimeni. Câte artefacte nu sunt găsite în cele din urmă la doar câţiva metri de locul în care toată lumea a excavat ani la rând?

— În plus, *Shenandoah* avea o lungime de doar şaptezeci de metri şi o lăţime de zece. Sam calculă în minte. Ravena e de douăzeci şi cinci de ori mai lungă şi de patruzeci de ori mai lată.

— Eşti băiat deştept, Sam Fargo. Remi privi în josul pantei care se întindea în faţa lor. Ce zici? întrebă ea. O luăm de-a dreptul în jos?

Sam încuviinţă din cap.

— Cred că ne descurcăm.

Coborârea fu lentă, dar nu le puse mari probleme. Folosind copacii crescuţi pe diagonală ca trepte improvizate, îşi croiră drum în josul pantei, intrând din nou în desişul junglei. Coroanele copacilor împiedicau razele soarelui, astfel încât înaintau printr-o lumină crepusculară. Sam făcu o oprire pentru a bea nişte apă. După ce bău câteva înghiţituri, spuse că se întorcea imediat şi porni de-a lungul povârnişului. Reveni după un minut cu două beţe drepte şi rezistente şi i-l dădu pe cel mai scurt lui Remi.

— Ca să cercetăm terenul? întrebă ea.

— Da. Dacă e pe aici, n-o s-o găsim decât dacă facem puţină muncă de teren. Totodată, dacă e acoperită cu un strat de vegetaţie şi cenuşă pietrificate, vor fi şi fisuri şi despărţituri. Dacă acoperim destul teren, sigur vom găsi ceva.

— Asta presupunând…

— Nu o mai spune.

În următoarele şase ore, pe întreaga durată a după-amiezii, merseră umăr la umăr de-a lungul şi de-a latul podelei ravenei, coborând şi urcând povârnişuri, înţepând pământul cu beţele şi încercând să înainteze şerpuit de la nord la sud.

— E şase, zise Sam, uitându-se la ceas. Terminăm rândul ăsta şi renunţăm pentru azi.

Din cauza oboselii, Remi de-abia mai putea să râdă.

— Iar apoi ne vom retrage în minunatul nostru hamac ca un sicriu…

Se împiedică şi căzu oftând.

Sam fugi şi îngenunche lângă ea.

— Eşti teafără?

Se rostogoli, îşi ţuguie buzele şi îşi suflă o şuviţă de păr de pe obraz.

— Sunt bine. M-am împleticit din cauza oboselii.

Sam se ridică şi o ajută şi pe ea. Remi privi împrejur.

— Unde mi-e băţul?

— La picioarele tale.
— Poftim? Unde?
Sam arătă în jos. Băţul lui Remi ieşea cu câţiva centimetri din pământ.
— Fie e un truc magic incredibil, zise Sam, fie tocmai ai găsit o fisură.

Capitolul 44

Insula Pulau Legundi, strâmtoarea Sunda

Călcând cu grijă, făcură câţiva paşi în spate şi priviră cu atenţie pământul dimprejur.
— Vezi ceva? întrebă Sam.
— Nu.
— Sări pe copacul ăla.
— Dacă nu s-a surpat încă, nu cred că se va întâmpla fix acum.
— Te rog, fă-mi pe plac.
Remi făcu câţiva paşi în spate, se aşeză pe trunchiul copacului, apoi se întoarse şi se căţără pe creanga cea mai de jos. Sam îşi dădu jos rucsacul şi îl aşeză pe pământ. Apoi, ţinându-şi băţul paralel cu pământul şi ridicându-l până la nivelul taliei precum un echilibrist pe sârmă, se plecă înainte până când ajunse deasupra vârfului băţului lui Remi. Îngenunche, îşi puse băţul jos, în faţa genunchilor, apoi îl eliberă pe al lui Remi. Scoase lanterna frontală din buzunarul lateral al pantalonilor lui largi şi lumină în fisură.
— E adâncă, zise el. Nu văd fundul.
— Ce vrei să faci?
— Ceea ce-aş vrea să fac ar fi s-o lărgesc şi să mă târăsc înăuntru, dar e aproape întuneric. Să ne ridicăm tabăra şi să aşteptăm până se luminează.

Dormiră cu intermitenţe, trecându-şi timpul moţăind şi

vorbind, imaginându-şi ce s-ar putea afla la numai câţiva metri distanţă de hamacele lor. Cum urmaseră acelaşi drum ca Winston Blaylock, atât metaforic, cât şi la propriu, Sam şi Remi se simţeau ca şi cum ar fi căutat corabia *Shenandoah*.

Aşteptară până când razele soarelui pătrunseră printre copaci ca să aibă puţină lumină pentru a se putea apuca de muncă, apoi luară un mic dejun rapid, după care urcară panta până la fisura unde se înfipsese băţul lui Remi, de data asta fiind echipaţi cu un colac de sfoară de nailon pentru bărci lung de nouă metri pe care îl primiseră odată cu barca *pinisi*.

Remi trecu unul dintre capetele sforii de două ori în jurul celui mai apropiat copac; din celălalt capăt, Sam improviză un fel de ham pe care şi-l strecură pe sub umeri şi şi-l fixă sub subsuori.

— Mult noroc, zise Remi.

Sam păşi peste fisură şi îngenunche. Începu să împungă cu grijă cu băţul, aruncând bucăţi de pământ şi de cenuşă închegată în vidul nevăzut de dedesubt, retrăgându-se în genunchi pe măsură ce fisura se lărgea. După cinci minute de muncă, ajunse de mărimea unui canal.

Sam se ridică şi strigă peste umăr:

— Mă ţii?

Remi apucă şi mai strâns sfoara, o întinse şi îşi fixă picioarele de trunchi.

— Te ţin.

Sam îşi îndoi genunchii şi sări câţiva centimetri. Repetă mişcarea, de data asta sărind puţin mai sus. Se opri şi privi în jur.

— Vezi vreo fisură?

— Niciuna.

Sam călcă o dată pământul cu putere, apoi din nou, apoi de încă şase ori la rând şi cu repeziciune.

— Cred că totul e în regulă.

Remi dezlegă capătul sforii şi i se alătură lui Sam lângă deschizătură. Îşi desfăcu hamul şi îl legă de cureaua lanternei frontale, apoi o aprinse şi începu să-i dea drumul prin deschizătură, luându-şi ca unitate de măsură lungimea

antebraţului. Sfoara se slăbi. Lanterna stătea căzută într-o parte pe fundul deschizăturii. Se aplecară în faţă şi pătrunseră cu privirea prin semiîntuneric.

După o clipă, Remi zise:

— E cumva… Nu, nu se poate.

— Un picior de schelet? Ba se poate. Se uită înspre ea. Uite cum facem: cobor eu primul.

— Grozavă idee!

După ce traseră lanterna, timp de câteva minute legară noduri pentru căţărare de-a lungul sforii, apoi îi dădură iarăşi drumul în deschizătură. Sam îşi strecură picioarele înăuntru, se clătină în faţă, apoi începu să coboare, punându-şi mâinile una sub alta.

Asemenea unui geolog care examinează suprafaţa expusă a unei stânci, Sam se simţea de parcă descindea prin istorie. Primul strat al materialului era pământ obişnuit, dar, după ce mai coborî o jumătate de metru, culoarea se schimbă, mai întâi într-un maroniu-deschis, apoi într-un gri murdar.

— Am ajuns la stratul de cenuşă, strigă el.

Prin cenuşă, începură să apară pâlcuri şi viţe a ceea ce păreau resturi de lemn şi de vegetaţie fosilizate.

Picioarele lui atinseră fundul puţului pe care îl excavase de deasupra. Lovi marginea puţului cu vârfurile şi îşi transferă treptat greutatea în picioare până când fu sigur că păşea pe ceva solid. Dintr-o parte a puţului ieşea ceea ce crezuseră ei că era piciorul unui schelet.

— E o rădăcină de copac, strigă el.

— Slavă Domnului!

— Probabil că dăm peste adevăratul schelet data viitoare.

— Ştiu.

— Băţul, te rog.

Remi i-l coborî. Cu ajutorul ambelor mâini, folosi băţul mai întâi pentru a săpa, apoi pentru a amesteca, lovind şi râcâind puţul până când fu mulţumit de lăţimea la care îl adusese. În jurul său se ridicaseră fulgi de cenuşă. Aşteptă

ca norul să se liniştească, apoi se ghemui în fund şi repetă procesul până când mai lărgi puţul cu puţin peste un metru.

— Cât ai înaintat până acum? strigă Remi.

— Vreo doi metri şi jumătate. Sam ridică băţul şi şi-l prinse la curea. Va trebui să evacuăm reziduurile astea.

— Aşteaptă puţin. După o clipă, Remi strigă: îţi arunc o pungă!

Unul dintre sacii de nailon îi ateriză pe cap; de şnurul de închidere era legată o coardă. Sam se ghemui, umplu sacul cu resturile, iar apoi Remi îl trase afară. Repetară operaţiunea de două ori şi puţul fu curăţat.

Sam începu să coboare din nou. Sub greutatea straturilor de deasupra, amestecul de aici devenise din ce în ce mai comprimat, până când, în cele din urmă, la o adâncime de trei metri, culoarea se transformă din nou din gri în maro şi apoi în negru.

Sam se opri brusc. Îşi simţi inima bătându-i cu putere. Îşi întoarse capul, încercând să fixeze raza lanternei pe obiectul care îi atrăsese privirea. Îl găsi din nou, apoi îşi fixă picioarele de marginile puţului ca să stea nemişcat.

— Am găsit lemn! strigă el.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi se auzi vocea slabă a lui Remi:

— N-am cuvinte, Sam. Descrie-mi ce vezi.

— E o bucată orizontală, groasă cam de opt centimetri. Văd cam douăzeci, douăzeci şi cinci de centimetri din ea.

— Opt centimetri sunt prea puţini ca să fie spardecul. Se poate să fie acoperişul rufului? Celelalte structuri înălţate erau coşul navei, acoperişul sălii motoarelor, luminatorul careului ofiţerilor şi timoneria. Vezi vreo urmă de geamuri?

— Nu. Continui să sap.

Ajunse din nou la capătul excavării. Mai scoaseră alte resturi, apoi renunţă la prizele pentru picioare şi continuă să sape cu băţul. La prima lovitură, auzi răsunetul înfundat al izbirii lemnului de lemn. Repetă lovitura şi rezultatul fu acelaşi. Săpă în continuare, apoi îşi lăsă capul în jos, luminând fundul puţului cu lanterna.

— Văd puntea! strigă el.

Se coborî până când atinse puntea cu picioarele. Lemnul scârţâia şi se curba sub greutatea lui. După ce aruncă rămăşiţele într-o parte cu gheata, lovi suprafaţa cu călcâiul şi obţinu rezultatul aşteptat: o crăpătură. După încă vreo douăsprezece lovituri puternice, reuşi să formeze o groapă zimţată de vreo şaizeci de centimetri. Detritusul căzu prin deschizătură.

— Intru.

Cu ajutorul mâinilor, coborî prin punte. Lumina de la suprafaţă devenea din ce în ce mai slabă, lăsându-l suspendat doar în raza lanternei. Atinse cu picioarele o suprafaţă tare. Se lăsă cu toată greutatea pe ea pentru a o testa. Era solidă. Dădu cu grijă drumul frânghiei.

— Am ajuns jos! strigă el. Pare în regulă.

— Vin şi eu, răspunse Remi.

După două minute, ajunse lângă el. Aprinse lanterna frontală şi lumină deschizătura de deasupra lor.

— Ăsta trebuie să fie acoperişul rufului.

— Ceea ce înseamnă că asta e puntea cabinelor, spuse Sam.

Şi, de asemenea, un mormânt, îşi dădură în curând seama în timp ce treceau raza lanternelor de-a lungul suprafeţei. Pe fiecare parte a încăperii, din loc în loc erau atârnate cam câte douăzeci de hamace. Toate erau ocupate. Rămăşiţele erau în cea mai mare parte scheletice, în afară de unele bucăţi de carne în putrefacţie de pe părţi ale corpului ce nu fuseseră acoperite.

— E ca şi cum s-ar fi întins şi ar fi aşteptat pur şi simplu să moară, zise Remi.

— Probabil că aşa a şi fost, răspunse Sam. Odată ce corabia a fost îngropată, nu le-au rămas decât trei posibilităţi: sufocarea, foametea sau sinuciderea. Să mergem mai departe. Tu încotro alegi?

Singurele schiţe ale corabiei pe care le văzuseră fuseseră cele ale constructorului originar; nu aveau idee ce modificări interveniseră între timp ori dacă sultanul Zanzibarului sau Blaylock modificaseră în vreun fel

interiorul acesteia. Puntea cabinelor părea asemănătoare cu originalul, dar nu ştiau nimic despre restul corabiei.

Remi alese să meargă în faţă. Puntea era aproape curată. Dacă nu ar fi intrat în modul în care intraseră, ar fi fost imposibil să-ţi dai seama că se aflau la patru metri sub pământ.

— Probabil că e din cauza lipsei de oxigen, zise Remi. A fost închisă ermetic timp de o sută treizeci de ani.

Raza lanternelor se lovi de o coloană de lemn care le bloca drumul.

— Trinchetul? întrebă Remi.

— Da.

De cealaltă parte, găsiră un perete despărţitor şi două trepte care duceau spre ceea ce fusese odată cartierul subofiţerilor; dar, între timp, devenise un compartiment de depozitare pentru lemn şi vele.

— Să mergem spre pupă, zise Sam. În caz că Blaylock nu era pe punte când au fost loviţi, bănuiesc că e fie în careul ofiţerilor, fie în cabina sa.

— Sunt de acord.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să explorez, cred că acum e unul dintre momentele în care înţelepciunea e mai importantă decât curajul.

Remi încuviinţă din cap.

— Pentru asta, e nevoie de o întreagă echipă de arheologi şi de ani de muncă.

Porniră înspre pupă, paşii lor căzând greoi pe punte şi ecoul vocilor lor murmurate lovindu-se de pereţi. Trecură prin trapa de la puntea cabinelor şi se treziră în faţa unui alt catarg – catargul central; de cealaltă parte erau un perete despărţitor şi o scară care ducea la puntea principală.

— Am ajuns la o fundătură, zise Remi. Asta dacă nu vrem să înaintăm până la puntea principală şi să ne croim drum pe la pupă înspre careul ofiţerilor.

— Hai să lăsăm ideea asta ca plan de rezervă. Conform schiţelor, de cealaltă parte a peretelui se află buncărele de cărbuni, nivelul superior al sălii motoarelor şi cala de la pupă. Se ştia că, din când în când, sultanul transporta

încărcături ilegale. Să vedem dacă a făcut vreo modificare secretă a structurii.

Peretele despărţitor era înalt de doi metri şi se întindea pe toată lăţimea de nouă metri a punţii. Cu ajutorul lanternelor frontale, Sam şi Remi verificară peretele de la un capăt la altul. Chiar sub locul unde scara pătrundea deasupra pe punte, Remi observă o scobitură de mărimea unei monede într-una dintre scânduri. O apăsă cu degetul mare şi auzi un ţăcănit. O trapă prinsă în balamale se balansă în jos. Sam o prinse, apoi o coborî până la capăt. Ridicându-se pe vârfuri, aruncă o privire prin deschizătură.

— Un tunel de legătură, zise el.

— Duce în direcţia cea bună.

Sam o ajută pe Remi să intre prin trapă, apoi se ridică şi el în mâini şi o urmă. Se îndreptară înspre pupă, genunchii şi mâinile izbindu-li-se de lemn.

— Cred că suntem deasupra buncărelor pentru cărbuni, zise Sam.

După încă trei metri, Remi îl avertiză:

— Urmează un perete.

Se opriră. Sunetul degetelor lui Remi care băteau de-a lungul peretelui umpleau tunelul de legătură.

Ţac.

— Evrica! zise ea. O altă trapă.

Se târî prin deschizătură şi dispăru. Sam auzi un zăngănit, ca şi cum Remi ar fi lovit cu picioarele nişte zăbrele de oţel. Se târî şi el prin trapă. Chiar în faţă se afla un montant de parapet; îl apucă şi se folosi de el pentru a înainta cu grijă.

Acum se aflau pe o platformă îngrădită. Merseră până la capăt şi îşi îndreptară lanternele în jos, luminând înspre maşinării, bârne şi ţevi învăluite de umbră.

Merseră de-a lungul platformei până la peretele de la pupă, unde găsiră o scară scurtă care ducea în sus înspre o altă trapă; după ce trecură prin această trapă, intrară în cala care n-avea nici măcar un metru şi jumătate înălţime, fiind nevoiţi să stea ghemuiţi.

Sam plimbă lumina lanternei împrejur, încercând să se

orienteze.

— Suntem chiar sub careul ofiţerilor. Trebuie să mai fie…

— Am găsit-o, strigă Remi de la câţiva centimetri distanţă.

Sam se întoarse şi o văzu în faţa unei trape care atârna din tavan. Zâmbea.

— Un bărbat tare şiret sultanul ăsta, zise ea. Crezi că asta era pentru haremul lui?

— Nu m-ar mira.

Sam se duse lângă ea şi făcu o treaptă cu ajutorul mâinilor.

— Sus cu tine!

Odată ce ajunseră pe puntea de sus, se găsiră într-un coridor lung de nouă metri. În spatele lor se afla cel de-al treilea catarg al corabiei *Shenandoah*, artimonul. La tribord, de-a lungul coridorului, se vedeau cinci uşi. Acestea erau cabinele ofiţerilor.

Sam verifică prima uşă.

— Toaleta, şopti el.

Verificară cu rândul şi celelalte uşi. A doua şi a treia cameră erau goale, dar nu şi cea de-a patra şi cea de-a cincea. În fiecare dintre paturile supraetajate stătea întins câte un schelet cu faţa în sus.

— Îngropaţi de vii, murmură Remi. Dumnezeule, mă întreb cât o fi durat.

— Oricât ar fi durat, trebuie să fi fost un coşmar.

La capătul coridorului, cotiră înspre dreapta şi intrară pe o altă uşă, apoi o luară pe coridorul de la babord şi merseră înainte. Pe o parte, se aflau mai multe cabine. Pe cealaltă, era o singură uşă care ducea în careul ofiţerilor.

— Vrei să te uiţi? întrebă Sam.

— Nu în mod special. Va fi la fel.

— Mai avem o singură cameră de verificat.

Se întoarseră. La câţiva metri spre pupă era o uşă de stejar cu balamale din fier forjat şi cu o încuietoare pe măsură.

— Cabina căpitanului, zise Sam.

— Inima îmi bate cu putere.
— Şi mie.
— Tu sau eu? întrebă Remi.
— Mai întâi doamnele.
Sam fixă lanterna frontală peste umărul lui Remi pentru a-i lumina calea. Aceasta păşi înspre uşă, puse mâna pe încuietoare şi după un moment de ezitare, apăsă mânerul şi împinse. Aşteptându-se să audă scârţâitul aproape firesc al balamalelor, fură surprinşi că uşa se deschise fără zgomot.
Din cercetările lor, ştiau despre cabina căpitanului de la bordul corabiei *Shenandoah* că măsura opt metri pătraţi: avea trei metri lungime pe doi metri şi jumătate lăţime. În comparaţie cu cabinele ofiţerilor şi mai ales cu camerele celor cu grade inferioare, era într-adevăr luxoasă.
Sam şi Remi îl văzură în acelaşi timp.
Chiar înaintea lor, în faţa celor patru ferestre cu şprosuri de la pupă, se afla un balansoar. Deasupra spătarului se vedea ieşind un craniu, cu doar câteva fire de păr alb-gălbui şi cu câteva bucăţi de carne scabroasă.
Remi trecu pragul. Sam o urmă. Cu razele lanternelor fixate pe silueta din scaun. Păşiră în faţă, apoi înconjurară scaunul pe toate părţile.
Winston Blaylock era îmbrăcat aşa cum îşi imaginaseră ei în ultimele trei săptămâni: cu cizme înalte până la gambă, pantaloni kaki şi o jachetă de vânătoare. Deşi era doar un schelet, avea o statură impresionantă: lat în umeri, picioare lungi, piept masiv.
Stătea cu mâinile aşezate în poală, cu palmele îndreptate în sus. Ţinând-o ca într-un leagăn, o statuetă a unei păsări maleo de mărimea unei mingi de fotbal privea înspre ei, faţetele sale aruncând străluciri verzui sub raza lanternelor celor doi.

Fără ca vreunul dintre ei să scoată vreun cuvânt, Sam se aplecă uşor şi ridică pasărea maleo din poala lui Blaylock. Mai priviră preţ de încă un minut silueta bărbatului, apoi începură să caute prin cabină. Nu găsiră nici un jurnal de bord sau vreun alt document, în afară de trei pergamente.

Fiecare hârtie era acoperită pe ambele părţi de notiţele lui Blaylock. Remi se uită repede peste conţinutul lor.
— Sunt trei scrisori pentru Constance, zise ea.
— Din ce date? întrebă Sam.
— 14 august, 20 august şi… Remi ezită. Ultima are data de 16 septembrie.
— La trei săptămâni după ce corabia Shenandoah a fost îngropată aici.

Se întoarseră pe acelaşi drum, luând-o înainte pe coridorul de la tribord, coborând prin trapă, înapoi prin sala motoarelor, iar apoi prin tunelul de legătură, revenind pe puntea cabinelor.
Remi urcă afară din puţ, aşteptă ca Sam să lege pasărea maleo de capătul frânghiei, după care o trase la suprafaţă. Aruncă din nou frânghia înăuntru, iar Sam urcă şi el.
Împreună, adunară un braţ de ramuri şi de crengi mici, construiră o împletitură ca un fel de grătar pentru a acoperi puţul, peste care aruncară pământ.
— Nu mi se pare un lucru bun că trebuie să-i lăsăm acolo, zise Remi.
— Ne vom întoarce, răspunse Sam. Ne vom asigura că vor avea grijă de el – de ei toţi.

Cum amândoi erau pierduţi în propriile gânduri, urcuşul până la platou trecu repede. La trei ore după părăsirea corabiei *Shenandoah*, coborau deja pe cărarea pe care o făcuse Sam. Remi se afla în faţă. Printre copaci, Sam zări nisipul alb al plajei.
Barca le dispăruse.
— Remi, opreşte-te, spuse Sam apăsat.
Din instinct, îşi dădu rucsacul jos, desfăcu fermoarul buzunarului de sus, luă pasărea maleo şi o aruncă în frunziş. Îşi puse rucsacul în spate şi continuă să meargă.
— Ce este? întrebă Remi, întorcându-se. Văzu expresia de pe chipul soţului ei. Îngheţă. Ce se întâmplă? şopti ea.
De undeva din dreapta, ascuns printre copaci, se auzi vocea lui Itzli Rivera:

— Se numeşte ambuscadă, doamnă Fargo.

— Daţi-vă în spate, ordonă Rivera. Încă un metru şi jumătate şi veţi fi pe nisip. Domnule Fargo, înspre soţia dumneavoastră e îndreptată o puşcă. Încă un pas, doamnă Fargo.

Remi se conformă.

— Daţi-vă jos rucsacul!

Remi făcu întocmai cum i se ordonă.

— Acum veniţi dumneavoastră în faţă, domnule Fargo. Mâinile sus!

Sam înaintă pe cărare şi păşi pe plajă. În dreapta lor, Rivera ieşi dintre copaci. Din stânga, apăru un alt bărbat, înarmat cu o puşcă de asalt. Rivera duse un radio portabil la gură şi zise ceva. După zece secunde, o şalupă rapidă trecu de peninsulă şi pătrunse în golfuleţ. Se opri la doi metri de plajă. La bord se aflau alţi doi bărbaţi, înarmaţi tot cu puşti de asalt.

— Aţi găsit-o? întrebă Rivera.

Sam ştiu că n-are sens să mintă:

— Da.

— Blaylock era la bord?

— Da.

Ochii lui Sam întâlniră privirea lui Remi. Amândoi ştiau ce întrebare avea să urmeze.

— Aţi găsit ceva interesant? întrebă Rivera.

— Trei scrisori.

— Percheziţionează-i, îi ordonă Rivera în spaniolă bărbatului din spatele lor.

Acesta înaintă, le luă rucsacurile şi le trase la trei metri mai încolo. Căută în fiecare şi le găsi telefonul prin satelit şi iPhone-urile. Le sfărmă rând pe rând cu patul armei, apoi aruncă bucăţile în apă. În cele din urmă, îi percheziţionă pe Sam şi pe Remi.

— Nimic, îi raportă bărbatul lui Rivera. Doar scrisorile.

— Poţi să le păstrezi, zise Rivera. În schimbul lor, îţi iau nevasta.

— Nici să nu te gândeşti!

Sam făcu un pas înspre Rivera.

— Sam, nu! strigă Remi.

Bărbatul din spatele lui Sam se săltă înainte şi îl lovi cu patul armei în spate, chiar deasupra rinichilor. Sam se împletici, căzu în genunchi, dar se ridică din nou.

Sam trase aer în piept pentru a se calma.

— Rivera, poţi să...

— Să te iau pe tine în loc? Nu, mulţumesc. Băgă mâna în buzunar, scoase un telefon mobil şi i-l aruncă lui Sam. E cu cartelă, nu poate fi localizat şi mai ai trei minute de convorbire pe el. Trebuie să găseşti locaţia Chicomoztocului în douăzeci şi patru de ore.

— E prea puţin timp.

— Problema ta. După ce găseşti locaţia, apasă steluţă-şase-nouă pe telefon. Îţi voi răspunde eu. La un minut după cele douăzeci şi patru de ore, îţi ucid soţia.

Sam se întoarse pentru a o privi pe Remi.

— Totul va fi bine, Remi, spuse el.

— Ştiu, zise ea cu un zâmbet forţat.

— Luaţi-o, ordonă Rivera.

Fiind ţinută în bătaia puştii, Remi înaintă prin apă înspre barcă. Cei doi bărbaţi de la bord o traseră peste balustradă şi o aşezară pe unul dintre scaunele din spate.

Sam se întoarse spre Rivera, iar acesta zise:

— Mai trebuie să-ţi spun să nu implici poliţia sau alte chestii de genul ăsta?

— Nu.

— Barca voastră e ancorată în cealaltă parte a peninsulei.

— Am să dau de tine şi în gaură de şarpe.

— Poftim?

— Dacă îi faci rău, am să te caut câte zile mai am şi să cheltui fiecare bănuţ ca să dau de tine.

Rivera zâmbi vag.

— Sunt convins că ai încerca.

Capitolul 45

După douăzeci şi două de ore
Insula Sulawesi

Sam îşi trecu ochii peste panoul de bord, verificând viteza, altitudinea, presiunea uleiului, cantitatea de combustibil… Ca toate celelalte inscripţii de la bordul avionului, puţinele indicatoare de bord care mai erau vizibile erau în limba sârbă.

Hidroavionul Ikarus Kurir, vopsit într-o nuanţă urâtă de gri-albăstrui, era vechi de şaizeci de ani, fiind casat de aviaţia din Iugoslavia. Ferestrele nu erau etanşe, motorul huruia, flotoarele cu roţi erau foarte deformate, iar dispozitivele de control erau atât de imprecise, încât exista un decalaj de două secunde între momentul în care apăsai pedalele şi cel în care avionul răspundea la comenzi.

Nu mai fusese niciodată atât de mulţumit de un avion.

La o mie şase sute de kilometri de Jakarta, Ikarusul fusese singurul hidroavion disponibil pentru închiriere, cumpărare sau furt – şi în cazul în care nu avea să se prăbuşească în următoarea oră, era avionul ce avea să-l ducă la Remi. Dacă aveau să supravieţuiască în următoarele câteva ore sau zile, asta depindea de ultima mişcare disperată pe care el şi Selma o puseseră la cale.

Imediat ce barca lui Rivera se făcu nevăzută, Sam recuperă statueta păsării maleo, îşi luă rucsacul şi alese doar acele lucruri care i se părură esenţiale. Puse scrisorile lui Blaylock într-o pungă Ziploc. În nici şapte minute, înotă până la barcă; pentru a ajunge în cel mai apropiat loc populat, aflat pe coasta estică a Golfului Lampung, avu nevoie de alte nouă minute care trecură ca o veşnicie. După ce ajunse la ţărm şi după ce trecu de plajă, alergă un kilometru şi jumătate până la nişte barăci aflate la marginea unei ferme industriale. Fu destul de convingător cât să fie lăsat să pătrundă în birouri şi o sună pe Selma, care îl ascultă, apoi zise:

— E prea puţin timp.

— Ştiu asta. Dar doar atât avem la dispoziţie.

— Să-l sunăm pe Rube?

— Nu. N-are ce să facă în atât de puţin timp. Pune-i pe Pete şi pe Wendy să găsească modalitatea cea mai rapidă de a mă întoarce la Jakarta.

— Se face.

— Acum spune-mi cum stau lucrurile. Ce ştim?

— Aproape nimic.

La cinci ore după ce plecase din Pulau Lugundi, Sam ateriză la Jakarta. Se cază la cel mai apropiat hotel care închiria laptopuri şi care avea internet Wi-Fi, apoi o contactă din nou pe Selma.

— Nu-mi pasă dacă găsim adevărata locaţie, zise Sam. Trebuie doar să fie verosimilă pentru Rivera, ca să-l pot convinge să ne întâlnim.

— Aş putea să creez nişte dovezi. Wendy ar putea prelucra în Photoshop nişte…

— Ca ultimă variantă. Sam se uită la ceas. Timp de şase ore, vom analiza toate posibilităţile care ne trec prin minte. Dacă nu găsim nimic, facem cum ai zis tu. Hai să vedem ce avem: Orizaga a pornit în căutarea Chicomoztocului. A rămas pe insula Sumatra?

— Nu ştim.

— Şi el şi Blaylock s-au concentrat asupra păsării, maleo. Orizaga a spus că va recunoaşte Chicomoztocul atunci când va găsi „o crescătorie de păsări mari”. Eu cred că se referea la păsările maleo, eşti de acord?

— Pare verosimil.

— Unde trăiesc?

— Sunt pe lista speciilor pe cale de dispariţie. Se mai găsesc doar pe insulele Sulawesi şi Buton.

— Dar în urmă cu cinci sute de ani?

— Nu ştiu.

— Pune-i pe Pete şi pe Wendy să alcătuiască o listă cu experţii în păsările maleo.

— Nici măcar nu ştim dacă există astfel de experţi.

— Există experţi pentru orice. Întrebaţi despre

crescătorii, zone în care apare un număr mare de exemplare, migraţii… Acum, să revenim la insula Sulawesi: e locul în care malgaşii au trăit înainte de a migra în Madagascar, iar în Madagascar am găsit canoea identificată de Blaylock. Sunt două motive ca să ne fixăm atenţia asupra insulei Sulawesi. Ce ştim despre ea înainte de secolul al 6-lea?

Sam auzi fâşâitul hârtiei.

— Sunt atestate aşezări umane cu treizeci de mii de ani înainte de Hristos, zise Selma. Se crede că a făcut parte dintr-o fâşie de uscat care lega Australia de Noua Guinee…

— Ceva mai recent, spuse Sam.

— Atât cât am reuşit să caut în ultimele zile, n-am găsit prea multe date care să se refere la perioadele de dinainte de secolul al XVI-lea, când au venit portughezii.

— Ce poţi să-mi spui despre limbă sau despre arta de aici? Apar similitudini cu cele aztece sau cu populaţiile protoaztece identificate de Blaylock?

— Wendy se ocupă de căutare, dar ne lovim de aceeaşi problemă: în afară de câteva oraşe, insula Sulawesi e acoperită de mii de kilometri pătraţi de păduri tropicale, vulcani inactivi şi cam atât. Sunt locuri pe insulă care n-au fost niciodată explorate. Există puţine date pe internet, iar colecţiile online de artă sunt şi mai puţine. Dacă am avea la dispoziţie câteva săptămâni…

— Dar n-avem. Fă tot ce poţi! Marchează tot ce găseşti că se aseamănă oricât de vag cu cultura aztecă.

— Sam, trebuie să te linişteşti puţin.

— După ce o să fiu iarăşi lângă Remi. Să revenim la canoe! Ai analiza de laborator. Reaminteşte-mi ce ştim despre materialele utilizate.

— Lemnul e dintr-un arbore durian. Ştim unde creşte în ziua de azi. Încerc să aflu în ce zone se găsea înainte de secolul al 6-lea. La fel şi în cazul celorlalte materiale: arborele-de-cauciuc, frunza de pandanus, gebangul…

— Ştiu ce o să zici: nu sunt prea mulţi experţi în materie.

— Cel puţin eu nu am găsit.

— Dar scrisorile lui Blaylock?

— Le-am descifrat pe toate. Dacă nu cumva codul ascunde un alt cod, nu mai e nimic important. E valabil şi în cazul jurnalului. Dar scrisorile către Constance pe care le-aţi găsit pe *Shenandoah*?

— Nu sunt încifrate. În primele două e descrisă călătoria spre strâmtoarea Sunda. Presupun că pe ultima a scris-o cu puţin timp înainte să moară. O poţi citi când venim acasă. Îi spune lui Constance că îi pare rău că nu s-a întors să se însoare cu ea.

— E trist. Dar statueta păsării maleo pe care aţi găsit-o?

— E din smarald, din jad sau din altă piatră preţioasă pe care nu o cunosc. Voi căuta care sunt mineralele autohtone pe insula Sulawesi, dar nu cred că aici se află soluţia. Vreau să-mi dai acces la serverul nostru, ca să pot vizualiza tot materialul.

— Bine, lasă-mă zece minute.

— Perfect, mersi. Ce ne scapă din vedere, Selma?

— Nu ştiu, Sam.

— Ceva ne scapă.

Se scurseră trei ore. Sam şi Selma vorbeau la fiecare douăzeci de minute, urmărind progresul înregistrat, discutând datele pe care le aveau şi reluând bănuielile după care se ghidau.

Când trecu şi a patra oră, Selma sună din nou.

— Am progresat puţin. Am găsit o carte a unui botanist norvegian care ia în discuţie frunza de pandanus şi gebangul. Am vorbit cu el la telefon. Crede că în jurul secolelor al IV-lea şi al V-lea, ambele erau concentrate în treimea nordică a insulei Sulawesi.

— Dar nu numai acolo?

— Nu.

— Tocmai mi-am dat seama ce nu luam în calcul.

— Ce?

— Codicele. Mai ţii minte planta pe care stă pasărea maleo?

— Da. La naiba! Cum am putut să uit de ea?

— Nu mai contează! Pune-o pe Wendy să mărească

imaginea, să o facă mai clară, apoi arătaţi-i-o norvegianului.

Sam închise telefonul şi reveni la laptop. La fel cum făcuse în ultimele trei ore, căuta prin arhiva de fotografii şi imagini pe care le adunaseră. Erau zeci de scrisori către Constance, sute de pagini de jurnal, Codicele Orizaga, spirale Fibonacei… Toate i se amestecau în faţa ochilor.

Intră pe Google Earth şi continuă să scaneze insula Sulawesi, căutând orice i-ar fi putut da cea mai mică idee. Minut cu minut, mai trecu o oră.

Focaliză asupra unui golf izolat pe coasta nordică a insulei Sulawesi. La fel ca în cazul fiecărei zone dimprejurul insulei, insuliţele şi atolii erau risipiţi peste tot ca nişte confeti.

Sam se opri brusc şi îşi trase degetul înapoi, mutând harta. Focaliză din nou, mărind tot mai mult. Îşi miji ochii.

— O floare scobită, murmură el.

Tocmai când ducea mâna spre telefon, acesta sună. Era Selma.

— Ai avut dreptate, Sam, chiar există experţi pentru orice. Mi-a răspuns un zoolog din Makassar. Pretinde că păsările maleo au fost în special migratoare până către începutul secolului al XVII-lea. În fiecare an se strângeau pentru câteva luni în partea de nord-est a insulei.

În faţa laptopului, Sam trecu de pe Google Earth pe galeria foto.

— Continuă!

— De asemenea, i-am trimis o fotografie a tufişului din codice prin e-mail custodelui de la Grădina Botanică Cibodas din Jakarta. Crede că ar putea fi vorba despre un durian pitic. După ce l-am mai tras puţin de limbă, mi-a spus că durianul a migrat probabil de la est la vest, ceea ce înseamnă că trebuie să fi ajuns pe insula Sulawesi cam în urmă cu o mie şase sute de ani.

— Fantastic, zise Sam absent. Poţi să treci pe Google Earth?

— Aşteaptă puţin. Bine, gata.

Sam îi indică nişte coordonate. Măreşte până când insula

îţi ocupă tot ecranul.
— Gata.
— Forma asta nu-ţi aminteşte de ceva? Imaginează-ţi acele creste de eroziune puţin mai pronunţate.
— Nu văd ce ar trebui să... Aaa! Selma amuţi pentru câteva clipe. Sam, seamănă cu ilustraţia Chicomoztocului la o scară mai mare.
— Ştiu.
— E doar o coincidenţă. Trebuie să fie.
— Poate, dar e în partea de nord-est a insulei – acelaşi loc menţionat de toţi experţii tăi. Chiar dacă nu e vorba despre Chicomoztoc, îl pot face pe Rivera să înghită povestea asta.
— Şi apoi?
— Văd cum o scot la capăt când sunt faţă în faţă cu el. Selma, trebuie să ajung pe insula Sulawesi. Iar apoi trebuie să-mi faci rost de un hidroavion.

Capitolul 46

Zona sudică a insulei Sulawesi

Sam încetini avionul cu un viraj uşor şi începu să reducă altitudinea, pregătindu-se de aterizare. Dedesubt şi la dreapta, aerodromul se ivi din ceaţă. Sam alinie botul paralel cu acesta, apoi trecu printr-un strat de nori, făcu câteva ajustări finale, după care ateriză. Rulă înspre cele trei barăci semicirculare de la capătul pistei şi urmă semnalele unuia dintre membrii personalului de sol care îl îndreptă spre pompa de alimentare. Sam opri motorul şi coborî. Cum Selma se ocupase deja de toate formalităţile, Sam nu trebui decât să semneze un formular. După ce semnă, se duse după baracă. Formă steluţă-şase-nouă.
— Cam la limită, zise Rivera.
— Nu mai am decât un minut credit pe telefonul ăsta. Ai

ajuns la locul de întâlnire?

— Suntem la zece minute distanţă.

— Lasă-mă să vorbesc cu soţia mea.

— Spune-mi locaţia Chicomoztocului şi te las.

— Nu înainte de a o vedea.

— Îţi pui norocul la încercare, zise Rivera.

— Iar tu ţi-ai dezvăluit deja intenţiile. Chiar tu ai spus-o: nu ne vei lăsa în viaţă. Dacă vrei să afli despre Chicomoztoc, astea sunt condiţiile mele. Dă-mi-o la telefon!

Pe fir se auzi vocea lui Remi.

— Sam?

— Eşti teafără?

— Sunt bine. Unde eşti?

— Aproape. Rezistă!

Rivera reveni la telefon.

— Te vom aştepta.

Legătura se întrerupse.

Zece minute mai târziu, era din nou în aer, îndreptându-se spre sud-est înspre insula Selayar. După încă douăzeci de minute, cobora iarăşi printre nori. Dedesubt, marea era de un albastru-închis. La şase sute de metri, aduse avionul paralel cu solul, după care urmă coasta până când în faţa lui se ivi capătul sudic al insulei. Ateriză la câteva sute de metri de mal, apoi rulă înspre plajă. Pe marginea drumului neasfaltat erau parcate două SUV-uri Isuzu. Când flotoarele avionului loviră nisipul, uşile SUV-urilor se deschiseră şi ieşiră Rivera, Remi şi cei trei bărbaţi de pe insula Pulau Legundi.

Sam opri motorul, ieşi pe flotor şi îşi croi drum prin apă până la ţărm.

— Percheziţionează-l, ordonă Rivera.

Unul dintre bărbaţi îl verifică pe Sam, apoi se dădu în spate şi scutură din cap.

— Caută şi în avion!

— Aş vrea să-mi îmbrăţişez soţia, zise Sam.

— Du-te!

Sam o lăsă pe Remi să vină înspre el, sperând că Rivera o

va lăsa să înainteze atât cât era nevoie pentru a nu auzi ce vorbeau. Dar n-a fost să fie.

— Opreşte-te, strigă el.

Sam şi Remi se îmbrăţişară.

— Aşează-te pe locul cu numărul trei, şopti Sam. Ia sacul de dormit şi fii pregătită.

În ciuda mesajului criptic, Remi răspunse simplu:

— Bine.

Se despărţiră. Sam îi zâmbi încurajator, apoi Remi se întoarse lângă Rivera. Bărbatul pe care Rivera îl trimisese să caute prin avion se întoarse la mal.

— Nu e nimic la bord. Nu sunt arme. Doar nişte saci de dormit, pături şi echipament de drumeţie.

— În caz că trebuie să rămânem peste noapte, zise Sam.

— Avionul ăsta e o relicvă, observă Rivera. Eşti sigur că ne va duce unde trebuie să mergem?

— Nici pe departe, răspunse Sam, dar aşa se întâmplă când nu ai mai mult de douăzeci şi patru de ore la dispoziţie. Putem să anulăm excursia, dacă vrei.

— Nu, mergem.

— Nu pot să iau mai mult de trei dintre voi.

— Bine. Care e destinaţia noastră?

— Un golf pe coasta de est. Din câte mi-am dat seama, nici măcar nu are nume. Ne va lua două ore şi jumătate să ajungem.

— Dacă ne aşteaptă cineva acolo, vă împuşc pe amândoi.

— Şi ai să mori când avionul se prăbuşeşte, răspunse Sam. Trebuie să recunosc că e o moarte atractivă.

— Ştiu să pilotez un avion la fel de bine cum ştii şi tu să pilotezi un elicopter. Să pornim!

Sam ar fi trebuit să compenseze înclinarea avionului. Trecuseră aproape trei ore înainte ca linia coastei să apară în faţa lor. Sam verifică rapid toate indicatoarele de bord şi începu coborârea, înclină uşor avionul spre nord şi îndreptă botul spre gura abruptă a golfului. Rivera, aflat în scaunul de lângă Remi – care, după cum i se spusese, se aşezase în scaunul din spatele lui Sam – se aplecă în faţă pentru a

vedea mai bine.

— E un golf mic, observă el.

— Are o lăţime de patru sute de metri la gură şi o mie două sute de metri în porţiunea cea mai întinsă. Cuprinde şase insule.

— Eşti sigur că una dintre ele e Chicomoztoc?

— Nici n-am pretins că sunt sigur. E doar bănuiala cea mai verosimilă, bazată pe informaţiile pe care le avem. Pari să uiţi că noi am reuşit să facem în doar câteva săptămâni ceea ce tu n-ai reuşit în aproape un deceniu.

— Vă felicit cu întârziere, zise Rivera. Cum l-ai găsit?

— E o poveste lungă, dar ai să vezi imediat care a fost cireaşa de pe tort. Mă întreb însă dacă îţi vei da seama.

În timp ce Sam cobora trei sute de metri, trecură de promontorii şi pătrunseră în golf.

— Unde e? întrebă Rivera.

— Ai răbdare!

Peste un minut, Sam ridică uşor botul avionului, lăsând insula acoperită de junglă să treacă pe sub aripa din dreapta.

— Uită-te prin hublou, zise el.

Rivera se apleca într-o parte şi privi în jos.

— Asta e? întrebă el neîncrezător. E minusculă.

— Are o lungime de trei sute de metri şi o înălţime de doar şaizeci.

— Nu e nici măcar suficient de mare cât să fie o insulă.

— Bine, atunci e o insuliţă. Dar ăsta e locul pe care îl căutai.

— De ce are centrul concav?

— E ceea ce se numeşte o calderă. Ai în faţa ochilor un vulcan mort, răspunse Sam. Tot nu vezi, nu-i aşa?

— Ce trebuie să văd?

— Remi?

După ce Rivera încuviinţă din cap, Remi se apleca peste umărul lui şi privi prin hublou.

— Mijeşte-ţi ochii! Şi gândeşte-te la o mare floare scobită.

Un surâs larg se înfiripă pe chipul lui Remi.

— Sam, l-ai găsit.

— O să vedem asta cât de curând. Tot n-ai reuşit să-ţi dai seama, Rivera?

— Nu.

— Ştii reprezentările tradiţionale ale Chicomoztocului, nu? Imaginează-ţi acele reprezentări văzute de deasupra. Acum, imaginează-ţi vârfurile insulei mai rotunjite şi mai pronunţate.

După câteva clipe, Rivera murmură:

— O văd. E incredibil. Incredibil! Coboară la sol!

— Eşti sigur?

— Da, fir-ar să fie, coboară!

— Cum spui tu.

La înălţimea de şaizeci de metri, Sam mai înclină avionul o dată şi urmă coasta vestică a golfului până când botul fu îndreptat din nou spre nord. După treizeci de secunde, flotoarele atingeau suprafaţa; fuzelajul avionului se zgâlţâi din toate încheieturile şi hublourile se hurducăiră. Sam păstră botul avionului uşor ridicat, sărind pe suprafaţa apei, pe măsură ce pierdeau din viteză.

Văzu cum acum acul vitezometrului scade la şaizeci de noduri, apoi la cincizeci. Când coborî sub patruzeci de noduri, zise:

— Remi, câţi saci de dormit avem?

Remi se aplecă în faţă, luă o grămadă de saci şi şi-i aşeză în poală.

— Eu am trei.

— Unul e la mine, răspunse Sam, arătând înspre sacul îndesat între scaunul său şi cel de alături. Rivera, tu câţi ai?

— Ce naiba tot vorbiţi acolo?

Sam îşi aruncă scurt privirea spre panoul de bord. Acul ajunsese la treizeci şi cinci de noduri. Se întoarse spre bărbatul aflat în scaunul de alături:

— Dar tu?

Acesta deschise gura să-i răspundă, dar nu mai apucă să scoată nici un cuvânt. Cu o singură mişcare rapidă, Sam îşi coborî mâna dreaptă în diagonală, îi desfăcu centura de siguranţă, apoi luă sacul de dormit, şi-l duse la piept şi împinse maneta de control în faţă.

Avionul se înclină şi se izbi de suprafaţa apei.

Capitolul 47

Cum nu mai prăbuşise niciodată un avion la aterizare, planul lui Sam se baza parţial pe instinct şi parţial pe cunoştinţele solide de fizică. Având o viteză de treizeci de noduri – cam cinzeci şi cinci de kilometri pe oră – avionul avea destulă energie cinetică pentru a-i zgâlţâi destul de puternic pe toţi cei aflaţi înăuntru, dar nu suficientă pentru a răsturna aparatul.

Totodată, cum Sam le slăbise şuruburile înainte de a pleca de pe aerodrom, forţa impactului era suficientă pentru a smulge din podea scaunul de lângă Sam şi pe cel din spatele acestuia.

Omul lui Rivera, având centura de siguranţă desfăcută, fu propulsat cu fruntea în parbriz, îşi rupse gâtul şi muri pe loc. Cum Rivera încă avea centura prinsă, fu aruncat în spătarul scaunului din faţă, în timp ce Sam, cu faţa şi pieptul protejate de sacul de dormit, se izbi de panoul de control. Doi saci de dormit atenuaseră impactul pentru Remi. Fu prima care îşi recăpătă cunoştinţa.

Îşi desfăcu rapid centura şi se strecură în faţă printre scaune. Îl apucă pe Sam de umeri şi îl trase în spate. Apa ţâşnea în cabină prin gaura din parbriz făcută de omul lui Rivera. Cu botul deja scufundat în apă, avionul începea să se încline în faţă sub greutatea motorului, lăsând coada suspendată în aer.

— Sam! strigă Remi. Sam!

Deschise ochii. Clipi de câteva ori, privind împrejur.

— A mers? întrebă el.

— Amândoi suntem vii. Eu zic că a fost un succes.

— Dar Rivera?

Remi privi înspre Rivera care era prăbuşit în faţă, îndoit de la mijloc.

— Fie şi-a pierdut cunoştinţa, fie e mort. Nu ştiu şi nu-mi

pasă. Trebuie să încercăm să ieşim, Sam.

— Ce-ai zice dacă am face-o chiar acum?

— Super!

Sam se propti cu picioarele de panoul de bord, împotrivindu-se forţei gravitaţionale şi îşi desfăcu centura. Încercă să deschidă uşa. Nici nu se clinti. Mai încercă o dată.

— Uşa mea e blocată. Încearc-o pe cea de lângă Rivera.

— E chiar în dreptul ei.

Sam se împinse şi îşi arcui spatele, strecurându-se în zona scaunelor din spate.

— Desfă-i centura.

Remi apăsă butonul. Rivera alunecă în faţă, iar Sam îl prinse. Lăsă ca forţa gravitaţională să acţioneze în continuare, iar Rivera se izbi cu capul de scaunul şi de corpul amicului mort.

Remi se căţără peste scaun şi apucă mânerul uşii.

— Eşti gata?

— Când spui tu.

— Trage aer în piept!

Împinse cu forţă uşa, care se deschise. Un val de apă năvăli în cabină. Aşteptară până când se umplu cabina, apoi Remi îşi luă avânt şi ieşi. Sam era deja pe jumătate ieşit, când se opri şi se întoarse. Începu să lovească cu piciorul scaunul din faţă, iar apoi să-şi poarte mâinile de-a lungul podelei. Sub bocancul stâng al mortului, Sam găsi ceea ce căuta: pistolul semiautomat pe care acesta îl ţinea în mână. Şi-l îndesă la curea.

Se întoarse spre uşă şi lovi puternic din picioare, îndreptându-se spre suprafaţă. Ieşi chiar lângă Remi. La trei metri în dreapta lor, coada avionului se înălţa perpendicular pe suprafaţa apei.

— Nu se scufundă, zise Remi.

— Probabil că s-a format o pungă de aer în coadă. Mă întorc să văd ce mai pot recupera. În planul meu nu mai intra şi partea asta. Ne vedem pe plajă.

Sam îşi umplu plămânii cu aer, făcu un salt în faţă şi se scufundă. Întinse braţul şi găsi marginea aripii, apoi se trase

de-a lungul fuzelajului până în cadrul uşii.

Se opri.

Rivera dispăruse. Sam privi înspre spatele avionului, nu văzu nimic şi se uită iarăşi la scaunul din faţă. Cu colţului ochiului drept sesiză ceva mişcându-se şi se întoarse. O umbră se năpusti spre faţa sa. Simţi cum ceva tare îl izbeşte în frunte. Ochii îi fură străfulgeraţi de durere, iar apoi totul se întunecă.

— Sam! auzi el un strigăt estompat. Glasul se stinse, dar apoi reveni. Sam!

Simţi o mână pe chip. Recunoscu atingerea: era Remi. Se chinui să-şi deschidă ochii. Remi era aplecată deasupra lui, părul ei castaniu mângâindu-i faţa. Remi îi zâmbi.

— Câte degete vezi ridicate?

— Amuzant, ce să zic. Niciunul. Sunt bine. Ajută-mă să mă ridic.

— Stai acolo. Ai o tăietură urâtă în frunte.

— Rivera… Unde…

— Chiar aici, domnule Fargo.

Sam lăsă capul pe spate. La trei metri de el, văzu imaginea răsturnată a lui Rivera care şedea pe nisipul cenuşiu al plajei.

— La naiba, murmură Sam. Trebuie să recunosc, Rivera, eşti un om dat dracului.

Sam se chinui să se ridice, sprijinindu-se în coate, dar nu reuşi decât cu ajutorul lui Remi. Se întoarse. Rivera n-arăta prea bine: avea nasul rupt, un ochi îi era umflat, iar buza inferioară îi era despicată. Totuşi, în mâna dreaptă ţinea fără ezitare un pistol.

— Iar tu eşti prea deştept ca să-ţi meargă bine, zise Rivera. Aştept să-ţi mai revii puţin, apoi vă împuşc şi pe tine şi pe nevasta ta.

— Ce-i drept, am încercat să te ucid, dar n-am minţit în legătură cu locul ăsta. S-ar putea să mă fi înşelat, dar nu cred.

— Perfect. Vă omor pe amândoi, apoi găsesc singur intrarea. Insula nu e chiar atât de mare.

— Nu pare mare acum, dar, după ce vei intra în junglă, va deveni subit mult mai mare. Vei avea nevoie de luni întregi ca să o găseşti.

— Dar vouă cât v-ar lua?

Sam se uită la ceas.

— Cam opt ore după ce pătrundem în calderă.

— De ce tocmai opt ore?

— E doar o presupunere.

— Încerci să mai câştigi timp?

— Da şi asta. Dar, de asemenea şi noi vrem la fel de mult ca tine să găsim Chicomoztocul. Poate chiar mai mult. Doar că avem alt motiv decât tine.

— Aveţi cinci ore la dispoziţie.

Rivera se ridică.

Remi îl ajută pe Sam să se ridice la rândul lui. Se sprijini de ea, ca şi cum ar fi fost ameţit.

— Mă doare capul, zise el cu glas tare, apoi şopti în urechea lui Remi: Aveam o armă.

Remi zâmbi.

— Aveai. Acum e la mine.

— Ascunsă la talie?

— Da.

— Dacă ţi se oferă ocazia, împuşcă-l.

— Cu plăcere.

— Eu o să-ncerc să-i distrag atenţia.

Cum îşi făcuseră antrenamentul în ultimele săptămâni, mai întâi în Madagascar, apoi pe insula Pulau Legundi, pentru Sam şi pentru Remi urcarea pe povârnişul împădurit al insulei fu relativ uşoară, în schimb, Rivera se chinuia. Avea nasul rupt, aşa că era obligat să respire pe gură şi începuse să şi şchiopăteze. Totuşi, anii petrecuţi în armată se făceau simţiţi. Ţinea pasul cu ei, lăsând o distanţă de trei metri între ei şi vârful pistolului.

În cele din urmă, ajunseră în vârf. Sub ei, povârnişurile calderei coborau la o adâncime de treizeci de metri. Forma concavă acţionase veacuri la rând ca un receptacul pentru apa de ploaie şi făcuse ca vegetaţia din interior să crească

mai repede decât cea de pe versanţii exteriori.

— Ce facem acum? întrebă Rivera.

Sam se roti în cerc, încercând să se orienteze.

— Busola era în avion, aşa că trebuie să estimez... Sam merse la dreapta, îşi croi drum printre copaci, înaintând cam cinci metri, apoi se opri.

— Ar trebui să fie chiar aici.

— Aici?

— Sub noi.

— Explică-mi!

— Şi după ce-ţi explic tu ne împuşti. Nu, mulţumesc.

Gura lui Rivera se strânse, devenind o linie subţire. Cu ochii aţintiţi asupra lui Sam, Rivera îndreptă uşor pistolul spre dreapta şi apăsă pe trăgaci. Glonţul îi trecu lui Remi prin piciorul stâng. Ţipă şi se prăbuşi la pământ. Rivera îndreptă pistolul spre Sam, care tocmai voia să înainteze.

— Lasă-mă să o ajut, zise Sam.

Rivera privi înspre Remi. Miji ochii. Merse şchiopătând până la ea, se aplecă şi luă pistolul care îi căzuse de la talie. Rivera făcu un pas înapoi.

— Poţi să o ajuţi acum.

Sam fugi lângă ea. Remi îi apucă mâna cu putere, având ochii strânşi din cauza durerii. Sam se căută prin buzunare, scoase o bandană şi o apăsă pe rană.

— Am reuşit să-ţi atrag atenţia acum? întrebă Rivera.

— Da, fir-ar să fie.

— Glonţul a lovit-o în muşchiul cvadriceps. Nu va muri din cauza sângerării şi dacă nu stă pe aici mai mult de câteva zile, nu prea există riscul să se infecteze. Adunate de la cele două pistoale, mai am încă treizeci de gloanţe. Dacă nu începeţi să cooperaţi, voi continua să vă împuşc.

Capitolul 48

Coborâră până la poalele văii, Sam mergând în faţă şi purtând-o pe Remi în braţe, în timp ce Rivera păşea în

spatele lor. Găsiră un mic luminiş aproximativ în centrul depresiunii şi Sam o aşeză pe Remi pe pământ. Rivera se aşeză pe un buştean căzut aflat la marginea luminişului. Cu pistolul aţintit în permanenţă spre pieptul lui Sam, Rivera îşi ridică tricoul; în partea stângă a abdomenului avea o vânătaie de dimensiunea unei mingi de tenis.

— Cred că e destul de dureroasă, zise Sam.

— E doar o vânătaie.

Sam îngenunche lângă Remi. Ridică bandana prinsă în jurul coapsei. Rana abia dacă mai sângera.

— Rivera are hemoragie internă, şopti Sam.

— Cât de rău? întrebă Remi cu dinţii încleştaţi.

— Nu ştiu sigur.

— Trage de timp până când cade mort.

— O să încerc.

— Ţineţi-vă gura! urlă Rivera. Îndepărtează-te de ea!

Sam se conformă.

Rivera îndreptă arma spre Remi.

— Ideea mea se bazează pe reprezentări, zise Sam. Chicomoztocul apare întotdeauna ca o peşteră cu alte şapte grote în jurul ei… precum o floare. Peştera e sub un munte. Există mai multe variante ale desenelor, dar detaliile principale sunt întotdeauna aceleaşi – inclusiv locaţia intrării.

— E chiar la fund, zise Rivera.

— Exact. Dar, dacă am dreptate şi suntem în locul potrivit, atunci forma exterioară a insulei era la fel de importantă ca aceea interioară.

— Dar cum ar fi putut să aibă o perspectivă de deasupra?

— N-au avut. Au navigat în jurul ei şi au cartografiat-o. Cum insula e atât de mică, nu le-ar fi fost foarte greu să facă asta cu acurateţe.

— Continuă!

— Dacă priveşti reprezentările ca pe o imagine bidimensională, intrarea în Chicomoztoc e jos. Dacă o priveşti de deasupra – şi dacă se orientau în funcţie de cele patru puncte cardinale, aşa cum făceau majoritatea civilizaţiilor – atunci intrarea se află la sud.

Rivera cumpăni cele auzite, apoi încuviinţă uşor din cap:

— Bine. Du-te să o găseşti. Ai la dispoziţie patru ore. Dacă nu descoperi nimic în timpul ăsta, vă omor pe amândoi.

Rivera le explică regulile de bază: Sam avea să caute intrarea în timp ce Rivera o păzea pe Remi. Din când în când, la intervale neregulate, Rivera avea să-l strige pe Sam. Dacă nu răspundea în zece secunde, Rivera urma să o împuşte din nou pe Remi.

După cum procedase împreună cu Remi pe insula Pulau Legundi, Sam trebuia să se descurce cu ceea ce avea la îndemână: un băţ rezistent şi lung de doi metri şi multă răbdare. Îndreptându-se cu faţa direct spre sud, începu să se caţăre pe povârnişul calderei, lovind pământul cu băţul.

Avu nevoie de douăzeci de minute ca să urce până în vârf. Se simţea penibil. Deşi metoda era sigură şi era încă folosită în anumite cazuri, gravitatea situaţiei, a locului în care se afla, a ceea ce căuta şi faptul că viaţa lui Remi depindea de cât de repede lucra, toate acestea laolaltă îl făceau să se simtă frustrant de neajutorat.

După-amiaza se scurse încet. La intervale de douăzeci de minute, urca şi cobora povârnişul. Sus, jos, repetând mişcarea până când trecu peste acesta de şase ori, de opt ori, apoi de zece ori.

La scurt timp după ora cinci, când soarele cobora spre orizont la vest, îşi croi drum printr-un pâlc dens de copaci şi se opri să-şi tragă răsuflarea.

Iniţial, sunetul nu fu decât un şuierat slab. Sam îşi ţinu răsuflarea şi se forţă să identifice locul de unde venea. Părea să fie peste tot în jurul lui.

— Fargo! strigă Rivera.

— Aici! răspunse Sam.

— Mai ai treizeci de minute.

Sam înaintă încă trei metri în josul povârnişului. Se opri. Şuieratul deveni puţin mai slab. Se duse trei metri mai la stânga şi ascultă din nou. Acum se auzea mai tare. Repetă testul, călcând apăsat de-a lungul povârnişului, până când

ajunse în faţa unei protuberanţe. Îşi înfipse băţul în ea; vârful dispăru.

Inima îi bătea cu putere în piept.

Căzu în genunchi şi îşi băgă capul în deschizătură.

Şuieratul se auzea de două ori mai tare acum.

— Valuri, şopti el.

Se retrase, căută în buzunar şi îşi găsi lanterna în formă de stilou. Apăsă butonul de aprindere, dar nu se întâmplă nimic.

— Haide! Deşurubă capătul, aruncă bateriile pe pământ şi îşi folosi tricoul pentru a le usca pe fiecare în parte. Reasamblă lanterna şi apăsă butonul. Văzu strălucirea razei.

Îşi băgă din nou capul în deschizătură şi lumină împrejur. Un puţ lat de un metru şi cu pereţii netezi cobora pe diagonală de-a lungul povârnişului. La capătul bătăii razei lanternei lui Sam, tunelul se curba înspre întunecime.

— Fargo!

Sam îşi scoase capul:

— Aici!

— Mai ai douăzeci şi cinci de minute.

Trebuia să ia o decizie. Cum nu avea nici cea mai vagă idee unde ducea tunelul şi neavând echipament adecvat, putea să iasă cu uşurinţă din raza auditivă a lui Rivera sau, chiar mai rău, să audă strigătul lui Rivera, dar să nu reuşească să răspundă în cele zece secunde alocate. Nu se îndoia că oricare dintre aceste circumstanţe ar fi atras după sine împuşcarea lui Remi.

„Oricum ne va ucide”, îşi zise Sam. Îmi asum riscul.

Cu picioarele înainte, Sam se strecură în deschizătură şi începu să coboare.

Nu înaintase trei metri, când Rivera strigă:

— Fargo!

Sam se târî înapoi pe culoar şi îşi scoase capul la suprafaţă.

— Aici! Se uită la ceas: mai avea nouăsprezece minute.

Se întoarse în culoar şi se lăsă să alunece, încetinindu-şi

avântul cu ajutorul vârfurilor picioarelor şi al palmelor până când ajunse la cotitură, unde fu nevoit să îşi unduiască trupul pentru a trece de unghi. Culoarul deveni din ce în ce mai abrupt, continuând aşa încă trei metri, apoi, dintr-odată, se lărgi. Sam îşi simţi picioarele atârnându-i în gol. Se agăţă de pereţi încercând să atenueze alunecarea, dar gravitaţia îşi spuse cuvântul. Alunecă pe culoar şi începu să cadă.

Capitolul 49

Plonjarea dură mai puţin de o secundă.

Ateriză cu picioarele înainte pe o grămadă de ceva moale, se rostogoli înapoi printr-un salt în spate şi se opri în genunchi. Lanterna era căzută la câţiva metri distanţă. Se târî până la ea, o luă şi purtă raza de jur împrejur.

Grămada pe care căzuse era de un alb aproape imaculat. Primul lui gând fu că era vorba despre nisip, dar apoi o mirosi: era mirosul distinct al sării, în jurul său auzea ecoul mişcării valurilor care se izbeau de pereţi, estompându-se şi revenind apoi multiplicat, ca şi cum ar fi fost prins în auditoriul dintr-un parc de distracţii.

Sam se uită la ceas: şaisprezece minute.

Privi în sus. Culoarul pe care căzuse era la trei metri deasupra capului său. Se întoarse şi purtă raza lanternei împrejur. Peretele cel mai apropiat strălucea puternic, ca şi cum ar fi avut încastrate oglinzi minuscule. Se duse lângă el.

— Sare, murmură Sam.

Dincolo de faţeta albă a peretelui de sare, putu distinge o fâşie mai închisă la culoare. Era verde – verde transparent. Striaţia urca de-a lungul peretelui, lărgindu-se şi formând o bandă groasă de treizeci de centimetri, apoi se curba, bifurcându-se într-o serie de ramificaţii. Sub peretele alb de sare, ramificaţiile se extindeau, formând un fel de grătar.

Grota era aproximativ ovală şi nu depăşea doisprezece

metri în diametru. Cu ochii aţintiţi pe tavan, o porni de-a lungul grotei. Simţi un jet de aer ridicându-i-se pe lângă picioare. Se opri şi se ghemui.

Gaura cu un diametru de un metru era perfect deghizată de o crustă de sare, suprafaţa fiind punctată de găuri mici prin care pătrundea aerul. Sam se ridică şi privi împrejur. Ştiind acum ce să caute, purtă raza lanternei de-a lungul podelei şi găsi zeci de găuri.

Ajunse în centrul grotei. Dispuse la intervale regulate în jurul său, se găseau ceea ce păreau stalagmite incrustate în sare, fiecare cu o înălţime de un metru şi jumătate. Erau şapte. Îşi dădu seama că erau pietre ceremoniale. Poate că fiecare era o metaforă.

— Locul celor şapte grote, murmură Sam. Chicomoztoc.

Păşind cu grijă, merse lângă cea mai apropiată piatră ceremonială, îngenunche şi lipi capul lanternei de suprafaţă. În spatele sării cristalizate văzu o slabă licărire verzuie. Folosi coada lanternei pentru a lovi uşor suprafaţa. La a treia lovitură, o aşchie de sare se desprinse, urmată de o piatră de dimensiunea unei mingi de ping-pong. O ridică. Era de un verde translucid, asemenea statuetei păsării maleo.

Piatra absorbi lumina lanternei, învolburându-se până când părea să licărească şi să scânteieze din interior. Sam puse piatra în buzunar.

— …Fargo! se auzi slab glasul lui Rivera.

— La naiba! murmură Sam.

Se răsuci pe călcâie, îndreptând raza lanternei în toate părţile. Avea nevoie de un plan. Avea nevoie de ceva… Raza lanternei căzu asupra grămezii de sare. Începea să se contureze sâmburele unei idei. Era ceva abia schiţat, dar asta era tot ce avea.

Ferindu-se de găuri, fugi până la grămada de sare. Luă un pumn de sare şi îl băgă în buzunar. Purtă lanterna de-a lungul peretelui de lângă el. Se curba spre dreapta. Urmă linia peretelui. Podeaua cobora, apoi urca şi vira spre stânga. Foşnetul valurilor se auzea tot mai slab în spatele lor. Văzu o lumină slabă spre dreapta. Fugi înspre ea.

Spaţiul se îngustă şi tavanul coborî până când fu nevoit să fugă cocoşat.

Se împletici într-o perdea de vegetaţie şi căzu în faţă.

— …argo!

Sam se rostogoli pe spate şi îşi trase răsuflarea.

— Aici!

— Unsprezece minute.

Sam rămase nemişcat treizeci de secunde, analizându-şi planul până când avu convingerea că ar putea funcţiona. Totuşi, *ar putea funcţiona* era departe de *va funcţiona*. N-avea de ales, nu existau alte opţiuni şi chiar nu mai avea timp.

Îşi croi drum înspre fundul văii, iar apoi se întoarse în luminiş.

— Am găsit ceva.

— Mă minţi? replică Rivera.

— Nu.

Rivera se ridică.

— Să mergem!

— Lasă-mă doar o clipă.

Sam se apropie de Remi şi se aşeză lângă ea. Deschise ochii şi îi zâmbi.

— Salut.

— Salut. Te doare?

— Nu. Zvâcneşte. Mi-am numărat bătăile inimii ca să mai treacă timpul.

Sam chicoti.

— Nu te plictiseşti niciodată, nu?

— Niciodată.

— Am găsit ceva. Îl duc pe Rivera acolo.

— E…?

— Cred că da. Cred că l-am găsit. Se apleacă şi o sărută pe obraz. O să-l duc acolo, şopti el. Cu puţin noroc, o să mă întorc singur.

— Atunci ne vedem când te întorci.

Sam se ridică şi se întoarse spre Rivera.

— Gata.

— Ia-o înainte!

Sam îl duse pe Rivera la intrare, apoi îi dădu lanterna şi se trase într-o parte când Rivera îşi vârî capul prin deschizătură. Rivera îi aruncă lanterna înapoi lui Sam.

— Ce e acolo?

— N-am înaintat prea mult.

Rivera rămase în cumpănă. Sam ştia că încerca să-şi dea seama dacă mai avea nevoie de soţii Fargo.

— Dar atunci când am intrat m-am rătăcit de trei ori. La capătul unuia dintre tunelele laterale e o râpă; dincolo de ea, am văzut ceva pe perete. Un fel de simbol.

Obţinu efectul scontat. Rivera îi făcu semn lui Sam să intre în tunel. Făcu un pas înăuntru, apoi înaintă cocoşat până când pereţii şi tavanul începură să se lărgească. Rivera era la câţiva paşi în urma sa.

— Încotro?

Sam se prefăcu derutat pentru câteva secunde, apoi coti spre dreapta şi merse de-a lungul peretelui, coborând, urcând şi cotind până când ajunse în grota de sare.

— Se aud valurile? întrebă Rivera, privind împrejur.

— Cred că da. S-ar putea să fie un adevărat labirint de peşteri marine.

— Dar pereţii? Sunt din sare cristalizată?

— Sare marină adusă din peşteri. Vezi striaţiile întunecate? Sam îndreptă lanterna înspre cel mai apropiat perete. Uită-te!

Cu pistolul aţintit spre pieptul lui Sam, Rivera făcu un pas înspre perete.

— E un fel de depozit de minerale. Smarald sau jad.

Încuviinţând absent din cap, Rivera urmări vinişoarele care urcau în spirale de-a lungul pereţilor şi se întindeau pe tot tavanul.

— Unde e tunelul lateral?

Având grijă să nu abată raza lanternei asupra podelei, Sam o purtă de-a lungul tavanului. Îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se aproape ca Rivera să observe pietrele ceremoniale şi felul în care erau dispuse, dar nu se întâmplă.

— Dă-i drumul!

Sam începu să înainteze. Simţind că inima stătea să-i sară din piept, încercă să înainteze cât mai calm, ocolind găurile, călcând cu atenţie pe marginea lor. În timp ce trecea de zona centrală a grotei, se auzi un pârâit, ca şi cum s-ar fi rupt copca de pe un iaz. Rivera înjură.

Sam se întoarse.

— Ce naiba, nu-mi băga lanterna în ochi!

Rivera călcase într-una dintre găurile mai mici şi intră prin ea până la prohab. Se zbătea încercând să-şi elibereze piciorul prins şi să şi-l tragă pe celălalt sub el. Mai încercă de două ori, apoi renunţă.

— O să vii să mă ajuţi să ies. Dacă…

— Ştiu, răspunse Sam. O să mă împuşti.

Cu lanterna în mâna stângă, Sam începu să se apropie. Îi puse lumina în ochi lui Rivera, apoi o coborî din nou. În acelaşi timp, îşi băgă mâna dreaptă în buzunar, luă un pumn de sare şi o scoase.

— La naiba! bombăni Rivera. Ai grijă cu lumina aia…

— Scuze.

— E suficient de aproape. Întinde-mi mâna, dar nu încerca tu să mă apuci.

Sam întinse braţul. Rivera îl înhăţă şi se folosi de greutatea lui Sam pentru a se trage afară. Sam simţi cum Rivera îşi muta greutatea spre înainte. Răsuci lanterna între degete, îndreptând raza direct spre ochii lui Rivera.

— Scuze, zise Sam din nou.

În clipa în care rostise cuvântul, profită de orbirea temporară a lui Rivera şi se deplasă în lateral spre stânga, ieşind din bătaia armei. Sam îşi azvârli braţul în faţă ca şi cum ar fi aruncat o minge de baseball. Sarea îl lovi pe Rivera direct în ochi. Ştiind ce avea să urmeze, Sam se aruncă pe burtă.

Rivera urlă şi începu să apese trăgaciul. Gloanţele loviră pereţii şi tavanul. Încăperea fu umplută de cristale de sare care străluceau în lumina lanternei lui Sam. Rivera se învârtea înnebunit, clătinându-se dintr-o parte în alta în încercarea de a-şi recăpăta echilibrul, în timp ce arma îi

zvâcnea în mână.

Sam se ridică în genunchi, îşi încordă piciorul ca un alergător la linia de start, apoi se avântă şi sări la atac. Rivera auzi scrâşnetul paşilor lui Sam şi se întoarse în direcţia sunetului, trăgând cu arma. Din fugă, Sam se aruncă din nou pe burtă şi alunecă de-a lungul podelei, cristalele de sare zgâriindu-l pe piept şi pe bărbie. Rămase nemişcat. Îşi ţinu răsuflarea.

Rivera se răsuci, încercând să localizeze sunetul, îşi pierdu din nou echilibrul, alunecând iar într-o parte şi călcând într-o altă gaură. Piciorul trecu prin crusta de sare cu zgomotul unui fermoar desfăcut, îşi desfăcu braţele, încercând să se oprească din cădere. Arma îi zbură din mână şi alunecă de-a lungul podelei de sare, oprindu-se chiar în faţa lui Sam.

Acesta o luă şi se ridică în picioare.

— Fargo! strigă Rivera.

Sam merse până la gaură. Rivera era cu braţele larg deschise. Se mai ţinea doar în forţa palmelor. Braţele îi tremurau deja; tendoanele gâtului erau umflate pe sub piele. Încă orbit de sare, Rivera îşi rotea capul înnebunit dintr-o parte în alta.

Sam se ghemui lângă el.

— Fargo!

— Sunt chiar aici. Ai cam dat de belea.

— Scoate-mă de aici!

— Nu.

Sam lumină gaura cu lanterna. Vârfuri de stâncă acoperite de sare ieşeau din pereţi ca nişte ţepi, lăsând doar un gol de cincizeci de centimetri în centru. De jos se auzea mugetul valurilor care se loveau de stânci. Sam luă o piatră de mărimea unei mingi de tenis, o aruncă în deschizătură şi o ascultă ricoşând de pietre până când sunetul se stinse.

— Ce-a fost asta? întrebă Rivera.

— E chemarea destinului, răspunse Sam. Te strigă de la o adâncime de treizeci de metri şi funcţionează pe baza celei de-a doua legi a lui Newton.

— Ce naiba înseamnă asta? Scoate-mă de aici!
Rivera mârâi frustrat. Încercă să se tragă în sus, dar nu reuşi decât cu câţiva centimetri. Alunecă la loc. Capul lui trecu dincolo de nivelul podelei. Pe sub tricou, muşchii îi tremurau din cauza efortului.
— Tocmai mi-am dat seama de ceva, zise Sam. Cu cât îţi transpiră palmele mai mult, cu atât se dizolvă sarea de sub ele. Cred că experţii financiari numesc asta randament descrescător. Nu e o metaforă perfectă, dar cred că înţelegi ce vreau să zic.
— Ar fi trebuit să te omor.
— Sper să-ţi ţină de cald gândul ăsta. În curând, nu vei mai avea nimic altceva.
Mâna stângă a lui Rivera alunecă de pe margine. Pentru o fracţiune de secundă, se agăţă cu mâna dreaptă, înfigându-şi unghiile în podea, apoi alunecă într-o parte şi începu să cadă. Ateriză cu spatele pe unul dintre vârfurile de stâncă şi îşi frânse coloana. Urlă de durere, apoi alunecă şi continuă să cadă, capul lovindu-i-se de piatră după piatră, până când fu înghiţit de hău.

Epilog

După două săptămâni
Goldfish Point, La Jolla, California

Remi intră şchiopătând în solariu şi se lăsă într-unul dintre şezlongurile de lângă Sam. Fără să-şi ridice ochii de pe iPad, Sam zise:
— Ar trebui să mai foloseşti bastonul măcar încă o săptămână.
— Nu-mi place.
Sam îşi întoarse privirea spre ea.
— Şi mai spui că eu sunt încăpăţânat. Ce-ţi mai face piciorul?

— E mai bine. Doctorul a zis că în câteva săptămâni mă voi recupera complet. Ţinând cont de alternativa neplăcută, sunt cât se poate de mulţumită.

— Prin „neplăcută” presupun că te gândeşti la moartea prin inaniţie în craterul unui vulcan mort?

— Exact la asta mă gândeam.

Deşi Remi nu fusese în pericol de a muri în urma hemoragiei pe insula Chicomoztoc, după cum o botezaseră ulterior, Sam ştiuse că riscul infecţiei şi al septicemiei fuseseră cât se poate de reale.

Avusese doar două opţiuni: să stea pe poziţie şi să aştepte ca Selma să trimită ajutoare, dar, deşi era sigur că avea să facă asta, se întreba cât timp ar fi durat până când cererea ei ar fi parcurs toate căile oficiale din cadrul guvernului indonezian. Cea de-a doua opţiune era să o lase singură pe Remi şi să pornească el în căutarea ajutorului. În cele din urmă, Remi, cunoscându-şi bine soţul, îl încurajase să-i lase ei pistolul şi să plece. Sam fusese însă nevoit să decidă în ce direcţie să pornească.

A doua zi de dimineaţă îşi luase rămas-bun de la Remi şi se căţărase pe marginea calderei, unde rămăsese pentru o vreme, scrutând orizontul. Aproape că se decisese să meargă spre sud, când văzuse un fir subţire de fum ridicându-se dintre copaci la câţiva kilometri spre nord.

Coborâse povârnişul în pas alergător, se aruncase în apă şi înotase cam un kilometru până la ţărm, de unde pornise spre nord până când ajunsese la un râu. Urmase cursul apei, pătrunzând mai adânc în inima pădurii, ghidându-se în permanenţă după coloana de fum, până când ajunsese într-un mic luminiş în centrul căruia stătea un bărbat purtând o vestă de safari şi o şapcă albastră cu logoul BBC.

Când îl văzuse pe bărbatul răvăşit care se ivise de niciunde, regizorul documentarului strigase: „Tăiaţi!” şi ceruse să afle cine era cel care îi stricase filmarea.

După două ore, Sam era înapoi alături de Remi şi peste încă o oră, elicopterul BBC ateriza pe plajă. A doua zi, se aflau în Jakarta, lui Remi fiindu-i oferite siguranţă şi confortul unui pat.

— Trebuie să începem să luăm nişte decizii, zise Sam acum.
— Ştiu.
Păstrau un secret de dimensiuni colosale. Ţinând cont de caracterul spectaculos al descoperirii pe care o făcuseră în săptămânile care urmaseră dezgropării clopotului de pe *Shenandoah*, fusese un şoc când îşi dăduseră seama că nimeni altcineva în afară de ei, de Selma, Pete, Wendy, de profesorii Milhaupt şi Dydell şi de Kid nu avea cunoştinţă de ceea ce găsiseră. Canoea din Madagascar se afla încă pe altarul din peştera Gurii Leului; corabia *Shenandoah* era încă în interiorul ravenei de pe insula Pulau Legundi, îngropată sub cinci metri de cenuşă rezultată în urma erupţiei vulcanului Krakatau; statueta păsării maleo, pe care o recuperaseră de pe *Shenandoah*, era ascunsă în seiful din camera de lucru; încăperea ceremonială de sub calderă rămăsese ascunsă şi neatinsă.
Deşi intenţionau să pună la dispoziţia comunităţilor arheologice şi antropologice toate descoperirile făcute, erau conştienţi şi de faptul că era mai înţelept să aştepte câteva săptămâni, timp în care să ia în considerare toate implicaţiile descoperirilor şi totodată, să se pregătească pentru furtuna mediatică ce avea, fără îndoială, să urmeze conferinţei de presă.

Sam şi Remi înţelegeau acum şi de ce Garza nu permisese niciodată ca simbolul Partidului Mexica Tenochca, statueta de jad reprezentându-l pe Quetzalcoatl, să fie supusă unei examinări fizice. Dacă s-ar fi întâmplat asta, Sam şi Remi erau convinşi că rezultatele obţinute s-ar fi potrivit cu cele ale examinării statuetei păsării maleo. Pasărea de nestemate nu era, de fapt, nici din smarald, nici din jad, ci dintr-un granat rar, cunoscut sub denumirea de demantoid magmatic. În afară de procesul meticulos de finisare la care fusese supusă pasărea maleo, caracteristicile sale erau identice cu cele ale pietrei pe care Sam o luase din grotă.

Indiferent de locul sau de modul în care Blaylock găsise pasărea maleo, starea surprinzător de bună în care se afla, precum şi soarta unică a corabiei *Shenandoah* făcuseră posibilă descoperirea mai multor dovezi convingătoare: urme microscopice de pigmenţi specific indonezieni sugerau că statueta fusese odată pictată – probabil tocmai pentru a reprezenta mai bine înfăţişarea păsării maleo.

În zilele ce au urmat întoarcerii lor acasă, o serie de secrete minore care le dăduseră bătăi de cap lui Sam, Remi şi celorlalţi ajunseră treptat să fie dezlegate: jurnalul lui Blaylock, ale cărui excentricităţi continuau să se arate în diferite detalii, rezolvase misterul clopotului în momentul în care Pete găsise două pagini lipite laolaltă. Blaylock descria cu dramatism felul în care fuseseră atacaţi de piraţi în timp ce corabia *Shenandoah* era ancorată lângă insula Chumbe, cu două zile înainte de a porni înspre strâmtoarea Sunda. Decât să lase clopotul, „inima Opheliei”, să cadă în mâinile piraţilor, preferase să îl arunce peste bord, dar nu înainte de a păstra o amintire, limba clopotului, în speranţa că cele două vor fi readuse laolaltă în momentul în care avea să se întoarcă în Bagamoyo. În aceeaşi confruntare cu piraţii, Blaylock îşi pierduse spada de artilerie, o sabie scurtă precum cea a gladiatorilor şi care fusese găsită peste o sută douăzeci şi şapte de ani de Sylvie Radford în timp ce făcea scufundări.

Jurnalul şi bastonul lui Blaylock, pe care le avea aproape întotdeauna asupra sa, rămăseseră totuşi la una dintre concubinele sale înainte de a pleca spre Indonezia; ajunseseră în cele din urmă la Morton în Muzeul şi Magazinul de Curiozităţi Blaylock. Sam şi Remi nu puteau să nu se întrebe dacă nu cumva enigmaticul Winston Blaylock ştiuse într-un fel că nu avea să se mai întoarcă.

În cele din urmă, paranoia preşedintelui Quauhtli Garza fu cea care îi hotărî destinul. Ca un bun soldat, Rivera nu lăsase în urmă nimic care ar fi putut să-l incrimineze pe şeful său, dar Sam şi Remi puseseră la cale şi răspândiseră

o intrigă ţesută din informaţii false, bazată în primul rând pe faptul că trupul lui Rivera nu fusese găsit. Fură surprinşi să descopere că planul lor se dovedi incredibil de fructuos.

Pornind de la bănuielile lor despre turiştii pe care Rivera îi ucisese în Zanzibar şi de la dovezile care susţineau teoria lor despre adevărata origine a aztecilor, folosiră relaţiile lui Rube Haywood pentru a declanşa o scurgere de informaţii care deveni foarte curând un adevărat torent: Itzli Rivera era viu şi dorind să evite extrădarea în Tanzania, colaborase cu autorităţile, care obţinuseră astfel informaţii nu doar despre crime, dar şi despre încercările lui Garza de a ascunde adevărul despre statueta lui Quetzalcoatl şi despre înşelăciunea prin care Partidul Mexica Tenochca ajunsese la putere. La doar câteva ore după ce povestea ajunsese pe canalele de ştiri americane, cele din Mexic o preluaseră şi o repetaseră fără încetare. În decurs de câteva zile, partidele de opoziţie mexicane şi parlamentul cereau deschiderea unei investigaţii şi sute de mii de protestatari ieşiseră pe străzile din Ciudad de México, înconjurând clădirile guvernamentale şi paralizând oraşul.

După ce îşi petrecuse aproape un deceniu păzind un secret ce avea forţa de a-l ridica pe culmile gloriei sau de a-l distruge, Quauhtli Garza conştientizase acum că totul era pierdut. În doar câteva săptămâni, rămăsese fără nimic, văzuse cum totul se năruia din cauza unor vânători de comori. Nişte americani – imperialişti, cu nimic diferiţi de Cortez şi de hoardele sale. Era nedrept. Istoria se repetase. Oare cum de reuşiseră soţii Fargo? Şi totul atât de repede?

Blestemaţi să fie, blestemat să fie şi Rivera, nenorocitul ăla care îl trădase, după cum gândea Garza.

Soarta strămoşilor săi nu avea să fie şi a sa. Era singur, dar îşi ţinea încă destinul în mâini.

În cea de-a cincea zi de la răspândirea poveştii, Garza, prizonier în propriul birou, înconjurat de mulţimi care strigau „Arată-te!” şi „Să plece Garza!”, renunţă la serviciile personalului care îi asigura protecţia şi privi pe fereastră la cei care, cu doar câteva ore înainte, îl adulaseră – acum

nenorociţii de conchistadori reveniseră pentru a distruge ceea ce el construise.

La apus, Garza, cu ochii înfundaţi în cap, urcă pe acoperişul ce dădea înspre Templo Mayor, aruncă o ultimă privire asupra oraşului şi asupra viitorului la care visase, apoi se aruncă de acolo cu un aer solemn.

Înconjurat de mii de spectatori înlemniţi de uimire, trupul său zdrobit rămase întins pe treptele piramidei, ultimul vestigiu al imperiului pierdut al aztecilor.

Glasul strident al Selmei se auzi prin boxa de deasupra şezlongului lui Remi:

— Sunt gata când sunteţi şi voi.

— Venim, răspunse Remi.

O găsiră pe Selma în camera de lucru, aşezată în capul mesei.

— Tocmai am terminat de introdus ultimele date. O simulare asemănătoare a fost rulată în urmă cu câţiva ani de Institutul Geologic din SUA, îi anunţă Selma.

Strânsese informaţii de la câteva zeci de organizaţii geologice şi universităţi din întreaga lume, pe lângă datele obţinute de la Institutul Geologic.

— Tu ai urmărit-o? întrebă Sam.

— Şi să vă stric distracţia? Nici vorbă!

Una dintre întrebările mai problematice care rămăsese fără răspuns – sau, cel puţin, nu primise un răspuns care să-i satisfacă – era de ce aleseseră protoaztecii, după ce călătoriseră douăzeci de mii de kilometri în jurul globului, să se stabilească în zona lacului Texcoco. Conform legendei, fuseseră călăuziţi de un vultur care stătea pe un cactus cu un şarpe în cioc, dar teoria profesorului Dydell despre Iconografia Alterată prin Migraţiune sugera că imaginea avusese la bază reprezentarea unei păsări maleo aşezate pe un durian.

— Dă-i drumul, Selma.

Selma îndreptă telecomanda înspre televizorul LCD şi după o clipă, pe ecran apăru o hartă precum cele de pe Google Earth, reprezentând insula Chicomoztoc. Obiectivul

se îndepărtă pentru a cuprinde insulele învecinate şi golful.

Selma apăsă un alt buton.

Mai încet la început, apoi cu o viteză tot mai mare, imaginea începu să se transforme în timp ce o linie temporală de pe margine număra descrescător din zece în zece ani. Nivelul apelor creştea şi scădea; ţărmurile se retrăgeau şi se extindeau; jungla devenea când mai rară, când mai deasă. Pe deasupra golfului alunecă o coloană de fum, urmată de o alta.

— Opreşte, zise Sam şi Selma puse animaţia pe pauză. Vulcani?

Remi încuviinţă din cap.

— Aşa se pare.

Selma îi dădu din nou drumul. Nivelul apelor crescu rapid, apoi scăzu din nou. Iar după aceea uscatul începu să se mişte.

— Începe, murmură Remi.

— Selma, poţi să-l dai mai încet? întrebă Sam.

Selma apăsă un buton de pe telecomandă.

Pe linia temporală apărea anul 782 după Hristos Animaţia se desfăşura acum pe perioade de câte un an. Sam şi Remi priveau transfiguraţi cum promontoriile golfului se ridicau treptat dintre ape şi începeau să se apropie, în timp ce toate insulele din golf, mai puţin Chicomoztoc, dispărură înghiţite de mare. Când linia temporală ajunse la anul 419 după Hristos, zona golfului era înconjurată în totalitate de uscat. Nu mai rămăsese decât o insulă izolată, având forma unei flori, precum cea din reprezentările

Chicomoztocului, în mijlocul a ceea ce arăta ca un lac.

— Nici nu-i de mirare că acea fâşie de pământ mlăştinoasă din mijlocul lacului Texcoco li s-a părut atât de atractivă, zise Remi. Simţeau că se întorceau acasă.

Sam şi Remi îi mulţumiră Selmei, apoi se întoarseră în solariu.

— Cu care vrei să începem? întrebă Sam.

— Ce anume?

— Cu care excavare: canoea din Madagascar, insula

Chicomoztoc sau corabia *Shenandoah*? După ce o să facem totul public, bănuiesc că în scurt timp se vor forma expediţii. Vreau să cred că ni se va oferi şansa de a fi primii care să alegem.

Remi se gândi preţ de o clipă, apoi ridică din umeri.

— Tu cum vrei?

Sam zâmbi.

— Toate sunt tentante. Băgă mâna în buzunar şi scoase o monedă. Strânse pumnul şi aşeză moneda pe unghia de la degetul mare. Aruncăm de două ori. Alegem câştigătoarea?

Remi încuviinţă din cap.

Sam Fargo azvârli moneda, care se răsuci în aer.

SFÂRŞIT

Nota autorilor

Le mulţumim următorilor, fără de care această carte nu ar fi ceea ce este:

Lui Sam Craghead, din cadrul Muzeului Confederaţiei, care ne-a propus o perspectivă cu adevărat inestimabilă; lui John Koivula şi lui Tim Thomas, pentru sugestiile lor legate de mineralogie şi geologie; lui Rich Hartney, pentru că ne-a ajutat să înţelegem ce presupune prăbuşirea unui aparat de zbor; lui Doug Lyle şi lui C.J. Lyons, pentru că ne-au oferit răspunsuri la întrebările legate de medicină; lui Geoff Irwin şi lui Peter Bellwood, pentru că s-au arătat dispuşi să răspundă speculaţiilor noastre antropologice; lui Tim Roufs şi Sandrei Noble, pentru cunoştinţele de specialitate din sfera culturii mezoamericane; lui Jurgen Theiss, care ne-a ajutat când a venit vorba despre Zanzibar şi Tanzania; lui Tom Chaffin, autorul cărţii Sea of Cray, care a gândit alături de noi desfăşurarea posibilă a evenimentelor istorice; Victoriei Lisi, care a citit manuscrisul cu ochi critic; lui Neil, lui Peter, lui Tom, Sarei şi lui

Pam, pentru că au dat dovadă de răbdare, pentru că ne-au susţinut în permanenţă şi pentru că ne-au oferit sugestii imparţiale; lui Kid şi soţiei sale, pentru prietenia şi susţinerea pe care ni le-au arătat; şi nu în ultimul rând, lui Steve Berry: prietene, eşti cu adevărat un om deosebit.

Soții Sam și Remi Fargo, eroii din *Aurul spartanilor*, se întorc într-o nouă aventură palpitantă.

În timp ce fac scufundări în Tanzania, Sam și Remi Fargo descoperă un clopot aparținând navei *Shenandoah*, de mult dispărută. Ei trebuie să găsească o modalitate de a-l recupera, fără să atragă atenția guvernului tanzanian, dar o forță mult mai puternică este angajată în aceeași vânătoare de comori. Un partid politic mexican în plină ascensiune, ai cărui membri se mândresc cu faptul că provin direct din suveranii azteci, intenționează să găsească artefactul, deoarece conține un secret care i-ar putea distruge. Prin Africa, Anglia, pădurile tropicale din Noua Guinee, insulele Kurile, pe coastele vulcanului Krakatoa și în inima junglei mexicane, soții Fargo și adversarii lor nemiloși își continuă goana, dar câștigători nu pot fi decât unii dintre ei. Iar pedeapsa pentru eșec este moartea.
Un nou thriller care te ține cu sufletul la gură, o nouă serie de aventuri de la maestrul suspansului, Clive Cussler!

Romanele lui Cussler sunt publicate
în peste 40 de limbi,
în mai bine de o sută de țări ale lumii.

LEI 39,90

